JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZ

EKİM-KASIM-ARALIK 2009 / 04 • 106422 • YIL 13 • SAYI 56 • 6 TL

19. Akbank Jazz Festivali

Joe Lovano

Önder Focan 6tet

Ayhan Sicimoğlu

Cecil Taylor

İlhan Erşahin

İş Sanat Konserleri

BOYUT YAYIN GRUBU

04

9 771300 884003

Yurtdışında 3 taksit sadece biz yapıyos... adios!

adios için,
adios boşluk
T.C. kimlik numaranızı
yazın, Turkcell
4421'e
gönderin.

Yurtdışında size 3 taksit yapan, kullandıkça kazandığını puanlarla size bedava uçak, gemi, otobüs bileti alan, puanlarınız yetmezse size Avanspuan veren, hatta bedavaya yediren, içiren, konaklatan; yani kısaca çok acayip seyahat ettiren kart: adios. Yapı Kredi'den.

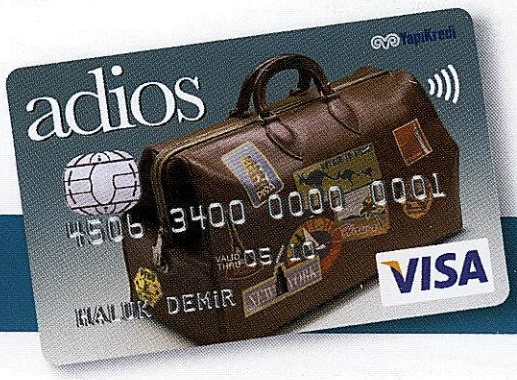

YapıKredi

444 0 444 | adioscard.com

adios, ayrıca tüm WORLD özelliklerine sahiptir.

NARDIS

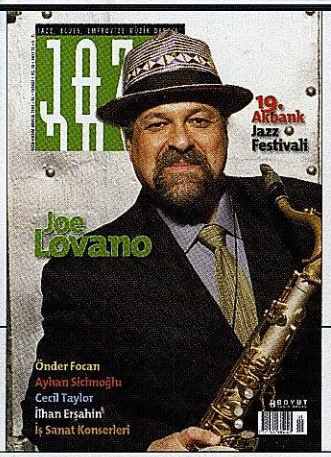

JAZZ

Sayı: 56
Ekim-Kasım-Aralık 2009
Kapak: Joe Lovano

Merhabalar,

Ekim ayı ile birlikte kulüpler açıldı, festivaller, konserler hızını aldı. Bu sayımızın konusu ağırlıklı olarak 19. Akbank Jazz Festivali. Farklı mekanları ile "Şehrin jazz hali" sloganını oturtan festival çok önemli konserler düzenliyor. Tüm bu önemli konserlere biz de sayfalarımızda çok geniş olarak yer verdik. **Joe Lovano**, **Aki Takase**, **Reginald Workman, Cecil Taylor**, **Richard Bona** ile ilgili yazılarımız konser dinleyicilerine sanatçıların son çalışmaları hakkında bilgilendirecek. Tek festival tabiî ki Akbank değil, İş Sanat'ın da 10. yılını kutladığı bu yıl, yeni sezonda bize harika konserler dinletecekler. Piyanonun efsane isimlerinden **Hank Jones** trio'suyla, basın efsanesi **Dave Holland** quartet'i ile İş Sanat sahnesinde yer alacaklar.

Efes Pilsen Blues Festivali de 20. yılını kutladığı bu yıl **Shemeika Copeland**, **Terry Evans** ve **Ray Schinnery**'i 20 konserle pek çok kentte ağırlayacak.

Her yıl kasım ayında yapılan **Ankara Jazz Festivali** bu yıl sponsorsuzluktan şubat ayına ertelendi. Ankara gibi bir kentimizde bu festivale sponsor bulunamaması gerçekten çok büyük bir ayıp. Bazı kurumların sponsorluk bütçelerini "dost, ahbap çavuş" çerçevesinde değerlendirerek paşa gönüllerine göre kullanmaları inanılmaz. Her kuruma belki eşit sponsorluk desteği verilmeyebilir ama, hiç görmezden gelmek akla bazı soruları da getirir o zaman.

İstanbul'un kulüpleri ise her zaman olduğu gibi çok keyifli, yerli yabancı müzisyenlerin konserleri ile müzik severleri mutlu edecekler. Dergimizin sayfaları arasında Babylon, Ghetto, İstanbul Jazz Center, Gitar Cafe ve Nardis Jazz Club konserlerinin programlarını bulabileceksiniz.

Bu arada İstanbul'da ve Ankara'da jazz eğitimi üzerine de bir hareketlilik başladı. İstanbul'da Bahçeşehir Üniversitesi'ne bağlı, şimdilik sertifika programı olan "**Sibel Köse Jazz Vokal Atölyesi**" onaylandı, eğitime bu yıl başlıyor. Ankara'da ise şimdilik "söylenti" gibi duran ama onaylanmasını can-ı gönülden dilediğimiz bir haber var; **Ankara Devlet Konservarı "Caz Anasanat Dalı"** kuruluyor. Kompozisyon ve Orkestra Şefliği Anasanat Dalı Başkanı Erol Erdinç'in ön ayak olduğu bu projede Kuzey Carolina Elon Üniversitesi jazz stüdyosunu da kurup yöneten vibrafoncusu **Jon Metzger** kurulum çalışmalarını yapıyor. Amerika'dan Türkiye'ye dönen davulcu **Emre Kartarı** da kuruluma ilişkin çalışmalarda yer alıyor diye duyuyoruz ama en kısa zamanda onaylanarak hayata geçmesini beklediğimiz bu olaylara ilişkin haberleri önümüzdeki aylarda sizlere açık ve doğru bir şekilde duyurmayı istiyoruz.

Bu yıl kaybettiğimiz jazz sanatçıları arasında bascımız **Oğuz Durukan** da var maalesef. Les Paul, Chris Connor, Rashied Ali, Lawrence Lucie, George Russell veda yazılarını yazdığımız müzisyenler arasında.

Fransa'daki tüm jazz etkinliklerinden, ki bu yılki Türkiye Mevsimi Cafe Turc Paris'den başka Amerika New Port, Avrupa'da Stockholm, Umbria, Nice, Jazz A Vienne, Jazz Baltica konser izlenimlerini bu sayımızda zevkle okuyacaksınız.

Jazz Dergisi geçen sayıdan itibaren Yay-Sat ile değil, başta D&R olmak üzere 6 sayfamızda verdiğimiz listede görebileceğiniz kitabevlerine dağıtılmaktadır.

Hepinize keyifli konserler diliyoruz.

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Bülent USTAOĞLU**

Katkıda Bulunanlar
Alexandra IVANOFF, Aslı GÜNGÖR, Can ERGELMİŞ, Deniz DÜNDAR, Devrim DİKKAYA, Derya DOĞU, Dilek HİMAM ER, Emra İŞLEK, Erdem KORKMAZ, Filiz KÜÇÜK, Füsun LEVET, Güneş BAYRAK, İmge ÖZBEK, Kamil ERDEM, Kamil BOZOĞLU, Kaan ÇAĞLAYANGÖL, Leyla Diana GÜCÜK, Saygın Mehmet ÇAĞLAR, Sami KISAOĞLU, Sarp DAKNİ, Seda BİNBAŞGİL, Selim BENBA, Sevim YOLAÇTI, Uğur HÜKÜM, Yaprak Melike UYAR.

YÖNETİM / REKLAM
Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Grup Yönetmeni
Selim EREM

Satış/Pazarlama Destek Grubu
Zeynep BİÇİCİ

Reklam Rezervasyon: Özlem Korkmaz
ozlem.korkmaz@boyut.com.tr

Abone: Sedef Varıcı
sedef.varici@boyut.com.tr

www.boyut.com.tr

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.

Yönetim Yeri
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
Fax: +90 212 413 33 34

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT YAYIN GRUBU
© 2009 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Dianne Reeves
İstanbul Jazz Festivali
Fotoğraf: Muammer Yanmaz
2007

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- JAZZ'ARAZZI, Zuhal Focan
- JAZZ MODA, Dilek Himam Er
- JAZZ KADINLARI -2 Leyla Diana Gücük
- ENRICO PIERANUNZI, Selim Benba
- THE UNIVERSITY OF ARTS, Erdem Korkmaz
- YAZARLARIMIZ; HÜLYA TUNÇAĞ, Devrim Dikkaya

22 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

24 FİRMALAR – SOUND'LAR
- CONNECTING CULTURES, Orhan Kahyaoğlu

32 RÖPS.
- KENT METE, Tunçel Gülsoy
- ÖNDER FOCAN, Can Ergelmiş
- OZAN MUSLUOĞLU, Tunçel Gülsoy
- KONSTRUKT, Yaprak Melike Uyar
- BURÇİN BÜKE, Tunçel Gülsoy
- EMİR ERSOY, Tunçel Gülsoy
- SANEM KALFA, Kamil Bozoğlu
- AYHAN SİCİMOĞLU, Kağan Çağlayangöl
- İLHAN ERŞAHİN, Sevim Yolaçtı

54 NELER OLACAK
- AKBANK JAZZ FESTİVALİ, Zuhal Focan
- JOE LOVANO, Can Ergelmiş
- AKI TAKASE, Sami Kısaoğlu
- REGINALD WORKMAN, Feridun Ertaşkan,
- CECIL TAYLOR, Sevin Okyay
- RICHARD BONA, Murat Beşer
- BABYLON, Sarp Dakni
- İŞ SANAT, Zuhal Focan
- EFES PILSEN, Zuhal Focan
- GHETTO, Zuhal Focan
- İSTANBUL JAZZ, Aslı Güngör
- NARDIS JAZZ CLUB, Zuhal Focan
- GİTAR CAFE, Zuhal Focan
- ANKARA CAZ DERNEĞİ, Güneş Bayrak

80 NELER OLDU
- FESTİVAL GÜNCESİ, Mehmet Çağlar
- BRAD MEHLDAU, Alexandra Ivanoff
- OĞUZ DURUKAN, Deniz Dündar
- LES PAUL, Cem Tuncer
- CHRIS CONNOR, Victor Bensusan
- RASHIED ALI Victor Bensusan
- BUD SHANK Victor Bensusan
- LAWRENCE LUCIE, Victor Bensusan
- BUD SHANK, Victor Bensusan
- GEORGE RUSSELL, Victor Bensusan
- GÜNÜMÜZDE JAZZ: Hülya Tunçağ
- YAYLAKÖY'DEN JAZZ, Fusun Levet
- JAZZ LODOSU, Devrim Dikkaya
- NEWPORT JAZZ FESTİVALİ, Sevim Yolaçtı
- STOCKHOLM JAZZ FESTİVALİ, İmge Özbek
- JAZZ A VIENNE, Emra İşlek
- JAZZ BALTICA, Emra İşlek
- NICE JAZZ FESTİVALİ, Emra İşlek
- UMBRIA JAZZ FESTİVALİ, Emra İşlek
- TİMUÇİN ŞAHİN'DEN HABER, Sevim Yolaçtı
- SPIRAL QUARTET, Cem Tuncer
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

102 HI - FI
- HABERLER Derya Doğu

103 KLİNİK
- MIKE STERN, STRAIGHT NO CHASER Cem Tuncer

104 BAS
- PAUL CHAMBERS Kamil Erdem

105 GÖRÜŞ AÇISI
- SELEN GÜLÜN, Filiz Küçük

106 CD VİTRİNİ
- Önder Focan 6tet (36 mm. Biometric), Sibel Köse (Just Friends), Kent Mete (Kahvaltıda Caz), Emir Ersoy (Cuban Portrait), Gayda İstanbul, Birsen Tezer (Cihan), Steve Kuhn Trio w/Joe Lovano (Mostly Coltrane), Anouar Brahem (The Astounding Eyes of Rita), Bill Frisell (Disfarmer), The Modern Jazz Quartet (The Last Concert), The Modern Jazz Quartet (Bluesology), Mike Stern (Big Neighborhood), Paul Taylor (Burnin'), Jessy J (True Love), Roberto Fonseca (Akokan), Bebe Y. (Bebe), Nathalie Cardone (Servir Le Beau), George Benson (Songs and Stories), Bela Fleck & Zakir Hussain & Edgar Meyer (The Melody of Rhythm), Terence Blanchard (Choices), Paul Brown & Marc Antoine (Foreign & Exchange), Dominick Farinacci (Lovers, Tales & Dances), Priscilla Ahn (A Good Day), Willie Nelson (American Classic), Mario Frangoulis (Mario and Friends), The Lost Fingers (Lost in the 80's), Robert Glasper (Double-Booked), İlham (Disdasha), Bireli Lagrene & Sylvain Luc (Summertime), Peter White (Good Day), Corey Haris (Blu.black), Kenny Baron (What If), Abdullah Ibrahim (Banyana), Coleman Howkins (Supreme), Chet Baker (Strollin').
- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

112 BULMACA
- Serdar Karabatı

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Jazz camiası içinde pekçok şeyi yakından ve birinci ağızdan duymak gibi bir önceliğimi kullanma kararı alarak, ben de kendime köşe yapmaya karar verdim. Bildiğiniz gibi bir müzisyen eşi, editör ve jazz külüp işletmecisi olmanın getirdiği "olayların içinde" olmaktan dolayı duyduklarımı sizlerle paylaşmaya karar verdim. Bunların bir kısmı daha sonra "geniş haber olmaya aday" konular olabileceği gibi bir kısmı da "aramızda kalmasın" olmasını istediklerimdir. Bu sayımızın "jazz-arazzi" konuları şöyle;

JAZZ-ARAZZİ

UNIVERSAL MUSIC PUBLISHING GROUP

TAXIM EDITION

EMI Müzik Türkiye

EMI Müzik Türkiye, Universal Music Taxim Edisyon A.Ş. tarafından yayımlanan albümlerin dağıtımını yapmaya başlıyor.

1986 yılından beri Türk müzik piyasasının öncü firmalarından olan EMI Müzik Türkiye, işbirliği yaptığı uluslararası ve ulusal firmalara Türkiye'de müzik edisyon alanında faaliyet gösteren Universal Music Taxim Edisyon A.Ş.'yi de ekliyor.

İki firma arasında gerçekleşen anlaşmaya göre 2002 yılında kurulan Türkiye'nin önde gelen edisyon şirketi Universal Music Taxim Edisyon A.Ş. tarafından yayımlanan albümlerin dağıtımını EMI Müzik Türkiye yapacak.

Sinan Bakır ve Alper Yılmaz'dan New York'ta konser...

Uzun yıllardır Amerika'da yaşayan jazz müziğinin iki genç ismi gitarist Sinan Bakır ve bascı Alper Yılmaz geçtimiz ay New York'ta birlikte sahne aldı.

Brooklyn Puppets Jazz Bar'da gerçekleşen trio formatındaki konserde Bakır'ın "On My Way" albümünden orijinal besteler seslendirildi.

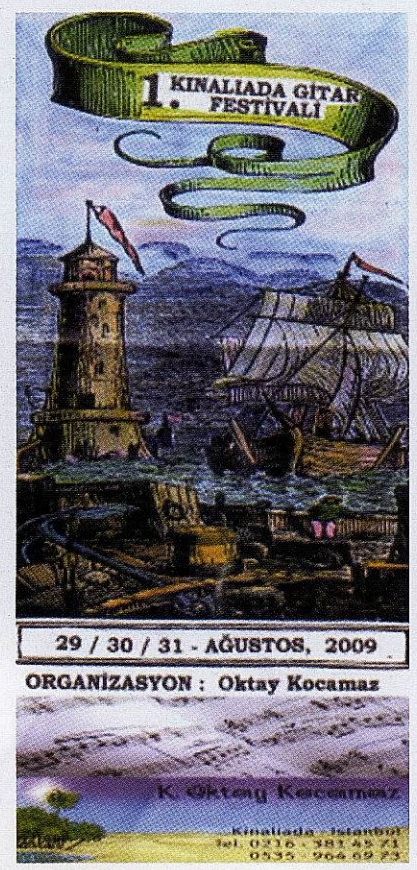

KINALIADA GİTAR FESTİVALİ

Gitarist arkadaşımız OKTAY KOCAMAZ'ın gayretleri ile 1ci KINALIADA GİTAR FESTİVALİ 29-31 Ağustos 2009 günlerinde yapıldı.

Türkiye – Lüksemburg Sanat Dayanışması

2008 Eylül'ünde Lüksemburg'da Galeri Beim Engel'de "LuxArtIst" isimli karma sergi düzenlenmişti. Sergiye MSGSÜ mezunlarından 6 Türk, 5 Lüksemburg'lu sanatçı katılmıştı. Sergiye, geçen yıl katılan Tuğrul Selçuk ve tohumlarının yerini bu kez Cahide Erel cam ve seramik eserleri aldı. Hakan Kürklü, Sevgi Yıldızlı, Murat Kürüz, Ferhan Tunçer, Günseli Toker, Marc Detail, Anne Marie Grimler, Jhang Meis, Remo Raffelli, Rol Steimes eserleriyle katılmışlardır. Margot Reding-Schroeder ve Florence Hoffmann karma sergiye yeni katılan sanatçılardır. Türk ve Lüksemburg'lu sanatçıların karşılıklı dostluk, kültür ve sanat dayanışması olarak düzenlenen bu sergiye Lüksemburg'ta bulunan Türk Büyükelçiliği büyük ilgi ve destek göstermiştir.

Lüksemburg Türk Kültür Derneği'nin sponsorluğunda gerçekleşen serginin bu yılki tekrarı 11 Eylül - 11 Ekim tarihleri arasında Caddebostan Kültür Merkezinde oldu.

Lüksemburg Kültür Bakanlığı'nın desteğini de alan sergi, Lüksemburg basını ve televizyonunda da ilgi görmüş, sanat ajanslarında ve kültür sayfalarında olumlu yazılarla sergiye dikkat çekilerek destek verilmiştir. Lüksemburg nüfusuna göre iyi bir izleyici sayısına ulaşan sergi olumlu izlenimlerle kapanmıştı.

6 Türk ve 7 Lüksemburg'lu farklı sanat dallarındaki sanatçıların yine çok farklı tadlarda büyük bir görsel şölenine Caddebostan evsahipliği yaptı. Farklı kültürlerin, dinlerin ve görüşlerin uzaklığını ve bir o kadar yakınlığını ortaya koyan bu sergi sanatın paylaşımı ve iki ülke arasındaki dostluğun gelişmesi için çok önemli bir yer tutuyor. Heykel, yağlıboya, fotoğraf, seramik anlatımların güzelliklerini paylaşmak üzere Günseli Toker, Margot Reding-Schroeder, Cahide Erel, Florence Hoffmann, Hakan Kürklü, Murat Kürüz, Marc Detail, Jhang Meis, Sevgi Yıldızlı, Rol Steimes, Ferhan Tunçer, Remo Raffaelli, Anne- Marie Grimler, Caddebostan Kültür Merkezinde sanatseverlerle buluştu.

Bu etkinliği duyurmamızın nedeni ressam Günseli Toker'in jazz konusunu ele aldığı yağlıboya çalışmalarının bu sergide yer alması idi.

Şehrin caz hali.
15-25 Ekim 2009
İstanbul
AKBANK
19.
Caz
festivali
Cecil Taylor - Tony Oxley / Joe Lovano Us Five / Marilyn Mazur / Terje Rypdal - Ketil Bjørnstad / Richard Bona / Vassilis Tsabropoulos / Fahir Atakoğlu Trio / Aki Takase / Trio 3 / Jose James / Bik Bent Braam / Hypnotic Brass Ensemble / Justin Adams - Juldeh Camara / Andy Votel / Niyaz / Grand Pianoramax / İmer Demirer Quartet / Burçin Büke Quartet / İlhan Erşahin's Istanbul Sessions / Yakuza / konstruKt & Guests / Géraldine Laurent / Cenk Erdoğan Trio / EVO Trio / Social Inclusion Band
1989
pozitif 20
2009
biletix
0216 556 98 00
www.biletix.com
AKBANK

İmer Demirer

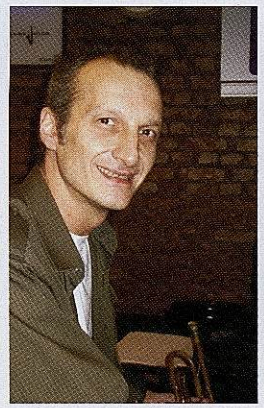

Çağrı Sertel

Jef Giansily

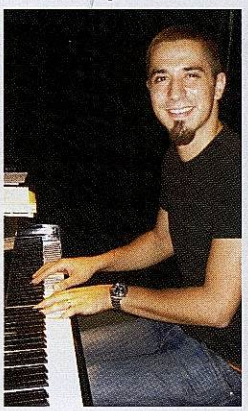

Sarp Maden

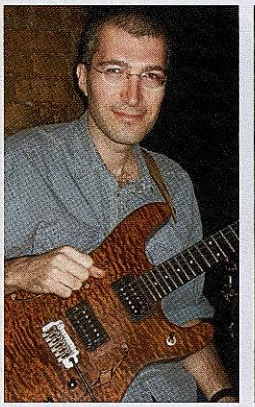

Serdar Barçın

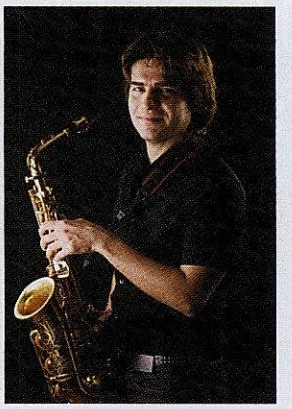

Türk jazz müzisyenleri kayıt yapıyorlar.

Dergimizin bu sayısına giren, kayıtları konusunda kendileri ile röportajlar yaptığımız sanatçılarımız dışında, kayıtlarını tamamladıklarını duyduğumuz, önümüzdeki günlerde vitrine çıkacak olan çalışmalar var.

Saksofoncu Serdar Barçın; Çağrı Sertel (keyb), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d) konuk müzisyenler Engin Recepoğulları (ts), Önder Focan (g).

Türkiye'ye evlenerek yerleşen piyanist Jef Giansily; Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d), konuk müzisyenler Sibel Köse (vo), Sarp Maden (g), Engin Recepoğulları (ts).

Piyanist Çağrı Sertel; Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d), konuk müzisyenler Sarp Maden (g), İmer Demirer (tp), Levent Altındağ (s).

Trompetçi İmer Demirer; Matt Hall (b), Serkan Özyılmaz (p, keyb), Cem Aksel (d) ile yaptığı albümünün kayıtlarını bitirdi.

Bascı Alper Yılmaz önümüzdeki aylarda yeni albümü "Over the Clouds"u çıkarmaya hazırlanıyor. Brooklyn'de kaydedilen ve Yılmaz'ın orijinal bestelerinden oluşan albümde alto saksofonda David Binney, gitar ve efektlerde Nir Felder, bas ve efektlerde Alper Yılmaz, davul ve perküsyonda ise Volkan Öktem ve Bodek Janke yer alıyor. Yılmaz'ın kendi plak şirketi Kayique Records'dan yayınlanacak olan mix aşamasındaki albümü 2009 yılı sonunda raflarda olacak.

Gitarist Sarp Maden de kendi bestelerinden oluşan albümünün kayıtlarını tamamladı. Albümde İmer Demirer Adnan Karaduman da yer alıyor. Sürpriz isim ise bir parçada vokali ile Şevval Sam'in katılımı.

Bütün bu stüdyo kayıtları tamamlanan albümleri bir an önce piyasada görmek için sabırsızlanıyoruz.

İstanbul Fransız Kültür Merkezi'nde Konser

2 Ekim Cuma, 20:30
Bazar Kumpanya
Didier LABBÉ (s, flt)
Didier DULIEUX (acc)
Laurent GUITTON (tuba)
Eric BOCCALINI (d, perc)
Recep SIRPLIOĞLU (kaba zurna)
Cem VARVEREN (bağlama elektro-saz)

Didier Labbé Dörtlüsü, on yılı aşkın bir süredir Akdeniz kıyılarını keşfetmekte. Fransa ve birçok ülkede üçyüz konser ve basın tarafından övgüyle karşılanan üç albümden sonra, Dörtlü, Trakya'dan Anadolu'ya, zurnadan saza, Türk müzik evreninin derinliklerine doğru bir yolculuk gerçekleştirdi. Dördüncü albümleri, Fransız Kültür Merkezi desteğiyle İstanbul'da gerçekleşen rezidanslar sonrası Kasım 2007'de çıktı. Değişken sayıda müzisyenden oluşan Bazar Kumpanya, iki Türk müzisyeni ağırlamakta: Cem Varveren ve Recep Sırplıoğlu. Geleneksel ve günümüz müzikleri ile jazz ve dünya müziklerini birleştiren Bazar Kumpanya İstanbul kültürüne yapılan gerçek bir yolculuğun meyvesi.

İstanbul Fransız Kültür Merkezi
İstiklal Cad. N :4 Taksim
0212.393.81.11
www.infist.org

CKM Caddebostan Kültür Merkezi'nde Akustet Konseri 1 Aralık 2009'da saat 20:00'de

Bascı Ozan Musluoğlu ile piyanist Ülkem Özsezen'in grubu "Akustet" ile 1 Aralık 2009 salı günü saat 20:00'de Caddebostan Kültür Merkezi'nde çalacak.

Konserde Coincidence adlı Ozan Musluoğlu'nun albümünden parçalar, Ülkem Özsezen besteleri ve bazı standartlar çalınacak. Ekip şöyle: Ozan Musluoğlu bas, Ülkem Özsezen piyano, Ferit Odman davul, Engin Recepoğulları saksofon. Bazı misafir muzisyenler de olabilecek ama çekirdek kadro bu. Bu arada bir de piyanist Ülkem Özsezen'in proje koordinatörü olduğu bir proje şu anda İstanbul 2010 web sitesinde yayınlanıyor. www.istanbul2010.org'da müzik ve opera bölümünde, Bir Şehir Hikayesi -"Konstantiniyye - Istanbul adlı projeyi tıklayarak bilgi edinilebiliyor.

Jazz Dergisi Artık Kitabevlerinde...

DOĞAN MÜZİK MAĞAZALARI (D&R)
İSTANBUL, ANKARA, İZMİR, ANTALYA, ADANA, BURSA, ALANYA, SAMSUN, TRABZON, MERSİN, ESKİŞEHİR, KAYSERİ

İNKILAP MAĞAZALARI
İSTANBUL, İZMİR, BURSA

REMZİ MAĞAZALARI
İSTANBUL, ANKARA, İZMİR, ANTALYA

PAN YAYIN ZEHİR KİTABEVİ
İZMİR

İLPA İLETİŞİM
İZMİR

ARTI KİTABEVİ
İZMİR

YAKIN KİTABEVİ
İZMİR

DOST KİTABEVİ
ANKARA

TURHAN KİTABEVİ
ANKARA

KABALCI KİTABEVİ
İSTANBUL

GOLD BİLGİSAYAR
İSTANBUL

ALKIM KİTABEVİ
İSTANBUL

PUSULA KİTABEVİ
İSTANBUL

PANDORA KİTABEVİ
İSTANBUL

ŞENOL YILDIRIM GAZETE BAYİ
İSTANBUL

SEMİH L. KARSEŞ
TRABZON

LALE PLAK
İSTANBUL

İŞ SANAT'TA CAZ

İş Sanat 10. YIL

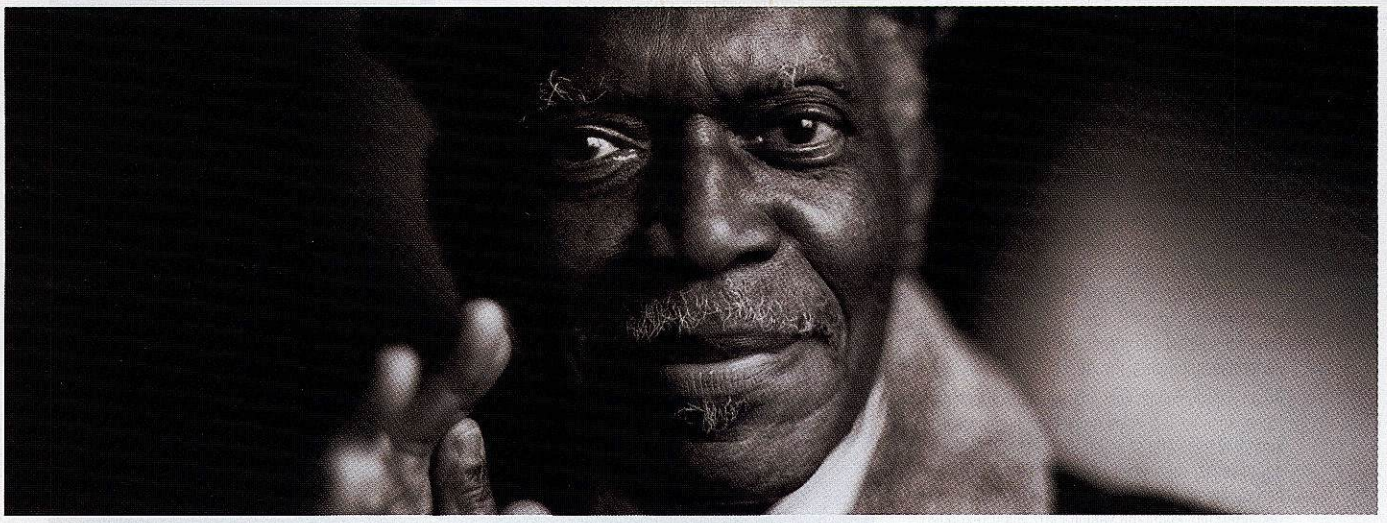

9 Kasım Pazartesi, 20.00

Cazın Ustaları
HANK JONES TRIO

21 Kasım Cumartesi, 20.00

Cazın Ustaları
THE OVERTONE QUARTET

DAVE HOLLAND bas
CHRIS POTTER saksofon
JASON MORAN piyano
ERIC HARLAND davul

biletix Bilet için: biletix.com | (0216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları Ayrıntılı bilgi için: issanat.com.tr | (0212) 316 10 83

Bahçeşehir Üniversitesi Sürekli Eğitim Merkezi Türkiye'nin önde gelen Jazz şarkıcılarından Sibel Köse ile Jazz Atölyeleri düzenliyor.

Türkiye'nin önde gelen jazz şarkıcılarından ve aynı zamanda doğaçlama ustası olan Sibel Köse, Bahçeşehir Üniversitesi bünyesinde "Jazz Atölyeleri" düzenliyor. Jazz sanatına yeni soluklar kazandırmayı amaçlayan "Sibel Köse ile Jazz Vokal Atölyeleri" 06 Ekim 2009 tarihinde başlıyor.

Köse, proje ile ilgili heyecanını şu sözlerle aktarıyor: "...Çalışmaların içeriğini jazz standartları repertuarı oluşturmakta. Şarkılar hakkında bilgilerimizi paylaşıyoruz. Şarkı sözleri üzerine düşünüyoruz. Sesimizi geliştirmeye, diksiyon, telaffuz, cümleleme gibi konular üzerinde duruyoruz. Duygularımızı aktarmak üzerine çalışmalar yapıyoruz, kalbimizi birbirimize açmaya çalışıyoruz. Doğaçlama yapıyoruz. Bazen bazı kaynakları gözden geçiriyoruz, bazı egzersizleri yapıyoruz beraber. Müzik dinliyoruz. Jazz jargonunu öğrenmeye çalışıyoruz. Bir şarkıyı öğrenirken neler üzerinde durmamız gerektiğine bakıyoruz hep birlikte ve ayrı ayrı. Şarkılar seçiyoruz, onları seslendiriyoruz. Konuklarımız oluyor zaman zaman bize katılan, sohbet edip, sorular sorduğumuz. Farklı stiller, tarzlar üzerinde çalışarak deneyim kazanıyoruz. Birlikte müzik yaparken nelere dikkat etmemiz gerektiği üzerinde duruyoruz. Tüm bu çalışmaların sonunda yılsonundaki ortak performansımıza imza atıyoruz."

Orhan Kahyaoğlu'nun koordinasyonunda düzenlenen "Sibel Köse ile Jazz Vokal Atölyeleri", profesyonel ya da amatör olarak şarkı söyleyen, dinleyici olarak jazz'a ilgi duyan ve jazz vokal konusunda bilgi almak isteyen herkesi bir araya getirmeyi amaçlıyor. Solfej, nefes teknikleri gibi konuların yanında jazz vokal teknikleri üzerinde durulacak olan bu program Sibel Köse'nin alandaki ustalığını ve Bahçeşehir Üniversitesi'nin kalitesini bir araya getiriyor. Programa son başvuru tarihi ise 02 Ekim 2009.

Atölyenin Kapsamı:

Atölye çalışmasında:

- yıl içinde haftada bir kez biraraya gelinen grup çalışmaları
- katılımcıların bireysel çalışmalarında yararlanabileceği kaynakların tanıtımı
- her katılımcının kendi seçtiği şarkıları piyanist eşliğinde seslendirip kritik aldığı seanslar
- bireysel ve grup doğaçlama çalışmaları
- katılımcıların dönem boyunca edindikleri deneyim ve birikimi sahnede dinleyenlerle paylaştığı yıl sonu performansı yer almaktadır.

Programın ana hatlarını:

- nefes, gevşeme, ses kullanma teknikleri ile igili çalışmalar
- jazz standartları, form, şarkı sözleri, blues, scat ile ilgili çalışmalar
- piyanistimiz eşliğinde bireysel olarak şarkı söyleme
- farklı konuların işlendiği grup çalışmalarına katılım
- yıl içinde ziyarete gelen konuklarımızın sunumları
- müzik dinleme seansları
- piyano, bas, davul üçlüsüyle yapılan provalar
- yıl sonu provaları ve performans oluşturmaktadır.

Program hakkında detaylı bilgi ve başvuru koşullarını www.busem.bahcesehir.edu.tr adresinde bulabilir veya

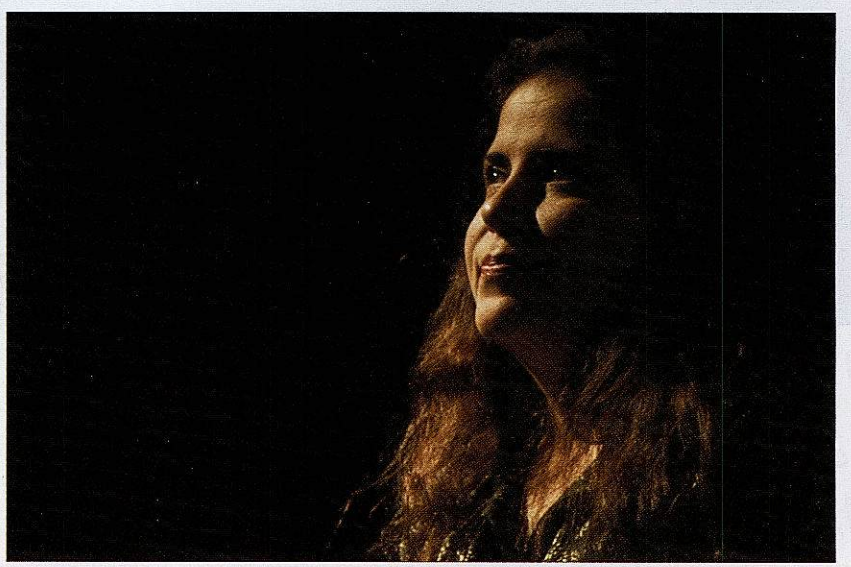

0212 381 59 34 / 0212 381 59 35 / 0 212 381 59 36 no'lu direkt telefonlardan bilgi alabilirsiniz.

Pelin Temelli

Kurumsal İletişim Direktörü

Bahçeşehir Üniversitesi
Tel : 0212 381 02 10
Faks: 0212 381 02 15
www.bahcesehir.edu.tr

John Scofield'den "Piety Street"

John Scofield her zaman değişik projelerle karşımıza çıkmış bir jazz müzisyeni ve bu sefer de harika bir proje ile raflarda yerini alan yeni CD'si Piety Street ile karşımızda.

Kendi tanımıyla Jazz Rock Gospel harmanı bir albüm. Yeni projesi için tamamen bir blues albümü yapmak isterken, farklı birşey olmayacağını düşündüğünden karar değiştirip en beğenilen Gospel parçalarını New Orleanslı müzisyenlerle yorumlama fikri ile şekillenmiş harika bir proje. Jon Cleary vokalleri ile dikkat çekerken George Porter ve Ricky Fataar gibi bir rhythm section bu müzik için en doğru seçim olmuş ve Sco ise her zamankinden biraz daha bluesy çalarak projenin hakkını veriyor. Blues ve Gospel severler için harika bir albüm. Albümde John Scofield (gitar), Jon Cleary (keyboards & vokal), George Porter Jr (bas), Ricky Fataar (davul)da yer alıyorlar. Albümün konuk müzisyenleri ise; John Boutte (vokaller), Shannon Powell (davul).

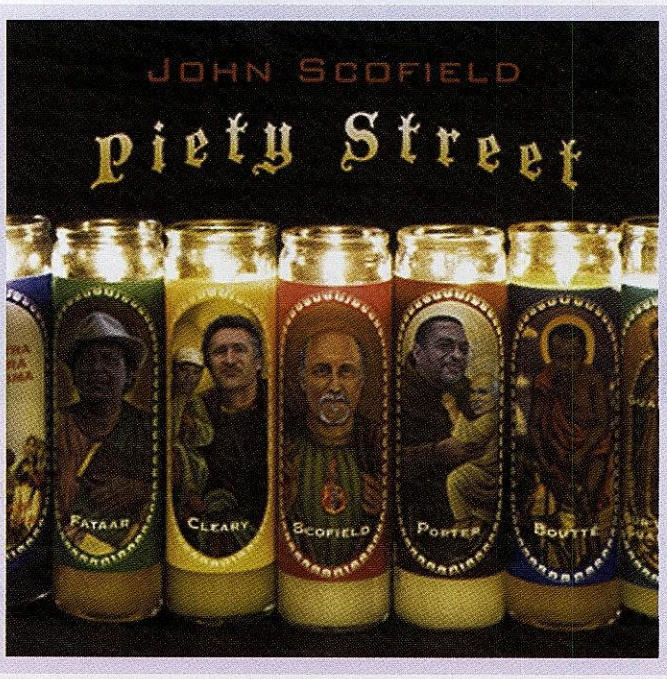

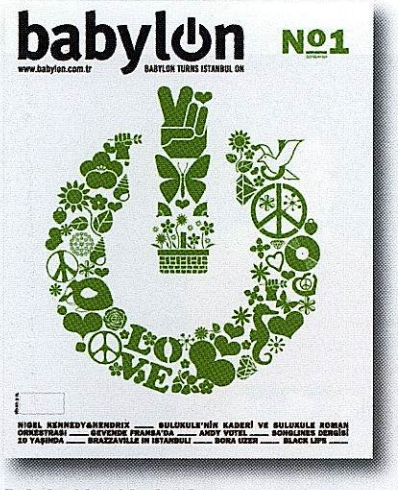

Babylon'dan bir dergi...

Babylon, müziği, sahnesi dışında başka platformlara taşımaya ve yeni ufuklar açmaya, kendi adını verdiği bir dergi projesi ile devam ediyor. İçeriğinde Türkiye'nin tanınmış müzik yazarlarının köşe yazıları ve ileriki tarihlerde Babylon'da performans verecek olan müzisyenler ile yapılan röportajların ağırlıklı olarak yer alacağı Babylon Dergi, yeni çıkan albüm ve dünyanın önde gelen canlı konser mekanlarının tanıtımlarına da yer verecek. Bant dergisi ile ortaklaşa geliştirilen ve üç ayda bir yayımlanacak olan Babylon Dergi'nin ilk sayısı Eylül ayında çıktı.

İlk sayıdan başlıklar...

- Nigel Kennedy & Hendrix
- Sulukule'nin kaderi ve Sulukule Roman Orkestrası
- Gevende Fransa'da!
- Andy Votel
- Songlines Dergisi 10 Yaşında
- Brazzaville İstanbul'da
- Bora Uzer
- Black Lips

Babylon'dan bir de Kitap

Babylon, kuruluşunun 10. yılını, kendi tarihinde bir zaman yolculuğuna, belgesel niteliğindeki 432 sayfalık çok özel bir kitap ile kutluyor. Babylon'da çekilen çeşitli fotoğrafcıların arşivlerinden derlenen konser karelerinin yanı sıra, 10 yıl boyunca sahnesini hiç boş bırakmayan yerli ve yabancı sanatçılar ile Babylon müdavimlerinin anı ve alıntılarına da yer verilen kitapta, ayrıca Asmalı Mescit ahalisi ve Babylon ekibinin en eskileri ile röportajları da bulunuyor. Yine arşiv kulis fotoğrafları ve eski/yeni dönem promosyon tasarımları da, kitaptaki anlatmın parçaları haline geliyor. Eylül ayında raflardaki yerini alan Babylon kitabı, aynı zamanda İstanbul'un kültür, sanat ve eğlence hayatındaki değişimin, çok renkli hikayesi niteliğinde.

Kitap satış noktaları:

. D&R
. Remzi Kitabevi
. İstanbul Modern (Kabataş)
. Mephisto Kitabevi (Beyoğlu & Kadıköy)
. İstiklal Kitabevi (Beyoğlu)
. Lale Plak (Tünel)
. Robinson Crusoe Kitabevi
. Pandora Kitabevi (Beyoğlu)
. Ada Müzik (Beyoğlu)
. Groove (Reasürans Pasajı, Nişantaşı)
. Patika Kitabevi (Reasürans Pasajı, Nişantaşı)
. Eren Yayıncılık (Asmalımescit)
. Türk Alman Kitabevi (Beyoğlu)
. Dost Kitabevi (Ankara)
. Dost Kitabevi (Eskişehir)

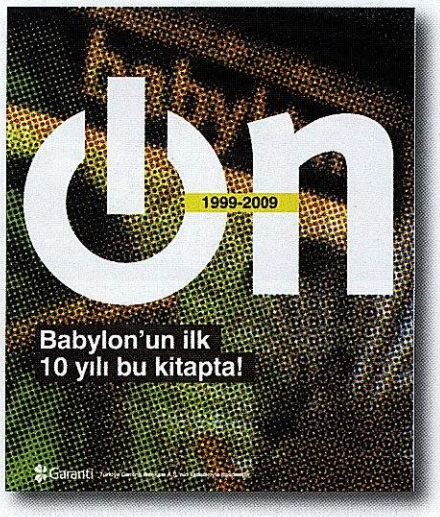

8. Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali'ne Başvurular Başladı.

Genç jazz müzisyenlerine sahne veren tematik festivale başvular için gecikmeyin. 8 yılda çok sayıda genç müzisyen ve grup festivale katılarak deneyim kazandı, unutulmaz anlara sahip oldu. Geniş bilgi almak için www.genccazcilar.org/acmf adresini ziyaret edebilirsiniz.

Devrim Dikkaya "Genç Cazcılar"
GSM: 0.505.906 84 27
genccazcilar.org

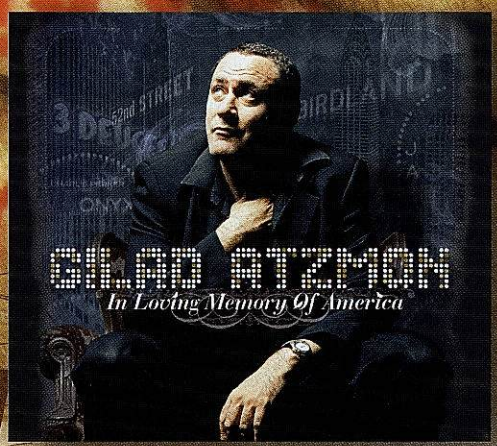

Gilad Atzmon *In Loving Memory Of America* | TIP-888 850

Céline Rudolph *Metamorflores* | ENJ-9535

distributed by EQUINOX MUSIC & ENTERTAINMENT

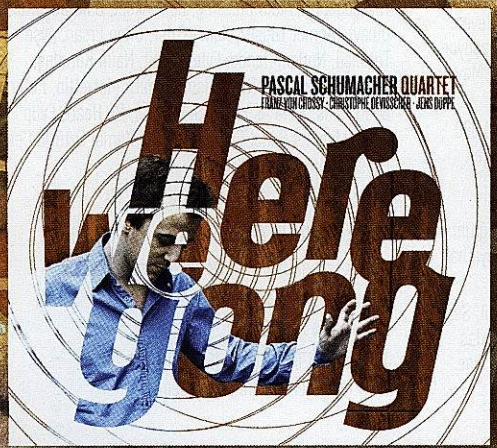

Pascal Schumacher Quartet *Here We Gong* | ENJ-9537

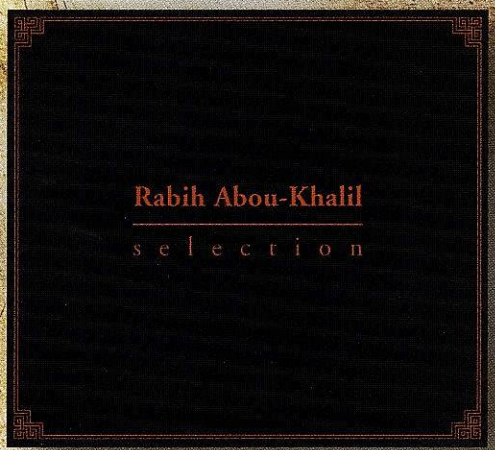

Rabih Abou-Khalil *Selection* | ENJ-9525

enja
www.enjarecords.com
www.equinox-music.com

Ercüment Orkut, İpek Dinç

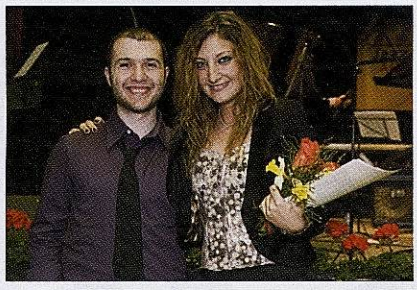

Meltem Ege, workshop'da

Gençlerimizden başarı haberleri...

Gençlerimiz Nardis yarışmalarıyla gittikleri etkinliklerde başarıları ile göz dolduruyorlar.

Bu yıl Nardis Genç jazz vokal ve enstrüman olarak piyano yarışmalarında boy gösteren gençlerimiz yine beklenen başarıları gösterdiler. 2005 yılından bu yana katıldığımız uluslar arası yarışmalarda sahne alan gençlerimiz pek çok Avrupa ülkesinden gelen çok çok eğitimli akranlarından azim ve gayretleri ile hep öne geçtiler.

Bu yıl Estonya'da Nome Jazz Festivali kapsamında düzenlenen "Genç Jazz Vokal" yarışmasının üçüncüsü olan İpek Dinç ödül olarak Oslo Jazz Festivalin'e, Rigas Ritmi Festivaline ve Litvanya Jazz Voices Competion'a katılmaya hak kazandı. Ayrıca Finlandiya'daki Pori Jazz Festivali'nden de davet alarak konserler verdi. Aynı festivale Nardis tarafından gönderilen piyanist Ercüment Orkut da ikinci oldu, ayrıca halk jürisi tarafından da ödüllendirildi. www.nommejazz.ee

Daha önce festivalde 2007 hem Finlandiya Lady Summertime'da hem de Estonya'da ve Litvanya'da birincilik ödülleri alan Meltem Ege de açılış ve kapanış konserlerini vermek üzere davetliydi. 11 Temmuzdaki konseri St. Petersbourg Jazz Quartet ile vermiş olduğu konserden başka jazz vokal üzerine workshoplar da yaptı.

Bu yılki yarışmanın bir güzel haberi de Nardis seçmelerine katılıp birinci olduğu halde, okumak üzere bulunduğu İstanbul'dan yarışmaya katılıp Polonya vatandaşı olması nedeniyle bizi temsil edemeyen Ania Rybacka'nın Finlandiya Lady Summertime'da üçüncülük almasıydı. Biz Nardis Jazz Club olarak kendisini Polonya'yı temsilen yarışmalara katılmasını sağladık. Onun için ayrıca çok mutluyuz.

Bu arada Nardis Jazz Club olarak desteklediğimiz genç müzisyenlerimizden bazıları eğitimlerine yurt dışında devam etme kararı aldılar. Daha donanımlı ve sağlam müzikal eğitim için vokalist (Estonya 2008 yarışmacımız) Yaşam Hancılar şimdi Hollanda'da eğitimine devam ediyor. Başak Yavuz (2008 Finlandiya yarışmacımız) ABD'da eğitimine devam ediyor.

Şimdiye kadar emeklerimizi boşa çıkarmayan ve düzenlediğimiz yarışmalarda bizleri başarıyla temsil eden gençlerimizin katıldıkları yarışmalar ayrıca jüri üyesi olarak

Ania Rybacka

da katıldığımız yarışmalar aşağıda listeli olarak bilgilerinize sunulmakta.

2005 Evrim Özşuca (vo) Nomme Estonya'da 1.lik,
2006 Ferhat Öz (vo) Nomme Estonya "halk birincisi"
2006 Sezgi Olgaç (vo), Finlandiya, Lady Summertime
2007 Özge Pınar Mökükçü (vo), Nomme Jazz Estonya
2007 Meltem Ege (vo), Finlandiya, Lady Summertime'da 1.lik ve para ödülü,
2007 Meriç Demirkol (as), Nomme Jazz, Estonya'da 2.lik,
2007 Serkan Çakıt (vo), Polonya, Polowy Workshop
2007 Ülkü Sunat (vo), Pulawy Workshop, Polonya
2008 Meltem Ege (vo), Jazz Voices Litvanya, 1.lik,
2008 Cem Tuncer (g), Nomme Jazz, Estonya 2.lik,
2008 Yaşam Hancılar (vo), Nomme Jazz, Estonya
2008 Başak Yavuz (vo), Finlandiya, Lady Summertime,
2008 Sırma Munyar (vo), Pulawy Workshop, Polonya,
2009 İpek Dinç (vo), Talinn, Estonya, 3.lük
2009 Ercüment Orkut (p), Talinn Estonya, 2.lik
2009 Cansu Aslan (vo), Finlandiya, Lady Summertime,
2009 Nilay Tezsay (vo), Pulawy Workshop, Polonya.

Ayrıca Nardis olarak Estonya, Finlandiya, Latviya ve Litvanya'daki yarışmalarda jüri üyesi olarak da yer alıyoruz ve Nardis olarak başarılı genç sanatçıları tüm masrafları tarafımızdan karşılanarak davet ediyor ve onlara sahne veriyoruz. Şimdiye kadar tarafımızdan davet edilen sanatçılar;

2005; Intars Busulis (vo, tb), Estonya,
2006; Ewert Sunja (vo), Estonya,
2006; Anna Serafinska (vo), Polonya,
2007; Katri Voorand (vo), Estonya,
2007; Mette Juul (vo), Danimarka,
2008; Kristina Svolkinaite (vo), Litvanya,
2008; Raimonda Vaiciute (vo), Litvanya
2009 Anne Chiczowski (vo), Almanya

MMA
MODERN MÜZİK AKADEMİSİ

MODERN MÜZİK AKADEMİSİ'NDE 2009-2010 SEZONU SERTİFİKA PROGRAMLARI BAŞLIYOR.

2006'dan beri modern müzik eğitiminde önemli bir boşluğu dolduran MMA'da seviye belirleme ve burs sınavıyla girilen sertifika programları için kayıtlar başladı. Gitar, bas, davul, vokal, tuşlu çalgılar, ses teknolojileri ve müzik prodüksiyonu dallarında profesyonel olmayı hedefleyen kişilere yönelik sertifika programları 19 Ekim'de başlıyor. Toplam 28 hafta / 600 saat süren yoğun eğitim 28 Mayıs 2010'da tamamlanıyor.

MMA üç senedir toplam maddi değeri yaklaşık 130.000 TL'yi bulan burslarla öğrenci adaylarını destekleyerek kaliteli müzik eğitimini herkes için ulaşılabilir hale getirmektedir. Modern Müzik Akademisi sertifika programlarını başarıyla tamamlayanlar T.C. Milli Eğitim Bakanlığı'ndan onaylı "usta öğretici" belgesi almaya hak kazanırlar.

MMA'nın sürekli eğitmen kadrosunda Nezih Yeşilnil, Serdar Öztop, Bora Uslusoy, Emre Yıldız, Güç B. Gülle, Çağdaş Özmen, Mert Medeni gibi isimler yer almaktadır. Sene boyunca alanında başarılı olmuş sanatçılar gerçekleştirdikleri usta sınıfı çalışmalarıyla eğitim programımıza katkıda bulmaktadırlar. Önceki sezonlarda MMA'da atölye çalışması, workshop, master class gibi eğitim çalışmaları yapmış, sürekli ya da konuk eğitmen olarak yer almış kişilerden bazıları şunlardır: Frank Gambale, Neşet Ruacan, Luis Conte, Akira Jimbo, Nejat Yavaşoğulları, Alain Blessing, Cem Aksel, Baki Duyarlar, Olcayto Ahmet Tuğsuz, Kamil Özler, Okan Ersan, Ayşe Tütüncü, Nurkan Renda, Eylem Pelit, Naim Korudağ, Volkan Öktem, Rex Richardson, Dimitri Metzeltin, Peter Baartmans, Seha Akbaş, Dick De Graf, Bo Heart, Eyüp İblağ, Mehmet Şenol Şişli, Yakup, M. Kemal Öztürk, Cengiz Baysal, Deniz Tuzcuoğlu.

MODERN MUZIK AKADEMISI

Primer Egitim Danismanlik ve Dis Ticaret A.S.

Inonu Mahallesi Yeni Nalbant Sokak No:31
Elmadag 34373 Istanbul

Tel. 212 291 06 31 (4 hat)Fax. 212 291 73 46
www.mma.gen.tr info@mma.gen.tr

Berklee college of music

Berklee Müzik Akademisi Burs Turnesi kapsamında İstanbul'da...

Dünyanın önde gelen müzik okullarından Berklee College of Music, pek çok ülkede gerçekleştirdiği 'burs turnesi' kapsamında bu yıl ilk defa Türkiye'ye geliyor. Seminerler, atölye çalışmaları, tanıtım toplantılarının yanı sıra öğrenci seçmelerini de kapsayan etkinlikler 20-23 Kasım tarihleri arasında İstanbul'daki Modern Müzik Akademisi'nde (MMA) gerçekleştirilecek.

Berklee'nin kendine has öğrenci seçme ve değerlendirme süreci, başvuranların kuvvetli olan müzikal yönlerini ortaya koyabilmelerine ve akademik hedeflerine doğru ilerlemelerine olanak sağlamakla birlikte; kurumun öğrenci adayının eğilimlerini ve Berklee'nin dinamik ortamında başarılı olabilme yeteneğini ölçebilmesine imkan vermekte. Kabiliyetli müzisyenlerle bir araya gelmeyi amaçlayan Berklee'nin dünya çapındaki burs turnesi, her yıl A.B.D, Avrupa, Asya ve Latin Amerika'da 40'tan fazla kenti ziyaret etmektedir. Şimdiye kadar verilen bursların toplam parasal değeri 20 milyon doların üzerindedir.

Geçtiğimiz yıl, küresel erişimini daha da genişletmek adına Afrika ve Avustralya'yı da ziyaret eden Berklee, öğrenci seçmelerini Antartika haricindeki tüm kıtalarda gerçekleştirmektedir. Daha fazla bilgi almak veya seçme/mülakata katılım başvurusu yapmak için http://berklee.edu/wst internet sayfasını ziyaret edebilir ya da scholarships@berklee.edu adresine e-posta yollayabilirsiniz.

Türkiye'nin önde gelen eğitim kurumlarından Modern Müzik Akademisi'nin ev sahipliğinde gerçekleştirilecek olan ücretsiz seminerler, atölye çalışmaları, tanıtım toplantıları herkesin katılımına açıktır. Etkinlikler Berklee akademisyenleri tarafından gerçekleştirilecektir. Ayrıca Berklee öğrenci temsilcileri de Berklee takımına dahil olarak sunumlara asist edeceklerdir. Etkinliklerle ilgili detaylı bilgi MMA websitesi www.mma.gen.tr 'den elde edilebilir.

Etkinlik Takvimi

23 Kasım 2009 - Pazartesi - Berklee Seminer ve Atölye Çalışmaları 1. Gün

11.00 - 13.00 : Seçme Sınavına Nasıl Hazırlanmalı? – Ritmik Enstrümanlar

15.00 - 17.00 : Seçme Sınavına Nasıl Hazırlanmalı? – Melodik Enstrümanlar

17.00 - 18.30 : Berklee College of Music and Modern Muzik Akademisi Tanıtım Toplantısı

24 Kasım 2009 - Salı - Berklee Seminer ve Atölye Çalışmaları 2. Gün

11.00 - 12:30 : Armoni konulu seminer

12.30 - 14.00 : Aranjman ve Prodüksiyon konulu seminer

15.00 - 16.30 : Teknoloji konulu seminer

16.30 - 18.00 : Performans/Emprovizasyon konulu seminer

18.00 : Berklee ve MMA öğrencileri ev sahipliğinde Jam Session

25 Kasım 2009 - Çarşamba - Berklee öğrenci seçme sınavları ve mülakatları

26 Kasım 2009 - Perşembe - Berklee öğrenci seçme sınavları ve mülakatları

Berklee College of Music;

öğrencileri müzik kariyerlerine hazırlamak için en iyi yolun çağdaş müziği çok çalışmak ve çok pratik yapmak prensibinden hareket ederek kurulmuştur. Berklee, 60 yılı aşkın bir sürede sürekli gelişerek müzik sanatının ve müzik sektörünün geldiği en ileri noktada yer almaktadır. Bir düzineden fazla majör, 70'den fazla ülkeden gelen yetenekli öğrenci profili, müzik endüstrisinin en önemli figürlerini oluşturan mezunlar topluluğu ile bugünün ve yarının müziğini öğrenebileceğiniz bir kurumdur. Berklee'ye 70'den fazla ülkeden öğrenci geliyor olması okula gerçekten de enternasyonel bir kimlik kazandırmaktadır. Berklee öğrencilerinin %20'den fazlası A.B.D. dışındandır.

Batı standartlarında geniş kapsamlı eğitim veren, çağdaş müzisyenin ihtiyaç duyacağı tüm bilgi ve becerileri kazandırmayı amaçlayan Modern Müzik Akademisi; kendini geliştirmek isteyen profesyonellerin ya da boş zamanlarını müzikle değerlendirmek isteyen amatörlerin ihtiyaçlarına karşılık verecek, birbirinden çeşitli sertifika programları, kurslar ve atölyeler sunmaktadır. Pop, rock, blues, caz ve benzeri modern müzik tarzlarında Gitar, Bas, Davul, Tuşlu Çalgılar, Vokal, Ses Teknolojileri ve Müzik Prodüksiyonu bölümleri ile eğitim veren olan MMA bünyesinde dört stüdyo/derslik, konser salonu ve profesyonel kayıt stüdyosu bulunmaktadır. 28 hafta / 600 saatlik tam zamanlı sertifika programı Berklee majörleri için hazırlık amacıyla tavsiye edilmektedir. MMA Türkiye'den ve dünyadan profesyonellerin seminer ve atölye çalışmalarına ev sahipliği yapmaktadır. Bu yıl Kasım ayında Berklee öğrenci seçmeleri Modern Müzik Akademisi'nde gerçekleştirilecektir.

Jason Camelio, Director of International Programs
Bora Uslusoy, Müdür Berklee College of Music

Modern Müzik Akademisi

1140 Boylston Street
İnönü Mahallesi Yeni Nalbant Sokak
Boston, MA 02215 USA
No:31 Elmadağ 34373 İstanbul Türkiye
Tel: 617-747-2700
Tel: (212) 291 06 31-32-33-34
Email: internationalprograms@berklee.edu
Email: info@mma.gen.tr
Web: www.berklee.edu
Web: www.mma.gen.tr

TELARC®

MICHEL CAMILO / TRIANGULO
83549

Mike Stern / Big Neighborhood
HUCD 3157

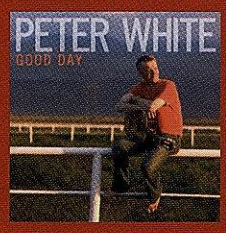

Peter White / Good Day
PKR 31006

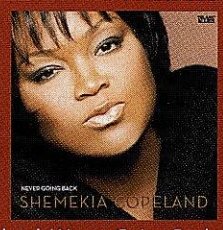

Shemekia Copeland / Never Going Back
83692

Equinox Music & Entertainment
Ortabahçe Caddesi
Şair Leyla Sok. Mizan Apt. 13/1
Beşiktaş 34353
İstanbul TURKEY
T. +90 212 327 24 45 / 46
F. +90 212 227 48 98
www.equinox-music.com

EQUINOX MUSIC & ENTERTAINMENT

Dilek Himam
dilek@gencjazzcilar.org

Jazz'ın Modaları:

1940'lar ve "Zootsuit"ler

Bundan böyle jazz ile ilgili farklı bir konuya değinmeye başlıyoruz. Konumuz jazz'ın biraz daha gündelik yaşam pratikleriyle ilgili olacak. Bu anlamda jazz ile doğrudan veya dolaylı bir bağı bulunan giysiler ve giysi modalarından bahsedeceğiz. Kuşkusuz jazz'ın güçlü etkisini yaşamın pek çok alanında olduğu gibi giysiler üzerinden de izlememiz mümkün.

Bu yazımızda moda ve giysi tarihinde erkek giysilerinde dikkat çekici tarzlardan biri olarak, çoğunluğu Afro-Amerikan olan ve kendilerini de "Zazous" gibi isimlerle anlatan bir grup tarafından giyilen "Zoot suit"leri ele alacağız. "Zoot suit"lere olan sempatimizin nedeni kuşkusuz dönemin ünlü jazz sanatçıları tarafından oldukça popülerlik kazanmış olması.

İkinci Dünya Savaşı'nın karanlık bulutlarının hissedildiği 1940'lı yıllar tüm dünyada oldukça karanlık geçmekteydi. Bu yıllar pek çok alanda olduğu gibi modanın da geçirdiği en zor dönemlerden biri olmuştu. Fransa, Almanlar tarafından işgal edilmiş ve dünyanın hemen her yerinde kıtlığın yaşandığı bir sürece girilmişti. Giyim kuşama yapılan harcamaların oldukça aşırı sayıldığı bu dönem pek çok ülkede belirlenmiş kısıtlamalarla eski renkli günlerinden uzaklaşmaya başlamıştı.

Bununla birlikte savaş dönemi giysileri, kesim ve renkleriyle her zamanki gibi ekonomik ve politik atmosferi yansıtmaktaydı. Savaş döneminde giyim endüstrisi de büyük bir aşama geçirdi. 1939 da giyim endüstrisi çeşitli standartlar ve kurallar gündeme getirdi. Bu kurallara göre giyeceğiniz kumaş cinsi, formu, kullanılacak düğme sayısı gibi pek çok detay belli sınırlandırılmalara tabi tutuluyordu. Savaşın yarattığı gerilim ve kısıtlamalar o yıllarda genç kesimin tepkisel bir tavır sergilemelerine yol açmıştı. Pek çoğu da geleceğe umutla bakmıyorlardı.

Savaş sonrasında gelişen varoluşçuluk akımı ile birlikte gençler arasında sokağa bakımsız çıkmak gittikçe moda olmaya başlamıştı. Bir yandan da savaştaki yokluk yaratıcılığı pek çok anlamda geliştirmişti; gazete kâğıtlarından şapkalar, çorap varmış gibi bacakların arkasına çekilen çizgiler ve bacak makyajı, bahsedilen yaratıcı fikirler için güzel örneklerdi. Özellikle savaş modası, büyük oranda üniformaların etkisi altındaydı.

Saçlar ise erkekler için çoğunlukla briyantin ile şekillendiriliyordu. Zoot suit giyen Meksikalı göçmenlerin yarattığı başka bir saç stili ise 'argentine duck-tail' denilen kesimdi. 40ların popüler şarkıcısı Frank Sinatra da bu saç stilinin modelliğini yapıyordu. Özellikle Be-Bob ve Swing gibi müzik ritimleriyle desteklenen ve dış görünüşleriyle de ayırt edilebilen farklı bir kültür oluşmaya başlamıştı.

Ancak 1940'ların sokak modalarının en çarpıcı örneği özellikle de siyahî jazz müzisyenlerinin kendi özgün stillerinin bariz gözlenebildiği "yeni erkek imajı" olmuştu. Kendilerine "zazous" diyen bu grup, büyük geniş uzun pantolonları ve uzun bol ceketleri ile adeta hayatı umursamaz tavırlarını destekleyen bir biçime bürünmüşlerdi. 1940'lı yıllardan itibaren ortaya çıkan bu grup kendi farklı abartılı giyim stilleriyle döneme damgasını vurmuşlardı. Cab Calloway gibi müzisyenler bu stilin en önemli ikonlarındandı. Bu garip moda sosyo-ekonomik katmanın en alt ucundan çıkmış ve 40'ların başında teenager'lar tarafından benimsenmişti. Özellikle 'jitterbugging' denilen swing'e benzeyen bir tür atletik dans tipiyle popülerlik kazanmıştı. Bu kostüm son derece geniş vatkalı omuzlar ve yukarıdan aşağıya neredeyse şalvar tarzında inen takım elbiselerden oluşuyordu. Bu tarz özellikle de kıt imkanlar içinde olma haline de sanki gönderme yapıyor gibiydi.

Bu tarz yeni yükselmekte olan siyah kimliğin de sembolik bir göstergesi olarak okunmalıdır. Beyaz adamın dünyasında var olmak için kendi görünümlerini onaylatan zooties'ler özellikle kimyasallarla sertleştirilmiş farklı saç modelleriyle de 1940'lı yıllarda diğer Afro Amerikanlar tarafından da tercih edilmiştir.

Yeni zoot suit modası

İlginç olan bir diğer nokta ise bu tarz içinde yeni ortaya çıkan siyah kültürde odak noktasının erkek giysileri olmasıdır. Çünkü Fransız İhtilali ile birlikte ortaya çıkan yeni erkek görünümü rahatlığı ve yeni muhafazakâr görünümü ile oldukça sadeleşmiştir. Ancak bu yeni ve abartılı erkeksi görünüm özellikle jazz müzisyenleri tarafından tercih edilirken "bir etnisite amblemi ve kimlik iddiası olarak bir "reddediş" olarak okunabilir. Zoot suit bir başkaldırıdır. Bir alt kültürel hareket olarak aşağılanmaya karşı bir reddediştir. Bu alt kültürel üniforma da özellikle tahmin edilebilecek nedenlerle dönemin birçok ünlü jazz müzisyeni tarafından popüler olmuştur.

1941 yılında New Yorker magazin Zoot suit'in erkek modasındaki etkisi hakkında haberlere yer vermiştir. Haber "dünyanın engellenmiş moda merkezi Harlem'den size erkek modasını arz ediyoruz" diye başlar ve bu abartılı tarzın detaylarından ve ölçülerinden bahseder. Tamamen geniş pililerin olduğu pantolonlar, geniş vatkalı neredeyse ayak bileklerine kadar inen ceket boyları,

göğüs cepleri, kesikli kenar cepleri, geyik derisi yelekler, sivri uçlu ayakkabılar, şapkalar, ve tabi ki renkler spektrumla sınırlı olacak kadar renkli... Elbette New Yorker'ın bu haberi yayınlarken acaba gerçekten böylesi bir tarzın tüm erkekler tarafından takip edileceğini mi düşündüğü yoksa dalga geçmek için mi yazdığı da tartışılmıştır. Ünlü alt-kültür araştırmacısı Ted Polhemus, Zazous'larla ilgili yaptığı araştırmasında ikinci duruma daha fazla katıldığını belirtir.

Bu giysilerde kullanılan aşırı yün kumaş miktarı da bu giysiyi artık iyiden iyiye illegal bir konuma getirmiştir. 1942 Mart ayında yayınlanan War Production Board isimli kanunlarla ilgili savaşla ilgili kısıtlamalara gidilmiş ve erkek takım elbiselerinde yün kumaş kullanımı %26 azaltılma yoluna gidilmiştir. Ancak yine de erkekler bu kuralları dinlememiş arka sokaklardaki terzilere -eğer fiyatı da uygunsa- bu giysilerden ürettirmeye devam etmişlerdir. Çok uzun yıllar zooties'ler bu konuda burunlarının dikine gitmiş olsalar da bu tavır onlara oldukça pahalıya mal olmuştur. Hatta bir süre sonra ağır tepkiler de alan Zooties'ler sokakta iç çamaşırlarına kadar soyulup zor durumda bırakılmışlardır.

Genç bir zazous, Argentine tipi saç sitiliyle

Bu sırada 1943 yılında dans, müzik ve tamamen siyah oyunculardan oluşan meşhur Stormy Weather filmi gösterime girer ve Bill Robinson askerler için bir gala gecesi düzenler. Filmin gala gecesinde herhangi bir aşırılık yoktur. Birden perde açılır ve birden sahneye Cab Calloway çıkar. Bir anda onun inanılmaz tertemiz "zoot suit"i, tüylü fötr şapkası ve kusursuz beyaz ayakkabısı tartışmasız büyüleyici bir şekilde ortaya çıkar.

Cab Calloway efsanevi zootsuit giysisiyle

Zoot suit ve zootie stili tartışmasız üstünlüğünü ve izlerini sonraki yıllarda da sürdürmüştür. Gittikçe bir tür ideolojik ifade şekli olmaya başlayan zoot suit özellikle de hispanik yönelimlerde 1960'lı yıllara da sonrasında damgasını vurmuştur. Bu anlamda Malcolm X bu grubu Afro-Amerikan ciddiyetini aşağılayan bir "soytarı" tavır olarak tanımlamış olsa da zoot suit, sadece "iyi görünmek" adına uygulanan bir giyim stilinin ötesine geçmiş ve önemli bir tepkisel gösterge halini almıştır.

Yararlanılan Kaynaklar:

Ted Polhemus, Streetstyle,
Thames & Hudson,1994
Şölen Kipöz, Moda Tarihi dersi ders notları

HEDİYE
VOLKAN HÜRSEVER . BURÇIN BÜKE . VOLKAN ÖKTEM

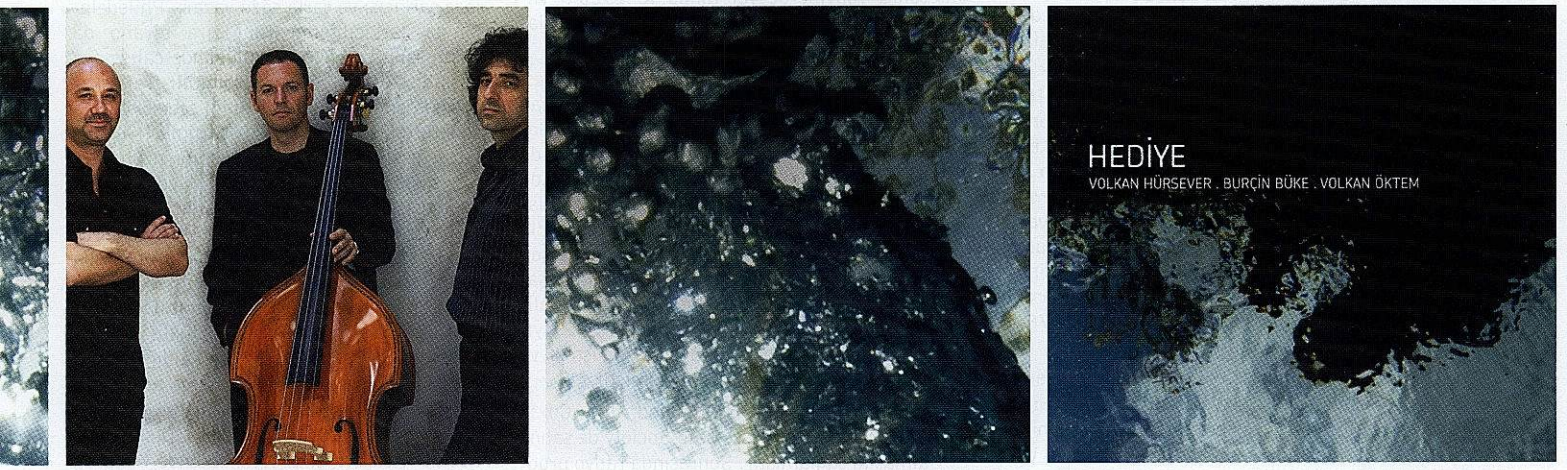

YENİ ALBÜM TÜM MÜZİK MARKETLERDE!

AK MÜZİK

A.K. MÜZİK YAPIM ORG. T: (212) 243 4151 | W: WWW.AKMUZIK.COM.TR

L.Diana Gücük
jazzcaffee@gmail.com

RIFFS

Kadın Jazz'cılar -2

Jazz Tarihindeki kadın sanatçıların bu sayısında biraz da yeni sanatçılara yer vermeye çalıştım. Dergideki kısıtlı yerden dolayı değişik dönemlerde yaşamış 5 sanatçıyı ele aldım. Keyifle okumanız dileği ile...

Kathy Stobart:

01/04/1925 tarihinde İngiltere'nin South Shields kentinde doğan sanatçı, 12 yaşında saksofon çalmaya başlamıştır. Henüz 14 yaşındayken Don Rico's Ladies' Swing Band ile yol almaya başlamış, 1942 yılında da Londra'ya giderek, bir gece kulübünde İngiliz müzisyenlerden oluşan (Denis Rose, Ted Heath ve Jimmy Skidmore ve ayrıca Amerikan ordusuna mensup Peanuts Hucko ile Art Pepper) bir grupla çalışmıştır. Daha sonra kariyerine Vic Lewis'in Big Band'inde çalarak devam etmiş ve grupta yer alan Art Thompson ile ilk evliliğini yapmıştır.

Kathy Stobart, 1949 yılında, Derek Humble, Pete King, Dennis Armitage, Dill Jones ve - 1951 yılında evlendiği- trompetçi eski eşi Bert Courtley'den oluşan bir grup kurdu. 1952 yılından sonra çok fazla sahne almadı, çünkü aile hayatına önem veriyor ve 3 çocuğu ile ilgileniyordu. Ara sıra Humphrey Lyttelton ile birlikte çalışıyordu. Eşinin ölümünden sonra tekrar sahnelerde yer aldı ve Lyttelton ile yaptığı çalışmaları 1978 yılına kadar sürdürdü.

1974 yılında Harry Beckett'in de yer aldığı kendi grubunu kurdu. 1979 yılından itibaren çalışmalarını, vibrafon sanatçısı Lenny Best ile yürüttü. 1982 yılında Britisch Woman Jazz Festival'inde yer aldı. 1983 yılında, Movin' and Grovin' isimli plağını çıkarttı. 1986 yılında Gail Thompson'un Gail Force isimli Quintet'inde Joan Cunnigham ile birlikte çalışmalar yaptı. Stobart, modern jazz'dan ve mainstream'dan etkilenmiş, çok güçlü ve süslü bir ses ile kendini geliştirmiş ve göstermiştir. Bunların yanı sıra Londra'da saksofon öğretmenliği yapmış olan sanatçı, kimi kaynaklarca feminist kadın jazz sanatçısı olarak nitelendirilmiştir.

Ida Cox:

25/02/1896 tarihinde Toccoa'da doğan Amerikalı Blues sarkıcısı, 10/11/1967 tarihindeTennessee eyaletine bağlı Knoxville şehrinde vefat etmiştir. 1910 yılında ilk olarak çadırlarda gösteri yapan bir komedyen olarak evden ayrılan Cox, Minstrel Shows'da sahne alarak şarkıcılığa başlamıştır. Daha sonra vodvillerde yer almış ve 1920'li yıllarda „Theater Owners Booking Association" da assolist olmuştur.

Monkey Man Blues, Death Letter Blues, Graveyard Bound Blues ve Wild Woman Don't Have The Blues ünvanlarıyla tanımlanan Ida Cox, 1923 ile 1929 yılları arasında Paramount Plak şirketi ile anlaşarak bir çok başarılı albüme imza atmıştır. Bu çalışmalarının arasında en önemlileri Livie Austin'in „Blue Serenaders" ve Fletcher Henderson Band ile yaptığı kayıtlar olmuştur. Bu başarılı albümlerden sonra Blues'un taçsız Kraliçesi olarak anılmaya başlanmıştır. 1927 yılında, Jesse Crump ile birlikte çalışmış ve daha sonra da Crump ile evlenmiştir.

1939 yılında John Hammond, Ida Cox'u New York'a getirerek, Cafe Society'de sahne almasını sağlamıştır. Sonrasında radyo programlarında çıkmış ve Hot Lips Page isimli plak kaydını oluşturmuştur. Pazarlama stratejisindeki tepe noktası olan „Spirituals To Swing" konserini 24/12/1939 tarihinde verdikten sonra, iki başarılı turne gerçekleştirmiştir: Biri „Raising Cain!" diğeri ise „Darktown Scandals" tir. 1944 yılında felç geçiren sanatçı, 1961 yılında son plak çalışması olan „Blues From Rampart Street"i, Coleman Hawkins Quintet ile yaptı. Quintett'te Roy Eldridge ve Milt Hinton gibi önemli sanatçılar yer alıyordu. Birlikte çalıştığı diğer sanatçılardan bazılarını sayacak olursak; Charlie Christian, Lionel Hampton, Jay Higginbotham, Jelly Roll Morton'dur. Sanatçı 1967 yılında kanserden vefat etmiştir.

Melody Gardot:

1985 yılında New Jersey'de doğan Amerikali jazz sarkıcısı ve şarkı sözü yazarı. Philedelphia'da şarkıcılığının yanı sıra piyano da çalan sanatçı, bir gece kulübünde çalışmaya başladı. 2003 yılında geçirdiği bir trafik kazasında omuriliği ve belkemiği zedelendi. Bisikletle giderken arabanın çarpması sonucu kaza geçirdi. Hastane'de kaldığı uzun süre içerisinde müzikoterapiye ilgi duydu ve jazz şarkıcısı olarak burada yer aldı. Ayrıca bu zaman zarfında gitar çalmayı öğrendi. Kazadan sonra koltuk değneği kullanmak zorunda kaldı. Kaza sonucunda bazı sinirlerin zedelenmesi sonucu, ışık ve sese karşı hassasiyet oluştuğundan sahneye de gözlükle çıkmak zorunda kalmıştır. Hastane'de kaldığı zaman içerisinde bestelediği birkaç parça arasından 2005 yılında bir „Some Lessons" isimli Single'ını çıkarttı. 2006 yılında ilk CD'si „Worrisome Heart"ı çıkarttı. Albümde, gitarda Jef Lee Johnson, keyboard'da Joel Bryant ve trompette Matt Cappy sanatçıya eşlik etmişlerdir. 2009 yılında ise „My One and Only Thrill" isimli albümü Vince Mendoza'nın aranjörlüğü ile çıkartmıştır.

Gardot, birçok şarkısına kendisi söz yazmıştır ve bestelemiştir. Jazz'ın dışında da folk ve pop'a da esin kaynağı olmuştur. Öyle ki bazı

kritiklerde Lauro Nyro ve Joni Mitchel ile mukayese edilmiştir. Canlı performanslarda açıkça jazz'a bağlı olduğu görülmektedir. 2009 yılında „Worrisome Heart" albümüyle ödül alarak, 2008 yılında Jazz –Billboard Listelerinde 2 numaraya kadar çıkmıştır.

Aziza Mustafa Zadeh:

19 Aralık 1969 tarihinde, Azerbeycan'ın başkenti Bakü'de dünyaya geldi. Babası Vagif Mustafa Zadeh, Aziza'nın şu anda yaptığı gibi jazz ve geleneksel müziği bir arada kullanarak ün kazanmış bir piyanisttir. Annesi Gürcistan asıllı Eliza Mustafa Zadeh ise klasik müzik eğitimi almış bir ses sanatçısıdır.

Müziğe olan ilgisi henüz sekiz aylıkken, babasının piyano ile çaldığı ezgilere, ağlayarak ya da dans ederek verdiği tepkilerle anlaşılan Zadeh, dans ve resim gibi sanatın pek çok dalı ile ilgilenmiştir. Üç yaşına geldiğinde ilk kez sahneye çıkan Aziza, doğaçlama vokalleri ile babasına eşlik etmiştir. Erken yaşlarda klasik piyano eğitimi almaya başlar ve Johann Sebastian Bach ve Frederic Chopin gibi büyük bestecilerin eserlerini inceler.

Aziza', onuncu doğum gününden iki gün önce trajik bir şekilde sahnede hayatını kaybeden babasının yarattığı duygu karmaşısını müziğine yansıtmıştır. Bu ölümün ardından annesi sahnelere veda ederek hayatını kızının müzik kariyerine adar.

17 yaşına geldiğinde, Washington'da düzenlenen Thelonious Monk piyano yarışmasını kazanmıştır. Aziza ve annesi bu dönemde Azerbeycan'dan ayrılarak Almanya'ya yerleşir.

1991 yılında ilk albümü "Aziza Mustafa Zadeh"i çıkarır ve 1993 yılında çıkardığı ikinci albümü "Always" ile, prestijli bir Alman müzik ödülü olan Phono Akademi Ödülü'nü ve Sony firmasının Echo Prize ödülünü kazanır. Aziza bu albümünde, gitarist Al Di Meola, bas gitarist Stanley Clarke, baterist Omar Hakim ve saksofoncu Bill Evans gibi, kendi alanlarının ustaları olan müzisyenlerle birlikte çalışma şansını yakalamıştır.

1996 yılında çıkardığı "Seventh Truth" albümü ile dünyanın dört bir yanında çok sayıda performans gerçekleştirdikten sonra, kendi bestelerinin yanında "My Funny Valentine" ve "Take Five" gibi jazz standartlarını da yorumladığı "Jazziza" albümünü çıkarmıştır. 2002 yılında, dünyanın önde gelen kayıt stüdyolarından biri olan, Londra'daki Abbey Road stüdyosunda kaydettiği "Shamans" albümünde Aziza, klasik müzik etkilerinin yanında kendine özgü vokal teknikleri ile ön plana çıkmıştır.

Albümleri : Aziza Mustafa Zadeh (1991), Always (1993), Dance of Fire (1995), Seventh Truth (1996), Jazziza (1997), Inspiration - Colors & Reflections (2000), Shamans (2002), Contrasts (2006), Contrasts 2 Opera Jazz (2007)

Youn Sun Nah:

1969 yılında Günay Kone'nin Seul şehrinde dünyaya geldi. Babası orkestra şefi, annesi ise klasik müzik şarkıcısıdır. Klasik kökenli müzik eğitimi alan sanatçı, 23 yaşındayken müzikle ilgileneceğine karar vermiş ve 26 yaşındayken ise müziği meslek olarak seçmiştir. 90'lı yılların ortalarına doğru Paris'e gitmiş ve burada ünlü jazz vokalisti olarak ün yapmıştır. Kendisiyle yapılan bir röportajda şunları söylemiştir:

„Ben Fransız Edebiyatı okudum ve Fransızca chansonlarını seviyorum. Sonuç olarak Fransa'ya gitmeye karar verdim. Fakat şuna inanıyorum ki Chansonları söyleyebilmek için doğuştan Fransız olmak gerekiyor!"

Hem jazz hem de Fransızca chansonlar söylemeye başlayan Youn Sun Nah, Avrupa'nın en eski jazz okullarından biri sayılan, Paris'teki CIM Akademisi'nde hem okumuş; hem de, 1996 yılında kurmuş olduğu YSN Beşlisi ile Paris jazz kulüplerinde sahne almaya başlamıştır. Bu grubun kurulmasıyla kısa sürede isim yapmaya başlamış ve Fransa'daki bir çok festivalde yer almıştır. Ayrıca ülkesinde de isimi duyulmaya başlamıştır. 2004 yılında „Kore Müzik Ödülleri"nde En iyi sanatçı ödülüne layık görüldü. Bir yıl sonra ise Kore'nin yetiştirdiği En iyi yeni yetenekler arasında yer aldı. Aynı yıl içerisinde de Fransa'da da ödül aldı.

2007'de, farklı bir tarz ile, Kore'de Memory isimli pop albümünü çıkarttı. Bu albümle memleketinde ünlendi. Bu dönemde çok iyi bir Danimarkalı piyanist olan Niels Lan Doky ile tanıştı. Doky sayesinde Danimarka başta olmak üzere bir çok ülkede festivallere katıldı ve yine onun aracılığı ile İsveçli gitarist Ulf Wakenius ile tanıştı. Ulf ile birlikte yapmış olduğu çalışmalar sonucunda bir CD çıkartmayı planladılar ve bu albümün prodüktörlüğünü de Las Danielson üstlendi. Danielson prodüktör olmakla kalmayıp grupta bas gitar çalmaya başladı. Daha sonra ise Danielson, gruba Norveçli trompetçi Mathas Eick'ı da dahil etti. En son olarak da gruba Fransız perküsyon sanatçısı olan Xavier Desandre-Navarre'da aralarına katıldı. Bu dörtlü ile Voyage albümünü çıkartan sanatçı, deneyimlerindan şu şekilde bahsetmektedir:

„Grubumla Paris'e gitmek bir deney oldu. Hepimiz başladığımızda, çok genç ve ticarette çok yeniydik. Birlikte çalışmamızda Ulf, Lars, Mathias ve Xavier'e çok şey borçluyum".

Sanatçının albümleri:

2001- Reflet, 2002- Light fort he people, 2003- Down By Love, 2004-So I am, 2007-Memory Lane ve 2008 yılında çıkarttığı Voyage albümüdür.

Selim Benba
selim.benba@gmail.com

RIFFS

Enrico Pieranunzi; New Lands

Trio albümleri, Bill Evans etkisindeki fakat kendi karakterine de sahip stili ile dikkati çeken Pieranunzi'nin "Timeless Piano Trio" serisinde yayınlanan "New Lands" albümünü inceleyeceğiz.

Mütevazi CD koleksiyonumu karıştırırken birdenbire bana ait olmayan bir CD ile karşılaştım ve içim ürperdi. Evet, bana yapılmasından hiç hoşlanmadığım bir davranışta bulunduğumu farkettim: Sevgili dostum Hakan Behlil'in bana ödünç verdiği bir CD'yi kendisine iade etmemiştim! İtalyan piyanist Enrico Piaronunzi'nin kontrbasçı Marc Johnson ve davulcu Joey Baron ile 1984'te kaydetmiş olduğu "New Lands" yaklaşık dört yıldır raflarımda idi. Kendisine CD'yi hemen geri vermeyi planladım, fakat aynı zamanda bir ihmalim ile yüzleşmemi fırsat bilerek, piyasada bulunması nerede ise imkansız olan bu albümü sizler ile paylaşmaya karar verdim:

1949 yılında İtalya'da doğan Enrico Pieranunzi, ilk piyano derslerini babasından aldı. 1960'ların ortalalarında Frosinone Konservatuarı (Lazio bölgesinde, Roma'ya 75 km mesafede bir şehir) kompozisyon ve piyano performansı bölümlerinden mezun oldu. Bu yıllarda jazz ile ilgilenmeye başlayan Pieranunzi piyano, kontrbas ve davuldan oluşan ilk trio'sunu kurdu. İtalya'yı ziyaret eden jazz yıldızlarına eşlik eden Pieranunzi, bir dönem İtalya'da yaşayan Chet Baker'in beğenisini kazandı.

Trio albümleri, Bill Evans etkisindeki fakat kendi karakterine de sahip stili ile dikkati çeken Pieranunzi'nin "Timeless Piano Trio" serisinde yayınlanan "New Lands" albümü, Dietz/Schwarz bestesi bir standart ile açılıyor: "If There Is Someone Lovelier Than You". Medium swing temposundaki parça, tüm albümde hissedeceğimiz Pieranunzi'nin lirik tınısı ve Marc Johnson'un muazzam kontrbas tuşesinin müjdesini veriyor. Bence piyano trio formatında çalınan müzikte kontrbasçının tuşesi ve cümlelemesi müziğin kalitesinde çok belirleyici oluyor. Bill Evans'ın son dönemlerinde çaldığı trio'da yer alan Marc Johnson'un karanlık ve dolu dolu tuşesi, muazzam tekniği ile birlikte müziğe yüksek bir dinamizm katıyor. Pieranunzi'nin swing'li emprovizasyonları ve four break'te Joey Baron'un soloları sonrasında sakinleşen ortam ile "If There Is Someone Lovelier Than You" sona eriyor... İkinci parça Chat Baker'ın da sık sık söylediği, aynı zamanda aralarında Miles Davis'in de bulunduğu bir çok jazz yıldızının kaydettiği bir Styne/Cahn bestesi, "I Fall In Love Too Easily"... Solo piyanonun serbest ritmde çaldığı giriş mezürlerinden sonra Marc Johnson ve fırçalarda Joey Baron'un katılımı ile parça devam ediyor. İlk soloyu Marc Johnson alıyor. Gayet sakin ve gösterişten uzak bir havada, fakat son derece olgun ve ulvi bir havada çalınan bu bas solodan sonra Pieranunzi'nin inanılmaz piyano doğaçlaması geliyor. Bill Evans etkisi hissedilmekle beraber Pieranunzi'nin kendine has stili ve tuşesi, özellikle ballad'larda farkediliyor. Şarkı söylercesine, yeniden beste yaparcasına çalınan duyarlı ve lirik olan bu solo, blok akorlar ile çalınan melodiye bağlanıyor.

Bir Pieranunzi bestesi olan "The Mood Is Good" jazz waltz ritminde... Pek çok parçada olduğu gibi "The Mood Is Good"da da Joey Baron fırça kullanıyor. Sololarda medium swing'e dönen bu parçada Pieranunzi ve four break'lerde Joey Baron solo alıyorlar. Pieranunzi'nin virtüözlüğünü sergilediği bu parça, melodik olarak pek çarpıcı olmamakla ritmik unsurlar ile dikkat çekiyor. Özellikle four break'lerde Pieranunzi ve Joey Baron'un ritmik etkileşimleri ve soru/cevapları çarpıcı... Albüm yine bir Pieranunzi bestesi olan CD'ye ismimi veren "New Lands" ile devam ediyor. Medium-up ritmde bir bebop parçası olan "New Lands" oldukça çarpıcı ve görkemli, senkoplar ile bezenmiş melodi ile başlıyor. Melodinin eşliksiz piyano ile çalındığı, bas ve davulun unison ve senkoplar ile piyanoya cevap verdiği "head" sonrasında Marc Johnson bence albümdeki en güzel solosunu çalıyor. Tiz seslerdeki muazzam kontrolü ve melodik duyarlılığı ile Johnson soloyu tamamladığında, Pieranunzi sazı eline alıyor! Üst seviyede bir modern be-bop piyano solo ve interplay öğeleri taşıyan kontrbas/davul eşliği dinliyoruz. Sonrasında Joey Baron four break'lerde fırtına gibi esiyor. "New Lands" bence albümün en etkileyici ve güzel parçası.

Bir Thad Jones bestesi "A Child Is Born"da melodiyi Marc Johnson alıyor. Sonrasında en sık çalınan jazz standartlarından biri olan "All The Things You Are" son derece özgün bir versiyonu ile karşımızda... Marc Johnson melodiyi orijinalinden son derece uzak bir yorum ile çalıyor. Kullanılan armoniler de parçanın alışılagelmiş altyapısından oldukça farklı... Pieranunzi'nin emrovizasyonundaki melodik ve armonik yaklaşım da çok sofistike. "All The Things You Are" bence bu yorumu ile yeniden hayat bulmuş, soluklanmış. Zaten jazz'ın da heyecan verici özelliği bence bu. Yıllar boyunca yüzlerce kez çalınmış parçalara yeni bir kişilik ve kimlik kazandırabilmek, estetik olarak farklı bir bakış açısı ile alışılagelmiş hatta eskmiş bir parçaya heyecan getirmek gerçekten ustalık gerektiriyor. Enrico Pieranunzi, Marc Johnson ve Joey Baron gerek enstrümanlarına olan müthiş hakimiyetleri, gerek üst seviyedeki gusto'ları ve müzikaliteleri ile bizlere "All The Things You Are"ı uzaklardan çağrıştıran yepyeni bir "All The Things You Are" çeşitlemesi sunuyorlar! Albüm Cole Porter bestesi "I Love You" ile sona eriyor. Sevgili Tuna Ötenel'in de çok güzel yorumladığı bu parça'yı medium-up tempoda dinliyoruz. Evet, "New Lands"i piyasada bulmak pek de kolay değil. Ben sevgili dostum Hakan Behlil'den ödünç aldığım bu CD'yi sizler için yorumladıktan hemen sonra kendisine iade edeceğim. Amazon.com'dan kendim için "New Lands"i sipariş ettim bile! Piyano trio formatından zevk alan jazz severler bence bu CD'ye hayran kalacaklardır. Herkese hararete tavsiye ederim.

Sevgi ve müzikle kalın...

"KART" yazın 3787'ye gönderin, sizin de Fortis Worldcard'ınız olsun.

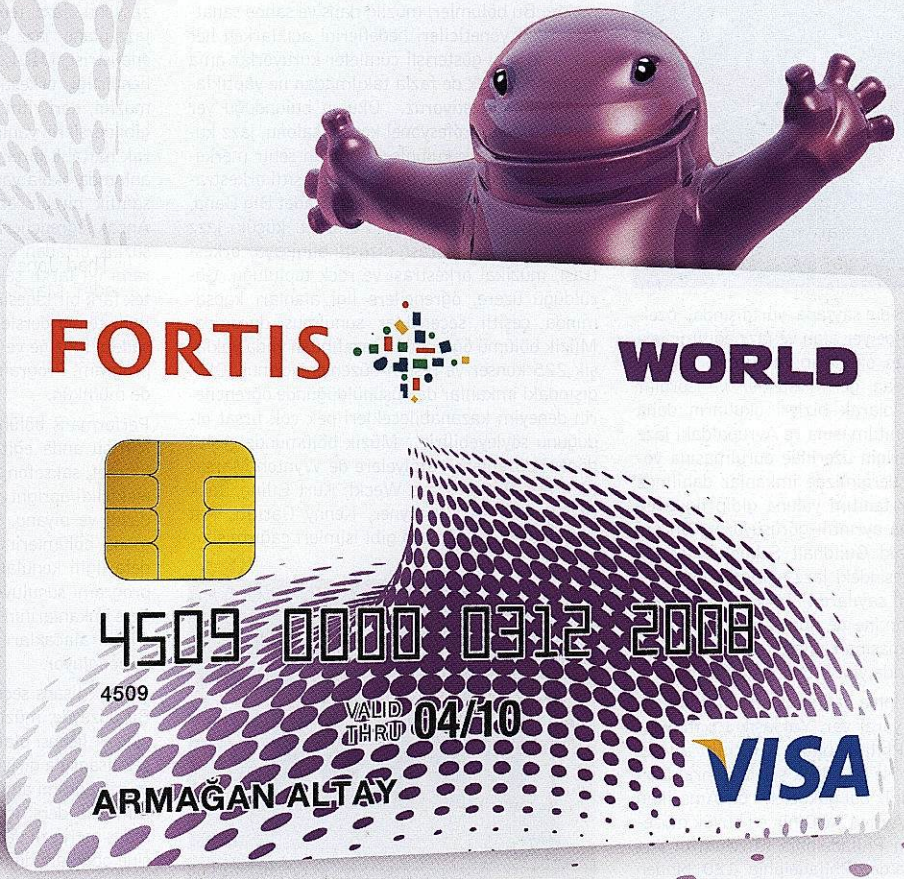

FORTIS

Yüzbinlerce noktada taksit yaptıran, Worldpuan kazandıran, fırsatlar sunan Fortis Worldcard'ı siz de her fırsatta kullanmak isteyeceksiniz...

www.fortisworldcard.com | 444 0 144

Erdem Korkmaz
erdem@genccazcilar.org

The University of the Arts

Geçtiğimiz sayıdaki Londra ziyaretinden sonra bu defa yine ABD'ye dönüyor ve Philadelphia'daki The University of Arts nasıl bir jazz eğitimi veriyor bakıyoruz.

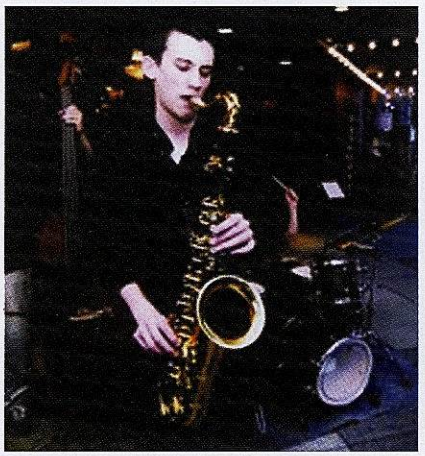

Bir süredir bu sayfada yurtdışında, özellikle ABD'de yer alan ve jazz eğitimi vermekte olan okulların tanıtımını yapıyoruz. Okuyuculardan gelen istekler ve sorular "genç cazcılar" olarak bizleri okulların daha spesifik olarak tanıtılmasına ve Avrupa'daki jazz eğitimi seçeneklerinin üzerinde durulmasına yöneltiyor. Ancak, dergimizde imkanlar dahilinde kısa ve genel bir tanıtım yoluna gidip ilgilenen arkadaşlarla daha ayrıntılı görüşüyoruz. Önceki sayıda Londra'daki Guildhall School of Music and Drama bünyesindeki jazz eğitimine yer vermiştik. İlerleyen sayılarda Türkiye ve Avrupa'daki jazz eğitimine de odaklanarak bunların ilgililere ulaştırılmasına çalışacağız. Ancak, dergimizin bu sayısında yine ABD'ye dönüyoruz.

Öncelikle Philadelphia hakkında kısa bir bilgilendirme yapmakta yarar var. Yaklaşık 1.5 milyonluk nüfusuyla Philadelphia ABD'nin altıncı Pennsylvania'nin ise en büyük şehri. Şehrin karşıdan görünüşü tipik bol gökdelenli bir Amerikan şehri havasında. Ayrıca ABD'nin en büyük müzelerinden biri olan Philadelphia Museum of Art yine Philadelphia'da. Philadelphia 120 binden fazla üniversite öğrencisi nüfusuyla ABD'nin ikinci en büyük öğrenci şehri unvanına sahip. New York'a yakınlığı da göz önünde bulundurulduğunda Philadelphia'nin jazz eğitimi için uygun olabilecek bir seçenek olduğunu düşünmek mümkün.

The University of the Arts 1870 yılında kurulan ve eğitime başlayan Philadelphia Musical Academy'nin zaman içerisinde gelişmesiyle bugünlere gelmiş. Okulda şu anda yaklaşık 2300 öğrenci 500 öğretim elemanından eğitim almakta. Lisans ve lisansüstü eğitim verilen üniversitede üç tane fakülte bulunuyor. Bu bölümler; Sanat ve Tasarım; Performans Sanatları; Medya ve İletişim olarak karşımıza çıkıyor. Biz burada amacımız bağlamında Performans Sanatları üzerinde duracağız. Üniversitede ayrıca, artık birçok kurumda olduğu gibi sürekli eğitim merkezi adı altında çeşitli konularda eğitim almak isteyen kişilere farklı düzeylerde verilen programlar mevcut. Genelde yaz okulu gibi programları ve sertifika programlarını bu başlık altında düşünebiliriz. Aslında, düşük bütçeyle kısa süreli jazz eğitimi almak isteyenler bu tarz programları da değerlendirebilirler.

Yukarıdaki satırlarda Performans Sanatları bölümüyle ilgileneceğimizi ifade etmiştim. Performans sanatları altında üç bölümde eğitim verilmekte. Bu bölümler; müzik, dans ve sahne sanatları. Okul yöneticileri hedeflerini açıklarken her zamanki gibi gösterişli cümleler kuruyorlar ama biz bunlara pek de fazla takılmadan ne yaptıklarına bakmak istiyoruz. Okulun bulunduğu yer ondokuz adet profesyonel konser salonu, jazz kulüpleri ve müzik kulüpleri bulunan şehir merkezinde. Müzik bölümü bünyesinde çeşitli orkestralar mevcut. Bunlardan bazıları; 3 adet Big Band, jazz sanatçıları korosu, 20 adet küçük jazz grubu, brass orkestrası, dizüstü bilgisayar orkestrası, müzikal orkestrası ve rock topluluğu. Görüldüğü üzere, öğrencilere ilgi alanları kapsamında çeşitli seçenekler sunulmuş durumda. Müzik bölümü öğrencileri tarafından yılda yaklaşık 225 konser ve resital düzenleniyormuş. Okul dışındaki imkanlar da düşünüldüğünde öğrencilerin deneyim kazanabilecekleri pek çok fırsat olduğunu söyleyebiliriz. Müzik bölümünde çeşitli dönem düzenlenen atölyelere de Wynton Marsalis, Chris Potter, Dave Weckl, Kurt Elling, Jack DeJohnette, McCoy Tyner, Kenny Garrett, Pat Martino ve Joe Lovano gibi isimleri çağırmışlar.

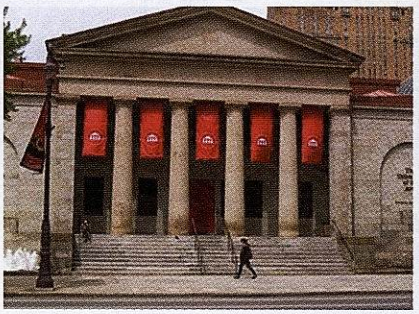

Böyle isimlerle kısa süreli de olsa atölye çalışmalarına katılmak jazz öğrencilerine mutlaka deneyim kazandıracaktır.

The University of the Arts'ta jazz eğitimi almayı düşünenlerin aslında jazz'a odaklanmış çeşitli seçenekleri var. Bu seçenekler; dört yıllık lisans, bir yıllık yüksek lisans, iki yıllık önlisans ve dört haftalık yaz okulu programı. Tüm bu programlarda jazz merkezli eğitim veriliyor. Lisans ve lisansüstü diğer seçenekler ise içinde jazz eğitiminin de yer aldığı ancak farklı adlar taşıyan ve müzik eğitimi verilen programlar. Bölümdeki dört yıllık programlar; kompozisyon, performans ve vokal. Bu üç programdan herhangi birini müzik ağırlıklı veya güzel sanatlar ağırlıklı almak gibi bir seçenek de bulunmakta. Ayrıca performans ve vokal programlarında iki yıllık seçenekler de bulunuyor. İletişime geçtiğimiz yöneticiler, öğrencilerin altyapıları, amaçları ve ne yazık ki bütçeleri doğrultusunda tercih yaptıklarını veya yönlendirildiklerini ifade ediyorlar. Bu noktada şunu belirtmekte yarar var; mesela yüksek lisans düzeyindeki jazz eğitimi sadece enstrüman eğitimini değil müzik teknolojileri, müzik yazarlığı, jazz pedagojisi gibi çeşitli konulara da yer verilmiş bir program sunuyor.

Lisans düzeyindeki programlarda jazz emprovizasyonu, jazz teorisi, kulak geliştirme eğitimi, jazz piano, jazz düzenlemesi, jazz tarihi, müzik endüstrisi, MIDI, müzik teknolojileri, kayıt mühendisliği, orkestrasyon, dünya müziği, 20. yy. müziği, ileri ritm teorisi, ve ileri emprovizasyon gibi derslerin yanında enstrümanları ile ilgili olarak haftalık birer saatlik özel ders alıyorlar. Bu anlamda okula yapılacak bir eleştiri, haftada bir saatlik birebir özel dersin yetersizliği olabilir. Ancak, öğrencilerin bireysel çabaları ile bu olumsuzluk ortadan kaldırabilir. 4 yıllık lisans programı iki farklı şekilde alınabiliyor. Aralarındaki tek fark bir tanesinde biraz daha güzel sanatlarla ilgili temel derslerin de olduğu program, diğeri sadece müziğe ve enstumanlara odaklanmış olan program. Programlar arasında geçiş yapabilmek de mümkün.

Performans bölümünde eğitim almak isteyenler için şu anda eğitim verilen enstrümanlar; flüt, klarnet, saksofon, trompet, trombon, tuba, gitar, elektrikli/upright bas, violin, çello, perküsyon, davul ve piyano. Kompozisyon ve vokal performansı bölümlerinde ise yine jazz eksenli ama bu defa ilgili konuların önemli yer tuttuğu bir ders programı sunuluyor. Tüm programlarda seçmeli ders imkanlarının da oldukça geniş olması öğrencilerin alacakları eğitimi tasarlamalarında yardımcı oluyor.

Yüksek lisans seçeneğinde iki ayrı program var. Bu düzeyde; müzik eğitmenliği ve sadece müzik yüksek lisansı olarak eğitim veriyor. Müzik yüksek lisansına giriş için lisans düzeyinde jazz veya müzik eğitimi alınmış olması gerekiyor. Bu programdaki ders içerikleri incelendiğinde performans merkezli değil de daha çok müziğin felsefesine odaklanıldığını görüyoruz.

İki yıllık sertifika programı olarak verilen ve jazz çalışmaları adını taşıyan programda ise lisansta ilk iki yıl verilen eğitimin aynısını sunuyorlar. Yaz programları ise daha çok üniversite öncesindeki daha genç yaş grubuna yönelik hazırlanmış. Hatırlatmakta yarar var /www.youtube.com/user/uartsMusicSchool bağlantısını kullanarak okulun youtube'da açtığı kanaldan öğrencilerin ve eğitimcilerin çeşitli performanslarını izleyebilirsiniz.

Başvuru koşulları, başvuru ücreti, elemelerde öğrencilerden istenilenler, burs imkanları, konaklama seçenekleri, kampusteki sosyal yaşam ve imkanlar, derslerin işlenmesi, alınması gereken kredi sayıları, not sistemi gibi konularda hem okulun web sitesi aracılığıyla hem de iletişime geçtiğimiz yöneticilerden gerekli olduğuna inandığımız bilgileri elde ettik. Ancak, tek sayfaya sığmak amacıyla burada tüm bölümlerle ilgili ayrıntıya girmek maalesef mümkün olmuyor. Merak edilen tüm konularla için caz@genccazcilar.org adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org - karacaz.com

Öncesinde, Günümüzde ve Sonrasında Hülya Tunçağ

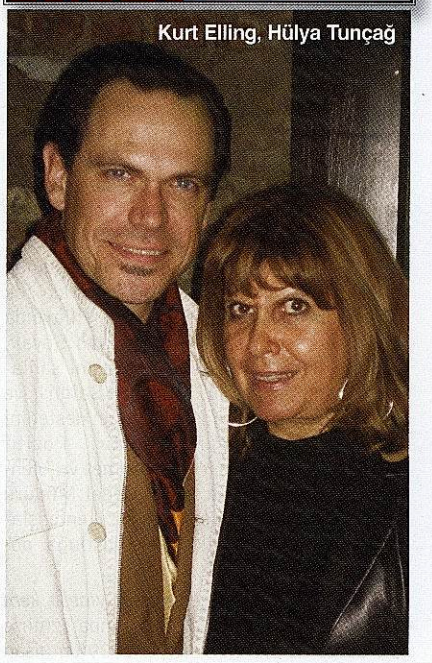
Kurt Elling, Hülya Tunçağ

"Bazı radyo yapımcıları vardır. Sesleri ve üslupları ile programlarını basit bir sunumun ötesine taşır, bir kimlik edinmesini sağlarlar."
Yukarıdaki cümle JAZZ Dergisi yazarlarının tanıtıldığı bu yazı dizisinin ilkinde konuk edilen Ali Sönmez için yazılmış ve aşağıdaki cümle ile devam etmişti:
"Sezen Cumhur Önal, İzzet Öz ve Yavuz Aydar'ın pop ve rock severler için taşıdığı anlam, jazz yapımcılığında Cüneyt Sermet, Hülya Tunçağ için aynı değere sahiptir."

İşte bu dördüncü yazının konuğu, yukarıdaki paragrafta da anılan, çok sevdiği radyosu için hazırladığı "***her biri benim çocuklarım***" dediği programlarını, jazz'ın puslu havasını en iyi yansıtan bir ses tonuyla sunan, bu müzik türüne olan sevgisini ve saygısını tüm dinleyicilerine ve okurlarına derinden hissettiren, ülkemizdeki jazz yapımcılarının lady'si çok sevgili Hülya Tunçağ.

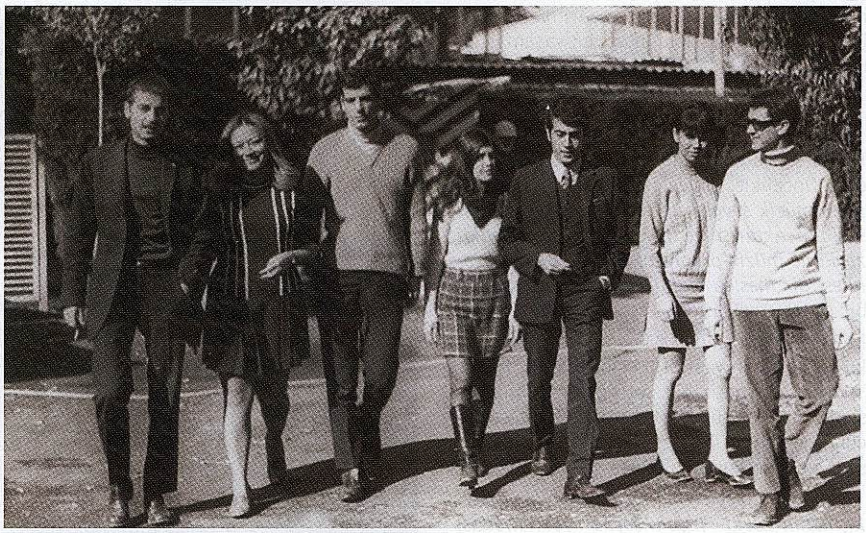

"Müzik ve sinema seven, kalabalık bir ailede büyüdüm"

Balıkesir doğumlu Hülya Tunçağ'ın müzik sevgisinin kaynağı ailesidir. *"PTT müdürü olan babam amatör bir müzisyendi. Beş ağabeyimden ikisi ise profesyonel piyanist, en büyük ağabeyimin üç oğlundan ikisi müzisyen. Büyük oğlu fagotçu (şu anda yaşamıyor), küçüğü ise obuacı".*

İlk gençliği müzik ve sinemayı seven kalabalık bir aile ortamında geçer. İlkokul yıllarında babasından Türk müziği makamlarını öğrenirken, bir yandan da ağabeylerinin etkisiyle evlerindeki radyoda jazz programlarını dinlemektedir.

"Amerika'nın Sesi radyosunda sabaha karşı yayınlanan Willis Connover'ın "Jazz Today" programı, ilk esin kaynağımdı. Klasik müziği de yine aynı yaşlarda Moskova radyosunu dinlerken keşfettim. Çaykovski'nin 1. piyano konçertosunu ilk duyduğumda büyülenmiştim."

"Jazz'a olan ilgimi Cüneyt Sermet Keşfetti."

Değerli yazarımız kendi deyimiyle en başından itibaren müthiş bir radyo dinleyicisidir. Balıkesir'deki evinde o yılların söylemiyle uzun ve orta dalgadaki tüm radyoları dinlemeye çalışır.

Gönülden bağlı olduğu bu sihirli kutunun içine girmesi çok gecikmez. İzmir Karşıyaka Kız Lisesi'ndeki mezuniyetinin bir yıl sonrasında, İzmir Radyosu'nun Bülent Özveren'in önderliğinde kurulacak Hafif Batı Müziği servisi için açtığı sınavı kazanarak prodüktör olur.

Aynı sınavı kazanan Sebla Özveren, Ümit Tunçağ, Ali Kocatepe, Reşat Nevruzlu, Bülent Gül ve bugün bile TRT 3'de her gece dinlediğimiz "***Gece ve Müzik***" ile tanınan Renin Batıgün ile uzun yıllar sürecek dostlukları başlamıştır.

Fakat yaşamındaki dönüm noktası, İzmir Radyosu'nda düzenlenen kursun eğitmeni olan Cüneyt Sermet'le tanışması olacaktır. Jazz otoritesi ve yazarı Sermet'in, Hülya Tunçağ'ın jazz'a olan derin ilgisinin artmasındaki etkisi büyüktür.

"Cüneyt Sermet jazz'a olan ilgimi hemen hissetti ve beni jazz programlarına yönlendirdi. Böylece İzmir Radyosu'ndaki ilk açıklamalı jazz programlarını yapmaya başladım. 1971'de 36 dizilik "Doğuşundan Günümüze Dek" programı, ilk büyük projemdi ve Cüneyt Sermet'den esinlenmiştim."

1972 yılı yaşamının en belki de en önemli yılıdır. Radyodan arkadaşı Ümit Tunçağ ile evlendiği bu tarihte, TRT Radyo-3'de pek çok jazz severin bugün bile takipçisi olduğu "***Günümüzde Jazz***" programı başlar.

"1976'da kendi önerimle TRT beni Montreux Jazz Festivali'ne gönderdi. Benim için son derece heyecan verici bir 15 gün yaşadım orada. Başta Ella Fitzgerald, Count Basie, Joe Williams, Tommy Flanagan olmak üzere jazz'ın devleriyle tanışma olanağını buldum."

1977'de bu kez kendi olanaklarımızla Ümit ve prodüktör dostumuz Tülay İlter ile Montreux Jazz Festivali'ne bir kez daha gittik. Konserler sırasında rahmetli Teoman Baber ile tanıştık ve dostluğumuz başladı. Zaten bu dönemde İzzet Öz, Bülent Ortaçgil, rahmetli Fikret Kızılok, Bora Ayanoğlu ile müziğin dışında da dost olduk. Ayrıca o yılların tüm tanınmış pop sanatçılarına evimizi açtık."

Tunçağ çiftinin oğulları Tan, 1975 yılında dünyaya gelir. Anneliğini mesleğiyle beraber yürüten yazarımızın üniversite hayali bitmemiştir. 1979 yılında İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nin Müzik Bilimi bölümüne girse de, 1980 ihtilali yüzünden ön lisansda bırakmak zorunda kalır. 1984'de şansını bir daha dener ve aynı okulun Sinema-TV-Fotoğrafçılık bölümünden

mezun olur. Bu arada radyodaki program sayısı artmış, sinema ve müzik aşkını buluşturduğu yeni bir programa başlamıştır. Filmlerin öyküsünü de anlattığı "***Film Müziği***" programı yine Radyo-3'de yayınlanır.

"Memur statüsünde yaratıcı bir mesleği sürdürmek canımı çok sıkıyordu. 25 yılım dolar dolmaz emekli oldum. 1994'den bu yana dış yapımcı olarak TRT'den hiç kopmadım. 1997'de Ümit'le yollarımız ayrıldı. Böylece 11 yıllık İstanbul maceram başladı. Pekçok kanının aksine çok iyi dostlarım oldu İstanbul'da..."

Hülya Hanım'ın sıcak kişiliği ve bir aydında olması geren sanatsal birikimi etrafında çok değerli dostları birikir. İstanbul yıllarında kendisine başta Zühal Focan, Kaan Soyak, Akademi İstanbul'da ders vermesini sağlayan Orhan Kahyaoğlu, İskender Salgırlı ve müdür yardımcısı Çiğdem Özun'un desteğini asla unutamayacağını belirtir. Pozitif Müzik A.Ş.'den Cem Yegül, Ahmet ve Mehmet Uluğ'un yanı sıra IKSV Genel Müdürü Görgün Taner ile henüz İzmir'de iken başladığı tanışıklıları sıcak birer dostluğa dönüşmüştür.

Şairin "***...dönüp geleceğin kent yine o kent olacaktır***" dediği gibi, 2008 yılında İzmir'e geri dönse de ani bir kararla 2009'un nisan ayında Bodrum Bitez'e yerleşir. Bir ayağı hep İstanbul olan değerli yazarımız bugün, her günü jazz'la dolu huzurlu yaşam sürmekte.

"Radyo Etrafından Oluşan Jazz Kardeşliği..."

Hülya Tunçağ'ı radyodan ayrı düşünmek zordur. Öncelikle dinleyicilerin deyişi ile "***...içten müzik sevgisi ile seçtiği eserleri dingin sesi ile aktarışı ve herşeyden öte incelikli zevki ile müzik programı yapımcılığının özenilesi bir meslek olabileceğine inandıran...***" bir radyo emekçisidir.

Fakat asıl önemlisi, Woddy Allen'in hakkında film bile yaptığı bu sihirli kutu, Hülya Tunçağ için basit bir iletişim aracının ötesinde, hem küçük yaştan itibaren hayalgücünü geliştiren, hem de her ortamda çevresiyle iletişim kurabildiği çok özel bir araçtır.

"Binlerce dinleyiciyle müziği ve bilgiyi paylaşmanın zevki hiçbir şeyde yok. Modası asla geçmez. Nasıl ki sinema tiyatronun yerini alamazsa TV de radyonun yerini tutamaz. Farklı duygular ve etkileşimler...Örneğin "Günümüzde Jazz" programı, yıllar içinde benim pekçok kişiye ulaşmamı sağladı. Bir tür jazz kardeşliği gibi... Zaten bu müziğin kendisi paylaşmayı gerektiriyor. Yanısıra açıklamalı bir jazz programını bu denli uzun soluklu hazırlamak büyük bir sorumluluk da getiriyor. Parça seçiminde titizlik ve doğru bilgilendirme, benim temel ilkelerim. Kendime karşı da acımasız bir eleştirmenimdir. Her programı çocuğum olarak görürüm."

Televizyonla da yolunun kesiştiği bir dönem de olacaktır. 1994-1995 yıllarında TRT-2 'de önce Ümit Tunçağ ile daha sonra tek başına "***Jazz Müziği***" programını hazırlar ve sunar; ama hiç ısınamaz. "***İyi bir ekip şart TV'de...***" dese de yayıncılıkta tüm inisiyatifin kendisinde olmasından hoşlanan iş anlayışı nedeniyle TV macerası kısa sürer.

"Hayran Olduğum Müzisyenlerle Tanıştım"

Hülya Hanım için mesleğinin harika yanlarından biri, yıllar içinde gerek yurt dışında, çoğunlukla yurt içinde jazz dünyasının ustalarıyla tanışma olanağı bulmasıdır. Ülkemizde dinlediği ilk ünlü jazz müzisyeni, 1972 yılında İzmir Türk Amerikan Derneği'nde konser veren flütçü ***Herbie Mann*** ve ***Air*** topluluğudur. Dolayısıyla programı için yaptığı ilk söyleşileri ***Mann*** ve Air'in genç yaşta ölen gitarcısı ***Sonny Sharrock*** ile gerçekleştirir.

"Sharrock'a en beğendiği sanatçıyı sorduğumda, eşi şarkıcı Linda Sharrock olduğunu söylemişti. Çok ilginçtir; yıllar sonra ben 1997'de İstanbul'a yerleştikten sonra dostum Verkin'in aracılığıyla Linda ile tanıştım. Sık sık Verkin'de kalmak üzere İstanbul'a gelirdi. Daha sonra dost olduk. Halen Viyana'da yaşıyor ve alto saksafoncu Wolfgang Pushnig ile evli."

Meslek hayatından kendisini heyecanlandıran ikinci tanışma, İstanbul Müzik Festivali'ne ilk kez gelen piyanist ***Chick Corea*** ile yanında sürpriz bir şekilde gelen eşi şarkıcı, besteci ve piyanist ***Gayle Moran*** olur.

"Moran, ısrarımızla sahneye bis parçasında sürpriz konuk olarak çıktığı zaman verilen gülü bana armağan etmişti, onu programlarımda tanıttığım için bir teşekkür simgesi olarak... Evlerine döndükten sonra da Moran bana söz verdiği gibi "I love you then,I love you now" adlı kendi solo plağını yollamıştı."

1970'lerin sonunda jazz da favori müzisyeni, gitarcı ***John McLaughlin***'dir ve bu virtüoz gitarcının çıkardığı her albüm Hülya Tunçağ'ı büyülemektedir. Sanatçıyla söyleşi yapma şansını ilk kez 1985 yılında İstanbul Müzik festivaline ***Mahavishnu Orchestra*** ile geldiğinde elde eder. O zamanki Sheraton otelindeki odasına söyleşi yapmaya gittiğinde karşısında bağdaş kurmuş bir şekilde oturan ***McLaughlin*** ile söyleşi yapmak, kendi deyimiyle bir rüya gibi geçmiştir. Sanatçının duyarlı, alçakgönüllü ve entellektüel kişiliğini keşfetmek onu çok etkiler.

Fakat Hülya Tuncağ'ın yaşamına giren en önemli jazz insanı, efsanevi saksafoncu ***Charlie Parker***'in eşi ***Chan Parker***'dır.

"Tabi beni dostluğu ve güçlü kişiliğiyle etkileyen en önemli insan Chan Parker oldu. Jazz dostu sevgili arkadaşım Füsun Levet'nin yıllarca kendi olanaklarıyla düzenlediği Kuşadası Jazz Festivali'nde tanışmıştım. Ayaklı jazz tarihi gibiydi. Daha sonra Füsun'un yanına Paris'e her gittiğimde mutlaka Chan'ı köy evinde ziyaret ederdim: Zaten Füsun manevi kızı gibiydi, onun her işine koşardı. Kolay kolay dostluk kuran bir kişi değildi. Belki de yaşadıkları nedeniyle... Ama hemen kaynaşmış,hatta "Soul Sisters" diyecek kadar yakınlaşmıştık. ***Yine Füsun'un ,ilk kez düzenlediği Antalya Jazz festivali'ne kızı Kim Parker'la gelmişti. İyi bir şarkıcı olan ve Delaware'de yaşayan Kim'le tanışmamız da "Soul Sister" diye olmuştu."***

Hülya Tunçağ çok sevdiği Chan Parker'ın ölüm haberini 24 Eylül 1999'da New York'da Atlantic Plak Şirketindeki odasında söyleşi yaparken rahmetli ***Ahmet Ertegün***'den duyar. Yurtdışında bir araya gelen iki Türk, Amerikalı kadim dostları için birlikte üzülürler. Fakat ne gariptir aynı gün ünlü prodüktör ***Arif Mardin***'le tanışmanın mutluluğunu da yaşar.

"Son yıllarda ise sanatçıları yakından dinlememi ve tanımamı sağlayan iki harika yer var... Sevgili Aytek Şermet'in İstanbul Jazz Center'ı ile sevgili dostlarım Zuhal ve Önder Focan'ın kulübü Nardis... Örneğin, JC's'de session arasında Buster Williams ile New York dedikodusu yapmak, Budizm üzerine konuşmak, Lee Konitz'e öğrencilerini anlatmak veya Flora Purim ile çocuklarımızı konuşmak; Nardis'in kapısına hava almak için çıktığımızda Kurt Elling'den yeni projelerinin yanısıra aile haberlerini almak beni jazz'ın öteki yüzüne taşıyor..."

"Jazz Tutkumu Başkalarıyla Paylaşıyorum."

Değerli yazarımız bugün, jazz sevgisini sadece radyo ile değil, seminer ve atölye çalışmaları ile yüzyüze de jazz severlerle paylaşmakta.

İzmir yıllarında başlayıp İstanbul'da süren "***Jazz Tarihi***" içerikli sohbet ve seminerlerinde çok sayıda jazz sever ile buluşurken, kendi deyimiyle bu çok özel müziğin derinliklerine dalmakta ve her seferinde yeniden hayran olmaktadır.

"Öğrenmeye hep açığım ve bildiklerimi paylaşmayı çok seviyorum. Son yıllarda Akbank Kültür ve Sanat Merkezi sayesinde çocuklara ulaşmaya başladım. Bambaşka bir yöntem ve zevk... Akademi İstanbul'daki öğretmenliğim sırasında genç kuşağın kültür ve özellikle

müzik kültürü açısından zayıflığını gördüm. Çoğunluğu orkestra çalgılarını tanımıyordu. Bu tabi orta ve lise eğitiminin garabetinin sonucu. Aile içindeki görgü daha önemli...

Çocukları hiç suçlamadım ama bu saatten sonra öğrenmezlerse bağışlamayacağımı söylüyordum. Farkındalık çok önemli... Aslında Avrupa ve özellikle Japonya'da çalgılar çocuklara henüz anaokulundayken öğretilmeye başlanıyor."

Akbank Kültür Merkezi, Hülya Hanım'ın vizyonunu paylaşır. Yukarıda bahsettiği sorundan yola çıkarak 2006 ve 2007'de birer ay süren, çalgıları tanıtan atölye çalışmaları yaparlar. Çalışma, veliler ve çocuklar tarafından oldukça ilgi görür.

Atölye kapsamında her hafta, konu edinilen çalgıyla ilgili bir sanatçı konuk edilir. 2008'de ***Akbank Jazz Festivali***'de kendisinden ilk kez böyle bir çalışma istediğinde trombon, vurma çalgılar ve bas gitardan oluşan bir trio oluşturur (***Emre Kayhan-Tunç Çakır-Orhan Deniz***). Çalışmaya otuzdan fazla çocuk katılır ve çok başarılı olur.

"Bildiklerimi gençlerle paylaşmaktan zevk aldığım için öğretmenliği hep sevdim. Yanısıra seminerlerle yetişkinlere ulaştım."

Hülya Tunçağ 2008 yılında döndüğü İzmir'de, İzmir Jazz Derneği'ne ev sahipliği yapan Ege Sanat Merkezi'nde jazz bölümü başkanı eski dostu piyanist Ömür Gidel'in önerisiyle yedi ay süren jazz seminerleri yapar. İstanbul'un çok renkli müzik yaşamından sonra bu seminerler ve sanat merkezindeki dostların sıcak ilgisi kendisine çok iyi gelmiştir.

Hülya Tunçağ'ın Akbank Jazz Festivali kapsamında düzenlediği atölye çalışmaları devam etmekte. 24 Ekim cumartesi günü, saat 14.00'de yine Akbank Kültür Merkezi'nde çocuklarla bir kez da buluşacak. Kendisine bu kez katkıda bulunan müzisyen dostları ise vurma çalgılarda ***Tunç Çakır*** ile elektro piyanoda ***Selen Gülün*** olacak.

"Türk Jazz'ına Emek Verenlere Vefa Borcumuz Var"

Hülya Tunçağ, jazz sanatı için yazılı eser bırakmanın da önemini hissederek, ülkemizin çok da kısır olmayan gizli jazz geçmişini ortaya çıkarmak istemiş.

"Türk Jazz Tarihi", 2004 yılında ADA müziğin önerisiyle başlayan ve ne yazık ki hala çıkmayan bir proje. Benim de yıllar önce hep aklımdan geçen bir çalışmaydı. Türk jazzına emeği geçmiş müzisyenlerimize bir vefa borcu olarak görüyordum. Bu değerli müzisyenlerimiz ölüp gidiyorlar ve çoğu arkasında hiçbir şey bırakamıyor."

Yazarımız, kitabın oluşum aşamasında çoğu ünlü sanatçı ve araştırmacıdan yardım da alır. Bunların arasında ***Cemal Ünlü, Gökhan Akçura, Okay Temiz, Selçuk Sun, Arif Mardin, Ayhan Yünkuş, Hulki Saner, Özdemir Erdoğan, Sebla Pekcan, Ömür Gidel, Merih Akoğul, Zuhal Focan***'ın isimlerini özellikle anmakta. Her şeyiyle hazır olan CD-Kitap çalışmasının şimdiye dek çıkmamasının nedeni, ne yazık ki hala bazı izinlerin alınamamış olması. Umarız bu yazı, kitabın yayınlanması için hızlandırıcı bir fırsat yaratır.

"Kitap, 1930-1980 arası dört CD kaydını da içeriyor. Çıksaydı devamı gelecekti mutlaka ... Bütün bu yardımlara rağmen belge toplamakta zorlandım. Çünkü bizde arşivcilik çok zayıf. Ama 1980 sonrası çok rahat olacak. Çünkü pekçok kayıt var. Jazz dergisi de iyi bir araştırma alanı oluyor."

35. Sanat yılı kutlamaları

"Oldum olası yeniyi hep sevdim."

Hülya Tunçağ'ın müzik zevki geniş bir alana yayılmıştır. Zaten radyo yaşamı sırasında jazz dışında modern rock çaldığı programlar da hazırlamıştır. Müzikte belirli bir döneme bağlı kalmak onun karakterine uymaz.

"Oldum olası yeniyi hep sevmişimdir. Bu tabi eskiyi bir yana koymak değil... Eskiler olmasa yeni neyin üzerine inşa edilecek... Ben yeni kayıtları ve yorumcuları merakla bekliyorum."

Yazarımız, müzikte, özellikle de jazz müziğinde her yeni projenin festivallere davet edilmemesinden dolayı yeni akım ve müzisyenleri CD'lerden izlemenin daha kolay olduğunu belirtirken, ACT, ECM, TELARC, ENJA, BLUE NOTE ve bazı bağımsız plak şirketlerinin yeni kayıtlarını sürekli takip etmekte. Zaten adını verdiği ***"Günümüzde Jazz"*** programının asıl işlevini de bu anlayış oluşturmakta.

Yeni müziği takip etmesinde kendisine en büyük yardımcısının, elektro müzikte ülkemizde saygın bir yer edinen ***Portecho*** grubunun üyesi ve aynı zamanda oğlu olan ***Tan Tunçağ*** olduğunu özellikle anmakta.

"...Yeniyi derken günümüz müziğini de vurguluyorum... Özellikle kuzeyli bağımsız toplulukları keşfetmek, ufkumu açıyor. Bu konuda rehberim, Tan doğal olarak. Ben de ona jazzda ilginç kayıtlar dinletiyorum zaman bulunca. Ayrıca 1970'lerde hızlı bir Senfonik Rock dinleyicisiydim. Yine o yıllarda TRT Radyo-3'de saat 12.15'de yayınlanan "Müzik Şöleni" programımda Senfonik Rock ve Progressive Rock örneklerine yer verirdim."

"PORTECHO"nun bir numaralı hayranıyım. Nedeni yalnızca Tan Tunçağ'ın oğlum olması değil elbette... Deniz Cuylan ile inandıkları müziği, ödünsüz ve onurlu bir biçimde yaptıkları için. Ayrıca sahne performansları harika."

"Programda Söyleyemediklerimi Jazz Dergisi İle Ulaştırıyorum"

Hülya Tunçağ kendi deyimiyle Türkiye'de bir eşi bulunmayan "Jazz Dergisi'ni, ilk proje aşamasından bu yana desteklemekte.

"Bu dergi, hem ülkemizdeki böyle bir açığı kapatıyor hem de programlarımda şu ya da nedenle söyleyemediklerimi dergide ulaştırabiliyorum dinleyicilerime ve okurlara... Sanki bir aile gibiyiz bu sayfalarda..."

Bunca yıldır jazz dünyası içinde olan yazarımız henüz okurları ile istediği iletişimi kuramadığını düşünmekte. Okumasının yeterli olduğunu düşünse de eleştiriye açık olduğunu özellikle belirtmekte. O halde biz buradan söyleyelim, Hülya Tunçağ sizlere açık ve ona ulaşmak aslında çok kolay htuncag@portecho.com adresinden kendisine her konuda mesaj gönderebilirsiniz.

"İzmir Benim İçin Çok Özel Bir Şehir... "

"İzmir benim yetiştiğim, ailemi kurduğum, mesleğimi kazandığım, dostlarımla iyi ve kötü günleri paylaştığım çok özel ve hedonist yanını da sevdiğim bir şehir. Jazz atmosferini, 1997'de bıraktığımdan daha etkin buldum. O zamanlar yalnızca İzmir Avrupa Jazz Günleri vardı ki işlevini bugün daha çok takdir ediyorum. Geçen yıl döndüğüm zaman İzmir Jazz festivali ile de karşılaştım. Hem de uluslararası müthiş bir programla..."

Yine de haftada 7 gün açık olan bir jazz kulübünün olmamasının eksikliğini hisseder. Konserlerde karşılaştığı genç kitlede jazz adına bir kıpırdanma görse de orta kuşağın duyarsızlığını onu şaşırtır. İzmir gibi uygarlığın beşiği ve Türkiye'deki ilk operaya sahip olmuş bir batı şehrine bunu yakıştıramamaktadır. Neyse ki Ahmet Adnan Saygun Konser Salonu gibi yeni kurulan mekanlarla birlikte jazza olan ilginin aratacağını düşünmektedir.

Hülya Tunçağ, İzmir'e jazz adına emek verenleri unutmuyor. Eski Konak Belediye Başkanı Muzaffer Tunçağ'ın şehrin tepelerine dek sanatı ulaştırmasının kendisini heyecanlandırdığını, jazz dostu bu başkanın etkinliklere destek veren yegane belediye başkanı olduğunu her fırsatta yinelemekte.

Değerli yazarımızın jazz adına yapacakları bitmedi. En büyük ideali ise güneyde geniş alanlı bir jazz radyosu açmak... Aynı zamanda eğitim radyosu olarak da düşündüğü bu proje için jazz tutkunu bir sponsor gerektiğinin ise farkında. Ülkemizin şu anki atmosferinde kısa zamanda kurmasının zor olduğunu düşünse de bugün mesleğinin 40. yılını kutlayan çok sevgili Hülya Tunçağ'a biz yine de soralım:

"Neden olmasın?"

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2009@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"Aslında bu iş bir dile benzer. Alfabeyi, yani gamları öğrenirsin. Cümleleri, yani akorları öğrenirsin. Ondan sonra da nefesli sazınla doğaçlama konuşursun. Doğaçlama konuşmak harikulade bir şeydir. Ama ben müziksel olarak ezbere konuşmayı yeğlerim. İşte Jazz müziği bundan ibarettir." – **Stan Getz**

Genç Koleksiyoncu: HELEN MERRILL

21 Temmuz 1930 günü, New York'ta, eski Yugoslavya'dan (Hırvatistan'ın Krk adasından) göç etmiş bir ailenin kızı olarak dünyaya gözlerini açan Helen Merrill'in gerçek ismi Jelena Ana Milcetic'tir. Çocukluğunda evde annesinden dinlediği geleneksel Hırvat şarkılarının etkisinde kalıp büyüyünce şarkıcı olmayı kafasına koyan Jelena, yeniyetmelik çağında çeşitli amatör şarkı yarışmalarına katıldı, New York'taki Nola stüdyolarında Art Tatum, Lester Young, Stan Getz gibi müzisyenleri prova yaparken izledi ve bazı amatör gruplarda şarkı söyledi. Profesyonel müzik yaşamına 15 yaşında atılan genç kız, 1946-47 yıllarında Reggie Childs'ın orkestrasıyla turneye çıktı, ardından da Bronx'taki 845 Club'da çalışmaya başladı. Burada, kulübün daimi piyanisti Bud Powell ve davulcusu Kenny Clarke'ın yanısıra Charlie Parker, Miles Davis ve J.J. Johnson gibi döneme damgasını vurmaya başlayan müzisyenlerle tanışan ve birlikte sahne alan genç şarkıcı artık Helen Merrill adını kullanmaya başlamıştı. 1947 yılının sonunda, henüz 17 yaşındayken, yine 845 Club'da tanıştığı klarinetçi Aaron Sachs'la evlenen Merrill, ilerki yıllarda Jerry Wald ve Ray Eberly'nin gruplarının önünde şarkı söyledi ve New York'taki Sonny's Paradise adlı kulüpte hafta sonlarında sahne almayı sürdürdü. Merrill, ne yazık ki o dönemde, Jazz şarkıcılığı ile ev kadınlığı arasında tereddütte kalmıştı. Ancak kocası Aaron Sachs'ın, piyanist Earl Hines'ın grubunda çalıştığı 1952 yılında, bir gece sahneye davet edilen şarkıcı, onu ilk kez dinleme fırsatı bulan ünlü piyanistin takdirini kazanması sonucunda, üç ay boyunca grupla birlikte turneye çıktı ve bir bakıma rüştünü ispat etti. Genç trompetçi ve aranjör Quincy Jones ile Hines'ın grubunda görev alan tromboncu Benny Green'in önayak olmasıyla, 1954 yılının başında Mercury plak şirketiyle beş yıllık sözleşme imzalayan ve bu şirketin EmArcy Jazz logosu altında ilk 78'lik plaklarını yayınlayan Helen Merrill, (daha önce Sarah Vaughan ve Dinah Washington'la benzer kayıtlar gerçekleştirmiş olan) genç ve yetenekli trompetçi Clifford Brown'la birlikte kotardığı ilk albümüyle Jazz dünyasında ismini duyurdu. Ünlü Jazz eleştirmeni Leonard Feather'ın, Down Beat dergisinin geleneksel Eleştirmenler Anketi'nde, Merrill'i 1954 yılının "en iyi genç yıldızı" seçmesine neden olan bu albüm kısa sürede Vokal Jazz klasikleri arasına girdi ve hatta Japonya'da bugüne kadar en fazla satan Jazz albümü olma başarısını elde etti. 1956 yılının sonlarında, 10 yıllık eşi ve oğlu Alan'ın babası Aaron Sachs'tan boşanan şarkıcı, 1957 yılının Ocak ayında Brezilya'ya giderek, Sao Paolo'da bir otelde 4 hafta çalıştı. Mercury plak şirketiyle olan anlaşmasının bitmesinin ardından, 1959 yılında, Nesuhi Ertegün'ün Atlantic plak şirketine bağladığı Merrill, daha geniş bir izleyici kitlesine seslenmek amacıyla, normal çizgisinin dışına çıkarak "American Country Songs" adlı bir long-play kaydetti. Onu çok etkileyen bir gönül macerasının ardından, Amerika'dan uzaklaşmak isteyen 29 yaşındaki şarkıcı, o yılın sonunda önce İngiltere'ye gidip BBC televizyonunda piyanist Dudley Moore'la beraber sahneye çıktı; ardından da Belçika'da düzenlenen Comblain La Tour Festivali'nin yıldızı oldu. Burada tanıştığı (İtalyan diktatör Mussolini'nin oğlu) piyanist Romano Mussolini onu grubuyla birlikte şarkı söylemesi için İtalya'ya çağırdı. Bu ülkede yaşadığı dört yıl boyunca, başta İskandinavya olmak üzere Avrupa'nın diğer ülkelerinde de turnelere çıkan, bir süre Paris'te çalışan ve 1960 yılında, Tokyo'ya giden şarkıcı, İtalya'da yaşadığı sürece, festivallere katıldı, bazı TV programlarına çıktı, İtalyanca 4 şarkıyı 45'lik plak olarak piyasaya sürdü, bir albüm doldurdu ve bazıları film müziği olarak da kullanılan birkaç kayıt gerçekleştirdi. 1964 yılının başında ABD'ye geri dönen Helen Merrill, 2 Haziran 1965 günü New York'ta Milestone için stüdyoya girdi ve diskografisinde önemli bir yer tutan, piyanist Dick Katz'la birlikte kotardığı üç albümün ilki olan "The Feeling is Mutual" adlı çalışmasını kaydetti. Bunun ardından, vibrafoncu Teddy Charles'la beraber "The Artistry of Helen Merrill" adlı folk ezgileri taşıyan albümünü kaydettikten sonra, 1967 yılında bu kez de Japonya'ya yerleşti. Aslında Merrill, bu Uzak Doğu ülkesine hiç de yabancı değildi. İlk kez 1960 yılında Tokyo'ya gitmiş ve kentin ünlü Jazz mekanı Hot Club'da sahneye çıkmıştı. Jazz düşkünlüğüyle bilinen Japonların kısa sürede hayranlığını kazanan şarkıcı, yine İtalya'da yaşadığı dönemde, 1963 yılında, bir Japonya turnesine de çıkmıştı. Bu turne sırasında, United Press International ajansının Uzak Doğu yöneticisi olan Donald Brydon'la tanışan Helen Merrill, bir süre sonra da onunla evlenmişti. Yeni kocasının görevi gereği, 1967'de Tokyo'ya taşınmak zorunda kalan Helen Merrill, Japonya'da yaşadığı 6 yıl boyunca, bu ülkede radyo ve televizyon programlarına katıldı, konserler verdi, kulüplerde sahne aldı ve tam 12 albüm doldurdu. Bunlar arasında bir Beatles, bir Bossa Nova albümü ve hatta geleneksel Japon melodilerini seslendirdiği bir çalışma da bulunuyordu. Ünlü Japon Jazz dergisi Swing Journal'ın anketlerinde, 1967-72 yılları arasında En İyi Kadın Jazz Vokalisti seçilen, ve aynı derginin 1989'un Aralık ayında gerçekleştirdiği büyük anket sonucunda da "En İyi Amerikan Şarkıcısı" ünvanını alan ve o günden bugüne dek Japonya'da sadık bir dinleyici kitlesine sahip olan Helen Merrill, 1970'lerin başında Tokyo'daki bir radyoda İngilizce Jazz programları hazırladı ve şan dersleri de verdi. 1972 yılında kısa bir süre Hong Kong'ta yaşayan şarkıcı, kocasının Uzak Doğu görevinin sona ermesi ve tekrar Amerika'da görevlendirilmesi üzerine, 1973'te ABD'ye geri dönüp Chicago'ya yerleşti. Bu kentte saksofoncu Kenny Soderblom'la birlikte 10 kişilik bir orkestra kuran Merrill'in aklı hep New York'taydı. Sonunda, 1975 yılında New York'a dönen şarkıcının, 1976 yılında piyanist John Lewis'in eşliğinde doldurduğu ve yapımcılığını da üstlendiği albüm, 1968 yılında Dick Katz'le beraber yaptığı "A Shade of Difference"tan beri, 8 yıllık bir aradan sonra ABD'de kaydettiği ilk albüm oldu. Bunu 1978'te Katz'le üçüncü plak çalışması "Chasin' the Bird – Gershwin" izledi. 1979 yılında ikinci eşinden ayrılan ve kendini tamamen müziğe veren Merrill için 1980'li yıllar en verimli dönemi oldu. 1980'de, 12 yıl sonra kocası olacak piyanist Torrie Zito'yla kaydettiği "Casa Forte"nin ardından, Fransız plak şirketi Owl için, piyanist Gordon Beck'le birlikte çalıştığı iki albüm doldurdu. 1986'da Cole Porter, Irving Berlin, Jerome Kern ve Richard Rodgers & Oscar Hammerstein bestelerini dört ayrı albümde yorumlayan Merrill, yine aynı yıl içinde, kıymeti fazla bilinmeyen üç önemli piyanistin, Al Haig, Tommy Flanagan ve Sir Roland Hanna'nın yeni albümlerinin yapımcılığını üstlendi ve her albümde konuk şarkıcı olarak birer parça seslendirdi. 1987 yılında, müzik yaşamının ilk yıllarında bağlı olduğu EmArcy'ye geri dönen ve Ron Carter, Stan Getz, Gil Evans gibi usta müzisyenlerle ortak projeler üreten Helen Merrill, müzik yaşamının sonbaharında birbirinden başarılı plak çalışmalarına imza attı. En son olarak, 2002 yılında "Lilac Wine" adlı albümünü piyasaya süren şarkıcı, yakın geçmişte sık sık Japonya'da turneye çıkmış ve son olarak geçen Haziran ayında Tokyo'daki "Blue Note"ta, Temmuz ayında ise Montreal Jazz Festivali'nde sahne almıştır. Özellikle balad yorumlarıyla seçkinleşen ve bir enstrüman gibi kullandığı buğulu sesiyle standartlara yeni bir soluk getiren Helen Merrill, hiç kuşkusuz, yaşayan en önemli beyaz tenli kadın Jazz şarkıcısıdır. Ne yazık ki Türkiye'de izleme fırsatını henüz bulamadığımız 79 yaşındaki sanatçı, şu sıralarda yeni albümünün hazırlıklarıyla uğraşmakta. Daha 1957 yılında, "Herkesin favori şarkıcısı olmak gibi bir hırsım yok. Sadece yapabildiğimin en iyisini, en zevkli bir biçimde yapmaya çalışıyorum" diyen ve o günden bugüne tutarlı ve ciddi tavrıyla, hem Vokal Jazz tutkunlarının hem de müzisyen dostlarının takdirini toplayan Helen Merrill'in 60 yılı aşan müzik yaşamına sığdırdığı 50'den fazla plak çalışması arasından yaptığımız seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdık. Öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtlarını birer okla vurguladık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

* Complete Recordings with Clifford Brown (Helen Merrill + Helen Merrill with Strings) (1954, 1955) LONEHILL JAZZ LHJ 10164
➲ Helen Merrill with Gil Evans & Clifford Brown (Helen Merrill + Dream of You) (1954, 1956) EMARCY 838292 ☪
* Compact Jazz (1954-58) MERCURY 832831 ☪
➲ Autour de Minuit – Gitanes Jazz (1954-76) VERVE 846011 ☪
➲ Blossom of Stars (1954-92) EMARCY 514652 ☪
* The Nearness of You (1957) + You've Got a Date with the Blues (1959) LONEHILL JAZZ LHJ 10361
* Helen Merrill in Italy (1959-62) LIUTO LRS 0063
* In Tokyo / Sings Folk (1963) ATLAS 61521
➲ The Helen Merrill – Dick Katz Sessions (The Feeling is Mutual + A Shade of Difference) (1965, 1968) MOSAIC MCD-1019
➲ New Best One (1967-1970) JVC VDPY-25017 ☪

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

➲ Helen Merrill (w/ Clifford Brown) (1954) EMARCY 838292 ☪
* Helen Merrill with Strings (1955) EMARCY DZ2892
➲ Dream of You (1956) EMARCY 514074 ☪
* American Country Songs (1959) ATCO SD 33-112 (LP)
* Parole e Musica (1960) RCA VICTOR/BMG 74321747982 ☪
* Django (w/ John Lewis) (1976) ABSORD ABCJ 209
➲ Chasin' the Bird - Gershwin (1979) EMARCY 558850 ☪
➲ Casa Forte (1980) MOSAIC MCD-1020 veya EMARCY 558848 ☪
* No Tears... No Goodbyes (w/ Gordon Beck) (1984) OWL 79227 ☪
* Music Makers (1986) OWL 044 ☪
* Helen Merrill Sings Rodgers & Hammerstein (1986) VMI/PAR CDP 707
* Helen Merrill Sings Jeromy Kern (1986) VMI/PAR CDP 708
* Helen Merrill Sings Cole Porter (1986) VMI/PAR CDP 709
* Helen Merrill Sings Irving Berlin (1986) VMI/PAR CDP 710
➲ Collaboration (w/ Gil Evans) (1987) EMARCY 834205 ☪
* Duets (w/ Ron Carter) (1988) EMARCY 838097 ☪
➲ Just Friends (w/ Stan Getz) (1989) EMARCY 842007 ☪
➲ Clear Out of This World (1991) EMARCY 510691 ☪
➲ Brownie – Homage to Clifford Brown (1994) VERVE 522363 ☪
* Carrousel (1996) FINLANDIA 14914 ☪
* You and the Night and the Music (1996) VERVE 537087 ☪
➲ Jalena Ana Milcetic a.k.a. Helen Merrill (1999) VERVE 643089 ☪
* Lilac Wine (2002) SUNNYSIDE SSC 3020

KOMPLE SET

("Tuzu kuru" Merrill hayranları için!)

➲ The Complete Helen Merrill on Mercury (1954-58) POLYGRAM/MERCURY (4 CD)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

IT'S DE-LOVELY

Söz ve Müzik: Cole Porter

I feel a sudden urge to sing the kind of ditty
that invokes the Spring
So, control your desire to curse
while I crucify the verse
This verse I've started seems to me
the 'Tin Pan-tithesis' of melody
So to spare you all the pain,
I'll skip the darn thing and sing the refrain

The night is young, the skies are clear
And if you want to go walkin', dear
It's delightful, it's delicious, it's de-lovely

I understand the reason why
You're sentimental, 'cause so am I
It's delightful, it's delicious, it's de-lovely

You can tell at a glance
what a swell night this is for romance
You can hear, dear Mother Nature
murmuring low 'Let yourself go'

So please be sweet, my chickadee,
and when I kiss ya, just say to me
It's delightful, it's delicious,
it's delectable, it's delirious,
It's dilemma, it's de limit,
it's deluxe, it's de-lovely

Time marches on, and soon it's plain
You've won my heart and I've lost my brain.
It's delightful, it's delicious, it's de-lovely.

Life seems to sweet that we decide
It's in the bag to get unified.
It's delightful, it's delicious, it's de-lovely.

See the crowd in that church,
see the proud parson plopped on his perch.
Get the sweet beat of that organ sealing our doom.
'Here goes the groom, boom!'

How they cheer and how they smile
as we go galloping down that aisle.
It's divine, dear. It's diveen, dear.
It's de-wunderbar. It's de victory.
It's de valoop. It's de vinner.
It's de voiks. It's de-lovely.

The knot is tied and so we take
A few hours off to eat wedding cake.
It's delightful, it's delicious, it's de-lovely.

It feels so fine to be a bride and how's the groom?
Why, he slightly fried.
It's delightful, it's delicious, it's de-lovely.

To the pop of champagne off
we hop in our plush little plane,
'Till a bright light through the darkness
cozily calls, 'Niag'ra Falls.'

All's well, my love, our day's complete,
and what a beautiful bridal suite.
It's de-reamy. It's de-rowsy.
It's de-reverie. It's de-rhapsody.
It's de-regal. It's de-royal.
It's de-Ritz. It's de-lovely.

We settle down as man and wife
To solve the riddle called married life.
It's delightful, it's delicious, it's de-lovely.

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00 - 24:00 arasında,
TRT Radyo 3'te.

Önemli kadın Jazz şarkıcılarının kapsamlı tanıtımı, Helen Merrill'in özgün albümleriyle süzüyor.

2 Ekim	Helen Merrill (w/ Clifford Brown) (1954)
9 Ekim	Helen Merrill with Strings (1955)
	+ Dream of You – 1 (w/ Gil Evans) (1956)
16 Ekim	Dream of You – 2 (w/ Gil Evans) (1956)
	+ The Nearness of You – 1 (1957)
23 Ekim	The Nearness of You – 2 (1957)
	+ You've Got a Date with the Blues (1959)
30 Ekim	Parole e Musica (1960)
	+ The Feeling is Mutual – 1 (w/ Dick Katz) (1965)
6 Kasım	The Feeling is Mutual – 2 (w/ Dick Katz) (1965)
	+ A Shade of Difference (w/ Dick Katz) (1968)
13 Kasım	Best of Japanese JVC Albums (1967-1970)
20 Kasım	Chasin' the Bird - Gershwin (w/ Dick Katz) (1979)
	+ Casa Forte – 1 (1980)
27 Kasım	Casa Forte – 2 (1980)
	+ No Tears... No Goodbyes (1984)
4 Aralık	Music Makers (1986)
	+ Sings Irving Berlin – 1 (1986)
11 Aralık	Sings Irving Berlin – 2 (1986)
	+ Collaboration (w/ Gil Evans) (1987)
18 Aralık	Duets (w/ Ron Carter) (1988)
25 Aralık	Just Friends (w/ Stan Getz) (1989)

BİR KİTAP / BİR VİDEO

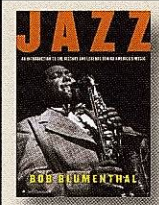

JAZZ: An Introduction to the History and Legends Behind America's Music

Bob Blumenthal
Harper Collins - Discover (ABD), 2007
ISBN: 0061241792
192 sayfa
Karton Kapaklı
16.95 $

Detaya girmeden önce işin özünü belirtmekte yarar var: Bu kitap, şu anda piyasada (tabii ki Türkiye'den değil Dünya'dan söz ediyorum!) bulabileceğiniz en başarılı, en kolay okunabilir, en keyifli Jazz'a giriş kitabı! 1969 yılından beri Down Beat, Boston Globe, Jazz Times, Rolling Stone ve Village Voice için Jazz yazıları kaleme alan, Jazz albümleri için yazdığı tanıtım yazılarıyla iki kez Grammy ödülünü kazanan (1999'da John Coltrane'in "The Classic Quartet: Complete Impulse! Studio Recordings" seti ve 2000'de "The Complete Columbia Recordings: Miles Davis & John Coltrane" seti için), Jazz Muhabirleri Derneği JJA'nın "Makale ve Eleştiri Yazma Dalında Üstün Başarı" ödülüne 2001'de, "Ömür Boyu Başarı" ödülüne ise 2005'te layık görülen Bob Blumenthal'ın, yılların birikimini damıttığı, az ama öz ve yetkin bir biçimde Jazz'ın evrimini özetlediği bu eseri, özellikle Jazz müziğine ilgi duyan ama işe nereden başlayacağını bilemeyen gençler için ideal bir referans kitabı. Bu zor işi 200 sayfadan daha kısa bir kitapla (hem de akademik kuruluktan uzak, çağa uygun bir tasarımla, bol görsel malzeme ve dinamik bir mizanpaj eşliğinde) başarmak her babayiğidin harcı olmasa gerek. Jazz tarihini gözden geçirirken geleneksel leşmiş 10 yıllık dönemler yerine, 20 yıllık dönemleri yeğleyen Blumenthal, böylece aynı dönemlerde ortaya çıkmış akımların birbirleriyle olan ilişkisini de daha kolayca gösterebiliyor. Her bölümde, dönemin ünlü müzisyenlerini, çığır açan yenilikçileri, ses getiren plak kayıtlarını inceleyip aynı döneme etki etmiş tarihi, sosyal, ekonomik faktörleri ve diğer müzikleri de tartışıyor. Deneyimli yazarın bölüm sonlarında verdiği, dinlenmesi gereken plak önerileri ise tek kelimeyle mükemmel. Bol siyah-beyaz ve renkli fotoğrafla daha ilginç hale getirilmiş, arada okurun ilgisini çekebilecek ıvır zıvır (trivia) bilgileri de esirgemeyen bu kitabı, Jazz'a meraklı gençlerin yanı sıra konuda uzman, deneyimli Jazzseverlere de, 100 yıllık Jazz tarihinin kusursuz bir özeti olması bakımından hararetle öneriyorum.

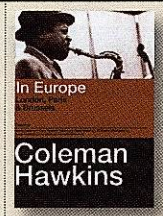

COLEMAN HAWKINS In Europe - London, Paris & Brussels

Standing Ovation (Oh! 44646)
AB, 2008 (1961, 1962, 1964, 1966)
109' + 26' (Bonus: "After Hours")
Siyah-Beyaz; 1.33:1
PCM Mono
DVD Region 0 / NTSC
19.95 $

Saksofon üstadı Coleman Hawkins (1904-1969), Jazz müziğinde ilk önemli solocu saksofoncu olarak anılır. Swing döneminde yetişen müzisyenin Jazz tarihine geçmiş, 1940 yılından gelen "Body and Soul" yorumu, Jazz'ın en seçkin 10 performansı arasında sayılır. Yeniliklere hep açık olmuş Hawkins, Thelonious Monk, Miles Davis ve Fats Navarro gibi genç müzisyenleri gruplarına katarak Bebop akımının yeniliklerini de müziğine ve stiline yedirmeyi başarmış gerçek bir ustadır. Pek çok meslektaşı gibi, ülkesinde fazla değer görmediği 1960'lı yıllarda Avrupa'da yaşayan ve çalışan Hawkins, ne yazık ki, 60 yaşından itibaren psikolojik sorunlarıyla başa çıkamamış, kendini alkole vermiş ve 65 yaşında yaşama veda etmiştir. 1960'lı yıllarda, Avrupa televizyonları tarafından Londra ve Brüksel'de kaydedilmiş 3 konseri (toplam 14 parça) ve Paris'te kaydedilmiş tek bir parçayı biraraya toplayan bu DVD, Hawkins'in müzik yaşamının son dönemine ait zengin bir retrospektif. Performanslara ait siyah–beyaz görüntüler (ilk konser hariç) çok kaliteli olmasa da, kayıtların ses kalitesi tatmin edici. DVD'de yer alan konserlerle ilgili detaylar şöyle: 1964 Ekim'inde Londra'da Town Hall'da, trompetçi Harry "Sweets" Edison'ın da yer aldığı beşliyle 6 parça (44 dak.); 26 Kasım 1966'da Londra'da Royal Jazz Festival'de, alto saksofoncu Benny Carter'ı ve piyanist Teddy Wilson'ı da içeren beşliyle 4 parça (29 dak.); 1962'de Paris'te Oscar Peterson Üçlüsü'nün önünde "Moonglow" yorumu (4.5 dak.); ve 1962 Eylül'ünde Brüksel'de piyanist George Arvanitas'ı da içeren bir beşliyle 4 parça (31 dak.). DVD'de ayrıca "Bonus" olarak, Shepard Traub'un "After Hours" adlı 26 dakikalık kısa filmi yer alıyor. 1961 yılında New York'ta çekilen bu filmde, Coleman Hawkins-Roy Eldridge Altılısı'nı "kurmaca" bir "jam session"da izliyoruz. Gülünç dış sesini önemsemezseniz bu film döneme ait ilginç bir belge sayılabilir. Özetlemek gerekirse, Jazz'ın belki de en önemli tenor saksofoncusunun deneyiminin zirvesindeki performanslarını, orta karar görüntü ve uygun ses kalitesinde izlemek isteyen koleksiyoncular için kaçırılmayacak bir DVD.

EFSANEVİ JAZZ MEKÂNLARI

THE FIVE SPOT (CAFÉ)

1954-1962: 5 Cooper Square (4th St. ve 5th St. arasında), East Village, New York, NY
1962-1972: 2 St. Marks Place (8th St ve 3rd Ave kesişme noktasında), West Side, New York, NY
1972'den sonra: 7th Avenue West, New York, NY

1950'li yılların ortasında, Joe ve Iggy Termini tarafından Manhattan'ın güney ucunda, East Village'da açılan "Five Spot Café", Jazz tarihine öncü müzisyenlere şans tanıyan mekan olarak geçmiştir. Önceleri Beatnik ozanların ve soyut dışavurumcu ressamların devam ettiği bir mahalle kafesi olarak kapılarını açan, birbirine yapışık masa ve sandalyelerin minik sahneyle neredeyse bütünleştiği bu çok ufak mekan, zaman içinde her gece tıklım tıklım dolan efsanevi bir Jazz kulübüne dönüşmüştür. 1956'da, Phil Woods, Duke Jordan, Art Taylor ve Cecil Payne'in de yer aldığı bir "All-Star" grubun burada Charlie Parker"ın anısına yaptığı kayıtlar, ilerki yıllarda aralarında Thelonious Monk'un Johnny Griffin'li "Thelonious in Action" (1958) ve "Misterioso" (1958); yine Monk'un John Coltrane'li "Discovery! Live at the Five Spot" (1958); Pepper Adams'ın Donald Byrd'lü "10 to 4 at the Five-Spot" (1958); Kenny Burrell'in Art Blakey'li "On View at the Five Spot Café" (1959); Eric Dolphy'nin Booker Little'ı içeren beşlisiyle "At the Five Spot Vol. 1 & 2" ve "Memorial Album" (1961); ve Charles McPherson'un "Live at the Five Spot" (1966) gibi onlarca seçkin albümün canlı kayıtlarına öncülük etmiştir. Five Spot'ta uzun süreli sahne alan öncü müzisyenler arasında Charles Mingus (1956; 1964-65), Cecil Taylor (1956), Thelonious Monk (ve John Coltrane) (1957-59; 1963) (bkz. üstteki fotoğraf), Sonny Rollins (1958); ilk kez burada sahneye çıkan Ornette Coleman (1959; 1961; 1975); Eric Dolphy (1961), Art Blakey & Jazz Messengers (1975), Jackie McLean (1975), Sun Ra (1975) sayılabilir. St. Marks Place'teki ikinci mekanın 1972 yılında yıkılmasından önceki son gecede Charles Mingus sahne almıştır. Kulüp 7. Cadde'ye taşındıktan ve Jazz-Rock ağırlıklı bir programlamaya gittikten sonra eski popülaritesini yitirmeye başlamış, 1975'te yeniden canlanır gibi olsa da zaman içinde tarihe karışmıştır. Şu anda NY'ta Brooklyn'de aynı adla çalışan kulübün orjinal mekanla bir ilgisi yoktur.

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Connecting Cultures:

Dünya Müzikleri Arasında Kurulan Köprüler

Connecting Cultures firmasının müzik politikasını belirleyebilmek için, öncelikle World Music teriminin ne olup olmadığı konusunda birtakım tespitlere adım atmak gerek. Çünkü, bu firmanın yayımcılığı ve tavrını World Music'le kolayca özdeşleştirenler var. Bu yüzden, öncelikle sözkonusu terimi bu vesileyle gündeme getirmek istiyoruz.

World Music, yaklaşık otuz yıl önce 1970'li yılların ikinci yarısında, dünya müzik endüstrisi tarafından türetilmişti. Geniş anlamıyla popüler müzik bu on yıl, hızlı bir büyüme yaşadığı oranda, firmalar ölçeğinde sayısız tıkanıklıklar da yaşıyordu. Her firmanın hedefi, dünyanın dört bir yanına, albüm ve turnelerini pazarlayabilmekti. Rekabet ve firmaların sayısının büyük bir hızla çoğalıp, yıldızlar üretme savaşı, beraberinde popüler müzikte inanılmaz bir sıradanlaşmayı getirdi. Bu müziğin, dünya ölçeğinde tam anlamıyla metalaştığı bir dönemdi. Endüstri, ABD ve Avrupa merkezliydi. Tabii ki, bu coğrafyaların içinden de birtakım yıldızlar keşfedilmeye başlanmış; Asya, Afrika ve Latin Amerika'ya yönelik büyük bir pazar düşü, beraberinde projeler de ortaya çıkarıyordu.

Öte yandansa, Peter Gabriel veya Paul Simon gibi rock yıldızları, ağırlıklı Afrika ve Asya'nın yerel ve etnik müziklerinden esinler alıp yeni bir popüler müzikal format oluşturuyorlardı. Latin Amerika folk ve etnik müziklerinden gereğince yararlanabiliyor, yıldızlar yaratabiliyorlardı. Ama, Asya ve Afrika bir kapalı kutuydu. Büyük firmalar, onlara göre "ıssız" bu Üçüncü Dünya'ya, müzikleri yoluyla da ulaşmak ve yeni kâr alanları oluşturma çabasındaydılar. 1970'lerin sonu, aynı zamanda Yeni Liberalizm'in de belirmeye başladığı bir zaman dilimiydi. Firmalar, pazarlama olanakları geliştirmek için, dönemin hızla ilerleyen kayıt teknolojilerinden de yararlanarak dev, global şirketlere doğru evrildiler. Üç dev firma Warner Bros, Elektra ve Atlantic WEA'yı kurup çok sayıda küçük ve orta ölçekli firmayı kendi pazarlama yapılarının içine aldılar. Sony, EMI, Universal gibi birkaç dev oluşum daha ortaya çıktı. Dünyanın dört bir yanına hızla adım atarlarken, kuşatıcı yeni liberal ekonomi- politikaları da kıtaları ele geçirmeye başlamıştı. 1980'lerle birlikte, bu dev yapılar, dünyanın dört bir yanına ürünlerini pazarlamaya giriştiler.

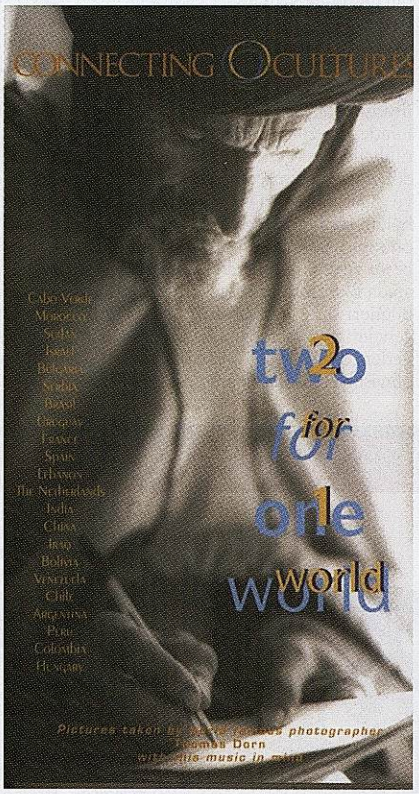

World Music'de bu endüstriler tarafından bir terim olarak gündeme getirildi. Dünya folklor ve etnik müzikleri farklı bir pop formatına dönüştürülüp pazarlanmaya çalışılırken; yerel müzikler de pop'un biraz daha dışında kalarak, geleneksel müzikler daha az zedelenerek yeni bir türe dönüştü. 1980'li yıllarda World Music endüstride hiç de göz ardı edilemeyecek bir kazanç alanı durumundaydı. Üçüncü Dünya'nın sanatçıları, Batı'nın teknolojilerinden de yararlanıp müzik ve sound'larını dünyaya taşımaya başladılar. Başka bir boyuttaysa, birtakım Batılı müzisyenler teknolojinin nimetlerinden yararlanıp, bu elektrikli – elektronik estetik sound'lara doğru yöneldiler. World Music'in Avrupa merkezli çizgisinde, bir dinginleşme, arınma duygusu; bir tür asosyal algı, yani bir boyutuyla da bu liberalizmin yarattığı depolitizasyonun izlerine rastlanıyordu. Elektrikli enstrümanlarla, özellikle de piyanoyla yaratılan sound arayışları; yıllar geçtikçe akustik müzik de dahil, tüm dünya sanatçılarının da yıldızlaşmasını sağladı. Endüstri, kısacık zamanda, bu büyük müzikal serveti de belli standartlaşmalara, bir tür poplaşmalara doğru yöneltti. 1990'larda World Music inanılmaz biçimde genişleyip zenginleşti. Ama, tüketim pazarına da büyük ölçüde eklemlendi.

World Music zaten "ticari" bir türdü. Tüm folklorik ve etnik merkezli, geleneksel müziklere yaslanarak ortaya çıkan her yapıtı bu terim içine hapsettiler. Birçoğunda, sözkonusu müzikler düzenleme biçimindeki sıradanlıkla, tüketim pazarına bir meta olarak sunuldu. Ortaya çıkan her albüm, tabii ki tükenip yok olmadı. Tüketime direnen, kendine has bir estetik ve müzik tavrını, özünü zedelemeden yapıtlarına taşıyan çok sayıda grup ve sanatçı da varoldu. Inanılmaz bir ezgi, melodi zenginliği ve çeşitlilik söz konusuydu. Bu müzik, endüstriyel ölçekte varoluşunu yine sürdürüyor. Dev bir ilgi merkezi değil. Ama, dünyanın dört bir yanında, yapıtları World Music kategorisi içinde düşünülen sanatçı ve yapıtları olduğu gibi; potansiyel bir dinleyici kitlesi de var.

Bu müzikten, endüstri dışı, bağımsız firmalar da aynı zaman dilimiyle birlikte yararlanmaya başladılar. Dünyanın dört bir yanında, yalnız World Music yayını yapan radyo ve dergilerin de katkısıyla, birçok bağımsız firma, endüstriyel şirketlerin standartlaştırıcı müzik politikasından tamamen uzak duran; bu müziklerin özünü, orijinalini hiç zedelemeden fusion'lar oluşturabilen sound'lara yol alabildiler. Popüler müziğin birçok ana türlerinin World Music'le kesiştiği, kaynaştığı

NATIONAL GEOGRAPHIC™

NATIONAL GEOGRAPHIC DÜNYASI VE ZEN DIAMOND İMZASI

BİRARAYA GELEREK YEPYENİ BİR KOLEKSİYON YARATTI:

ANIMALS IN NATURE COLLECTION

National Geographic's net proceeds support vital exploration, conservation, research, and education programs.

Experience the National Geographic Channel. *Visit ngceurope.com*
Call your cable or satellite provider for availability.

Visit our website:
www.nationalgeographic.com

©2009 National Geographic Society.
NATIONAL GEOGRAPHIC and Yellow Border Design are trademarks of the National Geographic Society. All rights reserved.

Made by nature, crafted by ZEN DIAMOND

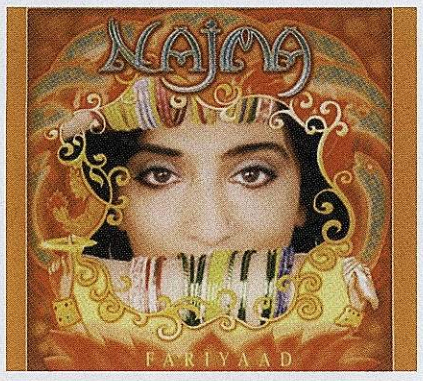

sound arayışlarına doğru yol alındı. Ve ortaya, özellikle 1990'lardan sonra kategori dışı World Music firmaları çıktı. Zaten, bu firmaların çoğu da yayın politikalarını bu terimle özdeşleştirmekten itinayla uzak durdular. Albümlerini bağımsız yollarla dünyaya satmaya çalışırken World Music terimini andılar. Ama, ürünler, büyük ölçüde deneysel karakterli, sanatçıların bireysel özgürlüklerine imkan veren bir mahiyetteydi. Dünyalılık, spesifik bir dünya müziği algısı belirleyiciydi. Her bağımsız firma, kendi vizyonuyla, yenilik arayışlarına yöneldi. Üçüncü Dünya ülkelerinde bu tür firmalar oluştu. Ama, aynı ölçüde Avrupa ve ABD'de de bu çizgiyi, estetik tavrı gözeten sayısız firmaya rastladık.

Önemli olan, kültürel- müzikal kaynakların zedelenmemesiydi. Gündelik hayatın, kentte yaşanan bireysel ve toplumsal kaosun müzikal yankılarından, yansımalarından yararlanıldı. Etnik ve folklorik kaynaklar, müzikal cümleler, ezgiler, melodiler zedelenmeden, yorumlanırken bile, bunu icra eden ya da besteleyen müzisyenlerin bireysel duruşu, müzik perspektifi, Batı tandanslı bir eğitim alıp almaması önemli faktörlerdi. 1990'ların teknolojik gelişim ivmesi yükseldiği ölçüde, birtakım sanatçılar yalnız kendi coğrafya ve iklimlerinin kaynaklarından değil, komşu coğrafya veya dünyanın farklı folklorlarından da yararlanıp birtakım bileşenlerin, kaynaşımların izini sürdüler. Kategorize edilemeyen, ticari hiç olmayan ama o denli de bireysel, özgün ürünler ortaya çıkarabildiler. Sanatçıların bireysel formasyonları, Batı kaynaklı bir eğitimden gelip gelmedikleri ya da Batı müziğinin temel formatlarından da yararlanarak bir World Music modeline yol alışlarını izledik. Buna ek olarak, yaşadıkları kentin kültürel-müzikal kozmosları, elektronikanın getirdiği açılımlarla apayrı World Music modellerine eğilenlere rastlandı. Yani, World Music de bu bireysel çeşitlilik ve bağımsız firmaların duyarlılığı yoluyla, apayrı bir müzikal mecrayı gün ışığına çıkardı. Endüstrinin topyekün metalik seslerinden, sound'larından büyük ölçüde sıyrıldılar.

Bu türden bağımsız firmalar, çoğu kez kendi ülkeleri ve yakın coğrafyalarının müzikal birikimini kaynak aldılar. Dünyaya bu yolla açıldılar. Aralarında, apayrı ülkelerin etnik müzikleri ve müzisyenlerini kendi aileleri içine alanlar oldu. Bazı nadir firmalarsa, kendi kültürel- müzikal kaynaklarını merkez almayıp, tam anlamıyla bir "global" müzik politikasını hayata geçirdiler. Sound'larını, kendiliğinden, bir dünyevi açılıma taşıdılar. Bu firmalar, çoğu kez, Avrupa merkezliydi.

World Music Ağırlıklı İlginç Bir Firma

İşte konumuz olan Connecting Cultures Records, bu noktada ikinci grup firmalar içinde düşünülebilir. Dünyaya ve müziklerine ulaşma hızının, imkanının kaçınılmaz bir sonucudur bu. Bir Avrupa merkezli firma olduğundan, müzikal altyapıda Batı'nın sofistike müzik vizyonu önemli ölçütlerden bir durumuna gelir. Teknolojik altyapıyı, har vurup harman savurmaktan itinayla uzak duran bir tavrı simgelerler. Klasik müzikten jazz ve blues'a uzanan birçok müzikal öğe sound'larının altyapı ve belirişlerinde öne çıkar. Ama, firma için önemli olan, dünya etnik ve folklorik kaynaklarına özünü zedelemeden çağdaş bir kimlik kazandıran sanatçıları bulmak, onların albümlerini yayımlamak olur. Bu manada, Connecting Cultures'i değindiğimiz kategorilere sığan bir World Music firması olarak tanımlamak son derece zordur. Zaten bu terimin dışına çıkan yapıtlar da yayınlarlar.

Connecting Cultures'i seçmemizin nedeni, bu firmanın son derece genç olması. World Music'in bir terim olarak yoğun biçimde başkalaşmasını, bireyselleşmesini işaretliyor bu firma. Hollanda menşeli olduğu halde, sanatçılar arasında bu ülkeden tek bir müzisyene rastlanıyor. Geri kalanlar dünyanın neredeyse tüm kıtalarından ülkelerin özgün şarkıcı ve müzisyenleri. Balkan etnik müziklerinden Asya ve Afrika'ya; Kuzey ve Güney Amerika'ya kadar uzanan bir sanatçılar profili dikkat çekmekte. Firma, bu tavrı, kısacık zamanda, bir yayın politikasına dönüştürmüş durumda. Yayınladıkları toplam albüm sayısı fazla değil. Beş- altı senede de, bunun ötesini beklemek zor. Ama, buna rağmen, büyük bir müzikal- kültürel çeşitlilik dinleyeni büyülüyor. Kendiliğinden, müzikler- kültürler arası kurulan ilginç bir köprü dikkat çekiyor. Etnik ve folklorik kaynakların özü büyük ölçüde zedelenmeden kurulmuş bir sound çeşitliliği şaşırtıcı ve dikkate değer. Çin'den Uruguay'a, Sudan'dan ABD'ye, Cabo Verde'den Bulgaristan'a, Lübnan'dan Sırbistan'a çok sayıda ülkenin önemli sanatçı veya gruplarıyla tanışma olanağı bulunuyor. Bu bağlamda, yer yer, önceden yayınlanmış albümleri kendi ailelerine almalarının yanında, kendi prodüksiyonları olan çok sayıda yapıtla da karşılaşılıyor.

Bir imge olarak "yolculuk" firmanın perspektifini işaretliyor. Küresel dünyanın, müzikal yüzünü simgeliyor. Apayrı etnik ve folklörik kaynaklı müzikler arasında bir köprü, kültürel bir zincir kurmayı hedefliyor. Bu durumu, global dünya fikrinin, ideolojisinin, hatta daha uçlarda sömürgeci bir perspektifin uzantısı gibi algılayanlar olabilir. Ama, müzikler incelendiğinde, durum hiç öyle değil. Çünkü albümler, çağdaş bir kimlik ve sound çeşitliğiyle ortaya çıkarken; yerel, etnik ve folklorik öğelerin büyük ölçüde zedelenmemiş olması dikkat çekiyor. Evet, çoğu albümde zamanın, çağın ruhunun, karanlığının izleri var. Ama, globalleşen dünyanın ürettiği müzikte metalaşma, fetişleşme olgusuyla hiç bağı olmayan, sanatçı veya grupların müzik kültürlerine kıyasıya sahip çıkışları dikkat çekiyor. Ama, daha önce de dediğimiz gibi, müziğin Batılı, çağdaş birtakım normlarından, teknolojisinden, kaotik kent duyarlılıklarından yararlanan; veya, kendi etnik ve folklorik birikimlerini çağdaş müziğin bazı türleriyle kaynaştıran veya müzikal altyapıyı bu müziklere yaslama temayülünde çalışmalarla da baş başa kalınıyor. Bazı albümlerde, Batı müziği formatına biraz fazla yaslanan, Üçüncü Dünya sanatçılarıyla karşılaşılıyor. Klasik altyapı ve müzikte sofistikeleşme uğraşı yer yer dinleyeni huzursuz kılıyor. Batı notasyonuna sıkı sıkıya bağlı düzenleme tavırları, çağın egemen beğenileriyle örtüşebiliyor. Ama, ağırlıklı olarak; halkların ve etnik toplulukların müzik çizgileri tüm hakikiliğiyle albümler de ağırlığını koyuyor.

İlk CD'lerini 2003'de çıkarmaya başlayan Connecting Cultures'in sahibi Thomas Bandulet. Bu müzik insanı da, çoğu bağımsız firma sahibi gibi, müzik endüstrisinin içinden gelip,

EFES PİLSEN BLUES FESTİVAL 20

BLUES ETKİSİ, RUHUNU SARACAK!

TERRY EVANS

SHEMEKIA COPELAND

RAY SCHINNERY

16 Ekim - 21 Kasım 2009 / 20 şehir, 23 konser!

16 Ekim ANTALYA • 17 Ekim KONYA • 19 Ekim KAYSERİ • 21 Ekim KIBRIS-Girne • 23 Ekim MERSİN • 24 Ekim ADANA • 26 Ekim GAZİANTEP • 27 Ekim DİYARBAKIR • 28 Ekim MALATYA • 30-31 Ekim İSTANBUL • 3 Kasım ÇANAKKALE • 4 Kasım BALIKESİR • 6 Kasım BURSA • 7 Kasım KOCAELİ • 8 Kasım EDİRNE • 11 Kasım TRABZON • 13-14 Kasım ANKARA • 17 Kasım ESKİŞEHİR • 18 Kasım DENİZLİ • 20-21 Kasım İZMİR

18 yaş sınırı vardır. Gece boyunca fast food servisi vardır. Salona içecek ve yiyecek getirilmemesi rica olunur. Konser düzeni ayaktadır.
İlk konser, kapı açılışından 1 saat sonra başlayacaktır. Biletix satış noktalarından alınacak biletlerin bedeline Biletix hizmet bedeli eklenecektir.

40 yıl DOLU DOLU

EFES Pilsen

www.efesblues.com

İletişim Hattı: 444 33 37

NTV ntvmsnbc.com | NTV radyo | 96.2 KSEN | biletix | 1989 pozitif 20 2009

belki de bu yoğun aynılaşmaya tepki olarak kendi bağımsız firmasını kuranlardan. Bandulet, 28 yıllık bir profesyonel hayatın ardından bu firmayı kurmuş. Daha önce, uzun yıllar BMG Music- Almanya'da pazarlama müdürü konumunda bir yönetici olarak çalışmış. Dolayısıyla da, dünya ölçeğinde birçok sanatçı, prodüktör, aranjör vs. kimlikleri tanımış, endüstriyi somut bir biçimde izlemiş. Firmasınıysa, bu birikimin ardından, biraz da bu müzik endüstrisine bir tepki gibi kurmuş gözüküyor. Değindiğimiz özelliklerin yanında, firmanın dikkat çeken bir başka yanı, CD'nin bir kitapçıkla birlikte oluşturulması. Her albümün, yaklaşık otuz- kırk sayfalık bir kitapçığı da bulunmakta. Sanatçıların kendi metinlerine rastlanıldığı gibi, birtakım müzik araştırmacılarının sözkonusu sanatçıların müzikleri ve kültürel coğrafyaları hakkında yazılarına da rastlanmakta. Bu metinler, her kitapçıkta İngilizce, Fransızca ve İspanyolca olarak bulunmakta. Hatta, örneğin, bir Arap müzisyenin albümünde, Arapça bir çeviriyle de baş başa kalınabiliyor. Metinlerin çoğu oldukça anlamlı ve kültürel bazlı. Zaten, son yirmi yıl önemli bağımsız firmaların çoğu böyle bir yayın politikasını izliyor. Türkiye'de de Kalan Müzik'in yaptığı gibi. Albümler, aynı zamanda bir kültürel başvuru kaynağı olarak da düşünülebiliyor.

Bendulet, yeni fikir ve projelerini temellendiren birçok yaratıcı müzisyen dostuyla yaptığı beyin fırtınalarının rolünü sıkça vurguluyor. İyi kayıtlar yapabilmek için de, önemli prodüktörlere rastlanıyor. Dünyaya farklı bir gözle bakmanın sıkça önemini vurguluyor. Başta değindiğimiz türden, "tipik" bir World Music firması olmamak için bir uğraş veriyor. Duruşu, genel anlamda humanist ve idealist. Bölgelerin, ülkelerin ne olduğu değil belirleyici olan; daha çok müziğin kendisi, müzikal nitelikler. Bu noktada, firma, müziğin türünü de baz almıyor. Hatta, Connecting Cultures'in gelecekte bir alt kültür firma olmasından bile çekinmiyor, tersine bunu savunuyor. Müziklerin klasik karakterlerinin tüm hakikiliğiyle yapıtların parçası olmasını düşlüyor. Auro Paert gibi bir yaklaşıma dahi sempatik baktığını bir röportajda söyleyebiliyor. Yani, örneğin, Arap veya İspanyol bir müzisyenin Paert stili bir duo piyano yaklaşımına sempatik bakabiliyor. Ya da çeşitli dünyalıların yaylılar dörtlüsü veya bir oda müziğiyle yapıtlarını yorumlamasına. Yani klasik müziği bile farklı köprülerle değişik bir vücuda döndürülmesine sempatik bakabiliyor. Ama, bu yaklaşım Bendulet'in tek bir yüzünü yansıtıyor bizce. Biraz da oryantalist algısını. Ama, öte yandan bu kaynaklarla hiç bağı olmayan, ama o denli de saf ve hakiki sound'lara kapısını özgürce açıyor. Müziğin her türüne; her folklorik ve etnik kaynağa, hem de oryantalist vizyona uymayan müzik anlayışlarına daha çok sahip çıkmakta. Öte yandansa, çağın DJ müziğinden bile farklı tonlarda yararlanılabileceğini söylüyor. Dolayısıyla da yayınlanan albümlerinde global duyarlılığı klasik, etnik ve folklorik olanla kesiştirilmesini yadırgamıyor, hatta destekliyor.

Firma, başka bir bağlamda, Eski Dünya'nın müziklerine de sempatik baktığını ürünler düzeyinde gösteriyor. Hümanist duruşlarının ipuçlarını, sıkça sundukları yayın felsefelerinde yakalamak mümkün. Hoşgörüsüzlük ve

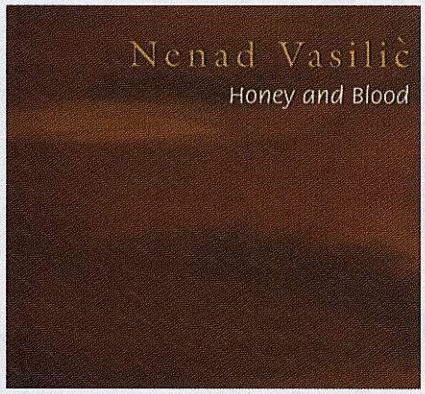

şiddetin yoğunlaştığı günümüz dünyasına bir hümanist tepkicilik politikalarında öne çıkıyor. Dünya halklarının; coğrafi sınır, din ve politik farklılıklarını gözetmeyen bir müzik tavrına sahip çıktıklarını devamlı vurguluyorlar. Aslında müzik yoluyla bir barış özlemini vizyonlarının temeli yapıyorlar. Bu idealizm, firmanın yüksek düzeyde bir sanatı özlediğinin de işaretleriyle dolu. Kültürel gelenekleri ölçü aldıkları oranda, günümüzün temiz, arayış dolu sound'larına ilgi göstermekten vazgeçmiyorlar.

Firmanın, bu idealist yaklaşımının, yayınladığı albümlerle ne denli örtüştüğü tartışılabilir. Ama, tüm bu sorulara rağmen, yayınladığı albümler izlendiğinde, kültürler arasında bir birlik ve köprü kurma duygusunun barışçıl yollarla hayat bulduğu açıkça söylenebilir. Müzik yoluyla, bir dünyevi kardeşlik duygusunun albümlere ağırlıklı sirayet edişini görmemiz mümkün. Firmanın, kısacık zamanda, dinleyicisine böyle duyguları taşıyabilmesinin özenle altını çizmek gerek. Bandulet'in genelde bir tutku insanı olduğu açık. Ama, daha önemlisi, müziğin insana dair ve evrensel kriterlerine olan sadakati es geçilemez nitelikte. Ulusalcı bir vizyonun, ideolojinin, en azından, müzik yoluyla dışında durmayı beceriyor. Küresel kapitalizmin metalaştırdığı dünya müziğine, kendi bireysel çabalarıyla ufacık da olsa bir alternatif oluşturmayı hayata geçiriyor. Yer yer oryantalist bir tavra eğilse de, ortaya çıkardığı ürünler, müzikal anlamda bu duruşla fazla örtüşmüyor. Tersine, dünyevi ölçekte bir müzikal- kültürel kaygıyı işaretleyen çok sayıda yapıtları var.

Albümler Yoluyla "Connecting Cultures"

Bu durumu, firmanın albümleri düzeyinde de değerlendirmek mümkün. Gündemlerindeki çokkültürlü duruşu albümler tüm somutluğuyla yansıtıyor. Hem de, yeni ve diğer değindiğimiz firmalara oranla oldukça az albüm yayınladıkları halde. Firmanın müzik politikasını tüm somutluğuyla yansıtan bir double albümü öncelikle anımsatmakta yarar var. İki uzun kutudan oluşan bir CD bu. Albümün, fotoğraflarla da süslenen kitapçığının yanında, toplam 28 parça yer almakta. Bu albüm, firmanın, seçmeler niteliğinde de olsa kataloğunu, müzik tavrını yansıttığı için özel öneme sahip. Bandulet bütün favori isimlerini bu koleksiyona koymuş. Bu iki CD'lik koleksiyon ve kitapçığı firmanın ruhunu, tavrını ve sanatçılarını prezente etmesi ve yaklaşım tarzını yansıtması noktasında oldukça önemli bir yapıt.

Firmanın, öncelikli olarak, Yasmin Levi adlı İsrailli şarkıcısını anımsatmak gerek. Tam bir kültürel kimliğe yaslanan, geçmişin Yahudi tarihinin müzikal yolculuğuna, son derece bireysel bir yaklaşım kazandıran Levi, bir ölçüde popüler olmayı da başarıyor. Yahudilerin, İspanya'da 1492'ye kadar 800 yüz yıl süren yaşamından, günümüz Ortadoğu'sundaki Müslüman- Yahudi halklarının farklı duyarlılıkları buluşturulmuş gibi. Yahudi müziği ve Endülüs'ün flamenkosu da merkez alınarak çağdaş bir modelle albümde karşı karşıya kalınıyor. Yani bu Levy müzik ve stilinde Ladino/ Judeo Spanish tarzıyla Endülüs flamenkosu kişilikli bir biçimde yoğruluyor. Özellikle "La Juderia" adlı albümünde, şarkıcının hüzün yüklü, içli ve azıcık da olsa doğaçlama eğilimle yorum tarzı dinleyeni kuşatırken, günümüz Ortadoğu kültürlerine de Yahudi müziği merkezli bir göndermeyi içinde barındırıyor. Avrupa'da 2005 Mayıs'ında çıkan bu albüm bir hüznün, ağıtın ya da trajedinin vokalle yankılanışı gibi. Levi, bu albümle beraber, dünya festivallerinin en önemli konuklarından oldu. Özellikle de World Music festivallerinin. Firmanın en önemli albümlerinden biri olduğu söylenebilir. Geçmiş tarihle, kültürel- müzikal köklerle günümüz Ortadoğu'sunun duygusal, hüzünlü bir tablosunu çiziyor "La Juderia". Levy'nin kısa bir metni ve şarkı sözlerinin çevirileri de yapıtın tamamlayıcı öğeleri.

Firmanın, Ortadoğu merkezli bir başka sanatçısı, Lübnanlı besteci ve ud virtüözü Marcel Khalife. Bu sanatçıyı Ortadoğu'nun en ilginç kompozitörlerinden biri olarak da düşünülebiliriz. Kendi müzikal ve kültürel mirasına oldukça sofistike bir kişilik kazandırması ilk dikkat çeken özelliğidir. Sanatçının çok boyutlu, deneyci ve doğaçlamaya açık bir sound'un takipçisi olduğu hemen her çalışmasında anlaşılır. Bizim, tespitimize göre, Connecting Cultures'ın en çok albümünü yayımladığı müzisyen Khalife. Modern zamanın derinleşen müzikal duyarlılıklarıyla kendi folklorik ve etnik kaynakları arasında albümler boyu ilginç köprüler kurduğu saptanıyor. Örneğin "Sharq" adı taşıyan bir konser albümünü dinlerken, sanatçının kompozitör yanı ve klasik formu orkestral müziğe olan hakimiyeti ilgiye değer. Örneğin albümü, İtalyan Filarmoni Orkestrası'yla Piacenza Korosu yorumluyor. Arap ezgileri, melodileri ve kültürel esintileriyle bir senfonik / koral tek yapıtı üretebiliyor. Öte yandansa "Jadal" adlı albümde, iki ud için yazdığı kompozisyonu, bas ve tambur'dan oluşan bir dörtlüyle yorumluyorlar. Dörtlünün adı da Al Mayadine Quar-

tet. Bu yapıtta Arap müziği, jazz, avangart açılımları ve Endülüs müziğinin açık esintileri bulaşabiliyor. Ama, bunu bir fusion gibi düşünmek zor. Tüm bu müzikal elementler Khalif tarafından apayrı bir vücuda dönüşüyor. "Tapasim" ise adından da anlaşılacağı gibi bir ud taksimi şöleni. Taksimler bir solo şölen olarak albüm boyu yol alırken, Khalife'nin de tutkuyla sevdiği Filistinli şair Mahmud Derviş'in şiirleri de yapıta yediriliyor. Yani, Filistin'in bugün de tüm acımasızlığıyla yaşanan vahşet ve trajedisinin büyük sözcülerinden olan Derviş yoluyla Khalife'de, acı yüklü tepkici ruhu notaları ve taksimlerine taşıyor. "Caress" albümüyse, müzisyenin enstrümantal ve vokal kompozisyonların bir buluşması mahiyetinde. Geleneksel Arap taksimleri ve doğaçlamadan, geleneksel Türk musikisi semailerine ve İspanyol flamenkosuna kadar uzanan bir coğrafi – müzikal zenginliğe ulaşılabiliyor. Tüm bu albümler Connecting Cultures'ın felsefesine oldukça yakın duruyor.

Firmanın Balkan coğrafyasında albümler yoluyla yaptığı ilginç yolculuklar da dikkat çekmekte. Örneğin Bulgaristanlı bir Roman olan akordeon virtüözü Martin Lubanov'un dinleme olanağı bulduğumuz iki albümü var. Lubanov, Roman müziğinin temel unsurlarından yararlanmakla kalmayıp, Türk Müziği dahil çeşitli Balkan müziklerini de direkt veya dolayımlı yollarla sound'una yedirebiliyor. İlginç bir orkestral tavrı var. Bir başka boyuttaysa bir tür Balkan / Roman jazz'ı türettiği

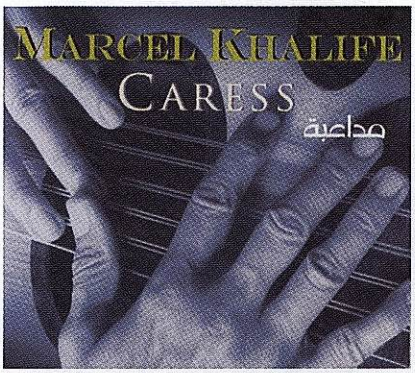

bile söylenebilir. Lubanov, Todor Jivkov döneminin noktalanması ve kültürel asimilasyonun esnekleşmeye başlamasıyla birlikte beliren kültürel- müzikal özgürleşme ve çeşitliliğin sembollerinden biri. Martin Lubanov & Jazzta Prasta Band'le çıkan "Veselina" adlı albüm, ortodoksiyi yıkan bir dünyevi- kültürel duruşu temsil ediyor. Yoğun virtüözite, zengin armoniler, alışılmışın dışında bir düzenleme ve oldukça karmaşık ritimlerle bezenen bir sound çıkmıştı ortaya. Alışılmış World Music algısının oldukça dışında duran bir albümdü bu. Diğer çalışmaysa Martin Lubanov Orkestar'ın "Two Words" adlı albümdeki kompozisyonlarda Roman müziğinin yanında Balkan ve Türk müziklerinin de birtakım karakteristik özellikleri hissedilebiliyor.

Connecting Cultures koleksiyonundan bize enteresan gelen bir başka albüm, Amsterdam Klazmer Band'in "Son" adlı çalışması. Yahudi kökenli klazmer müziğine yepyeni bir kimlik kazandırıyor grup. Doğu Avrupa müziklerinden dolayımlı izleri de parçaların içinde hissetmek mümkün. Albümün kendine özgü bir fantastik yanı var. İlginç danslarla süslü bu "Son" adlı albümde, müzikal açıdan bir jazz mantalitesinin hakimiyeti öne çıkıyor. Öte yandan sokağın ruhu, titreşimleri ortaya çıkan özgün sound'un bir parçası oluyor. Evet, bu grup ve albümü de kategori dışı çalışmalar arasında. Connecting Cultures'in müzikal çokkültürlülüğünü ilginç biçimde işaretleyen Ljiljana Buttler'in "The Mother Of Gypsy Soul"u da kısacık anımsatmak gerek. Buttler için uzun yıllar önce "Çingene Ella Fitzgerald" diyenler olmuş. Ona, Roman müziğinin Billy Holiday'i demişler. Yani vokal stilinde inanılmaz bir içlilik ve teknik yeti hep dikkate değer olmuş. Şarkıcı, 2000'li yılların ortalarına kadar, yaklaşık tam onbeş yıl ortalıktan çekilmişken, 2005'te "The Mother Of Gypsy Soul" adıyla önemli bir çıkış yapmıştı. Bluesy bir eda, Çingene müziğinin coşku ve hüznü iç içe girince, Connecting Cultures yoluyla dinlediğimiz albüm, bizleri benzersiz bir coşkuya ve acıya taşıyor. Kültürler ve müzikler arası bir köprünün açık izleriyle dolu bir albüm bu.

Doğru mu olur bilemeyiz ama, firmanın bazı albümlerini World Music'ten çok World – Jazz kategorisi içinde düşünmek gerek. Modern ve avangart jazz'la, bir ülke veya kültürün müzikal kaynaklarının açık bileşenlerine

İmer Demirer

You, Me & Char

1. Chesney 2. Monday Morning 3. Railroad
4. Çanakkale Song 5. Love Song To A Dog
6. Be Quite 7. Ti 8. You, Me & Char (Çar)

İmer Demirer'in kariyerinin ilk albümü "You, Me & Char" Ekim ayında Pozitif Müzik Yapım etiketiyle yayımlanıyor. Türk caz müziğinin en saygın ve önemli trompet sanatçılarından İmer Demirer'in albümündeki eserleri "MONDAY MORNING" "RAILROAD" "Tİ" "YOU , ME & CHAR "beste ve doğaçlama açısından tam bir bütünlük içinde, Emin Fındıkoğlu'nun LOVE SONG TO A DOG, CHESNEY ve Ali Perret'in BE QUITE eserleri de Demirer'in yorumuyla bu albümde. "ÇANAKKALE SONG" ise topluluğun bir caz balladına dönüştürdüğü Çanakkale Türküsünden yola çıkan bir arayışın örneği..Önümüzdeki sonbahar ve kışın ruhuna uyacak naif bir caz albümü olan 'You, Me & Char'ı tüm müzik severlere tavsiye ediyoruz....

pozitif müzik yapım

info@pozitifmuzikyapim.com / www.myspace.com/imerdemirer

rastlanabiliyor. Zaten bu tür, özellikle 1990'lı yıllarla parıldayan, gelişen bir terim. Bu tür, daha çok bağımsız firmalar da şekilleniyor. Connecting Cultures'ın de bazı albümlerini bu kategoride düşünmek olası. Örneğin, az önce söz ettiğimiz Martin Lubanov'un kompozisyon ve sound'unu bu terim içinde adlandırabiliriz. Ya da, yine bu firmadan "Honey And Blood" adlı bir albüm çıkaran Sırp double basçı Nenad Vasilic'i de bu tarz içinde kolayca düşünebiliriz. İnsanın aklına hemen Orta Avrupa'daki savaş ve etnik temizlik geliyor. Acı ve vahşet dolu bu atmosferin yarattığı insani gerilimler, kaygılar, kuşkular sanki Vasilic'in müziğine yedirilmiş. Sound'unda, bu coğrafyanın folklor ve etnik müziklerinin izleri yanında çağdaş jazz'ın sayısız teknik ve doğaçlama tavrının hakimiyetine de rastlanıyor. Bu firmanın müzikal ve insani boyutta en etkili albümlerinden biri bu. Jasper Van't Hof'un "The Yellow House" adlı albümüyse World Music'ten çok jazz''a yakın bir yapıt olarak bile düşünebilir. Akdeniz müziğinin lirik yanından büyük esinler alan bir kompozisyon ve sound tavrı var Van't Hof'un.

Firmanın "Music Of America" ara başlığı içinde çıkan birtakım albümleri var. Bunlar, ağırlıklı olarak Güney Amerika'nın müzik coğrafyasına yeni bir bakışı muştuluyor. Bu albümler yer yer World Music kategorisi içinde düşünülmeye çalışılsa da, bunun biraz zorlama olduğu açık. Ama, bazı albümler de başta değindiğimiz dünyalı vizyonun izleri var. Örneğin, Uruguaylı şarkıcı Beatriz Aguiar'ın müziğinde Latin ritimlerinin açık izleri var. Şarkıcının stili soğuk bir ruh halini, tutkulu bir müzikal atmosferi sıkça anımsatıyor. Sesinde içlilikle melankoli arasında ilginç bir gezinti dikkat çekiyor. "Mi Cancion" adlı bu albüm, çarpıcı olduğu kadar hüzün yüklü. Şarkıcının vokal tekniği sık rastlanan türden değil. Brezilya merkezli bir grup olan Moderna Tradiçao ise, folklorik kaynakla bir enstrümantal müziği karşılıyor. Brezilya folkloru içinde gezinirlerken, koral bir kimlik de müziklerinin olmazsa olmazı. Coşkulu, hüzünlü, tipik Latin ritimlerine yaslanan, ama yaşadıkları coğrafyanın etnik ve folklorik kaynaklarını da yeni bir grup vizyonuyla benzersiz bir sound'a dönüştürebiliyorlar. Enstrümantalist, besteci, aranjör ve prodüktör olan Brezilyalı müzik adamı Benjamin Taubkin'in de Connecting Cultures'ın bu dizisinden çıkan iki proje albümü var. İlk albüm olan "America Contemporanea"nın karakteristik özelliği, yedi farklı Latin Amerika ülkesinden müzisyenlerin buluşup bir arayış sound'unun izini sürmeleri. Birbirinden farklı gözüken kültürlerin çarpıcı ortak paydalarını ve ayırıcı yanlarını keşfetmek adına bir maceraperest bir yolculuğa çıkıyor Taubkin ve ekibi. Sanatçının, çağdaş Brezilya müziğini odak alan bir albümü daha var. Bu dizide dikkati çeken deneysellik ve maceraperestlik. World Music'in bazen içine düşerlerken, çoğu kez ötesinde bir sound ve müzikalitenin izinin sürüldüğü açık. Yine de, henüz sınırlı gözüken bir Thomas Bandulet adımı olarak anılabilir firmanın bu açılımı.

Başta değindiğimiz, ticari World Music teriminin bir boyutuyla dışında duran, ama kategorileştirmek gerekirse, bu terimle somut akrabalıkları, müzik tavır, üretim ve kompozis-

yonları olan çeşitli isimlerle de firmanın albümleri arasında gezinirken, karşılaşılıyor. Örneğin, Şilili bir şarkıcı- şarkı yazarı olan Magdalena Matthey'in, öz itibarıyla Şili müziğinin ana yolundan uzaklaşmamak için harcadığı çaba dikkat çekiyor. Ama, buna rağmen, başta Akdeniz'in lirikası olmak üzere sayısız coğrafyanın folklorlarından, stillerinden açık esinleri Matthey'in "Afuera" adlı albümündeki kompozisyonlarda bulmak mümkün. Oldukça ilginç; Türkiye'nin çok önemli gruplarından biri olan Kardeş Türküler'in "Hemavaz" adlı albümü bu firmada da

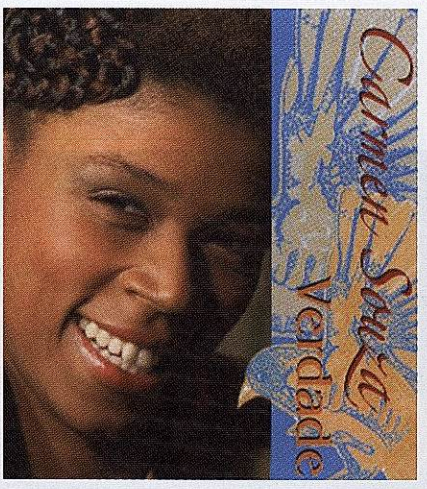

yayımlandı. Bu albümün ayrıntılı üstünde durmayalım. Ancak, Kardeş Türküler'in kendine has bir etnik müzik ve sound geliştirdiğini, kültürler – müzikler arası barışçıl köprüler kurmakta ciddi bir rol üstlendiğini herkes bilir. Ticari olmayan, ama görece geniş kesimlere de ulaşabilen bir zenginliğin simgesi bu grup ve Connecting Cultures'den çıkan albümü.

Faslı şarkıcı, besteci ve müzisyen Kamal Ben Hicham'ın "Dikrayat Anadalucia" albümü son derece ilginç bir fusion yapıtı olarak tüm çarpıcılığıyla karşımızda. Endülüs kültür ve müziğini inceleyen; bu müziğin 8 ile 15'inci yüzyıllar arasındaki serüvenini çağdaş bir yorumla modernize eden bir orkestral müzikle baş başa kalınıyor. Çekici, çarpıcı, egzotik ama o denli de özgün bir kaynaşım sound'unu karşılıyor bu çalışma. Sanatçının titizliği kadar, ticaret dışı tavrı çok çekici. Sanatçı yalnız Endülüs değil, bu coğrafyadan hareketle tüm Akdeniz müzikleri içinde de bir yolculuk yapıyor. Çinli bir genç kadın şarkıcı olan Gong Linna, çağdaş Çin müziğine kendi vokal stiliyle yenilikler taşıyan nadir isimlerden. "Hope" adlı albümü, modern, klasik ve geleneksel müziklerin hepsinden esinler taşıyan müziği, onu Uzakdoğu'nun Batı'ya yönelik yüzü olarak düşünmemizi sağlıyor. Çin' in zengin geleneksel müzik kaynaklarıyla, modern zamanın duyarlılıkları ve apayrı folklorik çeşitlilik "Hope" albümünde dikkat çekiyor.

Görüldüğü gibi, Connecting Cultures, tüm kıtalardaki farklı coğrafyalarda bir yolculuğa çıkmış. Bu anımsatmaları, firmanın henüz küçücük bir adımı olarak düşünmek gerek. Firmanın; Carmen Souza, Rene Lacaille, Najma gibi daha birçok önemli ismi var. Bu albümlerin tümü bir bütün olarak düşünüldüğünde, Connecting Cultures'in çekici bir çokkültürlülük algısını, müzik politikalarının olmazsa olmazı kıldıkları anlaşılıyor. Neredeyse, her albüm, dünyada bir müzikal durak niteliğinde. Bu firma yoluyla, birbirinden tamamen farklı etnik, folklorik ve geleneksel müziklerin yeni bir vizyonla tekrar nasıl varolduğuna şahit olunuyor. Kayıtlardaki özenin altını önemle çizmek lazım. Müziğin kendi dili yoluyla yapılan uluslarötesi bir yolculuk gibi bu çalışmalar. Hoş olan yan, bu albümlerin hemen tümünde, ulusalcı bir algının dışlanışına şahit olunması. Bazı albümler, tabii ki popüler formata biraz fazla eklemleniyor. Ama, bunu dışlamak mümkün değil. Tekrar hatırlatılması gereken nokta, albümlerin bir kısmının düzenleniş tarzın da, müzik dil ve vizyonunda, yorumlanış biçiminde oryantalist bir algının, beğeninin izleriyle karşılaşılıyor. Batı enstrümanlarıyla yerel enstrümanların çoğu kez iç içe kullanıldığı bu albüm projelerinde, yer yer etnik ve folklorik unsurların zedelenişine rastlanıyor. Nadiren de olsa metalik ses ve tınılar görülüyor.

Yine de, Bandulet ve firmasının, müzik endüstrisinin hakim müzik dilinden özenle uzak durduğunu söylemek mümkün. Hedeflenen, kültürlerarası bağ, köprü, bir boyutuyla da kardeşlik ve barış duygusunun ifadesi oluyor. Firmanın dünya yolculuğuna daha çok yeni çıktığı söylenebilir. Alışılmış World Music teriminin içine sığmayacak denli bir çeşitliliğe doğru yol almaya başladıkları açık. Müziğin, dünya kültürlerini, beğenilerini, birikimlerini ve duygularını en iyi yansıtan sanatlardan biri olduğunu herkes bilir. Ama, işin içine, bir de sanatçıların bireysel özgürlükleri, algı farklılık ve zenginlikleri girince, her sanatçı ve albümünün yoğun biçimde kişiselleştiğinin farkına varılır. Firmanın, dolayısıyla başındaki müzik insanının sezgi, duygu, birikim ve politikasının da yapıtların belirmesi, şekillenmesi noktasında payı çok. Bir önemli açılım, Connecting Cultures'ın dar bir coğrafyadan, dünyaya doğru açılırken, yaptığı seçimlerde ticari olandan büyük ölçüde uzak durmayı başarması. İnsan ruhunun, beğenisinin, müzik perspektifinin ve tabii ki kulağının gitgide zenginleşmesi ve rafineleşmesine ileride bu firmanın büyük katkılar getireceği izlenimindeyiz. Bunu müzik dünyasıyla birlikte izleyeceğiz. Müzikte terimlerin, kategorileştirmenin fazla bir önem taşımadığını biliyoruz. Connecting Cultures albümleri dinleyenleri de, yazıda andığımız terimlere hapsolmamayı tavsiye ederiz. Örneğin World Music gibi!

babylon.com.tr
Babylon bir pozitif titreşimdir.
www.pozitif.info

babylon

BABYLON TURNS ISTANBUL ON

NEW YORK

Charlie Hunter

22 Kasım 2009

Garanti Caz Yeşili

BRIGHTON

Nigel Kennedy "Jimi Hendrix Experience"

9-10-11 Aralık 2009

Her Çarşamba, Babylon Lounge'da akşam yemeğinde caz... EVO Trio

"Açık Radyo." 94.9 bravoistanbul DIGITURK Hürriyet hurriyet.com.tr Lounge 96 TEMPO MATBAACILIK www.tempomat.com.tr vodafone

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

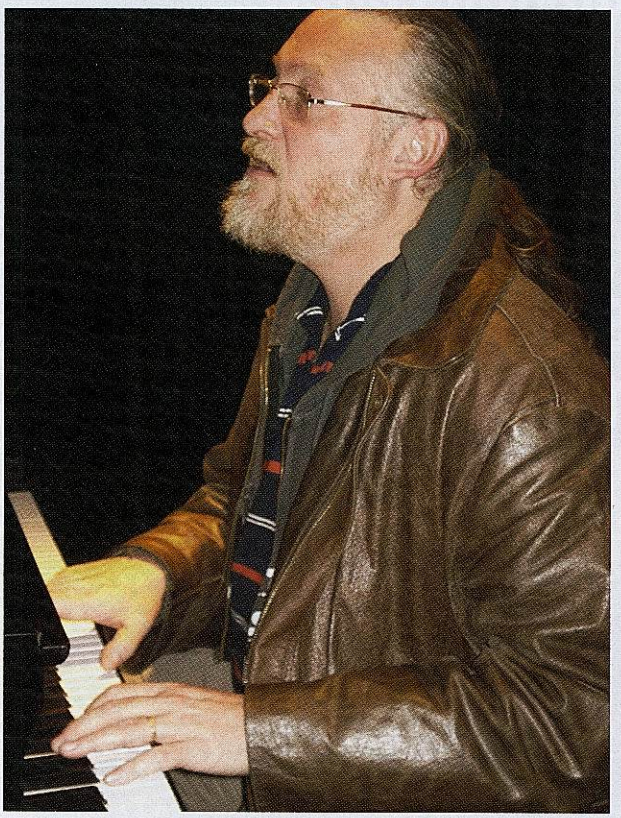

Kent Mete ile Senede Bir Gün;
"Kahvaltıda Caz"

Kent Mete benim çok beğendiğim bir müzik insanı. Onu İstanbul Senfoni Orkestrasının çellisti olarak tanıştığımdan beri neredeyese bir asır geçti. Ama onu olağanüstü bir jazz müzisyeni olarak tanımam çok eskilere dayanmıyor.

İlk önce Akbank Sanat'da verdiği solo konserinde bu yönünü gördüm. Giderken solo olarak çalınacak jazz standartlarında yenilik ne olur ki diye düşünmüştüm. Konser bitince ise inanılmaz bir perfomans için Kent'i ilk kutlayan da ben oldum. Daha sonra onu Marcus Miller ile birlikte Nardis'te dinlemiştim, Marcus İstanbul Jazz Festivali kapsamında Nardis'e misafir gelmişti ve o gece sahnede Kent vardı. Gece bittiğinde ise Marcus ile birlikte yaptıkları jam session'u bir daha hiç unutmayacağımı biliyordum. Geçtiğimiz Ağustos ayında Kent yeniden Hakan Erdoğan'ın Sabancı Müzesi bahçesinde düzenlediği "Kahvaltıda Caz" programında çaldı, geçen yıl aynı programda yaptığı konser Hakan Erdoğan Productions tarafından albüm olarak yayınlanmıştı. Bunu bahane ederek uzun bir aradan sonra onunla yeniden konuşma fırsatı buldum. Oturduk, teyp döndü, bittiğinde ardında Kent'in en son çekilmiş portresi kalmıştı:

Bir yıl sonra seni tekrar "Kahvaltıda Caz"da dinledik, aradan geçen süre içerisinde neler oldu?

Pek bir şey yaptım denemez, oldukça boş bir yıl geçirdim. İstanbul Senfoni Orkestrasında çello çalmaya devam ediyorum. Uzun zamandan beri bazı sebeplerden dolayı Rusya'ya da gidemedim, zaten yanlız bırakamadığım üç tane Amerikan Buldog köpeğim var. Bir tanesi anneleri, adı Cherry ve iki de oğlu var, Erol ve Joy. Bir apartman dairesinde onlarla yaşıyorum, şimdi bile aklım onlarda, biran önce buradan gidip onların yanında olmak istiyorum. Yemeklerini ve sularını vermem lazım.

Müzik için hayatımda yeni bir şey yok, sadece biraz daha yaşlandım ve biraz daha yenilendim. Geçen seneki Kahvaltıda Caz konserim bir albüm olarak yayınlandı ama aslında keşke bu seneki konserim yayınlansa idi tercih ederdim. Çünkü bu sene yaşadığım pek çok ilginç şeyi müziğime yansıttığımı düşünüyorum. Mesela bu sene hamile bir köpekle üç ay geçirdim ve kadınları yeniden tanımayı öğrendim. Meğer kadınları aslında hiç tanımıyormuşum. O hamile köpeğin bana aşırı düşkünlüğü, özellikle hamileliğin son dönemlerinde bensiz hiç bir şey yapamaz oluşu, doğum sancılarının başlaması, bir türlü doğum yapamaması, bir gece onu ambulans ile hastahaneye götürüp orada sezeryan ile doğum yapması, hepsi çok ilginç şeylerdi. Anesteziden çıktı ve bir saat sonra sanki hiç bir şey olmamış gibi benim üstüme atladı. Dokuz yavrusu olmuştu, her birini süt emsinler diye memelerine ben oturttum, sonra dört ay birlikte o yavrulara baktık. Onlara konuşmadan hayatı öğretmesini izledim, başka da yapacak hiç bir şeyim yoktu.

Kent bu olaydan sadece kadınlar hakkında bir şeyle öğrenmemiş, başka şeyler de var:

Müzik adına da ilginç şeyler öğrendim, doğum sancısı çekerken köpeğim için bir beste yaptım. Bugün konser sırasında bir ninni çaldım, o da evdeki yavru köpekler için yaptığım bir beste idi.

Bu albüm meğer Kent'in tek albümü de değilmiş, diğerlerini de bu vesileyle öğrenmiş oldum.

Rusya'da üç albümüm daha var ama burada yayınlanmadı. Bunun en önemli sebebi şirketlerin jazz albümü yapma fikrine pek sıcak bakmaması. Kriz var, ayrıca yaptığınız albüm çok çabuk korsan olarak internete düşüyor. Bu yüzden şirketler de yeni albüm yapımına soğuk bakıyorlar. Bu durum Rusya'da da böyle, orada da yaptığınız albüm

Kent Mete, Marcus Miller

çok çabuk korsan CD'lerin satıldığı yerlere düşüyor, üstelik orada da D&R gibi doğru dürüst bir müzik mağazası yok. Bu yüzden telefonla konuştuğum arkadaşlarımdan öğrendim, orada da yeni albümler yapılmıyor.

Kent Mete'yi beğenen bir müziksever olarak ona bundan sonra müzik adına neler yapacağını sordum:

Müziğe nasıl devam edeceğimi bilemiyorum, her sene bir kere "Kahvaltıda Caz" programında çalabilirim. Onun dışında İstanbul'da pek fazla bizim çalabileceğimiz yer yok. Nardis var ama bilemediğim sebeplerden dolayı oradan da davet gelmiyor, gelse seve seve çalardım. Onun dışında da başka bir şey yok.

Jazz adına değil ama müzik adına ne yapardım desem şunları söyleyebilirim. Yazarlar kendilerini kelimelerle ifade ederler, ben notalarla ediyorum. Çalarken gelin bizi dinleyin, size bir şeyler anlatabildiğimi umuyorum diyorum. Müziğimde hem mizah hem de karamizah var, tutku var, bir çok şey var. Eğer bana ulaşabiliyorsanız çok güzel, ben de size ulaşabilirim. Bu iş karşılıklı diye düşünüyorum. Benim için müzik bir karikatürdür. Çocukluğumdan beri karikatüre meraklıyım, hatta eskiden çizerdim de.

İçinde yaşadığımız dünyayı bir karikatür olarak görüyorum. Hem de çok komik ve ilginç bir karikatür, yanlış anlamayın, kara mizah değil. Nereye gittiğimi soruyorsunuz ama bilemem. Zaten pek de umurumda değil.

Benim nereye gittiğime gelince, şu an için sadece yaşamaya çalışıyorum. Günü kurtarıyorum ve uzun dönemli bir hayalim yok, nereye doğru gittiğimi de bilmiyorum. Kursam bile gerçekleşir mi gerçekleşmez mi bilemiyorum. Ben başak burcuyum ve asla hayallerle yaşamam. Bir şey ya vardır ya yoktur. Ben çocukken de Brigitte Bardot'a aşık olmamıştım. Olmam çünkü ulaşamayacağım bir hayal kurmam. Benim için en fazla hayal önümüzdeki sene daha fazla konser vermek olabilir. Daha çok çalabilmek, daha az paslanmak, bunun gibi bir şey.

Benim hayallerim çalarken ortaya çıkar, gerçek hayatta herşey gerçektir.

Çalarken kendimi Alis Harikalar diyarında gibi hissediyorum. Bir albüm dinliyorum ve bir an o albümün içerisine girip ben çalmaya başlıyorum. Benim böyle bir hayal dünyam var. O albümün içerisine girip onlarla birlikte çalabilmek çok hoşuma gidiyor.

Bugünkü davulcum Nikolai ile Rusya'da tanışmıştım, onun grubunda da çaldım. Rusya'nın en önemli jazz davulcularından birisidir. Onunla birlikte Rusya içerisinde çok uzun mesafelere giderek büyük bir turne yaptık. Hatta Japonya'ya yakın Vladivostok'a bile giitik. Bir ay sürdü, bir çok gün 9-10 saat uçtuk, canım çıktı ama bir çok ilginç yer gördüm. Onun benden öğreneceği çok şey yok. Selahattin ise Mimar Sinan Üniversitesi'nin yetiştirdiği en iyi konrabasçılardan birisidir. Ayrıca benden çok genç ve elimizde büyüdü. Türkiye'de iyi müzisyenler yetişsin istiyorum, bu da ancak iyi müzisyenlerle çalarak gerçekleşir.

Rusya'da şunu öğrendim, müzik konusunda çok ciddiler ve orada bir grubu yaşatabilirsiniz. Hepsi çok yüksek kapasiteli müzisyenler ve çok ciddi çalışıyorlar. Kötü müzisyen az, iyi müzisyen çok.

Kent'e Türkiye'deki müzik hayatı üzerine sorular sordum ama doğrusu doyurucu bir cevap da alamadım:

Türkiye'deki gelişmeleri pek takip edemiyorum çünkü geceleri fazla dışarı çıkamıyorum, arabam yok, ekonomik durumum da buna uygun değil. Görsel basından gördüğüm kadarıyla bir çok genç jazz müzisyeni yetişiyor. Benim kendi öğrencim yok. Bu iş kolay bir şey değil, öncelikle öğrencinin benden ne dersi almak istediğini bilmem lazım. Klasik piyano dersi vermem çünkü bunu veren bir çok değerli hoca arkadaşım var, onların ekmeğini almam, ayrıca buna cüret de etmem. Ayrıca pedagog değilim küçük çocuklara ders veremem. Benle çalışmak isteyen klasik müzik kökenli ise ve benim tabirim ile 'hard' olarak çalışmak isterse buyursun gelsin, elimden geleni yaparım. Belli bir tekniği olmadan gelirse benim ona anlatacağım şeyleri çok uzun vadede anlar. Bu da çoğu kişinin işine gelmez, 15 yaşında bir çocuk alırsınız ailesi iki gün sonra gelip bu çocuk niye çalmıyor der. Sonra adım kötü hocaya çıkar. Yani karakolluk olmayalım derim.

Ben her röportajdan sonra kendisi ile konuştuğum kişiye okuyucularım için söylemek istediği son bir söz olup olmadığını sorarım, Kent bu soruya şöyle cevap verdi:

Son sözüm şu "beni dinlemeye devam etsinler", destek olursa yeni albümler neden yapmayayım ki? Hani Süleyman Demirel ne demişti hatırlayalım. "Petrol çıktı da içtik mi, denize mi döktük". Albüm yaptık da çıkartmak isteyen oldu, hayır mı dedim? Kısacası bu iş kolay değil, ben evini geçindirmek zorunda olan bir devlet memuruyum.

Umarım bir sonraki "Kahvaltıda Caz" programına kadar Kent fikir değiştirir, çevremizdeki müzikseverler onu yeniden keşfederler ve gelecek yaz ben onunla farklı bir gündemle konuşurum. Hadi dostum, hayal et ve iste, petrol çıkar veya çıkmaz, ama önce petrol aramak lazım, senin durumunda bu müziği aramak diye de adlandırılabilir. Ancak o zaman sana istediğin aradığın desteğin geleceğine inanıyorum.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Önder Focan besteleri bu albümde 3 nefesli ile ses buldu;

36 mm. Biometric

Önder Focan, Türkiye'de jazz denildiğinde akla gelen ilk isimlerden biri. Yirmi yılı aşkın zamandır sürdürdüğü profesyonel müzik kariyerinde, ülkemizde jazz'ın gelişmesi, genç jazz müzisyenlerinin yetişmesi için önemli atılımlar gerçekleştirdi.

Besteci ve yorumcu kimliğinin yanı sıra, eğitmenlik de yapan müzisyen, yıllar içinde birbirinden çok farklı projelere imza attı, kendine has müzikal kimliğini başarıyla geliştirdi. Blue Note şirketinden albüm çıkaran ilk Türk müzisyen olan Focan, renkli kişiliğini, pozitif enerjisini hem keyifli sohbetlerinde, hem de bestelerinde ve yorumlarında biz dinleyicilere yansıttı.

Önder Focan, önümüzdeki günlerde yeni albümü *36mm Biometric* ile bir kez daha Türk jazz severlerle buluşacak. Tüm parçaların Focan tarafından bestelendiği ve düzenlendiği albümde Focan'a trompette Şenova Ülker, tenor saksofonda Engin Recepoğulları, trombonda Hakan Çimenot, akustik basta Erdal Akyol, davulda ise Ediz Hafızoğlu eşlik ediyor. Röportajı gerçekleştirdiğimiz tarihte, kesinleşen ilk konserlerinin müjdesini verdiler. Topluluk, 24 Ekim'de Nardis'te sahne alarak, yeni projelerini seslendirecek.

Tüm ekiple, *36mm Biometric* hakkında, albümde yer alan tüm müzisyenlerle birlikte çok keyifli ve geniş katılımlı bir röportaj gerçekleştirdik. Projenin hikayesini, albümün gelişimini, albümdeki eserleri konuştuk, jazz hakkında çok güzel noktalara değindik. Ancak "Neden jazz?" diye sormayı unutmuşuz, o da başka sefere...

Kırmızıya Çalıyor ile _Swing A La Turc_'ten sonra, yine farklı bir ekip ve projeyle karşımızdasınız. Bu projeniz nasıl ortaya çıktı? Fikir aşamasından, ekibinizle bir araya gelmenize kadar olan süreci anlatabilir misiniz?

Önder Focan: Bu projenin fikri, öncelikle Nardis'te yaptığımız bir takım combo'larda ortaya çıktı. Başlangıçta iki nefesliyle birlikte daha çok benim bestelerimden oluşan bir repertuar üzerinde çalışıyorduk. Hatta o zaman nefeslilerle unison çalıyorduk; projemizi de "Fobop" olarak adlandırmıştık, Focan'ın "Fo"su, Bebop'ın "bop"u şeklinde...

Fakat sonradan melodi hattını sadece iki nefeslinin unison çalmasından ziyade, daha farklı bir şeyler denemek istedik ve parçalar da gelişmeye başladı. Projenin asıl esprisi, benim daha önce yazdığım veya yeni yazdığım parçaların üç nefesliye göre düzenlenmiş ve çalınmış olması. Nefesli çalan çok değerli üç arkadaşımız var; onlar hem aletlerini iyi çalıyorlar, hem de üçü birlikte çok iyi çalıyor. Tüm ekipten de çok da iyi bir tını ortaya çıktı ve bizi çok heyecanlandırdı. Sonuç olarak, yakaladığımız bu noktayı geliştirip bir albüm projesi haline getirdik.

Albümünüzün adı neden _36 mm Biometric_?

ÖF: *36 mm Biometric*, albümdeki parçalardan birinin adı; aslında Schengen vizesi için gerekli olan bir fotoğraf standardı. Hikayesi de şöyle: Avrupa'ya seyahate gidiyorduk, vize için bütün evraklarımızı hazırlayıp daha önce de çekilen bir fotoğrafımızla başvurumuzu yaptık. Ancak onlar da, "Her şey tamam, ama sizin fotoğraflarınız 32 mm, başınızdan çeneye kadar olan ölçünün 36 mm olması gerekiyor. Tabi bir de biometric olması lazım" dedi. Bir de biometric kelimesini böldüğümüz zaman bana çok da komik geliyor. Bio hayat demek, meter de ölçmek demek; bir fotoğrafla hayatı nasıl ölçüyoruz, ona takıldım ve eve dönünce hafif sinirli, biraz da olayla dalga geçen bir parça yazmaya başladım. Tabi bu parça da zamanla gelişti, önce temayı biraz değiştirdim, üç nefesli için de bir düzenleme yaptık.

Bestelerinizi yaparken hangi kaynaklardan ilham alıyorsunuz?

ÖF: Aslında albümdeki bütün parçaların bir hikayesi var, hatta bir hikaye olmadan bir şey yazmıyorum. Yani "hadi bir parça yazayım, içinde Maj7+11 akor olsun, bir de üstüne de B bölümünde 5/8'lik, C bölümünde 13/8'lik bir yer olsun" diye bir beste yapmıyorum. Hakikaten beni heyecanlandıran, güldüren, sinirlendiren veya esprili bir olay ya da durum olduğunda,

aklıma bir melodi geliyor ve bunun üzerine beste yapıyorum. Birlikte çaldığımız arkadaşlar da bunu biliyorlar; hatta çalmadan önce arkadaşlarla da aklımdaki hikayeyi paylaşıyorum.

Konserlerde de çalmadan önce parçaların hikayelerini anlatmaya özen gösteriyorsunuz.

ÖF: Genellikle insanlar şarkı sözlerinden etkileniyorlar, şarkıların duygularını, sözleri aracılığıyla daha kolay kavrayabiliyorlar. Ancak enstrümantal müzikte, jazz'da her zaman bu olguyu dinleyicilere iletmemiz mümkün olamıyor. Bir mesaj ya da sözel bir vurgunun olma zorunluluğu yok elbette. Ancak yine de o müziği yazarken, çalarken bizim ne tür bir duygu veya düşünce içinde olduğumuzu kabaca anlatmakta fayda görüyorum.

Hatta, *Jazz Dinliyorum* adında, Sivas olaylarıyla ilgili bir şiirden etkilenerek bestelediğim bir parçam var. Bir süre önce Denizli'de bir konserdeydik, bizimle birlikte çalan başçı arkadaşım da o kadar zaman bu şarkıyı çalmış olmasına rağmen hikayesini bilmiyordu. Konser sırasında beni etkileyen bu şiiri parçayı çalmadan önce okuyunca da, en çok etkilenen o olmuştu.

Dolayısıyla, bu tür hikayeleri, bizi etkileyen duyguları veya heyecanları, müzisyen arkadaşlar bile ilk duydukları zaman çok heyecanlanıyor veya ayrı bir havaya giriyorlarsa, dinleyicilerin de girmesi çok doğal diye düşünüyorum. Dinleyici de, parçanın hikayesini duyduğunda bir şekilde kendisini müziğin içinde hissetmeye başlıyor.

Yaptığınız müzikle, sosyal bir mesaj verme kaygınız var mı? Toplumsal temalara vurgu yapmayı amaçlıyor musunuz?

ÖF: Benim için bir formül yok. Sadece yazdığım parçalarda beni etkileyen şeylerin olduğunu söylüyorum. Bir sürü jazz standardı çalıyoruz; bu parçalar bestelenirken onların hikayeleriyle kişisel bir ilişkimiz olmuyor. Ancak elbette, çalarken eserin duygusunu yansıtmaya çalışıyoruz.

Salt notalar, armoniler, gamlar veya dizilerden müteşekkil değil müzik. Müzik, başlı başına bir ifade şekli. Biz kendimizi ifade ederken de, dinleyicinin reaksiyonu bile bu ifadeyi etkiliyor.

Benim için müzik bir bütün, genel olarak çok fazla toplumsal mesajları, sosyal içeriği tercih etmiyorum.

Geçmişte zaman zaman müzisyenler toplumlara yön vermiş veya müzik bazı toplumsal değişimlere yol açmış. Jazz'a baktığımızda da, Ornette Coleman, Charlie Haden ve Jason Moran gibi müzisyenler, kendi politik veya sosyal görüşlerini müzik aracılığıyla iletmeye çalışıyor.

Hakan Çimenot: Sosyal içerikli bir parça olduğu zaman rahatsız olmuyorum, ancak olmadığı zaman da aynı şekilde rahatsız olmuyorum. Müzikle herhangi bir şeyi anlatmak, onunla ilgili düşüncelerinizi veya duygularınızı ifade etmek mümkün. Mesela bir besteci, kendi yastığını da anlatabiliyor bir bestesinde.

ÖF: Clark Terry'nin *Serenade To a Bus Seat* diye bir eseri var, resmen otobüs koltuğuna serenat yapmış...

HÇ: Elbette çaldığım eserin bir hikayesi olduğu zaman hoşuma gidiyor. Genel olarak zorlama bir kaygı olacaksa hiç olmasın daha iyi. Müzikte, ya da genel anlamda sanatta zorlama bir hikaye olduğu zaman çalan da sevmiyor, dinleyici de samimiyetsizliği hemen anlıyor.

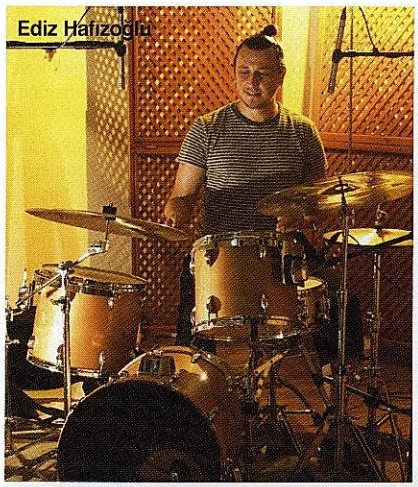
Ediz Hafızoğlu

Engin Recepoğulları

Parçaların kaydını nerede gerçekleştirdiniz, provalar ve kayıt sürecinden bahsedebilir misiniz?

ÖF: Kayıt için ayrı bir prova yapmadık, zaten bu parçaları konserlerimizde çalıyorduk. Ancak, ayrıca bölüm bölüm çalışan klasik orkestralar gibi çalıştık bir anlamda. Arkadaşlar, bu projeye gönülden inandıkları için, aralardaki karmaşık yazıları daha da güzel çalabilmek için onlar da ayrı ayrı çalıştılar.

HÇ: Zaten en iyi prova aslında konserlerde oluyor.

ÖF: Kayıtları da İstanbul'da, Deneyevi'nde gerçekleştirdik. Özellikle hacimli bir stüdyoya ihtiyacımız vardı; canlı çalmamız ve kayıtların da üst üste olmaması gerekiyordu, aynı zamanda da akustik seslerin mümkün olduğunca net ve güzel kaydolmuş olması lazımdı. Tabi bunların hepsinin gerçekleşmesi için de, kaydı ve miksajı yapan kişilerin akustik jazz konseptini benimsemiş olması önem teşkil ediyordu.

Elbette teknik zorluklar oldu, çünkü bu stüdyoda şimdiye kadar 6 kişilik bir ekiple canlı kayıt yapılmamıştı. Miksajı gerçekleştiren Ergin Özler, aynı zamanda bir jazz davulcusu. Bu açıdan şanslıydık ve istediğimiz sound'u yakaladığımızı düşünüyorum.

Yeni projenizi daha önce canlı olarak seslendirdiniz mi?

ÖF: Türkiye'de zaten farklı yerlerde bu şekilde çalmıştık. Ancak yurtdışında ilk kez Kazakistan'da bir jazz festivalinde, çok hoş bir konser salonunda çaldık. Çok enerjik, çok keyifli bir konserdi; dinleyicilerden de çok olumlu tepkiler aldık. Aslında biz çalmadan önce festivali düzenleyenlerin çekinceleri vardı. Bizden önce çalan grup biraz daha etnik bir müzik çalıyordu ve organizatörler daha ağır bu tarzın dinleyiciler tarafından benimseneceği konusunda tereddütlüydü. Ancak, konser hem çok iyi geçti, hem de dinleyicileri çok iyi bir şekilde yakaladık.

HÇ: Yolculuk çok güzeldi. Seyirci de çok güzeldi ve müziğimizi çok beğendi. Bilgili, bilinçli bir seyirciydi...

ÖF: Albümün amaçlarından biri bu projeyi daha geniş bir çerçevede çalmak. İstanbul'un dışında İzmir, Ankara, Eskişehir, Mersin gibi şehirlerde de çalmak istiyoruz, elbette yurtdışında da konser vermek, yeni projemizi farklı platformlara da taşımak isteriz.

HÇ: İstanbul dışındaki konserlerimiz, orijinal projelerimiz daha çok rağbet görüyor. Eskişehir, Ankara, İzmir ve Mersin gibi üniversite şehirlerinde beni heyecanlandıran ciddi bir jazz dinleyicisi kitlesi var.

Neden İstanbul dışı?

HÇ: İstanbul dışındaki dinleyicilerin daha bilinçli olduğunu düşünüyorum. Söz konusu dinleyiciler sizin için geliyor ve yaptıklarınızı takip ediyorlar. Önder Focan'ın kaç albümü olduğunu, benim nerede çaldığımı da biliyorlar. Konserde onların ilgisini, nefes alışlarından, reaksiyonlarından, alkışladıkları yerlerden bile hissediyorsunuz. İstanbul'daki dinleyicilere göre daha heyecanlı olduklarını düşünüyorum.

ÖF: Aslında İstanbul'da da mekan mekan, gece gece değişebiliyor. İstanbul'da iyi dinleyici de var, geçerken uğramış olan seyirci de olabiliyor. Ancak, Anadolu'ya gidip çaldığımız zaman, oradaki dinleyiciler özellikle sizin gelmenizi beklemiş oluyorlar.

***36 mm Biometric*'te nasıl bir sound ortaya koymaya çalıştınız? Düzenlemeleri nasıl gerçekleştirdiniz?**

ÖF: Bu projeyi seslendirecek arkadaşlar belli olduğu için ve ekip olarak nasıl bir sound elde ettiğimizi bildiğimiz için, eserlerin düzenlemesini rahatlıkla yaptık. Zaten parçaların çoğunu, albüm projesi gündeme gelmeden daha önce yazmıştım. Sadece albümün açılış parçasını, *Kısmet*'i, aynı zamanda besteledim ve düzenledim. Bu parçayı da gruba göre yazdım ve yazarken nasıl bir sound elde edebileceğimizi biliyordum. Aslında albümde yer almayan ancak bu

grupla çaldığımız daha başka parçalar da var. Bu parçaları da ekibimizle birlikte konserlerimizde keyifle seslendiriyoruz.

Kaydettiğiniz albümlere, ya da konser verdiğiniz topluluklara, projelere baktığımızda birbirinden çok farklı tarzlar görüyoruz. Kendi müzikal kişiliğinizi farklı tarzlar, anlayışlar içinde nasıl yansıtıyorsunuz?

ÖF: Sonuçta Önder Focan'ın çaldığı gitarı, Önder Focan'ın çaldığı müziği çalıyorum. Sadece tabağa konuş şekli farklı. Örneğin Ercüment Vural'la birlikte yaptığımız *Kırmızıya Çalıyor*'da, latin, fusion parçaları, perküsyon, elektrik bas, keyboard ile oluşmuş bir grupla çalıyoruz. Daha sonra da tamamen Türk Müziği bestelerinden oluşan, içinde ney olan, farklı müzisyenlerle birlikte çaldığımız ve farklı bir rengi olan bir albüm kaydettik. Şimdiki albüm projemiz de post-bop ekolünde ve sadece benim bestelerimden oluşan, bu bestelerin de nefesli trioya göre düzenlenmiş bir şekilde çalındığı bir çalışma.

Erdal Akyol

Tüm bu projeleri ve daha farklılarını da zaman zaman konserlerimizde de seslendiriyoruz. Sonuçta hepimizin müzikal yelpazesinin içinde hepsinin yeri var. Albümlere de bu anlayışımızı yansıtıyoruz.

Sadece malzemeler aynı, ancak yemek farklı. Bu albüm, patlıcan, domates ve peyniri fırına verildiği zamandan oluşmuş bir İtalyan yemeği, melanzane; daha önce kaydettiğimiz *Swing A La Turc* ise, yine aynı malzemelerin kullanıldığı, ancak farklı bir tadı olan karnıyarık. Yani malzemeler aynı, ancak yemek farklı, her birinin ayrı bir lezzeti var.

Eş zamanlı olarak farklı projelerde yer almak, birbirinden çok farklı anlayışlara sahip müzisyenlerle birlikte çalmak sizin için ne ifade ediyor?

Erdal Akyol: Ben klasik eğitim aldım, operada çalıyorum, ayrıca çokça jazz da çalıyorum, Türk Müziği'ne daha yakın olan işler de yapıyorum, bir sürü farklı toplulukta yer alıyorum. Bunlar benim için büyük bir kazanç. Her birinden farklı farklı lezzetler, zevkler alıyorum. Her seferinde müzik hakkında yeni bilgiler ediniyorum. Bütün bu projeler benim için zenginlik ve bu farklı projelerde yer almaktan çok memnunum.

Türk müziği veya başka tarzlarda çalmak, çalışımı etkiliyor elbette. Zaman içinde ürünlerini verecektir diye düşünüyorum. Bundan beş yıl önceki Erdal ile bugünkü Erdal arasında elbette çok fark var. Farklı beslenme kaynaklarından gelen bilgilerin ve öğretilerin zaman içinde müziğime, çalışıma yansıdığını düşünüyorum.

HÇ: Farklı gruplarda çalmak, farklı konularda muhabbet etmek gibi bence. Mesela bir grupta futbol konuşuluyor, başka bir grupta ise politikadan bahsediliyor. Birisi bir şey diyor, sen cevap veriyorsun, Erdal Akyol bir şey söylüyor, ona ben cevap veriyorum, benim söylediğime Şenova Ülker cevap veriyor, böyle devam ediyor...

Hakan Çimenot

Önder Focan'la uzun süreler boyunca çaldınız, farklı projelerinde yer aldınız. Onunla çalmak nasıl bir duygu?

HÇ: Önder Focan'ın çok kuvvetli bir enerjisi var, bana çok keyif veriyor onunla birlikte çalmak. Sahnede ve provalarda, heyecanı, bakışı, müziğe karşı tutumu keyif dolu. Onunla birlikte çalarken kendimi çok rahat hissediyorum.

EA: Yıllardır Önder Focan'la birlikte çalıyoruz; Nardis'teki projelerde, kendi projelerimizde, yabancı müzisyenler Türkiye'ye geldiğinde onlara birlikte eşlik ediyoruz... Müziğin dışında da çok iyi anlaşıyoruz, o da dolayısıyla müziğe etki ediyor. Örneğin konserde bana bir baktığı zaman nasıl bir kadans yapacağını çok küçük bir işaretiyle anlayabiliyorum, birlikte çok rahat çalabiliyoruz.

ÖF: Evet, kesinlikle birbirimizden çok büyük destek alıyoruz. Erdal'ın olağanüstü bir swing'i var. Gitarın alt telleriyle unison çaldığı zaman böyle entonasyon çıkaran basçı dünyada sayılıdır.

Hakan'ın ciddi bir enerjisi var; onunla paylaştığımız en önemli ortak noktalarımızdan biri de, her ikimizin de belki biraz rock kıvamında enerjisi olması. Ayrıca Hakan'ın grubu birleştirici bir özelliği de var. Bugüne kadar Hakan'la yaptığımız nefesli projelerinden biri olan *Purple in Blue*'da ekibi derleyip toplayan Hakan olmuştu.

Şenova Ülker'in sight-reading'inin onda biri bende olsa, hayatta başka hiçbir şey istemezdim. Şaka bir yana, Şenova hakikaten bir parçanın notalarını ilk defa gördüğünde, hiç tereddüt etmeden çalabilir. Hatta notaları unuttuğu için kızamadığımız tek müzisyendir. Ayrıca lead enstrüman olduğu için, o ne kadar doğruysa eşlik eden herkes de o kadar doğru oluyor. Onunla yirmi yıldır çalıyoruz, ilk albümden beri hep yanımda olan, birlikte güzel işler çıkardığımız bir müzisyen.

Ediz Hafızoğlu da hem çok sevdiğim hem de müzikal olarak çok iyi anlaştığım bir davulcu. Çok sağlam ritim duygusu ve kulağı var.

Yeni yıldızımız da Engin Recepoğulları. Çok iyi bir tenor saksofoncu. Engin, Türkiye'de New York sound'uyla çalan nadir saksofonculardan biri. Türkiye'de parlak cümlelerin, parlak sound'ların olduğu West Coast ekolü daha çok takip edilir. Ancak Engin biraz daha Brecker ekolüne yakın, kesinlikle kendine has bir sound'u var. Armonileri çok iyi takip eden, cümleleri çok derli toplu; tenor saksofonu gerektiği gibi çalan çok iyi bir müzisyen...

Dünyada da sadece jazz değil, rock ve popüler müzikte de albüm satışları eskisi gibi değil. Bu durum elbette ülkemize de yansıyor. Müzisyen olarak ne bekliyorsunuz, prodüktörler ne düşünüyor?

ÖF: Bizim zaten tirajlarımız her zaman pop'a göre düşüktür. Genelde albümlerle konserlerin iki yönlü bir ilişkileri vardır. Konserler, albümleri sattırmak amacını taşır ve promosyon olarak kullanılır, genellikle popüler müzikte bu yöntem benimsenmiştir. Bir de, albümler, konserlere ön ayak olur, jazz'da ise genelde böyle olmuştur.

Bir müzisyenin albüm çıkarması, onun yeni bir proje gerçekleştirmekte olduğunu gösterir. Bu projeler özellikle albüm satışlarını artırmaz, ancak yeni albümler olduğu için müzisyenler yeni projelerini sunmak amacıyla konser verir. Jazz'da durum zaten böyleydi, hala da böyle. Albümlerimizi özellikle bekleyenler, araştıranlar ve alanlar da o albümü saklamak isteyen kişiler oluyor.

Sonuçta yeni bir albüm çıkardığımız zaman, "Bizim yeni bir projemiz var, bu grup bu repertuarı şu şekilde çalıyor; festivallere ve konserlere bu projemizle birlikte katılmaya hazırız" mesajını veriyoruz.

Türkiye'de çok yaygın değil, ancak özellikle batı ülkelerinde, konser sırasında albüm satışı yapmak gibi bir durum söz konusu. Bu şekilde, önemli satış rakamları da elde etmek mümkün olabiliyor. Ancak, maalesef Türkiye'de böyle bir alışkanlık yok, hatta müzisyenin konser sırasında böyle bir anons yapması dinleyenlere itici de gelebiliyor. Halbuki bütün dünyada konser sonrasında albüm satışı yapmak çok yaygın, çok olağan. Hatta izleyiciler sıra oluyor, albümü alıyor, müzisyenlerle tanışma ve albümlerini imzalatma fırsatı buluyorlar. Bunu da Türk dinleyicisine bir mesaj olarak ayrıca belirtmek istiyorum.

EA: Asıl yurtdışına gittiğimizde bunun normal bir hadise olduğunun farkına vardık. Tam tersine dinleyiciler böyle bir taleple geliyor. Hatta Avustralya'ya çalmaya gittiğimizde albümümüz kalmamıştı, eski projelerimizin albümlerinden teklif ettik, ancak özellikle o konserdeki projemizi dinlemek, hatıra olarak almak istemişlerdi.

Şenova Ülker

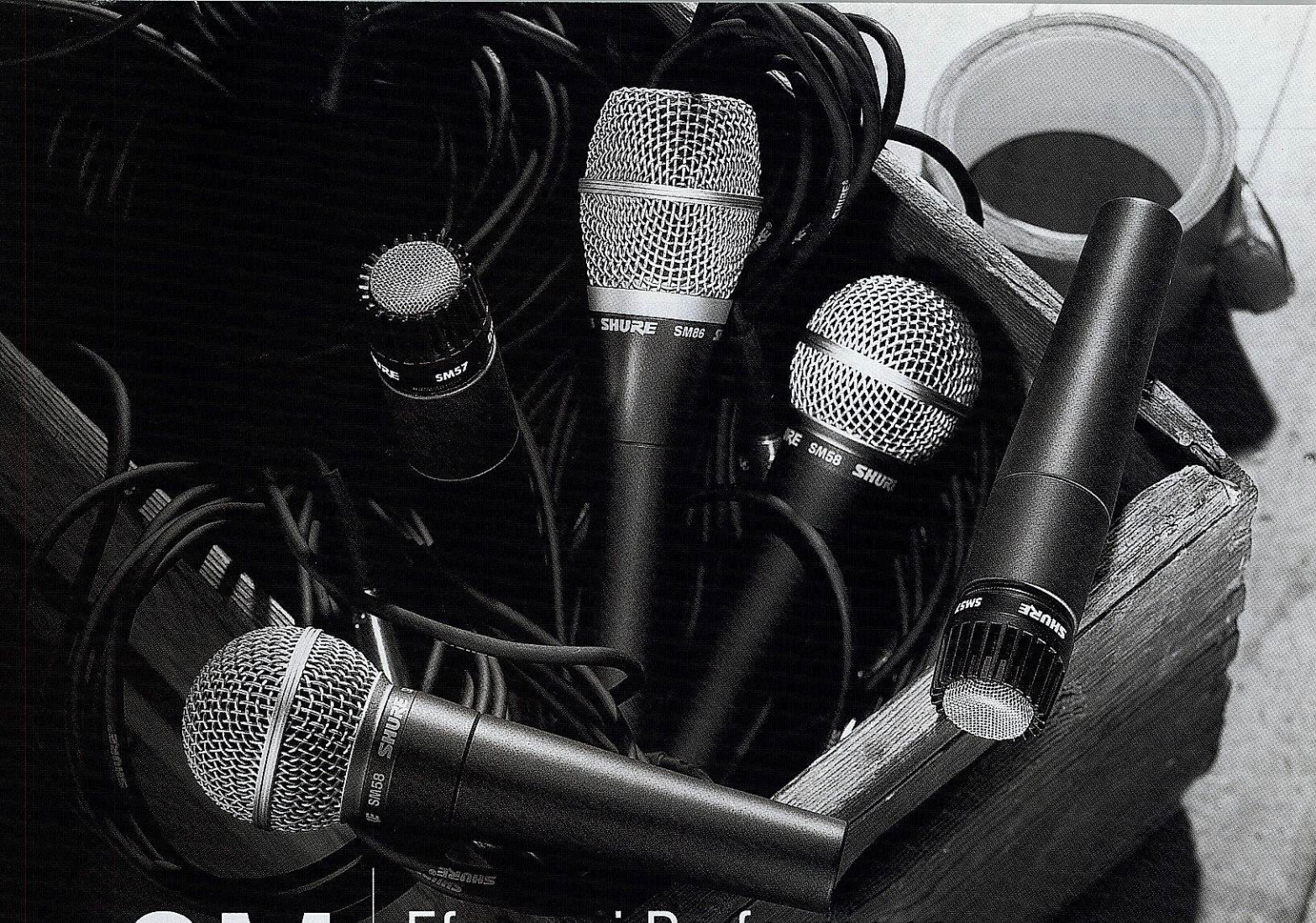

SM | Efsanevi Performans Mikrofonları

Konser ve performansların sesi klasik Shure mikrofonları ile belirlenir. Sanatçılar ve ses mühendisleri nesiller boyunca SM57® ve SM58® mikrofonlarını endüstri standardı haline getirmişlerdir. Yeni SM86® kondansatörlü vokal mikrofonu bu standardı yeni sınırlara çekiyor.

SM86®
Kondansatörlü Solist Mikrofonu

SM58®
Vokal Mikrofonu

SM57®
Enstrüman Mikrofonu

KALİTE KOPYALANAMAZ
SHURE SAHTELERE KARŞI

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hattat Halim Sok. No: 8 Gayrettepe - İstanbul
Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Uğur Mumcu Sok. No: 5/8 G.O.P. Ankara
Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com

SHURE®
It's Your Sound®
www.shure.com

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Ozan Musluoğlu

Ozan Musluoğlu'ndan yeni bir albüm daha...

Adını bilmediğim bir albümün öyküsü

Bir röportaj yapmanın en zor yönü kendisi ile konuştuğunuz kişinin sözlerini düşüncelerini doğru dürüst anlayıp sizi okuyacak kişilere bunları anlamından uzaklaşmadan, içeriğini kaybetmeden ve ruhunu yitirmeden aktarmaktır.

Ozan Musluoğlu benim genç arkadaşım, çalışmalarını yakından izlediğim değerli müzisyen, onun ilk albümünün öyküsünü ve hatta büyük bir keyifle iç kapak notlarını yazmıştım. Şimdi sıra Ozan'ın yeni albümü ile ilgili öyküsünü yazmaya geldi, evet geldi ama bir yandan da yaz geldi. Ozan bir yerlere gitti, ben bir yerlere, kısacası coğrafya bize haşin davrandı ve görüşemedik.

Koçluk mesleğinde işiniz icabı karşınızdaki kişilere değişik sorular sorarsınız, amaç onların kendi değerlerini yeniden keşfetmeleri için destek olmaktır, el tutmaktır. Ama an gelir sorunuz tükendiğinde en iyi çıkış karşınızdakinin kendisine bir soru sormasını istemektir. Ben de Ozan'dan kendi röportajını kendisinin yapmasını istedim, o kendisine sordu:

Ozancığım, merhaba, nedir yeni albümünün öyküsü?

Ozan bir an düşündü, zaman şeridini geri sardı, sonra söze girdi:

Hikayenin en başı benim günün birinde paramı cebime koyup Amerika'ya gidip kaydımı yapıp dönme sevdamın olmasıyla başlıyor. Aslında hayalini kurduğum ama hep günün birinde mutlaka yapmak istediğim şeyler listesinin başında böyle bir albüm yapmak yer alıyordu. 2006'da Danny Grissett'le beraber Jazz Center'da Vanessa Rubin'e çalmıştık ve çok eğlenceli geçmişti, onun yeni çıkan albümünde yorumladığı bazı standartları da çalmıştık. Çaldığımız üç gün boyunca gündüzleri onların gezmek görmek istedikleri yerleri beraberce gezip görüp aramızda başlayan güzel arkadaşlığın tohumlarını da atmıştık. Bu zaman zarfında da hep kontakta kaldık, hatta tatil için eşiyle beraber Turkiye'ye geleceklerdi ama zamanlarını uyduramadılar ve olamadı.

2009'un Ocak ayında çıkan ilk albümün ardından ilk albüme yetişemeyen bestelerimi de 2009'n Eylül'ü gibi kaydetmeyi planlarken her şey rahat gözüküyordu. Ocağın 3.haftası İstanbul Jazz Center'de vereceğim ilk konserime hazırlanırken kulübün programında Danny'nin geleceğinin haberini alır almaz kayıt senaryosu bir anda film şeridi gibi gözümün önünden geçti ama hala hayal aşamasındaydı.

Ozan film şeridi deyince ben de neden olmasın dedim ve başladım. Genç Jazz müzisyeni hayallerinin albümüne artık çok yakındır, hemen telefona sarılıp İstanbul Jazz Center'in sahibi Aytek Şermet'i arar ve film onun anlatımıyla devam eder. Genç adam çok heyecanlıdır:

Aytek Şermet sonuna kadar arkamda olduğunu söyleyince fitil ateşlenmiş oldu. Hemen Danny ile mail trafiği başladı, Şubatın 19-20-21'inde IJC'de Jeremy Pelt Quintet olarak konserleri vardı ve grubuyla albüm kaydını burada gerçekleştirmek istediğimden bahsettim, inanılmaz mutlu oldu. Bu kaydı yapmak istediğini söylediğinde çok mutlu olmuştum ve biraz da cesaretlenmiştim. Kafamda bir ton soru vardı... Adamlar ister mi, istemez mi? Tanımadıkları birinin albümünde niye çalmak istesinler ki? Zaten topu topu üç günleri var, her gece çalıyorlar ve turnedeler bir de gündüz kayıt onlara çok yorucu olur mu? Bunlar gibi bir ton soruyu onlardan önce ben onların adına kendime soruyordum. Ardından Danny konuyu arkadaşlarıyla paylaşmış ve teması direkt olarak grubun lideri Jeremy ile yapmamın daha doğru olacağını söyledi. Daha sonra internet ortamında Jeremy ile tanışıp konuştuk.

Jeremy ilk olarak Danny ile daha önce çaldığımızdan bahsetti ve sanırım onun referansı bu kaydın gerçekleşmesinde büyük rol oynadı, ardından kayıt ve parçalar ile ilgili biraz konuştuktan sonra konu fiyatta anlaşmaya gelmişti. Kafamda kesinlikle pazarlık yapma fikri yoktu çünkü para yüzünden bu hayalim bozulsun istemiyordum, söylediği rakamın çok az altına fiyatta anlaştık. Kaydı iki gün içerisinde rahat rahat yapmayı düşünüyordum, Jeremy saat olarak 11.00-15.00 arası olabileceğini ve parçaları pdf formatında mail atmamı istedi, biraz daha konuşup sohbeti sonlandırdık. Suratımın sağ tarafı mutluluktan kırmızı, sol tarafı da korkudan beyaz olmuştu.

5 haftam vardı, param yoktu ve parçalarım sonlanmamıştı.

Genç adam neden olduğunu bimiyordu ama "nasılsa kabul etmezler ki"nin verdiği rahatlıkla davranıyordu, ama bir yandan da herşey gerçekleşme yoluna girmişti ve bu gerçeklik yüzünden içini enteresan bir korku sarmıştı. Kamera ona dönünce anlatmaya devam etti:

Sanki kanım çekilmişti her şey bir yana inanılmaz mutluydum, hayalim gerçekleşiyordu. 5

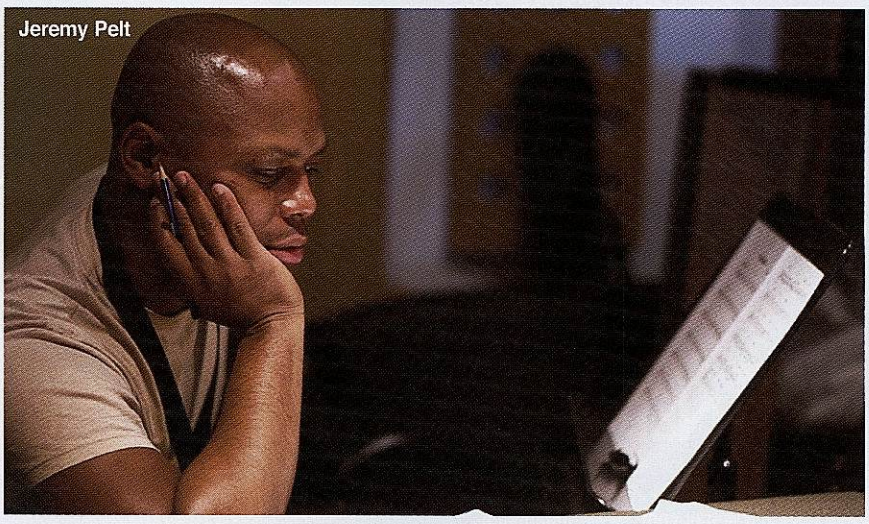
Jeremy Pelt

haftam vardı ve maratonum start almıştı. Hemen ertesi gün kayıt ve sponsorluk için Mess Production sahibi, kendisi de bir jazz sever olan Süha Kurultay'la görüştüm, sadece kayıt için yardımcı olabileceklerini ve kendi stüdyolarını kullanabileceğimi söyledi. Beni tek düşündüren, orada daha önce hiç hücüm kayıt yapılmamış olması ve odalar arası görüşü sağlayan kamera bağlantısının daha kurulu olmamasıydı. Kafamda rahat rahat iki güne yayılmış bir kayıt kurgusu varken, Miam stüdyosu maalesef o günlerde doluydu, sadece son gün olan ayın 21'i belli değildi. Tedirginlik giderek artıyordu, bir yandan evde parçalarımı sonlandırmaya çalışıyordum. Öte yandan bankayla kredi için gerekli belgeleri temin etmeye çalışıyordum ama üstesinden gelebileceğimi de biliyordum, sadece paniklemeden sakinliğimi muhafaza etmem gerekiyordu.

Kayıt için Alp Turaç'la konuştum, yanımda olduğunu duyunca içim inanılmaz derece rahatlamıştı. Sadece 21'inde İstanbul'daydı, stüdyo için Pieter Snapper ile tekrar konuştuğumda Miam'ın 21'i müsait olduğunu öğrendim, artık yapılacak başka bir şey yoktu. Kayıt bir günde olup bitecekti. Maalesef alternatifim yoktu ve stres olmamaya çalışıyordum.

5 hafta inanılmaz çabuk geçmişti, parçalarımı bitirmiştim ama bir piyanistin gözüyle de bir gözden geçirmek istiyordum.

Genç adam susmuştu ama kafasındaki düşünceler koşmaya devam ediyordu. Kimlerle işbirliği yapabileceğini düşündü, düşündükçe kafasında düşünceleri netleşti, netleşince gene kamera motor dedi ve konuşmaya devam etti:

Hem TRT Bigband'de hem de farklı projelerde devamlı beraber çaldığım ve kendine has stiliyle çalışını çok beğendiğim piyanist arkadaşım Serkan Özyılmaz ile parçaları göndermeden önce son bir gözden geçirdik. Yedi adet besteyi Jeremy'ye pdf formatında mail attım. Kredi için her şeyi hazır etmiştim, stüdyo hazırdı, akort için Levent Conker'le kayıt sabahı saat 8 için randevulaşmıştık. Davul için sağolsun Emre Kartarı arkadaşım eski Gretsch marka davullarını ödünç verecekti. Her şeyin planını yapmıştım, artık birşey kalmamıştı. O anı ölümsüzleştirmek için çok sevdiğim abim Mehmet Kısmet ile konuşmuştum, o günü güzel karelerin içine sığdıracaktı. O gün yaşananları kameraya da aktarmak istiyordum ve okuldan arkadaşım Serhan Kazar da o gününü sağolsun bana ayırdı ve bütün görüntüleri o gün için kiralayacağı profesyonel bir kameranın içine yerleştirecekti. Sonunda İstanbul'a geldiler, geri sayım başlamıştı. Öğle vakti otellerinde buluştuk, Jeremy ve Danny ile Nişantaşı'nda beraber güzel bir öğle yemeği yedik. Diğerleri ise otelde dinlenmeyi tercih etmişti. Yemek sonrasında biraz alışveriş yaptıktan sonra otele dönerken ertesi gün, küçük bir prova yapabilir miyiz diye sorduğumda Jeremy pek olumlu bakmadı, ben de ısrar etmedim.

Gece inanılmaz bir konser verdiler keşke bu müziği seven İstanbul'daki bütün müzisyenler o konseri izleyebilseydi. Konser sonrası Danny ile cuma gününün planını yaptık. Nedense hamama gitmeyi çok istiyordu. Cuma sabahı buluştuk ve onu hamama götürdüm, çok hoşuna gitti. Hamam sonrası yemek için bize gittik, onu evde zeytinyağlı taze fasulye ile tanıştırdım. Ara ara hala fasulyenin lezzetini unutamadığını yazıyor. Yemek sonrası biraz prova yaptık, daha sonra davulları almak için Kerem Görsev'in evine gittik. Emre, kayıttan 4-5 gün önce bir düğünde çalacağı için başka davul bulabilir miyim diye sormuştu. Sağolsun Kerem abi hızır gibi imdadıma yetişip yeni aldığı ve evden hiç dışarı çıkarılmamış pırıl pırıl Yamaha'nın en üst serisi davullarını kullanabileceğimi söyleyince inanılmaz rahatlamıştım. Danny ile 17.00 gibi Kerem abinin evinde buluştuk. Onlar biraz laflarken bende davulları söküp, kutulayıp, arabaya yerleştirdim. Sonra güzel bir kekin yanında çayımızı içip yola koyulduk. Uzun bir gün olmuştu, yorulmuştuk da.

Ama hayatın size öğretecekleri beşikten mezara sürer, genç adam o gün yeni birşey öğrenir ve kameraya konuşarak başka davulculara da ışık tutar:

Danny'i oteline bırakıp Miam'ın yolunu tuttum. Davulculuğun en zor yanıyla o gün tanıştım, ne ağırmış o davul parçaları. Davulu yukarı taşıyıp kurdum ama pestilim de çıkmıştı. Emanet olduğu için de taşıma işlemini kendim yapmak istedim. Konserin ikinci gecesinin ilk setini izleyip eve döndüm. Evde yanıma almam gereken şeylerden oluşan uzun bir liste beni bekliyordu. Onları hazırlamalı, bir an önce uyumalı ve dinlenmeliydim.

Gece 01.00 gibi yatabildim ama neden bilmiyorum 05.00 gibi uyandım ve bir daha uyuyamadım. Daha hava aydınlanmamıştı. Güne konsantre olmaya çalışıyordum. Hazırlanıp bir şeyler atıştırdıktan sonra arabayı yükledim ve yola koyuldum. İnanılmaz yağmurlu bir gündü. Saat 09.00 gibi Serhan'ı aldım. Saat 10.00'da herkes Miam'da olacaktı. Kafamdaki planlama; 10.00 ile 12.00 arası soundcheck, 12.00-14.30 gibi 3-4 parça kayıt, bir yemek molası 15.00-18.00 arası da kalan parçaların kaydı idi. Akşamki konserleri için 18:00 de çıkmaları gerekiyordu. Terslikler yavaş yavaş kendini göstermeye başlıyordu. Pieter Cuma gecesi Eskişehir'de bir klasik müzik konseri kaydı yaptığı için mikrofonlar maalesef onunla beraber saat 10.45 gibi stüdyoya ulaşabildi. Kurulum devam ederken Darrell da bir yandan davulunu ayarlıyordu. Saat 12.00 gibi kayda girmeyi planlarken biz daha provaya yeni başlamıştık. 40 dakikalık kısa bir prova ile bütün parçaların havasını bir yokladık.

Her filmde kahraman zor durumlara düşer, hayatı kararır, ama kahramanı kahraman yapan şey yaşadığı sıkıntı değil o sıkıntıya karşı aldığı tavırdır. Kahramanımız kontrabas çalar, bu sempatik ama birlikte fiziksel olarak var olması zor bir enstrümandır. Bu birikimle nasıl olup da başına gelenlerle başa çıktığını kendisini dinleyen genç jazz müzisyenlerine anlatır. Genç müzisyenler de nereden çıktı demeyin, film bu senaryoya ben ekledim onları:

Artık beklemekten herkesin motivasyonunun düşmeye başladığını görebiliyordum. Mikrofonlardan bir tanesinde ne yazık ki problem vardı, ses çıkmıyordu. Moralimi bozmamaya çalışıyordum ama çok zordu. Saat 15:00 gibi kayıda başlamıştık hatta ilk parçanın ilk 'take'inde benim kulaklığımda herkes vardı ama kendim yoktum. Tam yemek molası yapmayı planlarken kayda girmiştik ve inanılmaz acıkmıştım. Eminim ki herkes de öyleydi ama maalesef vakit yoktu. Kayıttaydık ve ikişer 'take' alıp devam ediyorduk. Ancak bizi en çok uğraştıran 'Dissapointments' adlı parça oldu. Hatta bir ara herkesin siniri bozuldu ve kahkahalarla yıkıldık. En çok vakti o parçada kaybettik o yüzden son parçayı sadece bir 'take' alabildik. Saat 18.00 olduğunda kaydı bitirmiştik. Herkes inanılmaz yorulmuş ve acıkmıştı. Yemek yedik, maç bitmişti ama bu kısmetsizliklerden dolayı moralim biraz bozuktu, taaki ne çalmışız diye 'take'leri tekrar dinleyene kadar. İnanılmaz profesyonellerdi ve kendi aralarında çok güzel bir uyum vardı. Beni de o uyumun içine aldılar. Parçaları çok beğendiler. Özellikle JD Allen ne kadar zamandır müzik yazdığımı duyunca çok şaşırmıştı. Aslında tam anlamıyla 2007 sonu askerden döndükten sonra başlamıştım kendi parçalarımın üstüne gitmeye ve kağıda dökmeye. Artık haftamın 5-6 gününü işgal eden bir grubun da üyesi değildim ve nefes alabiliyordum.

Belki de bu kadar kısıtlı zamanda can havliyle yapılmış bir kayıt çok başka bir enerji barındırıyordu içinde. Her dinlediğimde sonuçtan daha da keyif almaya başlamıştım ve olayları kendi doğallığında, kendi akışına bırakmıştım, sonuçtan mutluydum. Kaydın kopyalarından birer tane Danny ve Jeremy ye de vermiştim aynı şeyi onlarda söylediler. Yakalanmak istenen şey yakalanmıştı, mutluydum.

Bir çok filmde bu sahneden sonra ekranda SON-THE END yazısı belirir. Bunda da belirecekti ama senaristin aklına filmin adını henüz koymadıkları geldi. Hemen eksik kalan sahne için filmin kahramanı genç başçı Ozan Musluoğlu'na gittiler, onun kafasında net bir düşünce vardı ve ilk defa açıklıyordu:

Bu albümün adını "Mrs. K.C." koymayı planlıyorum. Albümü geçen aralık kaybettiğim ve müziğe başlamamı sağlayan, bana ilk bas gitarımı alan çok sevdiğim babaannem Kamuran Cin'e ithaf etmek istiyorum. Albümde ona yazdığım iki parça var "Requiem for K.C." ve ölümünün kırkında yazdığım "40th day".

Ve sonunda film biter, ekranda SON yazısı gözükür. Bunu filmde oynayan kişilerin isimleri takip eder; ses mühendisleri Alp Turaç ve Berk Kula, tenor saksofon JD Allen, Trompet Jeremy Pelt, piyano Danny Grissett, davul Darrel Green. En son sırada filmin hem senaryosunu yazan hem başrolünü oynayan hem de yönetmenliğini yapan genç adamın adı okunur. İki koltuğunda dört karpuz taşımaktadır, Türkiye'nin yeni nesil genç kontrabasçılarındandır ve adı da Ozan Musluoğlu'dur. Üçünü anladık ama dördüncü karpuz da ne oluyor diye merak edenlere söyliyeyim, müzikler de onun tarafından yazılmıştır.

İşte böyle dostlar, bir aksilik çıkmazsa albüm önümüzdeki Aralık ya da en geç Ocak ayında müzikseverlerle buluşacak.

Ozan yazıyı bitirince bana şöyle dedi:

Bu maratonun detayları böyleydi, ardında çok tatlı bir yorgunluk bıraktı ama değdi. Bakalım bu uzun yolculukta başka ne maratonlar çıkacak karşımıza.

Bir çok kişi hayallerini gerçekleştirmek için sponsor beklerler, merak edenler için söylemek isterim, Ozan kendi albümü için böyle bir arayış ile yola çıkmadı, gerçek bir girişimci olarak bankaya gitti, kredi aldı, albümü gerçekleştirdi ve şimdi elindeki ürünü satacak. Bunu yapabildi çünkü yaptığı şeye yürekten inanıyor. Zaten asıl fark da burada, inanmak veya inanmamak, bütün mesele bu.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Umut Çağlar ile; konstrKt

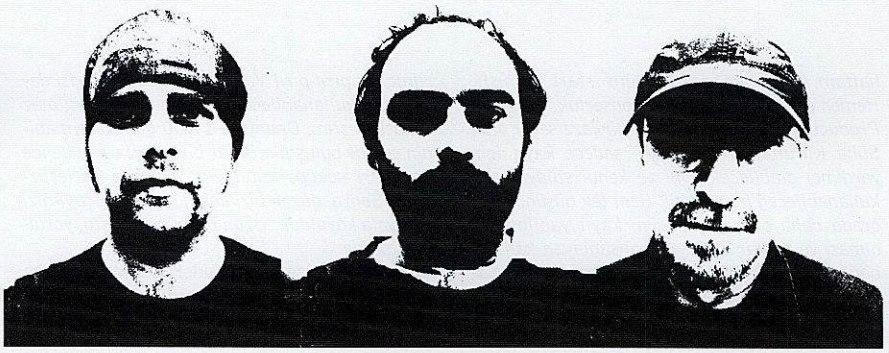

Festival kapsamında 17 Ekim'de Aksanat'ta sahne alacak olan özgür doğaçlama topluluğu konstruKt; gitarda Umut Çağlar, perküsyonlarda Özün Usta ve davulda Korhan Argüden'den oluşuyor.

Sıklıkla konuk müzisyenlerle çalışan topluluğun düzenli misafirlerinden biri ise saksofoncu Korhan Futacı... Festivalde konuk olarak Hollandalı topluluk Bik Bent Braam'ın nefesli çalan müzisyenleri ve Korhan Futacı ile bir performans sergileyecek olan topluluktan Umut Çağlar ile bir söyleşi....

Öncelikle konstruKt nedir, kimlerden oluşur, bu insanların ortak tutkusu nedir? Biraz bahseder misiniz?

konstruKt aslında kısa zamanda varolmuş ve hayata geçmiş gibi görünse de; oluşumu 20 senelik bir süreci kapsayan bir grup. Grubun davulcusu olan Korhan Argüden ile benim ilk bir araya gelişimizin de miladı olan 1989'daki Murat Taner Free Jazz Band konseri ve daha sonrasında yıllara yayılan (bazen birlikte yol alan ama bazen de ayrı kul-

varlarda seyreden) müzikal bir yolculuğun en yeni ama sonuncu olmayan durağı konstruKt. Yıllar sonra gitar çalmaya yeniden karar verdiğimde aradığım kişi elbette Korhan Argüden idi. Yaptığımız düet prova ve kayıtların, daha önce de Korhan'ın Dinamik projesinde bir araya geldiği perküsyoncu Özün Usta'nın dikkatini çekmesiyle konstruKt'un temelleri atılmış oldu aslında. Bu noktada bir çok misafir sanatçı hem konserlerde olsun hem kayıtlarda olsun bize eşlik etti ama en öne çıkan isim elbette nefeslilerde Korhan Futacı oldu. Bunun yanı sıra Islak Köpek'ten Volkan Terzioğlu ve Korhan Erel'in yanı sıra, Nilüfer Akbayoğlu ve Murat Taner gibi isimlerle de zaman zaman bir araya geldik. Bu sene ekim ayındaki Akbank Jazz Festivalinde, yine Korhan Futacı ve Hollandalı grup Bik Bent Braam'ın nefesli çalan üyeleriyle ortak bir performans vereceğiz. Ama asıl bizim için önemli bir olay var ki -hepsinin içerisinde en özel olanı da sayılabilir-, Peter Brötzmann İstanbul'a geldiğinde onla stüdyoda geçirme şansı yakaladığımız saatler olsa gerek.

Umut Çağlar, aynı zamanda online plak şirketi re:konstruKt'un da kurucusu ve yöneticisi. Biraz bahseder misiniz şirketin misyonundan, bugüne kadar ki çalışmalardan ve gelecekteki tasarılardan?

Bütün bu süreç içerisinde konstruKt ile yaptığımız kayıtları da göz önüne aldığımızda, böyle bir fikir çıktı ortaya: o da enerjimizi yaptığımız kayıtları kapı kapı dolaşıp veya internette plak şirketi arayarak harcamak yerine, İstanbul'un kendi seslerine ait özel bir plak şirketi yaratmak için kullanmaya harcamanın daha yapıcı olacağı yönündeydi. İşin aslı senelerdir hayalini kurduğum birşey olsa da, bu düşüncemi paylaşmam, İstanbul'da deneysel işler yapan insanların duyduğu büyük bir eksiklik olduğunu farketmeme de yardımcı oldu. Genelde böylesi zorlu bir işin altından kalkmak benim boyutumda biri için gerçekten imkansız görünüyordu ama teknoloji ve internetin gelişimini takip etme şansım oldu ve bu plak şirketi projesini ufak ufak hayata geçirdik ve aradan sadece 1 yıl geçmesine rağmen 15 adet albüm yayınlandığını görmek çok da tatmin edici bir durum oldu. Elbette satışlar çılgınca değil şu anda ama önemli olan ilk etapta bu tür işlerin arşivleniyor olmasıydı. Benim açımdan ve etiketinde İstanbul ibaresi olması da bence çok çok önemli. Bu sene bilinirliği artırmak yönünde bazı adımlar atmayı planlıyoruz, aklıma gelen ilk örnek WIRE dergisine bir yıl süreyle reklam vermek olacak mesela, bu şekilde uluslararası alanda da daha ciddiye alınan bir plak şirketi olma yolunda önemli bir adım atmış olacağız... Şaşırtıcı olan gelişmelerden biri de, sadece Facebook ortamında yaptığımız tanıtımın sonucunda, önemli bir avantgarde gitarist olan Dom Minasi'nin albümünü kaydettiği New York'ta değil ama bizim plak şirketimizden digital olarak yayınlamayı tercih etmesiydi. En son İngiliz gitarist Mike Cooper ve Avustralyalı piyanist Chris Abrahams, Sydney'de verdikleri konser kaydını yine bizim plak şirketinden yayınlamayı tercih ettiler. Bu da şansın ötesinde bir ilginin göstergesi oldu benim için. Buradaki en önemli dönemeç bence, fazla deneysel işleri ile bilinmeyen isimlerin de bu türden çalışmalarını yayınlamaları için bir platform işlevi görmesi olacaktır ki, yeni yayınlamış olduğumuz Selen Gülün solo piyano projesi buna çok da hoş bir örnek oldu...

İstanbul'da son yıllarda dikkatimi çeken ve bende mutluluk yaratan bir durum var: konstruKt ve Islak Köpek gibi toplulukların da etkisi ile özgür doğaçlama müziğine ilgi günden güne büyüyor ve çalan dinleyen paylaşan bir çevre oluşmaya başlıyor. Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?

Cidden birkaç yıl içerisinde İstanbul'un kültürel anlamda başlattığı sıçramayı başka boyutlara taşıdığına tanık olacağız gibi görünüyor. Bu sürecin deneysel olarak tabir edebileceğimiz türlere olumlu bir etkisi olacağını düşünüyorum. Doğru noktada kendini ifade eden bir topluluk oluşmaya başladı, zira bireysel çabalarla yürütülmeye çalışan bu türden etkinlikler, şu anda artık bir kollektif çalışmaya dönüşmüş durumda. Elbette böylesi bir süreçte de bu işe senelerini vermiş Islak Köpek gibi grupların yeni gelen jenerasyon üzerinde etkisi kuvvetli olması normal. İlk konstruKt'u oluştururken, refleks olarak gözüme çarpan insanlarla şu anda bir arada aynı hedefe doğru yol aldığımızı görmek ve bunu insanlarla paylaşabilmek gerçekten önemli bir gelişme oldu bizim için de ve büyük ihtimalle bu süreç genç müzisyenlere de cesaret verecektir...

Geçtiğimiz yıl Peter Brotzmann bir konser sebebi ile Türkiye'yi ziyaret ettiğinde, beraber bir albüm kaydetmiştiniz. Peter Brotzmann ile çalışmak nasıl bir deneyimdi ve bu albümü ne zaman dinleyebileceğiz?

Peter Brotzmann ile çalmayı bırakın, sohbet etmek için vakit geçirmek bile başlıbaşına önemli olabilecek bir durum ve evet biz şanslıydık ve Peter Brötzmann ile kayıt yapma şansımız oldu. Peter Brötzmann'ın 60 sonlarından beri Avrupa Free Jazz sahnesindeki önemli rölünü düşünürsek, elbette heyecan verici ve bir o kadar da zorlayıcı bir deneyimdi bizim için, ama kaydın sonunda edindiğimiz izlenim böylesi bir fırsatı yaratabildiğimiz için duyduğumuz memnuniyetti sanırım. Albümün miksi bitmek üzere. Daha sonrasında ise albümü hem CD olarak (büyük ihtimalle Almanya'da basılacak) hem de dijital format olarak re:konstruKt'tan yayınlayacağız.

konstruKt dışında bireysel olarak başka müzik projeleriniz var mı?

Plak şirketi devreye girdikten sonra havuzda toplanan 20-25 kadar doğaçlamacıyla sık sık değişik formatlarda bir araya gelip konser veya kayıt yapıyoruz. Bu da değişik sesler oluşmasında en önemli dinamiğimiz olmaya başladı. En son gitarist Şevket Akıncı'nın "Görünürlük Projesi" dahilindeki sıradışı gitar projesi olan ve 10 gitaristin bir araya geleceği bir performans var önümüzde. Hayli ilginç bir proje olacağını düşünüyorum. Bu arada Islak Köpek'ten Korhan Erel ile sık sık bir araya geliyoruz zira müziğin ötesinde kendisi plak şirketi konusunda gerçekten ihtiyaç duyduğum yardımlarını asla eksik etmiyor. Ve ileride Amerika'da yaşayan davulcu Emre Kartarı ile tanışmamı sağlayan Selen Gülün ile trio bir kayıt için bir araya gelmeyi planlıyoruz. Bu arada tahminen kasım ayında re:konstruKt için özel bir etkinliği de şu ana kadar müziklerini yayınladığımız sanatçıların da katılımıyla gerçekleştirmeyi düşünüyoruz. Elbette detaylar olgunlaştıkça sizinle de paylaşacağız.

Galeri İki
mağza 0216 363 11 70 - 71 / atölye 0216 372 92 37
www.galeriiki.com.tr
IŞIĞINIZIN BÖYLE BİR GİYSİSİ
OLMASI AYRICALIKTIR
KİŞİYE ÖZEL
TASARIMLAR
BİZE
YAKINDAN BAKIN
HENÜZ GÖRMEDİĞİNİZ
KRİSTAL MASA LAMBALARI
GEZMEKTEN DOKUNMAKTAN
KEYİF ALIN

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Burçin Büke; Hediye

Burçin Büke benim sevgili arkadaşım, Türkiye'mizin yetiştirdiği en iyi müzik insanlarından da birisi, aslında bir klasik müzik piyanisti ama kendi bahçesinde uslu uslu oturmuyor sık sık bizim jazz bahçesine konuk oluyor.

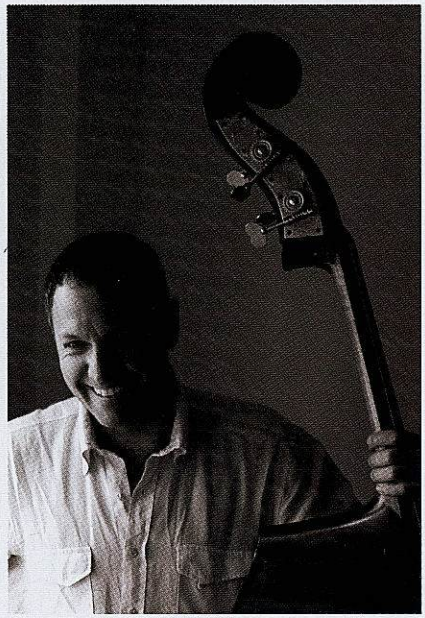

Aslında dünyada da buna benzer bir durum var, belki de küreselleşmenin ülkeler arasındaki sınırları yok etmesinin uzantısı olarak müzisyenler de müzik türleri açısından küreselleştiler. Burçin Büke'ye bu perspektiften bakınca onun neden jazz dünyasında da gezindiğini anlamak mümkün. Babası jazz piyanisti Özcan Büke ile başlayan piyano yolculuğunda hergün yepyeni arayışların peşinde giderken bir yandan da dünyanın dört bir köşesinde klasik müzik konserleri vermeye devam ediyor. Onunla geçmişte yaptığım bir röportajda yeni çıkan jazz albümü ile ilgili olarak bana şunları söylemişti:

Ben bir klasik müzik konser piyanistiyim, günün 24 saatinde de gerçekten sanatla içi içe yaşıyorum. Kendi klasik müzik çalışmalarımın dışında ayrıca iyi bir jazz müziği dinleyicisiyim. Jazz albümleri yapıyorum ama kendimin bir jazz piyanisti olduğuna inanmıyorum. Ama bu albümde çaldığım tüm jazz parçalarını tıpkı bir romantik veya empresyonist eser gibi kalbimde ve beynimde hissettim. Onları çalarken bir jazz formatında da düşünmedim. Günümüzdeki klasik müzik piyanistlerinin pek önemli bir teknik sorunlarının olmaması onların rahatça jazz çalabilecekleri anlamına da gelmez. Bu yüzden de kendim de jazz müziğine yaklaşırken çok dikkatli olmaya çalıştım.

Jazz müziğini çok gerçekçi buluyorum, ayrıca bu müziğin içinde derin bir acı hissediyorum. Jazz müziğinin armonisini de seviyorum, beni zihinsel olarak dinlendiriyor. Belki de jazz beni geçici olarak gerçek dünyamdan uzaklaştırıyor ve daha sonra tekrar klasik müziğe döndüğümde içimde yeni bir tazelik ile müziğe başlıyorum. Ayrıca jazz çalarken klasik müzik çalma konusunda da bir çok şey öğrendim. Jazz'daki armoni gidişlerinden dolayı klasik müzikteki ezber sorunu da olmuyor.

Bill Evans gibi çok özel bulduğum diğer jazz müzisyenleri de Chet Baker ve Keith Jarrett. Belki de bu bahsettiğim ve bana büyük ilhamlar veren müzisyenlerden dolayı kendimi jazz müzisyeni saymıyorum.

Burçin Büke bu sefer yeni bir jazz albümü ile karşımızda. Hediye adlı bu yeni albümünde ona iki Volkan eşlik ediyor, davulda Türkiye'nin en önde yer alan davulcularından Volkan Öktem var. Diğer Volkan ise Burçin'e kontrbasta eşlik eden Volkan Hürsever ve albümdeki bestelerin bir kısmı da ona ait. Araya giren yaz tatilleri ve bayram tatillerinde dolayı Burçin ve Volkanlarla klasik anlamda bir röportaj yapamadım, ama telefon, internet ikilisinin yardımı ile sizler için bir iki şey aktarabildim, şimdi de onları sizlerle paylaşacağım:

Albüm hakkında Burçin'in verdiği genel bilgiler şöyle:

Bu albüm 3 sanatçının ortak buluşmasından oluşuyor. Kontrabasda Volkan Hürsever , davulda Volkan Öktem bana eşlik ediyorlar. Volkan Hürsever ile sık sık Yeniköy'deki stüdyosunda buluşur, önemli müzisyenlerin kayıtlarını dinleyerek Boğaz manzarasını seyrederdik. Bunca müziği dinleyip de o güzel ortamda sohbet etmemek de mümkün değil tabi, derken dinleye dinleye, sohbet ede ede kendimizi bu çalışmanın içinde bulduk. Kayıtları Miam'da Pieter Snapper ile yaptık. Fotoğraflarımızı kıymetli ressam arkadaşımız İsmail Acar çekti. Her şey çok zevkliydi. Türkiye'deki bir çok kaliteli prodüksiyona imza atmış olan AK Müzik bu CD'yi yayınlayacak.

Aynı konuda Volkan Hürsever bakın neler diyor:

İlk önce şunu belirtmem gerekiyor, gerek Burçin Büke gerek de Volkan Öktem çok çok iyi arkadaşlarım ve eskiden beri birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Bence müziğimizin ortaya çıkmasında bu arkadaşlığımızın çok büyük

bir katkısı oldu. Öte yandan her ikisi de çok iyi müzisyenler her ikisine de çok saygı duyuyorum. Bu saygı da ortaya koyduğumuz müzik için çok önemli bir katkı. Burçin'cim ile Yeniköy'deki stüdyomda sık sık bir araya gelip, ateşli müzikal konuşmalar yapar müzik dinler ve çalarız. "Hediye" böyle bir ortamda oluştu. Volkan'cım da bize sonradan katıldı ama sanki en başından beri varmış gibi yapmak istediğimiz müziği hissedip olağanüstü bir şekilde çaldı.

Albümde herkesin bestesi var, bu açıdan gerçek anlamıyla ortak bir çalışma. Albümün ilk parçası olan Foça Tangosu Burçin'in her yaz Foça'da geçirdiği tatillerin bir yansıması. Onun erken sabah yürüyüşlerinde rastladığı ağlarını temizleyen balıkçıların Burçin'e verdiği duygular müziğe bürünmüş albüme konmuş. Burçin'in iki yıl önce kaybettiği babası Özcan Büke için yazmış olduğu bir parça da albümde yer alıyor ve onun babası için duyduğu derin özlemi ifade ediyor. Albümde bir tane daha Burçin bestesi var, Volkan Öktem'in de tek bir bestesi albümde yer alıyor. Bir de hepsinin ortak bestesi olan bir parçaya da albümde yer vermişler.

Albüme adını veren Hediye adlı beste Volkan'a ait ve sevgili eşi Meryem'in küçük kızı Mine için yazılmış. Volkan ayrıca çok sevdiği yeğeni Bora için de Bora adlı bir beste yapmış. Bu kadar bestenin üstüne belki de bir nazar boncuğu olarak gerçek bir jazz klasiği olan Autumn Leaves'i çalmışlar.

Kendilerine bu albümün felsefi açıdan çalışmalarındaki yerini ve geldikleri yerin neresi olduğunu sorduğumda önce Burçin cevap verdi:

Bizim yaptığımız müzik türünün ne jazz ne de klasik müzik olduğunu düşünüyorum. Artık dünyada basit bir melodinin boşluk içinde nasıl geliştiğini görebiliyorum. Dolayısıyla derinliği çok, ama dinlemesi de bir o kadar zor olmayan bir müzik felsefesinde çalıştık. Genelde Türkiye'de jazz ve klasik müzikleri ve genelde Batı Müziği kenarda kalmış bir sanat dalını kapsadığı için mümkün olduğu kadar onları o köşelerden çıkartmaya özen gösterdim. Hangi müzik türünü yaparsanız yapın, enstrümanınızdan güzel tınılar yakalamak zorundasınız. Canlılar sizin müziğinizi dinlerken bir sanatçı olarak kafalarında pozitif resimler bırakmak zorundasınız. Benim felsefem bu.

Her yaptığım müzik çalışmasında ilk olarak o an yaşadığım duygu çalkantıları beni yeni eserler yapmaya yönlendiriyor. Her geçen gün daha da tecrübelendiğimi düşünüyorum. Bu albümün samimi, pozitif ve düşündürücü özellikler taşıdığını düşünüyorum.

Volkan Hürsever ise kendi perspektifinden albümü şöyle yorumladı:

Bu albümde sevdiğim iki müzisyen ve arkadaşımla, sadece ama sadece güzel müzik yapmanın hazzını ve güzel anları yaşamanın keyfini yaşadım. Eminim ki bunu dinleyenler de hissedecekler. Albüm benim müzikal hayatımın bir parçasını,bir dönemini temsil ediyor. Ne vardığım ne de gideceğim yeri gösteriyor. Daha önce söylediğim gibi; güzel insanlarla yapılmış güzel müzikler, hepsi bu.

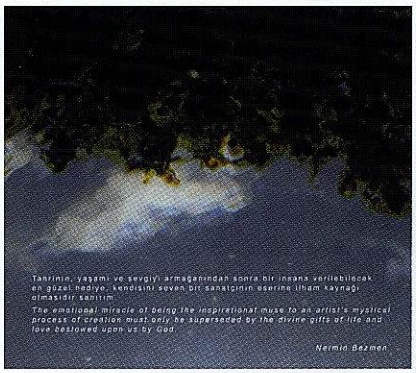

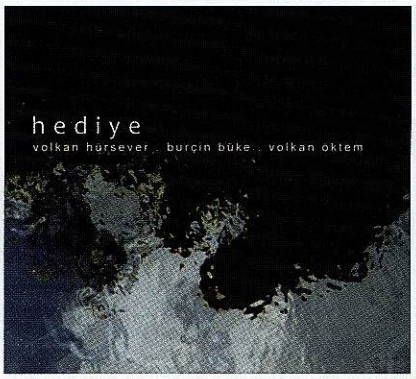

Burçin bu noktadan sonra ne gibi yeni arayışlar, çalışmalar, konserler ve veya albümler planladığını da bizlerle paylaştı:

Konserlerim her zaman devam ediyor. 18 Ekim 2009'da İstanbul Babylon'da, 26 Ekim 2009'da İzmir Sanat Merkezi'nde, Kasım ayının ilk 2 haftası Amerika'da New-York ve Florida da iki ayrı konserim olacak.

Aralık Almanya ve Hollanda'da resitallerim var. Bunların çoğu Klasik Batı Müziği. Çünkü bazı insanlar beni jazz piyanisti olarak görüyor. Ama bu çok yanlış. Bugüne kadar 7 albüm yaptım ve bunların 6 tanesinde, Haydn, Mozart, Chopin, Rachmaninoff, Ravel ve Prokofieff de klasik müzik yorumları çaldım. Gershwin ve Busoni yorumları bunların dışında kalıyor. Arayışlarım her dakika ve her saniye sürüyor. 2010'da yeniden bir klasik albüm çıkaracağım.

Volkan Hürsever de oldukça yoğun, o da durumunu şöyle anlatıyor:

Burçin'in de Volkan'ın da çok yoğun programları var. Hediye için birkaç konser tarihi var ama onları albüm çıktıktan sonra ilan edeceğiz. Bu arada ben Hediye'den sonra benim olmayan iki yeni proje de daha çaldım onlar da 2009'un sonlarına doğru piyasaya çıkacaklar. Dolayısıyla bu kış yoğun geçeceğe benziyor...

Müzisyenliğin yanı sıra hem Burçin hem de Volkan oldukça aktifler. Burçin'in çok sevdiği minik oğlu Sarp 4 yaşında ve onunla hakikaten çok eğlendiğini söylüyor. Sarp babasına her geçen gün değişik hareketler yapıyor, sorular soruyor ve bakışlar atıyor. Her anne babanın öğrendiği şeyi o da öğrenmiş vaziyette, çocuklar çok çabuk büyüyorlar. Burçin'in hobilerinin başında Galatasaray geliyor, sporun her dalı ile ilgileniyor ve biyografi kitapları okumayı seviyor. Ayrıca mental olarak dinlenebildiği ve yeni şeyler üretebildiği için zamanı oldukça yürüyüş yapmaya bayılıyor.

Hobi açısında Volkan da Burçin'den geri kalmıyor, model uçak ve helikopter uçuruyor, tüplü dalış yapıyor, fotoğraf çekiyor, dağlara tırmanıyor ve motosiklete biniyor. Fotoğraflarını merak edenleri ise www.momentsfromtheearth.com sitesini ziyaret etmeye bekliyor. Onun dünyayı dolaşırken çektiği bütün fotoğrafları burada görmek mümkün.

Dünyayı ve Türkiye'yi geldikleri noktadan ve bir müzik adamı gözlüğü ile nasıl nasıl gördükleri de ilginç. Burçin Büke'ye göre durum şöyle:

Genel olarak dünyada jazz müziği ve Klasik Batı Müziği hiç bir zaman nitelikli yerini kaybetmez. Avrupa'da küçük köylerdeki müzik festivalleri bile çok etkili. Çünkü önemli sponsorlar tarafından destekleniyorlar. Bizim festivaller için aynı şeyleri söylemem mümkün değil ne yazık ki... Her sene aynı repertuarlar, hemen hemen aynı sanatçılar. Bu yaklaşım ve anlayış bence dinleyeciyi salondan uzaklaştırıyor. Müzik günümüz dünyasında artık modern ve çağdaş çalış arayışların peşinde, herkes yeni tınılar arıyor. Bu mümkün mü değil mi onu da zaman gösterecek.

Volkan'ın söyledikleri de aşağı yukarı Burçin'in görüşleri ile örtüşüyor:

Dünyada ve Türkiye'de, her sanat dalında olduğu gibi müzikte de büyük arayışlar var. Bu arayışlar hiç bitmeyecek ama klasik müzik ve jazz müziği her zaman asil yerlerini koruyacaklar ve zaman geçtikçe kıymetleri daha da artacak...

Sanal sohbetimiz her iki arkadaşımın da dinleyicileri için söylemelerini istediğim son sözleri ile son buldu. Burçin'in albümle ilgili son sözleri şu oldu:

Dinleyicilerime söyleyebileceğim tek şey, alıp bu müziği dinlemeleri. İnanıyorum ki, onları çok yönlü yerlere götürecek. Zevk alacaklarına eminim, çünkü biz bu parçaları çalarken çok güzel anlar yaşadık. Öğüt ve nasihat vermek benim işim değil. Dinleyicilerden bu nasihat ve öğütleri bekliyorum.

Volkan son sözü albümün için güzel bir kaç satır yazan aile dostları Nermin Bezmen'e bırakmayı tercih etti; aslında bu sözlerden sonra durmak gerekiyor:

Tanrının yaşamı ve sevgiyi armağanından sonra bir insana verilebilecek en güzel hediye, kendisini seven bir sanatçının eserine ilham kaynağı olmasıdır sanırım.

Volkan Hürsever, Burçin Büke ve Volkan Öktem

Gökten üç elma düştü, bir albüme yuvarlanarak müzikte birleştiler, Meryem'in kızı Mine için bir Hediye oldular, onlar çıktı tahtına, biz çıkalım kerevetine...

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Emir Ersoy ile Cuban Portrait üzerine

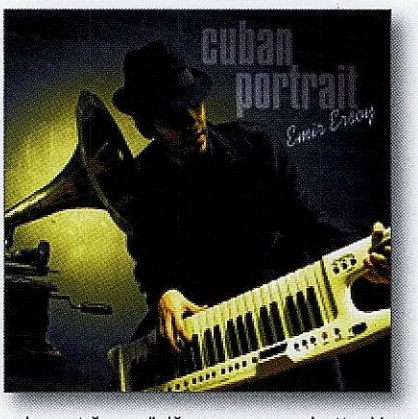

Emir Ersoy ile bu yıl 55. kuruluş yılını kutlayan Lale Plak'ta tanıştım. Üzerindeki gramofonlu fotoğrafta fötr şapkalı genç bir adamın resmi vardı. Tanıştım deyince sizin aklınıza muhtemeldir ki birbirinin gözünün içerisine bakarak el sıkışan iki insane geliyordur. Ama öyle olmadı, ben Emir ile bir albüm vasıtası ile tanıştım. Lale'nin ruhunu veren sevgili dostum Hakan Atala bizi birbirimize takdim etti, 'yeni çıktı, çok ilginç bir albüm, herhalde Emir'in babasını tanırsın' dedi.

Albümün üzerinde Cuban Portrait yazıyordu, Emir'in ilk albümü idi. Bana göre bir albüm kişinin gerçeğini çoğu zaman kişinin kendisini sözlerle ve jestlerle ifade etmesinden çok daha güzel anlatır. Aradan geçen zaman boyunca ne yazık ki Emir ile bir araya gelip bilinen anlamda karşılaşamadık. Ancak sanal alemde onunla albümü üzerine bir sohbet açabildim.

Önce bu albüm hakkında genel bilgiler vererek söze başladı;

Bütün besteler 2008 yılı içerisinde notaları yazılmış , aranjmanları bitmiş haldeydi. Sevgili Turgut Alp Bekoğlu'nun bu projeyi çok keyifli bir şekilde çalacağından emindim. O dünyanın en iyi kalpli insanlarından birisidir. Ona projeyi dinlettiğimde daha önce hiç Latin-jazz proje çalmadığını ama çok güzel şeylerin ortaya çıkabileceğini söyledi.

Bas gitar içinse Eylem Pelit'den başka seçeneğim yoktu. Sakın yanlış anlaşılma olmasın. Benim için dünyanın en iyi bas gitaristi ve dostudur Eylem.

Ardından projeyi sevgili dostum Serdar Barçın'a dinlettim. Onun çalmasını da çok istiyordum. O da beni kırmadı. Bütün enerjisini ortaya döktü ve harika bir performans sergiledi. Ateş Öztürkmen ise en şanssız olandı. Benim çocukluk arkadaşımdı. Lise yıllarımızda tanışmış, beraber okuyup müzik yapıyorduk. Çalmaktan başka seçeneği yoktu.

Herkesle olan bütün bu samimiyetimin albüme katacağı çok şey olacağından adım gibi emindim.Kayıt öncesi hazırlıklar tam 4 gün sürdü. Davul mikrofonlaması, kulaklık balansı, eq ve kompresor ayarları vs. Herkes ne kadar iyi duyarsa o kadar iyi çalacaktı ve herkes mastering yapılmış bir albümün üzerine kayıt yapıyormuş gibi duydu. Albüm kaydı sırasında kafamızdaki tonları yakalamak için Istanbul Agop zillerinin fabrikasına gidip özel ziller seçip kullandık. Yukarıda adı geçen arkadaşlarımın haricinde bu albümde birkaç misafir arkadaşım da vardı tabi ki. Sevgili Jozi Levi, Sarp Maden, Semih Sural, Serkan Çiftçi, Egemen Kerpiççiler de beni kırmayıp bu albüme sihirli notalarını bıraktılar.Kayıtların hepsini benim stüdyomda yaptık. Kayıtları ve miksleri kendim yaptım. Duymak istediğim şeyleri bir başkasına anlatmak zor gelmişti. Ve o tonmaisterin benim duymak isteyeceğim şeyleri ne kadar hissedebileceğinden emin olamadığım için miksleri de kendim yaptim. Sadece Egemen Kerpiççiler'in kaydını (trombon) zorunluluktan başka bir yerde, bir minibüste yaptık. Egemen Bursa Senfoni Orkestrasında çalıyordu ve İstanbul'a gelmek için hiç vakti yoktu. Ben nerdeyse bütün albüm kayıtlarını ve miksleri bitirmiştim ki Bursa'dan bir iş geldi. Özel bir minibüs ile Bursa'ya gittik. Yanımıza mobil bir kayıt sistemi aldık (lap-top, mikrofon, ses kartı). Arkadaşlarımız konser salonunda sound check yaparken biz Turgut Alp ile beraber minibüsün içinde sevgili Egemen'in trombon kaydını yaptık. İstanbul'a döner dönmez o kaydı hemen parçanın (Tobago) içine miksleyerek koydum. Sonuç gerçekten çok iyi olmuştu.

Albümü müzisyen dostum Cüneyt Akgün'ün SWF adlı yapım şirketinden çıkartıp EMI aracılığıyla tüm müzik marketlere dağıttık. Konserleri ise Turgut Alp Bekoğlu, Volkan Öktem, Eylem Pelit, Ateş Öztürkmen, Senova Ülker, Serdar Barçın, Aycan Teztel ve Levent Altindağ ile beraber çalıyorum. Eğer zamanları tutturabilirsek bu sene Horacio El Negro Hernandez ve Amik Guerra'nın katılımlarıyla da birkaç konser vereceğiz. Amik Avrupa'nın önde gelen Latin-jazz trompetçilerinden biri. Çok iyi bir dostluğumuz var. Zatan Onun sayesinde Horacio ile tanışma fırsatımız oldu. Albümde 8 parça var: Delayed Tunes, Cuban Sauce, Rhodesilla, Back Street, Mr.Dolphin, Tobago, Port Of Spain ve Caribe –Ann. Emir parçalar ile ilgili özel bir öykü olmadığını söyledi. Ancak albümün felsefesi açısından söyleyeceği şeyler vardı:

Dikkat ederseniz albümdeki bütün parçalar neşe ve huzur içerir. Latin müziğinin özelliğidir bu. Latin müzik dinlerken ağlayan,hüzünlenen kimse yoktur. Benim hayata bakışım yaptığım müzikle o kadar özdeşleşiyor ki. Belki de şansımdan kaynaklanıyor ama nedense benim başıma nerdeyse hiç kötü birşey gelmez. Bütün işlerim rast gider. Sanırım bu yaradılış.İnsan nasılsa hayat o şekilde akıp gidiyor. Kimse zorla güler yüzlü, neşeli ya da huzurlu olamıyor. Benim içimde varmış bu neşe ve huzur. Dolayısıyle yaptığım müziğe yansımış vaziyette. Yaptığınız müzikle insanlara kendinizi en güzel şekilde anlatabilirsiniz. Kimi zaman latin melodilerinin altında jazz armonileri kimi zaman ise latin ritimlerinin üzerinde jazz soloları. Bunların karışımı sonucu bu albüm latin müziği ile jazz müziği arasındaki bir noktada yer aldı. Bu albüm benim için bir ilk. Haliyle hayatımda ki yeri çok önemli. Birçok festival kapısının açılması, dünyaca ünlü yabancı müzisyenlerle tanışıp aynı sahne de çalma fırsatı ve daha da fazlasını gerçekleştirmeme yarayacak altın bir anahtar benim için.

Sevgili büyüğüm, hocam Tuna Ötenel'in "Caz Semai"albümü nasıl bir ilk olduysa sanırım bu albüm de öyle olacak. Türkiye'de bir piyanist tarafından yapılan ilk Latin-Jazz albüm oldu. Umarım son olmaz. Bu albümü yaparak şu an herhangi bir yere geldiğimi düşünmüyorum. Henüz yolun çok başındayım. Emir kendisini henüz yolun çok başında olarak nitelendirse bile bundan sonrası için kafasında bir çok plan var:

Aslında şu sıralar yeni arayışlar içerisinde değilim. Hali hazırdaki projelerimin üzerine yoğunlaşmış vaziyetteyim. Albümü yurtdışı festivallerine gönderdik. Çok beğendiler. Birçok yerden teklifler aldık. Umarım 2010 yılı içerisinde birçok festival programında yer alırız. Albüm projemin yanısıra, Kübalı müzisyen arkadaşlarımın da yer aldığı 10 kişilik Projecto Cubano adında büyük bir salsa orkestram var. İkisi için de uzun vadeli planlarım var. Projecto Cubano ile 17 Ekim'de Uludağ Premium'un katkılarıyla Caddebostan Kültür Merkezi'nde (CKM) tanıtım konseri yapacağız. Konser gelirinin bir kısmını da sokak hayvanları için Barınak Gönüllülerine bağışlıyoruz. Bu konserde saksofonu ile sevgili Kürşat Başar ve babam Metin Ersoy da bizlere destek olmak için sahne alacaklar. Sırada ki albüm ise benim için değil babam için. Şimdi onun albümü üzerinde çalışıyorum. Emir'in özel hayatındaki en büyük hobisi spor. Gelişmeler, hobiler, sosyal aktiviteler. Gece

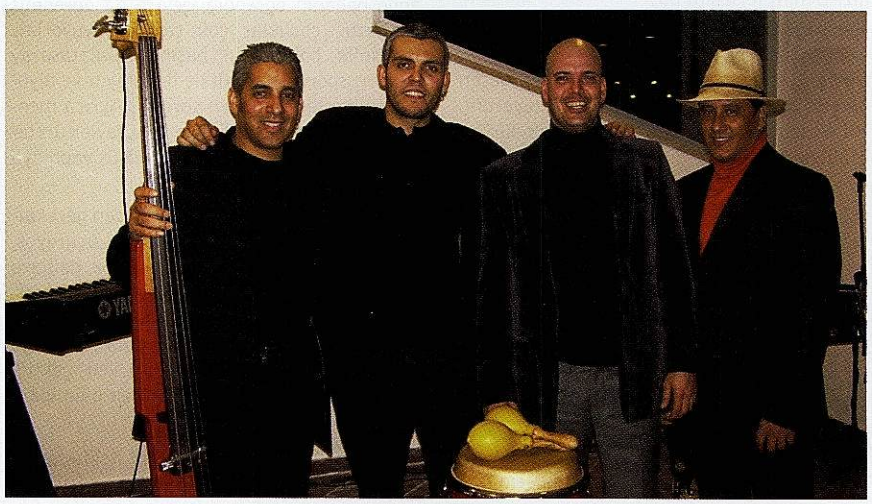

kaçta yatarsa yatsın her sabah 08.00 civarı kalkıp, 1,5 saat kadar yürüyüş yapıyor. Haftada 1-2 kere müzisyen arkadaşlarıyla futbol oynuyor. Eylem Pelit onun hem en iyi dostu hem de en iyi spor arkadaşı. Ayrıca sinema ve doğa gezileri de onu çok rahatlatıyormuş. Özel hayatındaki tek gelişmeyi ise biraz fazla yoğunluk olarak belirtiyor. Bir müzisyenin gözlüğünden dünyayı nasıl gördüğü ise çok ilginç:

Bir müzisyen dünyayi bir armoni ile bütünleştirerek seyreder. Bizim için herşey uyum içerisindedir. Trafiğin tıkanması, önünüzde giden araçların sağa sola dönmeleri, ışıkların kırmızdan sarıya, sarıdan yeşile geçerken bir ritim içerisinde olması, bir arabanın korna çalması gibi şeyler hep bir uyum içerisindedirler. Normal bir insan kornayı gürültü olarak duyarken bir müzisyen hemen kornanın çıkardığı sesin notasını söyler ya da entonasyonunun bozukluğundan rahatsız olur. Bir müzisyen için hayat her zaman daha kolaydır. Dönem dönem maddi açıdan zorluklar çekiyorsunuz ama bence diğer insanların yaşadığı birçok kötü şeyden uzak kalıyorsunuz. En başta fırça yiyeceğiniz patronunuz, size emredecek üstleriniz ya da sabahın erken saatlerinde mecburen gitmek zorunda olduğunuz bir iş yok. Yani stres yok. Tabi ki herşeyin bir bedeli var. Bunun da bedeli iş garantinizin olmaması. Dünyanın her yerinde olduğu gibi Türkiye'de de jazz müziği yaparak geçinmek son derece zor. Bu yüzden birçok müzisyen popüler şarkıcılara eşlik ederek maddi kaynak sağlıyor. Bunun dezavantajı ise rehavet. Nasıl olsa para kazanıyorum diye proje yapmayan, yapmaya fırsat bulamayan müzisyen sayısı oldukça fazla.

Türkiye'de müzikal açıdan birçok iyi gelişme oldu. Jazz ile ilgili birçok okul ve bölüm açıldı. Haliyle birçok iyi müzisyen yetişiyor. Bence Türkiye'de müzisyen sorunu yok, solist sorunu var. Türkiye'de muzik, arkada çalan müzisyenler sayesinde güzelleşiyor.

Popüler şarkıcılarımız müzisyenler kadar bilgiye ve yeteneğe sahip olsalar Türkiye için dünyaya açılmak çok daha kolay olurdu. Emir benim çocukluğumun unutulmaz sanatçısı Metin Ersoy'un oğlu. Müziğe başlaması tabiki bir tesadüf değil:

Babamın latin müziğine olan ilgisinden dolayı doğduğum günden beri bu tip müzikleri dinledim. Küba'da doğmuş olmakla İstanbul'da doğmuş olmanın arasında hiç bir fark kalmamıştı nerdeyse. Doğduğum gün babam eve piyano almış belki bir gün çalarım diye. Önceleri pek merakım yoktu ama sonra çok fazla ilgi duymaya başladım. Babamın konserleri sırasında orkestranın arasına oturur, onları seyrederdim. Bazı parçalarda bana solo attırırlardı. Babamla çalışan her müzisyeni hayranlıkla izlemişimdir. Eve döndüğümüzde babama "o akorda ne sesler var, bu akoru böyle mi basmalı" gibi sorular sorardım. Hala da birçok şey sorarım babama. Ben bilmesem bile nasıl olsa o biliyordur diye son derece rahatım.

Atalarımız armut dibine düşer derler, Emir Ersoy için de böyle olmuş. Her ne kadar Emir bundan sonra babamın albümünü yapacağım diyorsa da eminim ki önümüzdeki yıllarda onun adını çok daha sık olarak duyacağız, ruhumuzda tatlı latin rüzgarları estirmeye devam edecek.

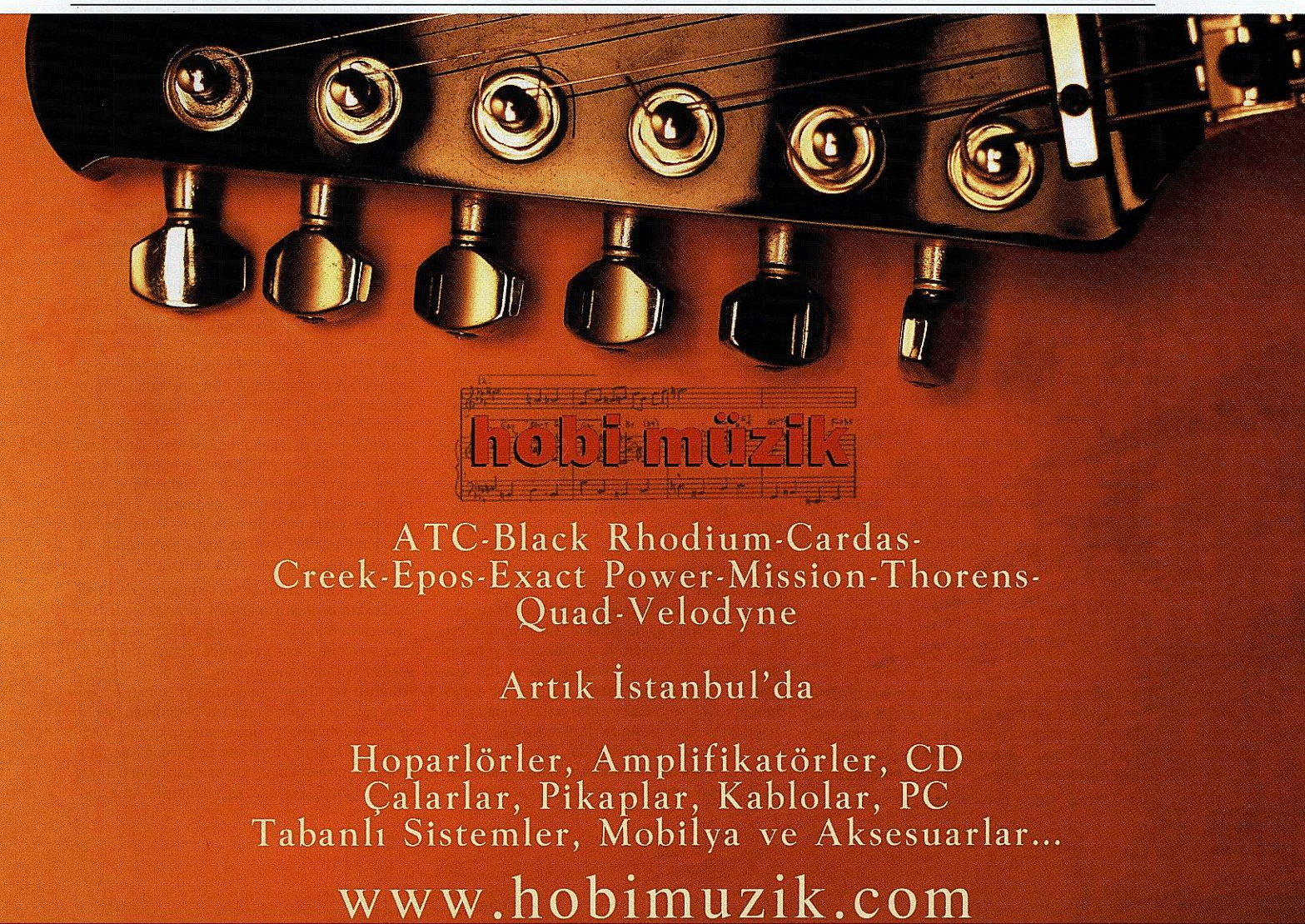

Saygın Mehmet Çağlar
mehmet@genccazcilar.org

Nilay Tezsay'la

Pulawy ve Prag Jazz Atölyeleri Üzerine

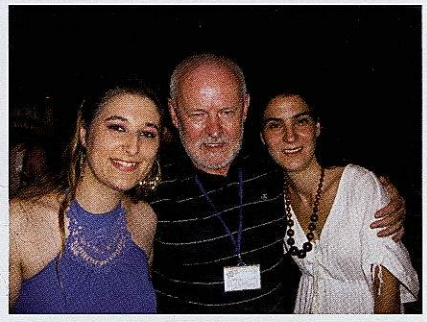

Nilay Tezsay ismini hatırlayanlarınız var mı bilmem? Kendisi Nardis'in bu sene düzenlenen "Caz Vokal Yarışması"nda dereceye giren 3 vokalistten biriydi ve ödül olarak Pulawy'deki Jazz Workshop'ına gitme hakkı kazanmıştı. Buraya gidip birçok tecrübe edindi, yetmedi bir de Prag'da bir workshop bulup, ona da kendi imkanlarıyla katılarak tabiri yerindeyse tam bir jazz yazı yaşayıp, workshoplarla bilgisine bilgi katmaya çalıştı. Bizde dönüşünde kariyerinin daha başında olan genç sanatçıya sorduk, neler oldu bu süre zarfında diye. O da en ince detayına kadar herşeyi bize anlattı.

Nereden buldunuz bu Prag'daki jazz workshop'ını?

"Kendim araştırdım. Daha önce Polonya Jazz Workshop'ını araştırmıştım, yakın ülkelerde de bu tarz etkinlikler olduğunu biliyordum. Prag, benim çok sevdiğim, sanatın aktığı bir şehir, daha önce egzotik hayvan kursumdan sonra ziyaret etmiştim. Tarihlerini kontrol ettiğimde, Pulawy'nin hemen ardından gidebileceğim bir yerdi. Organizasyon Çek Jazz Derneği tarafından yapılıyordu ve bu ciddi bir workshop olacağını fısıldar gibiydi. Eğitmenleri de hemen araştırdım, tecrübeli ve başarılı isimlerle doluydu. İki workshop da neredeyse 20 gün boyunca aldığım jazz eğitimi, benim için birbirini tamamlar nitelikte oldu. Dernekle internet üzerinden yazıştık ve karşılıklı bir güven oluştu.

Prag'daki jazz workshop'unda önce seviyeleri saptıyorlar ve ona uygun ders yapılıyor. Dersler jazz konservatuarında (KJJ – Jaroslav Ježek Konservatuarı) yapıldı. Sabah 10'da başlıyor. Önce Aga Zaryan'la ayrılmış olan zaman diliminde özel ders saatleri paylaştırıldı, kendi saat dilimin bittiğinde diğer öğrencileri izleyebiliyorsun ya da diğer hocaların derslerine girebiliyorsun. Girişte hangi dersin nerede yapıldığı tahtada yazılı oluyor. 13:00'de ders bitiyor, 14:00'de ise öğleden sonraki toplu dersler başlıyor.

Aga Zaryan günümüzün başarılı jazz vokalistlerinden biri. İstanbul'da Nardis'te verdiği konserleri izlediniz mi daha önce? Ya da daha önceden tanıyor muydunuz ve orada hocalık yapacağını biliyor muydunuz yoksa size sürpriz mi oldu bu?

Aga Zaryan ismini daha önce duymuştum ve workshop'da ismi geçtiğinde hemen şarkılarını dinlemeye, kendisi hakkında bilgi edinmeye çalıştım. Benim etrafımda jazz dinleyen bir arkadaş grubum yok, bu nedenle her şeyi kendi yaptığım araştırmalarla, yavaş yavaş ve çekinerek öğreniyorum. Polonyalı olduğunu öğrenir öğrenmez, daha önce Pulawy jazz workshop'a da katıldığını duydum. Aga Zaryan'ın "Master Class" için öğrenci seçeceğini okudum ve bunun için bir standardı kayıt edip, göndermem gerekiyordu. Sadece 2 günüm vardı, hızlı olmalıydım. Başka bir arkadaşımın şarkısı için kayıt stüdyosundaydım, 3 dakikalık bir vokal kaydı yapmalıydım ve kısıtlı vakitte, tek seferde "All of me"yi söyledim, kısa özgeçmişime Pulawy jazz workshop'ı ekleyerek gönderdim. Aga Zaryan, 6 öğrenci seçmişti ve bunlardan biri de bendim, çok mutlu oldum. Önce hazırladığın bir şarkıyla seni dinliyor ilk olarak, sonrasında da ağzını, diyaframını, potansiyelini kullanıp kullanmadığını söylüyor. Hangi parçaları hazırladıysan 3-4 şarkıyı çalıştırıyor. Toplu derste doğaçlama çalıştırdı, ritimle el şıklatma dersi, swing'i anlayabilmek, takadimi takita gibi basit kelimelerle ritmi anlamak, müzisyenlere şarkının başını ve sonunu net olarak belirtebilmek, kendi sesini net çıkarmak, başkasını taklit etmemek, iki farklı kişinin sesi varmış gibi şarkıyı düzgün geçişlerle söylemek, doğru düzgün chart hazırlayıp vermek... Bize 2 akor verdi, scat yaptırdı ve ertesi güne ödev olarak bu melodilere uygun bir şarkı bestelememizi istedi, o gece uykumdan 2 – 3 kez uyanarak sabaha şarkıyı bitirdim, akşamına sahnede söylettirdi. Derslerini kayıda almamıza izin verdi. Özel bir sınıfta, özel bir eğitim gördük. Şarkıyı nasıl, hangi tonda, hangi karakterde, hangi duruşta söylediğimiz konusunda samimi eleştiriler aldık. Bunlar, aynaya baktığınızda, kendi videonuzu izlediğinizde tek başınıza fark edemeyeceğiniz bilgilerdir. Aga Zaryan ya da diğer eğitmenler bu işi en iyi bilenler psikolojisinde değiller, kendi tecrübelerine göre size önerilerde bulunuyorlar, mütevazi yaklaşımlarıyla sizi rahatlatıyorlar. Tabi ki kısa sürede çok iyi bir jazz vokal olacağınızı hayal etmek biraz uçuk olur, 10 ya da 20 gün içerisinde söylenen küçük önerilerle, kendi değişiminizin farkına varıyorsunuz. Aga Zaryan'ı ilk kez Prag'da izlemiş oldum ama Kasım gibi İstanbul'da konseri olabilirmiş, en ön sırada izleyenler arasında olmayı istiyorum".

Peki başka ne konularda dersler vardı? Daha başka ne gibi faydaları oldu?

Prag'da hiç rahat durmadım diyebilirim. Sınıftan sınıfa sörf yaptım gibi oldu. Aga Zaryan'la özel derslerin ardından Elsa Valle'nin Latin sınıfında soluğu alıyordum. Öğrencilerden Milli ile One note samba'da Portekizce+İngilizce ve uptempo olarak ve Mikulas ile Couple from Ipanema'da (Girl from Ipanema) düet yaptım, solo performanstan daha zevkli oldu, çok eğlendik. Elsa Valle, latin gecesini yönettiği gecede bolca emprovizasyon yaptırdı. Latin sınıfından emprovizasyon öğreten hocamız Winand Gabor'un sınıfına da atladık. Winand Gabor, doğaçlama konusunda gerçekten kendi doğasından notalar sunuyor, inanılmaz bir müzisyen. 6 öğrenci sırayla bilinen standartların üzerinde doğaçladık, enteresan melodilerin peşine takılmadan önce ana melodiye yakın doğaçlamaların ne kadar önemli olduğunu anladık. Aynı şarkıyı 3 kere farklı doğaçlıyorsunuz, kelimeli veya kelimesiz...

Ders bitiminde katıldığımız seminerler de vardı, bunlardan birinde Amerikalı gitarist Paul Bollenback'in konuğu olarak yer aldım; vokallerin müzisyenlerle nasıl iletişimde olması gerektiği, verilen notanın anlaşılırlığı, trafiği, davulcuyu ritimden ve stilden haberdar etmemizin önemi, solo paylaşımı gibi konulara değinirken benim de "kulağımı çekti". Önce chartım düzgün değil diye beni haşladı ama ben de sorduğu soruları cevapsız bırakmadım, en azından chartı biraz tanıyordum. Şarkıyı kazasız hallettik. Ama ada-

mın ağzından iğne dökülüyor sanki. Bu seferde finali farklı yaptım, akoru ona göre bastı, "sahnede sürpriz yapılmaz" dedi, "Böyle final yapacaksan acemi müzisyene bunu söyleyeceksin, haydi ben profesyonelim, o akoru bastım, ya acemiyse ne olacak?" dedi haklı olarak...

İsteyenler Hana Peckova hoca eşliğinde, doğru nefes alma ve potansiyeli kullanma dersi alabildiler, boğazın içindeki tüm ses çıkarmaya yarayan organları anlatıyor kendisi, resimlerini çiziyor, başın en tepesinde La sesi çıktığını öğreniyorsunuz, size şarkıyı söyletiyor ve dik seslerde kafanızın hangi bölgesine odaklanırsanız tam o sesi verebilirsiniz onu öğretiyor.

Nasıl oluyor bu iş, peki işe yarıyor mu?"

Hana Peckova'nın "ses tekniği sınıfı" çok ilginçti. Kendisinin, yıllarca bu konuda gelmiş geçmiş tüm araştırmaları yapmış değerli bir eğitmen olduğunu söyleyebilirim. Sesin nasıl oluştuğunu, vücut çizerek anlattı ve her nota için titreşen bölgeleri gösterdi, işte bu benim için değişik ve yeni bir bilgiydi. Şöyle örnek vereyim, standardı çalışırken bazı notaları temiz veremiyorsanız o sesin çıktığı bölgeye odaklanmak gerekiyor ve gerçekten işe yarıyor. Ses telleriniz o notayı verecek frekansı bulmaya alışıyor ama sonra o ses rezonans için nereye çarpacaksa ona yön vermek elinizde. Kafa seslerine doğru giderken, sesin odağı damaktan çıkıp, burun ucunuza, oradan kafa üstünüze ve beyincik bölgenize doğru sıralanıyor. Burun ucunuz C#, burun kökünüz D, kafanızın en tepesi A, kulağınızın arkası, beyincik bölgesi daha ince C sesi için kullanılıyor. Bize final şarkımızı söyletti ve hatalı sesleri o bölgeye yoğunlaştırarak söyletti, gerçekten oluyor, işe yarıyor. Bu arada Türklere bir hayranlık var, beni baş misafir ilan edip habire Türkçe şarkı söylettiler, müziğimizin zenginliği ve bazı onların çıkaramadığı sesleri doğal olarak çıkartığımızı diğer öğrencilere anlatıyorlar. Dersler 16:30'da bitiyor ve seminer sonrası akşam 18:00'de koşturarak hostele gidiyorduk, güzel temiz bir yer ve oradan hemen Jazz Dock denilen bara koşturuyorduk çünkü akşam 20:00'de barkovizyonla konser gösterimi ardından da her gece 21:00- 02:00-05:00 jam session vardı, her gece 3 şarkı söyledim. Her gece müzisyenler gelip öğrencileri dinliyorlar "Aferin / fena değildi / süperdi" diyorlar. Mekan Prag'da nehir kenarında güzel bir yerde ve indirim kartımızda oldu, bu sene yerleri değiştirmek zorunda kalmışlar çünkü tadilat varmış, geçen yıllarda bar ve hostel konservatuarın hemen yakınındaymış.

Onun dışında insanları sıcacık, halen temiz kalmış insan dolu etraf, giderken, ayrılırken çok ağladık. Polonya, Slovenya, Slovakya, Macaristan, Rusya, Fransa, Amerika'dan katılanlar vardı. Kontrbas ve üflemeli hocaları Amerikalıydı. Enstrüman çalan öğrenciler arasında hem iyiler hem de yeniler vardı, hatta tekerlekli sandalyede felçli tek koluyla trombon çalan çok azimli biri bile vardı. Bizlere eşlik eden müzisyenler çok şekerdi. Bas gitar ya da hocası gördüğümü hatırlamıyorum. Eğitim gerçekten güzel. Enstrüman çalan hocaların öğrencileri nasıl eğittikleri konusunda tam bir bilgim tabi yok ama seminerlerde aynı hocalar vardı ve temel olarak güzel anlatıyorlar. Kapıdan dinlediğim kadarıyla üflemelilerin dersi gayet güzeldi. Gitar hocası zaten çok katıydı, onun seminerinde şarkı söylediğim için ve beni haşladığından biliyorum ki katı bir öğretmen ama öğrenciye şok halinde doğrusunu öğretiyor, bu da enteresan ama eğitici bir yöntem.

Burada insanlar nasıl sizin gibi gidip eğitim alabilirler, ne yer ne içerler burada, bir de bu konuda bizi aydınlatsanız?

"www.czechjazz.org" sitesinden başvuru yapılıyor. Bir kaç ay öncesinden başvurula biliniyor. Kalış masrafları dahil olarak workshop fiyatı 370 Euro. Aylar öncesinden çok ucuz uçak bileti bulabilirsiniz. Yanınıza 250 Euro daha alın derim. Avrupa'da bir çok yerde "Jazz Workshop" yapılıyor, İtalya, Macaristan ve Slovenya'yı da önerdiler, araştırın ve muhakkak bir tanesine gidin derim, gerçekten çok güzel bir deneyim.

Anladık ki Prag iyiymiş hoşmuş ama biraz da ödül olarak kazandığınız Pulawy'deki workshoptan bahsedelim, orada neler oldu peki?

Bu yıl, Międzynarodowe Warsztaty Jazzowe yani Pulawy Jazz Workshop'un 39.su düzenlendi ve bu kadar yıldır yapıldığına göre gayet tecrübeli bir organizasyon olduğunu anlayabiliriz. Ağırlıklı olarak bir çok yeteneğin toplandığı, Polonyalı genç öğrencilerden oluşan sınıfın içerisindesiniz. Janusz Szprot ve profesyonel eğitim

kadrosu jazz'a yeni başlayanların ya da ilerlemiş olan öğrencilerin çalıştıkları parçalarda önemli ayrıntıları öğretiyorlar. Janusz Szprot'un oluşturduğu geniş kütüphanede istediğiniz standardı buluyorsunuz. Hemen piyano başında gerçek melodiyi öğreniyorsunuz, doğaçlamadan ve yorum yapmaktan önce ilk önce bunu öğrenmek gerekiyor. İyilik meleği müzisyen Bogdan Holownia, size uygun tonu buluyor ve notanız hazırlanıyor. En iyi yorumu yapana kadar Sibel Köse ya da Janusz Szrom, size ayrıntılarda önemli ip uçları veriyor. Enstrüman hocaları da aynı şekilde yol gösteriyor. Jazz gitar dersi alan Onur Mülayım arkadaşımız da çok memnun eğitimden, hatta bir ay içerinde Polonya'ya giderek özel ders almaya devam edeceğini söyledi. Her akşam Dom Chemika Kültür Merkezi'nde konserlere ve jam session'lara katılıyorsunuz. Final gecesinde bir hafta boyunca öğrendiğiniz şarkınızı gösterme şansınız oluyor. Bir hafta boyunca yaklaşık 60 öğrenciden 100'e yakın standart dinliyorsunuz, Öğrenci arkadaşlarımızın performanslarını, onların hatalarını ve onlara yapılan önerileri izleyerek siz de öğreniyorsunuz. Sınıfların anahtarlarını ödünç alarak enstrümanınızla 24 saat çalışabiliyorsunuz. 6 tane piyano sizi bekliyor. Eğitmenler sizin için, sorularınız için orada... Arkadaşlarla ortak çalışmalar yapıyorsunuz, kaynaşıyorsunuz, ayrılık vakti geldiğinde ağlıyorsunuz. Farklı eğitmenlerin farklı önerileri oluyor; kimi öğrencilere, gerçek seslerini bulmaları, birisini taklit etmenin sakıncaları anlatılıyor. Kimi öğrencilere dinlemesinde yarar olacak jazz müzisyenlerinin isimleri veriliyor. Sahnede samimi olmanın önemi, doğaçlama taktikleri, ritim çeşitlemeleri, yoruma bakış açısı, şarkının hikayesini anlamak ve anlatmak... Bunları sadece okuyarak öğrenmek bence kolay değil. Mesela; bana Kundalini nefes tekniğini öğrenmemi, söylememeyi Kick-boks gibi nefesimi fırlatacak sporlar yapmamı, dik durmamı, operacı gibi önerdiler. Gerekeni neyse, ben de elimden geleni yapacağım... Bilirsiniz, iyi bir müzisyen olma yolunda eğitim hiç bitmez! O yüzden fırsatınız varsa, kendinize bir "jazz workshop" hediye etmek için beklemeyin. Pulawy Jazz Workshop bursunu bana hediye eden 5.Nardis Genç Jazz Vokal Yarışması Jürilerine, Janusz Szprot'a, üzerimde emeği olan sevgili eğitmenlerime, masraflarımı karşılayan aileme, workshoptaki Türk ve yabancı arkadaşlarıma sonsuz teşekkür ederim. Bu 20 gün süren jazz eğitimini unutmam mümkün değil.

Sonuçta iki tarafında eğitimi ayrı ayrı güzeldi. Eğitimciler her iki taraftada 10 numara. Pulawy'deki öğrenciler daha çok doğal yeteneğe sahip diyebilirim, Ayrıca ses renkleri çok güzel, çok da severek şarkı söylüyorlar. Prag'da hazırlıksız gelen öğrenci çoktu, yeni başlayanların yanında 2.kez gelenler vardı. Prag'da enstrümancılar 7 - 8 özgün beste çaldı, vokallerde 2 özgün beste oldu. Şarkıları yeni düzenlemelerle baya farklı çalıp söyledik. Mesela; "Waltz for Debbie"yi 5/4lük ve 3/4lük kombinasyonla söyledim. "Nature Boy" söyleyen kız "Free" bir intro ile şarkıya büyülü bir giriş yaptı, orman sesleri gibi. Sahne küçük ve 02:00'dan sonra mikrofon kapanıyor. Vakit oradan oraya koşturmak için kısıtlıydı. Dersliklerdeki ses sistemi her yerde aynı kalitede değildi. İngilizcesi yeterli olmayan hocanın yanında tercüman vardı. Her hocanın albümünden aldık, workshop t-shirti aldık. Pulawy benim için süper bir başlangıç oldu, Prag da cilası oldu. Lakin öğrenecek daha bir derya var...'

Kamil Bozoğlu
kbozoglu@ssm.gov.tr

Avrupa'da Dev Adımlar;
Sanem Kalfa

Adı, Sanem Kalfa. 26 yaşında çok heyecanlı ve şirin bir genç kız. Ankara Gazi Eğitim Müzik Bölümünden mezun olduktan sonra master yaparken, Ankara'da çeşitli jazz gruplarında şarkıcı olarak yer almış, ardından jazz-vocal eğitimi için yurtdışını seçmiş, Hollandadaki jazz okulunda ikinci sınıf öğrencisiyken bir jazz vokal yarışmasına katılıp ikincilikle ödüllendirilmiş. Bu yarışmanın albümü, DVD ve CD formlarında bir set olarak ODEON De Spiegel tarafından da basımı yapılmış (:Special Edition DVD: Indusief Live CD. Unieke Live registratie van het. Nederlands Jazz Vocalisten Concours 2009).

Ayrıca www.jazzvocalisten.nl adresinden de albüm hakkında bilgi bulunmakta.

Bu albümde ve yarışmada, Sanem'in ağırlıklı olarak kendi düzenlemeleriyle söylediği üç şarkı var; Blue Skies ,Tea For Two ve Giant Steps. Özellikle Türkçe söz yazdığı ve oldukça ilginç bir şekilde yorumladığı Giant Steps'e dikkat!

Nasıl başladı Sanem, anlatır mısınız?

14 yaşında Ankara Anadolu Güzel Sanatlar Lisesini kazandım ve Trabzon'dan Ankara'ya yolculukla başladı her şey. Büyük şehir farkı, insanlar, kültürler... Aslında gitar çalıyordum, hatta lisedeki giriş sınavını da abartılı bir şekilde çaldığım gitarımla kazanmıştım.

Biz sizi hiç yanınızdan ayırmadığınız viyolonselinizle tanımıştık?

Orta okulda kitaplardan görüp de çok beğendiğim celloyla lisede tanıştım. İlk öğretmenim Nurdan Oğlek idi. Eğitimim sırasında, CSO viyolonsel grup şefi Oğuzhan Kavruk'tan özel dersler almaya başladım. Hayatımda çok özel bir yere sahiptir Oğuzhan hoca. Bana her zaman destek olmuş ve güvenmiştir. Yanımdan hiç ayırmadığım viyolonselimi de o satın almış ve "parasını, olduğu zaman verirsin" demiştir. Harika bir viyolonselim var bu arada.

Viyolonselinizle neler yaptınız?

Lise eğitimim süresince yurtiçi ve yurtdışı festivallerde yer aldım. Liseden mezun oldum ve aynı sene Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi Müzik Öğretmenliği bölümüne girdim. Burada Sinasi Cilden ve Dr. Şebnem Orhan ile çalışmaya devam ettim. Bu süre içerisinde Gazi Üniversitesinde ve Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi'nde solo konserler verdim

Sıra geldi jazz şarkıcılığına?

Üniversite yıllarımda şarkı söylemeye başladım. Jazz'daki ifade özgürlüğü beni çok etkiledi. İyi söyleyebilmek için şarkıyı içimde hissetmem gerektiğini anladım. Söylediğim her şarkıya kendimden bir şeyler katmaya çalıştım. Okulumdan mezun olduktan sonra yaklaşık 3 yıl boyunca Ankara'daki jazz kulüplerinde şarkı söyledim. Daha ilerleyebileceğim konusunda sizin ve Şebnem hocanın desteğiyle, yurtdışında jazz eğitimine yönelme kararı aldım. Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimler Enstitüsünde master eğitimimin ikinci yılında Hollanda'daki Prins Claus Konservatuarı Jazz Vocal bölümünü kazanıp eğitimime burada devam etmeye başladım.

Orada kimlerle çalıştınız?

Burada Dena De Rose, Sanna Van Vliet, Francien Van Tuinen, Floor Van Zutphen gibi hocalarımın yanı sıra okulumun bana verdiği harika imkan sayesinde David Berkman, Don Braden, Ralph Peterson Jr., Kurt Weiss,Alex Sipiagin, Mark Gross, Freddie Bryant, Joris Teepe gibi birbirinden harika müzisyenler ile çalıştım. Ayrıca Nancy Marano, Judy Niemack, Peter Eldridge,Abbigail Riccards, Gloria Cooper gibi harika müzisyenler ile de çalışma şansı elde ettim.

Biraz da yarışmadan söz eder misiniz?

Prins Claus'daki eğitimimin 2. senesinde yani 2009 şubat ayında Zwolle'de düzenlenen Hollanda Jazz Vocal Yarışmasına (http://www.jazzvocalisten.nl) katıldım ve Blue Skies (I.Berlin), Here's That Rainy Day (J. Van Heusen), One Note Samba (A.C. Jobim) parçaları ile finale kaldım. Blue Skies (I.Berlin), Giant Steps (J.Coltrane), Tea For Two (V. Youmans) parçaları ile 2. lik ödülü aldım. Bu yarışma sayesinde Hollanda'daki büyük tiyatrolarda 2010-2011 sezonu Jazz Impuls konserler serisi kapsamında tur yapma hakkı kazandım.

Bundan sonrası da var mı?

Harika bir deneyimdi. Kayıt gönderdim, kabul edildim, finale kaldım derken, yaşadığım stres ve bunun yanında garip bir rahatlıkla Mayıs 2009'da Judy Niemack ve ünlü şef Peter Herbolzheimer ve harika Benny Golson ile Europian Yamaha Bigband workshop'a katılma şansı elde ettim. Haziran 2009'da exchange öğrenci olarak New York'a geldim. Burada JD Walter ve Sam Newsome ile çalışmaya devam ediyorum.

Bir albüm çalışmasında bulunduğunuzu da duydum?

Evet, Akropola Quartet. Kaja Draksler'in kurduğu bir grup. Çoğunluğunu Kaja Draksler'in düzenlediği Türk şarkılarından oluşan bir CD. Akropola Quartet Feat. Sanem Kalfa. Albümün adı da "Türkü" olacak. 2009'un kasım ayında Slovenya'da çıkacak, bir de bu albüme ilişkin Avrupa turumuz olacak.

www.myspace.com/sanemkalfa
www.myspace.com/sanemkalfa

boşlukta dalgalanan fuar standı...

Altında her tür ürünün sergilenmesine olanak veren, sınırsız bir tasarım

Isısan Buderus, Gea, Daikin , Sodex 2008, İstanbul

ECA Serel, ISH 2007 Frankfurt

Kütahya, Unicera 2008, İstanbul

Electrolux, Muder 2007, İstanbul

REMAR

Hoşdere Köyü Mevkii,Isıso Sanayi Sitesi U 2 Blok No15 34500 Bahçeşehir, Büyükçekmece-İstanbul

MİMARLIK DEKORASYON LTD.ŞTİ. Telefon. 0212 623 01 73 pbx Faks. 0212 623 01 82 info@remar.com.tr

www.remar.com.tr

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

LATİN RÜZGARI HİÇ BU KADAR GÜÇLÜ ESMEMİŞTİ;
AYHAN SİCİMOĞLU PRESENTS BUENA VISTA REVISITED

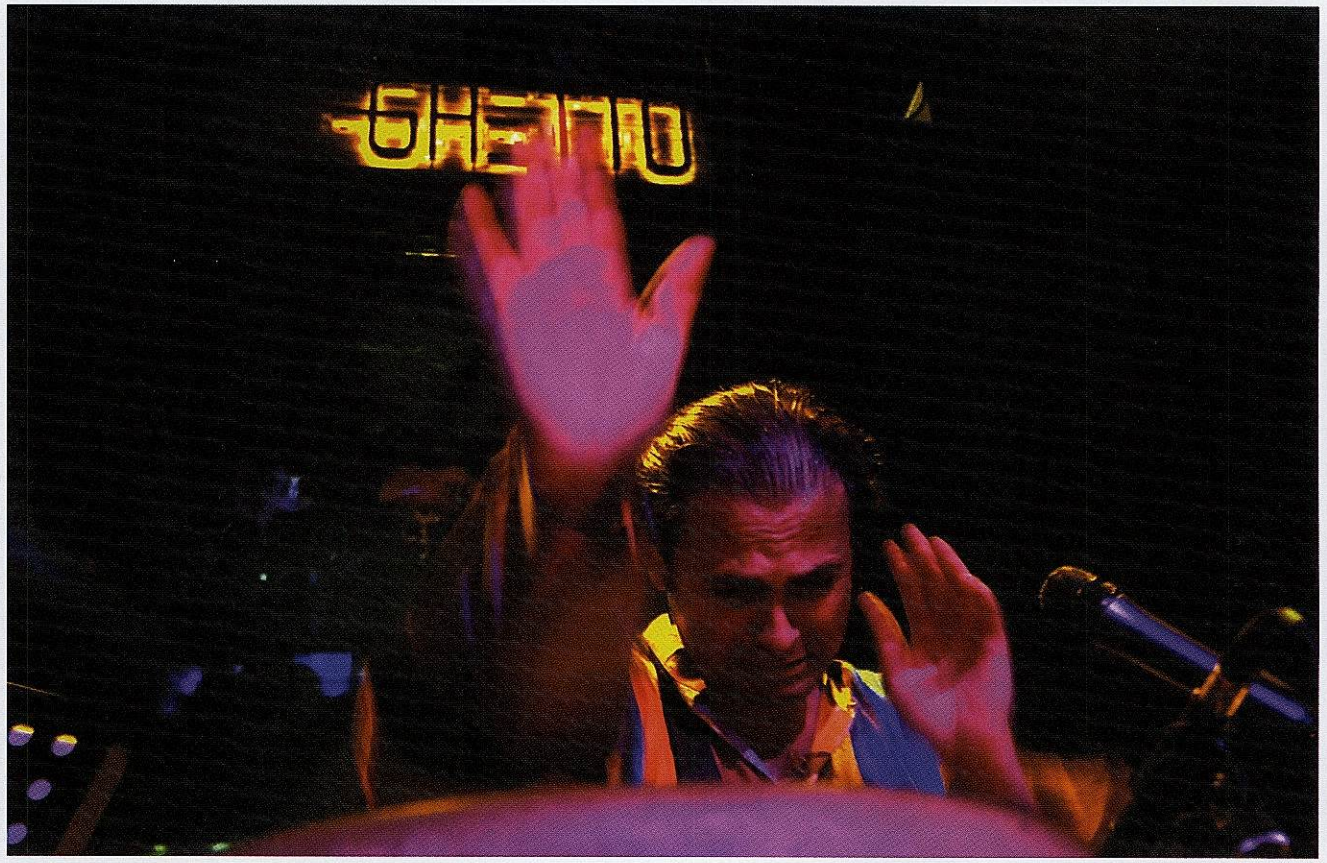

Yaz ayları boyunca İzmirli ve İstanbullu müzik severler müthiş konserlere şahit oldular, ben kendi adıma İzmir'deki konserleri yakından takip ettim. Ayhan Sicimoğlu ve dünya çapında Güney Amerikalı müzisyenler izleyicilere müthiş Latin geceleri yaşattılar. Ayhan Sicimoğlu İzmir'e her gelişinde çok iyi bir izleyici kitlesi yakalıyor ve seyirciyle arasında müthiş bir sahne elektriği kuruyor. O gece de yine öyle oldu, Fuar Açıkhava Tiyatrosu'nun neredeyse tamamı dolmuştu ve Türkiye'nin bence en iyi latin grubunu kuran Ayhan Sicimoğlu bu defa Güney Amerikalı müzisyenlerle sahnedeydi. Buena Vista şarkılarının yeniden yorumlandığı konserde 'Cuban Son' üstadlarından, dünyanın sayılı trompetçilerinden Kübalı melez 'Amik Abdel Guerra Lig Long', klavyede çılgın Perulu Cesar Correa, 'Cuban Paila'da Rodrigo Rodriguez, vokalde Lenia Diaz, bas gitarda Umut Arabacı, yine klavyede sound olarak çok beğendiğim Emre Ataker ve bongos & congas'ta Ayhan Sicimoğlu çok kaliteli bir müzikle sahnedeydiler. Konserden 1-2 gün önce Ayhan Sicimoğlu'yla Buena Vista projesini ve müzik hayatının yeni gelişmelerini konuştuk.

Öncelikle sormak istediğim şu; Buena Vista Revisited fikri nasıl oluştu ve Rodrigo Rodriguez, Cesar Correa, Amik Guerra, Lenia Diaz gibi isimlerle birleşmeniz nasıl bir süreçten geçti?

Ghetto daha açılmadan bile bana devamlı fikrimi soran ve tavsiyelerimi dinleyen Loris Mizrahi bir müzik aşığı. İşini seven tüm diğer insanlar gibi de başarılı. Kulübün sahiplerinden birisi olmaktan öte müzikal direktörü. Loris'in daveti üzerine "Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars" olarak Ghetto da ayda bir düzenli konserlerim oldu. Tüm kış sezonu boyunca her seferinde de dolduk ve de taşdık.

Latin müziği son derece disiplinli bir dünya müziği ve son zamanda da Klasik Batı müziği gibi evrensel müzik olma yolunda büyük adımlar attı. Bu adımlardan en son ve en büyüğü de Buena Vista projesi.

Bu bizim aylık Ghetto konserleri son derece başarılı olunca, ayda ikilemek yerine "başka bir proje" fikrimi sordu benden Loris. Latin Müzik devlerinden yakın dostum ve Friends & Family albümü yıldızlarından Rodrigo Rodriguez'ı tanırsınız. Rodrigo'yu göresim de gelmişti, ben de "bir bilene soralım telefon

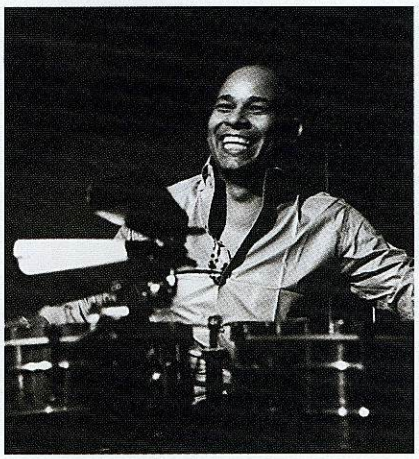

hakkımı" kullanarak İsviçre'ye bir telefon ettim. Anında sorunun doğru cevabını aldım tabii. Bir Buena Vista projesi. "Buena Vista Revisited" sloganı aklıma geldi tam Türkçesini de bulamayınca da aynen kullanmaya karar verdim.

Bu klasik müziği yorumlamak için gene Friends & Family nefesli enstrümanlar mesul müdürü Amik Guerra'yı da davet ettim, birlikte gerçekleşen nefis bir Ghetto gecesi ve Buena Vista yorumu bizlere bu ikinci tur kapılarını açtı. Bu kez de ilaveten dünyanın en önemli genç kuşak piyanistlerinden Cesar Correa ise yakalaması zor bir vahşi kuş olmasına rağmen ağıma takıldı. Birde sofraya tatlı olarak İtalya'da oturan Kübalı melez Lenia Diaz'ı ablamızı eklersek mükemmel bir ziyafet İzmirlileri bekliyor.

Latin All Stars grubu çok başarılı bir grup olarak adından söz ettiriyor. Latin All Stars bugünlere nasıl geldi?

Latin All Stars adından da anlaşılacağı gibi dünya Latin Müzik devleri ile çalışarak ve grubum elemanlarından aldığım müthiş özveri, müzik aşkı ve Latin Müzik öğrenme ve anlama hevesi sayesinde bu günlere geldik.

Ayhan Sicimoğlu olarak Türkiye'de bir markasınız. Özellikle latin müzik konusunda Türkiye'de en çok çabayı ve emeği siz sergiliyorsunuz. Türkiye'de daha fazla latin grubunun çıkması mümkün mü sizce?

Türkiyede Latin Müzik grupları çıkıyor ancak oldukça zor bir anlayış ve ızdıraplı bir tırmanışdır umarım kolayına ve kestirmeye kaçmazlar.

Çalıştığınız ekipler çok kaliteli ekipler. Bu ekiplerden harika müzikler çıkıyor. Müzisyenlerinizi seçerken, onlarla çalışmaya karar verirken nasıl bir süzgeçten geçiriyorsunuz? Latin ruhu mu arıyorsunuz yoksa disiplin mi?

İlk önce uyumlu, temel kültürlere sahip bir sağlam karakter sonra öğrenme için açık vizyon ve istek... Zaten ben sonra gereken aşıları teker teker dozunda enjekte ediyorum kendilerine, ama bu hastalığı önlesin aşısı değil bilakis hastası olsunlar diye.

TV, müzik, belgesel birçok uğraşınız var ve hepsinde de müthiş şekilde bir çaba harcıyorsunuz. Her işe farklı disiplinle yaklaşıyorsunuz. Bunu birçok defa yakından gördüm. TV programının adı gibi 'renkli' bir insansınız. Başarının sırrı yaptığınız işlere olan saygınız mı?

Tabiki tüm bunlar kendi kendine olmuyorlar işi sevmek ve saygı şart tabi ama ve zor olanı ise, devamlı kendinizi aynanın diğer kısmında yani seyirci ve dinleyici saflarında görmeniz lazım. Ne yapsam da nasıl bir samimiyet, sanat, gösteri, anlatım sergilesem de karşı taraf doğru algılasa, anlasa ve keyif duysa sorusu hep kafanızda...

Türkiye'de hiç kimsenin cesaret edemediği bir albüm yaptınız. Friends&Family çok ses getirdi. Yeni albümü ne zaman raflarda göreceğiz?

Yeni albüm biraz yavaş gelişiyor ama gelecek sonbahar raflarda göreceğiz umut ediyorum ve çok beğeneceğinizi umuyorum.

MFÖ daha MFÖ olmadan siz 1976 yılında onlarla birlikteydiniz. Zaman zaman 'special guest star' olarak Özkan Uğur'u sizinle görüyoruz. MFÖ ile bir proje düşünüyor musunuz?

Geçenlerde Fuat bir konserimde gitar çaldı çok keyif aldık. Mazhar'la devamlı konuşuyorum geçenlerde de "Sicimoğlu, bir beste almanın zamanı geldi benden" deyince ben de "alırım, senin de beraberinde gelmen şartıyla" dedim. Sanırım MFÖ'den çok bireysel çalışmalarımız olacak yeni CD ve konserlerde.

Genel bir soru sormak istiyorum. Türkiye'nin müzik geçmişi geleceğine göre çok daha parlak ve güzel. Günümüzde müzik biraz sabun köpüğü gibi, içi boş. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Elektronik muhabbetin dünya müziğine verdiği kolaylık, kestirme yollar, düşük maliyetler, instant kahve ve zincir Amerikan hamburgercileri gibi tembel ve ucuz işlerin sonucu bunlar. Ümit ederim yakında bu bilgisayar ortamı otomatik ruhsuz müziklerinden insanlar usanır ve gerçek müzisyenler dinlemek isterler.

Ayhan Sicimoğlu olarak Tarsus Amerikan Koleji'ndeyken en iyi davulcu seçildiğiniz günden bugüne baktığınızda bu yıllarda nasıl olacağım dediniz mi? Gelecekteki müzik başarınızı o günlerden gördünüz mü?

Anı yaşayan biri olarak hayat nehrinde bıraktık akıntıya kendimizi.. ama saf temiz su doğru yere akar.

Önümüzdeki yıllara ait büyük bir projeniz var mı?

Keşke uluslararası bir latin müzik ve dans etkinliği yapabilsek.... Türkiye'de latin müziğini en ciddi olarak icra eden, o müziğin kültürünü yaşayan, o kültüre saygı duyan ve en önemlisi müziği fazlasıyla ciddiye alan bir müzisyen Ayhan Sicimoğlu. Latin All Stars ile yıllardır bunu bizlere kanıtlıyor. Son projesi 'Ayhan Sicimoğlu Presents Buena Vista Revisited' ise bence yaptıklarını bir üst boyuta taşımasına sebeb oldu. Buena Vista Revisited projesinde yer alan müzisyenlerin hepsi çok iyiydi. Fakat Cesar Correa adındaki Perulu piyanist müthişti. Grubu her zamankinden farklı olarak Ayhan Sicimoğlu yerine Cesar Correa yönetiyordu.

Kendi adıma şunu özellikle söylemek istiyorum; bir müzisyen sadece enstrümanındaki ustalığı ve müziği iyi bilmesiyle ölçülemez, bir müzisyen kültürü, kişiliği, hayattaki duruşu ve samimiyeti ile değerine değer katar. Ayhan Sicimoğlu birçok 'profesyonel müzik dinleyicisi' için çok yüksek bir değere sahip. Benim için ise Ayhan Sicimoğlu pamuklar içinde saklanıp yıllarca korunması gereken, ülkemin yetiştirdiği nadir müzisyenlerden birisi ve bunu her projesiyle kanıtlayan bir müzik adamı.

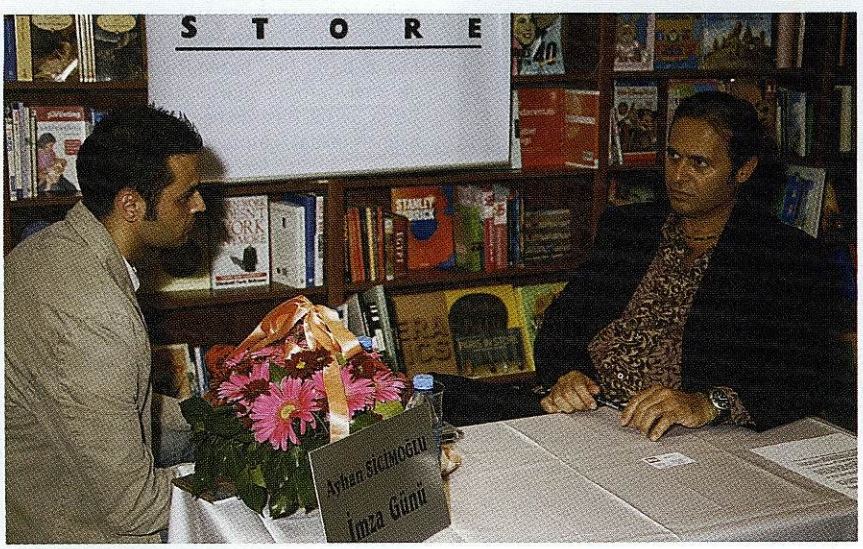

Ayhan Sicimoğlu: Tarsus Amerikan koleji yıllarında davul çalmaya başladı ve 1970 yılında Türkiye'nin en iyi davulcusu seçildi. Ritm, onu üniversite yıllarında İngiltere'de Miguel Serigides'e ve sonraları Londra'nın meşhur "White Funk" grubu 'Kokomo" ile beraber çalmaya kadar götürdü. White Funk tecrübesi sonrası Türkiye'de Mazhar Fuat Özkan ile beraber kurduğu "İpucu" grubunda "Heyecanlı" adlı parçasını yaptı. İtalya'da tanınmış davulcu Toni Esposito'dan aldığı teklif üzerine Roma'ya giden Sicimoğlu, burada iki sene "La Banda del Sole", Bennato ve Pino Daniele ile beraber çalıştı. Daha sonra müzik yaşamına New York'ta devam eden sanatçı 7 sene boyunca latin kulüplerin, radyoların aranan isimlerinden oldu. Hatta Downtown'da tanınmış hoca Johny Rodriguez senior workshop'ına katıldı ve bu sayede latin çevrelerde bir hayli dolaştı. Boston da Berklee School of Music World Percussion ve Kuzey California Humboltd State Universitesinde "Explorations in Afro-Cuban Dance and Percussion"a katıldı. Sicimoğlu İstanbul'da "Afro-Cuban Percussion Workshop" ile eğitmenlik ve profesyonel grubu Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars ile sık sık performanslar yapmaktadır.

Sevim YOLAÇTI
sevjazz@gmail.com

Amerika'da Jazz ve Biz;
İlhan Erşahin

Amerika'da jazz müziğine yönelik çalışmalar yapan Türkler dizimizin bu sayı konuğu, plak şirketi ve müzik kulübü işletmeciliği gibi birçok projeyi aynı anda yürüten müzisyen, saksofoncu İlhan Erşahin.

Ekim ayında İstanbul'da Akbank Jazz Festivali'nde yeni oluşumlarından "Istanbul Sessions" grubuyla sahne alacak olan Erşahin, bize Nublu'yu ve yeni projelerini anlattı.

İlhan Erşahin son zamanlarda neler yapıyor, yeni projeler var mı?

Evet, birçok proje var, bazen daha çok zamanım olsun istiyorum ya da sadece bir proje ama birçoğuna birden başlamış bulundum ve devam etmek yerinde olacak, yanısıra gündüzleri kayıt ve prodüksiyon işleriyle meşgul olmayı da seviyorum.

"Istanbul Sessions" ile yeni bir albüm kaydettik. Turgut Alp, İzzet ve Eric Truffaz'ın konuk olarak yer aldığı bu projenin kayıtları İstanbul'da yapıldı ve mixleri yeni bitti, ayrıca Sao Pauolo'da kaydedilen "An Afternoon in Rio" adlı projenin mixleri de bitti. Siyasiyabend isimli yeni bir projenin de kayıtlarını yeni tamamladık, o da önümüzdeki aylar içinde Nublu'dan yayınlanacak. Şu sıralar bir de stüdyoda Wax Poetic'in yeni albümü üzerinde çalışıyorum, bütün bunların yanı sıra Nublu'yu işletmek ve çalmakla meşgulüm.

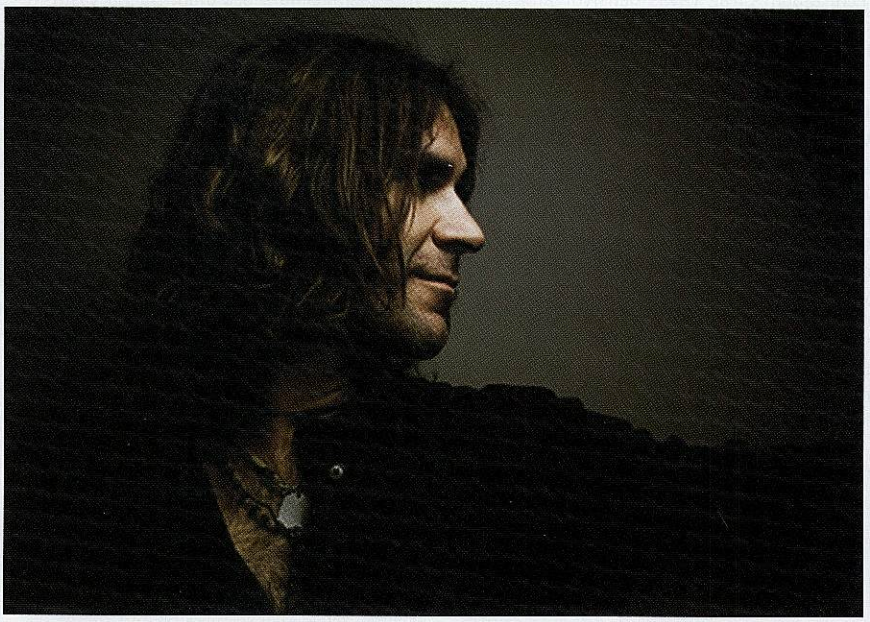

Kulüp sahibi ve müzik prodüksiyon yapmanın yanı sıra bir çok proje ile iç içesiniz, müzik hayatınızın önemli bir bölümünü kapsıyor, bütün bunları bir arada nasıl yürütüyorsunuz?

Bunun cevabını gerçekten bilmiyorum. Evet bir arada idare ettiğim çok şey var, bir şekilde üstesinden geliyorum. Kulüpte ve plak şirketinde birçok yetenekli insanla çalışıyorum, New York, İstanbul ve Sao Paolo'da küçük ve güzel bir takım olduk. Bu üçlü ve yanısıra dağıtım firmamız da Paris'te. Son günlerde Paris'te bir Nublu hayalim var. Nublu müziğin ve yolunun Paris'te diğer yerlere oranla çok daha hızlı yayılacağını hissediyorum ama yanılıyor da olabilirim.

Bütün bunlar için adım adım çalışırken bir yandan stresten uzak durmaya gayret ediyorum. Birgün içinde yapabileceklerimi yapıyorum daha fazlasını değil. Sanırım hepsini bu şekilde yürütüyorum.

Bu yıl Newport Jazz Festivali'nde Joe Lovano ile söyleşirken, eski öğretmeniniz olarak sizden övgü ile söz etti, bize onunla tanışmanızı ve New York müzik camiasına nasıl girdiğinizi anlatır mısınız?

Joe Lovano ile New York'a taşındığım sıralarda gittiğim bir konserinde tanıştım ve kendisinden ders almak istediğimi söyledim. Evinde buluşup birlikte çalmaya başladık ve zaman içinde arkadaş olduk, ona İstanbul'dan davul zilleri getirirdim o da bana dersler verirdi, bu dersler genelde birarada çalmaktan oluşuyordu. Bazen 2 saksofon bazen o davula geçerdi ve ben saksofon çalardım. Eğlenceli zamanlardı.

New York müzik ortamına girmem ise New School'la başladı. Sanırım ilk açıldıkları yıldı, tek dönem gittim ve orada birçok müzisyenle tanıştım. Sonrasında New York'ta Sweet Basil isimli jazz kulübünde garson olarak çalışmaya başladım ve orada da birçok müzisyenle tanıştım. 20 yıldır buradayım inanılmaz ve çılgınca geliyor kulağa. New York'a geldiğimde çok fazla kimseyi tanımıyordum ve etrafı merak ediyordum, jam session'lara gidiyordum ve sanırım şanslıydım çünkü bir sürü "cool" insan ve müzisyenle tanıştım ve hep birlikte çalmaya başladık, 90'ların başından ortasına değin jazz iyi durumdaydı ve şu an günümüzde hala aynı isimler ve stiller devam ediyor. Larry Grenadier, Kurt Rosenwinkel, Jeff Ballard, Mark Turner, Joshua Redman, Brad Mehldau gibi isimler etraflardaydı, onlarla tanışıp çaldığım için şanslıydım.

Aynı zamanlarda farklı camiadan Cindy Blackman ile tanıştım, o sıralar Cindy, Lenny Kravitz ile çalıyordu ve Wallace Roney ile birlikteydi, onların takımı ile de takıldım ve çaldım. Ardından Eddie Henderson'in her pazartesi düzenlediği jam session'lara gidip onunla çalıyordum ve arkadaş olduk, onun grubunda Kevin Hays, Joe Locke, bazen ben, bazen Ron Blake ve bazen de Ravi Coltrane olurdu. Ortam böyleydi ve 96'da Sweet Basil'de her hafta cumartesileri brunch'larda çalmaya başladım, arada Kenny Garrett, Jon Davis gibi başkaları da gelip bizimle çalarlardı. Son 7 yıldır da Nublu ortamından kişiler var, sanırım ortamlara girip çalmakla New York müzik camiasına girdim ve şu anda Nublu'nun bu camiada büyük bir yeri olduğunu düşünüyorum.

Kendinize özgü müziğinizi nasıl tanımlıyorsunuz?

"Özgün", bunu duymak güzel. Joe Henderson'ın bana söylediği ilk şey kendi tonunu bulmalısın olmuştu. Benim için saksofonda ve

müzikte en önemli şey kendi sesimi bulmak oldu. Bilinçli bir yolculukla çalış tarzımı geliştirdim. Elbette her müzisyen için bu geçerli, diğerlerinin içinde kendi yolunu bulmak. Etkilendiğim isimleri artık bimiyorum, dünyada ilham veren o kadar çok şey varki, etrafımdaki ilham veren herşeyden etkilendiğimi söyleyebilirim. Aile, güzel yemekler, güzel günler, iyi mekanlar gibi.

İnsanlar yeni şeyleri denemeye korkarken, siz müzikte değişik yollarla iletişim kurmaya çalışıyor gibisiniz, sizi Nublu platformunu oluşturmaya iten ögeler neler?

Bu işlerin içinde olmamın sebebi kendimi ifade etmek ve birtakım şeyleri ileriye götürmek istiyorum. Kalıplara sıkışmış müzik yapmak benim için korkunç birşey. Bu her meslek için geçerli belki doktorlar hariç. Ama onlar bile zamana uymak durumundalar müzik neden uymasın? Nublu'yu da bunu yapabilmek, kendim ve diğerleri için yeni platformlar yaratmak için oluşturdum, bir anlamda içinde bulunduğumuz zamanı keşfetmek ve yaşayabilmek için.

Peki geçen zaman sürecinde değişen formlar ve platformlarda saksofonun müziğinizdeki yerinde değişiklikler oldu mu?

Şimdilerde saksofon çalışım içinde bulunduğum projelere ve müziğe göre değişiyor ve şekilleniyor. Saksofonda genellikle efekt kullanmıyorum ve tonum eskisi gibi ama belki çalış şeklim değişmiş olabilir. Müziğe göre değişik aromalar ekliyorum. Parçanın yapısına göre cümlelerim değişiyor. Melodik bir parçaya ya da dans müziğine değişik yaklaşıyorum. Bu yaklaşımda asıl mücadele müziğin içindeki doğru kontrpuanı, sihirli melodiyi bulmakta.

Başarılı ve tanınan bir müzik kulübünüz var, dünyanın müzik başkenti New York'ta bunca rekabetin içinde Nublu sesini nasıl duyurdu?

Sanırım her zaman iyi müziğe yer vererek. Nublu gibi bir yer dünyada bulamazsınız. Müzisyenliğin derecesi çok yüksek bir yer, hergün 2 muhteşem grup sahne alıyor ve DJ'ler de var. En azından ben böyle hissediyorum. Harika bir yer ve enerjisi çok yüksek, bu yüzden hiçbir grup Nublu'da normal volümde çalmaz, herkesin çalmak için heyecan duyduğu bir mekan. Bazen müzik çok yükseliyor ve komşulardan şikayetler aldığımız oluyor ve bu yüzden ses yalıtımı üzerinde çalışıyoruz. Kısacası kulübe hiçbir promosyon yapmadık ve müzikle farkedildik.

New York'ta kulüp açma fikri başından beri varmıydı? Nasıl ortaya çıktı ve gelişti? Zorluklarla karşılaştınız mı?

Kulüp fikri aklımda değildi, ama bir şekilde gerçekleşti. Ortamdaki bazı kulüplere etkinlikler düzenliyordum, cuma akşamları "Save the Robots" ve şu an kapanmış olan mekanlar ve bazı diğer kulüpler gibi. Sonrasından bütün bu kulüp sahipleri ve benzeri işlerle uğraşmak yerine kendi yerimi açma fikri geldi. Aynı zamanda ben ve arkadaşlarımın çaldığı müzik ortamdakilerden farklıydı. 90'ların New York'unda ya Knitting Factory ya da Tonic gibi avangart mekanlar ya da jazz ve rock kulüpleri vardı fakat bizim müziğimiz bunların arasında bir yerdeydi ve hiçbirine uymuyordu, bize uyan bir yere ihtiyacımız vardı ve bu şekilde Nublu ortaya çıktı.

Bugünlerde herşey yolunda, başlangıçta bazı problemler yaşadım. Şehirdeki vergi dairesi, alkol lisansı, sağlık dairesi gibi ilgili şubeleri mutlu etmek birkaç yılımı aldı. Şimdi 7.nci yılımızdayız ve herşey yerli yerinde.

Nublu ismi nereden geliyor? Nublu'yu kendine özgü yapan ögeler neler?

Cool ve kendine özgü bir isim arıyordum. Sanırım rüyamda gördüm ya da uydurdum, çay ya da birşeyler içerken bir anda geldi.

Bunu söylemek benim için zor, sadece içimden geldiğince ve doğru bulduğum şekilde yönetiyorum. Sanırım bir dizayn gibi, seçimler yapıyorsunuz ve onların arkasında duruyorsunuz, bunun yanısıra enteresan ve kendine özgü olmaya çalıyorşunuz ve özel hissettirmeye.

Ekim ayında Akbank Jazz Festivali'nde sahne alacağınız "Istanbul Sessions" ve albüm projenizden biraz bahseder misiniz?

Bu albüm birkaç yıl önce Eric ile tanışmamızdan sonra başladı. Arkadaş olduk ve birlikte çalmaktan keyif almaya başladık. Sanırım 1.5 yıl önce İstanbul'da bir konser verdik ve bu kombinasyon gerçekten başarılı oldu. Bunun üzerine grubu biraz daha ciddiye almaya karar verdik, yani tür ve projeye yönelik müzik yazmak için daha fazla zaman ayırmak, içimize almak ve ötesinde grubun sesinin bir olmasını sağlamak. Sonrasında daha sık çalmaya başladık ve müziğimizi sergilemek için bir albüm yapmaya karar verdik.

Buna yönelik yeni parçalar yazdım, stüdyoya girdik ve sonunda mixler bitti. Mutluyum, canlı ve güçlü çaldık umarım bizi yeni bir yerlere doğru götürecek.

Turgut Alp ve İzzet ile çalmayı çok seviyorum. Onlar da yeni şeyler denemeye çok açıklar ve benim bu projede onlarla nasıl çaldığımı hissediyorlar. Temalar, melodiler ve bazı armonilerimiz var ama bunun ötesinde en önemlisi "onu" bulmak ve "onunla" gitmek. Bir de geceye ve seyirciye saygı duymak, onları ve müziği daha yukarılara götürmek, bu konuda "Istanbul Sessions" çok iyi. Bu yıl İstanbul'da ve umarım Avrupa'da sıklıkla çalacağız. Grubun jazz festivalleri için harika olduğunu düşünüyorum.

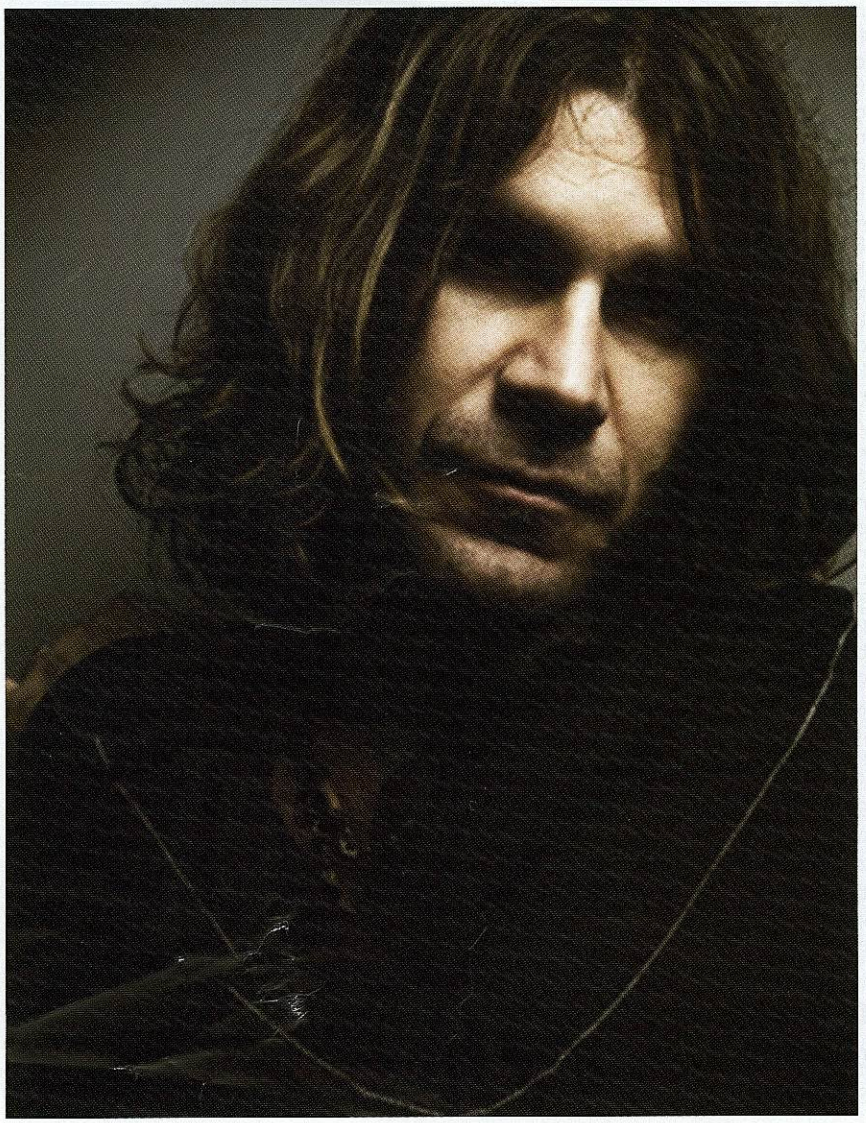

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

AKBANK 19. JAZZ FESTİVALİ'NDEN "ŞEHRİN JAZZ HALİ"NE DEVAM

Türkiye'nin en uzun soluklu festivallerinden Akbank Jazz Festivali şehri jazz'la donatmaya geliyor. 19.su düzenlenen festivalin, "Şehrin Jazz Hali" sloganıyla hazırladığı programı yine sürprizlerle dolu...

AKBANK 19. Caz festivali
15-25 Ekim 2009

15 – 25 Ekim 2009 tarihlerinde Pozitif'in organizasyonuyla dünyanın en önemli jazz sanatçılarını ülkemizde ağırlayan, genç ve başarılı jazz sanatçılarına performans sergileme olanağı sunan Akbank Jazz Festivali'nden güzel haberler gelmeye başladı. Festivalin jazz dolu programının sürpriz isimleri; Terje Rypdal & Ketil Bjørnstad, Cecil Taylor, Joe Lovano Us Five, Marilyn Mazur ve Richard Bona.

Festivalin en heyecan yaratan isimlerinden biri Cecil Taylor. Tarzıyla tüm kalıpları yıkan, eleştirmenler tarafından avangart jazz'ın yaratıcılarından biri olarak selamlanan bu yetenekli piyanistin müziğiyle karşılaştığınız ilk anın büyüsünden kurtulamayacaksınız. "Best Large Ensemble" dalında Grammy ödülü kazanan ünlü saksofon sanatçısı Joe Lovano ve ekibininse coşkulu, dinamik ve heyecan verici performansını ayakta alkışlayacaksınız.

Kuzey Avrupa jazz'ının en üretken isimleri arasında yer alan Norveçli gitarist Terje Rypdal ile aranjör, kompozitör ve piyanist Ketil Bjørnstad'ı aynı sahnede izleyeceğiniz konseri de ajandanıza mutlaka not edin. Bu konserde; akustik piyanonun saf ve melodik dünyası ile elektrikli gitarın sert mizaçlı, keskin ve tavizsiz karakterinin etkileyici buluşmasına tanık olacaksınız.

Akbank 19. Jazz Festivali'nin bir diğer konuğu olan dünyaca ünlü perküsyon sanatçısı Marilyn Mazur; ziller, çıngıraklar, ağaç vurmalılar ve davullar arasında kaybolan sıra dışı performansıyla size müzikal serüvenlerinden bir seçki sunuyor olacak. Festivalin en unutulmaz performaslarından biri olacağına şimdiden kesin gözüyle bakılan Kamerun kökenli basçı Richard Bona ise jazz severleri basgitarın müzikal coğrafyasında renkli bir gezintiye çıkaracak.

Konserler dışında çeşitli workshop ve panellerin de düzenleneceği festivalin bu yılki mekanları; Aya İrini Müzesi, Cemal Reşit Rey Konser Salonu, Akbank Sanat Merkezi, Babylon, The Seed, Roxy, Asithane ve Ghetto olacak.

Ayrıntılı bilgi almak ve gelişmeleri yakından takip etmek için www.akbanksanat.com ve www.akbankjazz.com adreslerini ziyaret edebilirsiniz.

CEMAL REŞİT REY KONSER SALONU

Cecil Taylor

Ses ve müziğe yaklaşımıyla tüm kalıpları

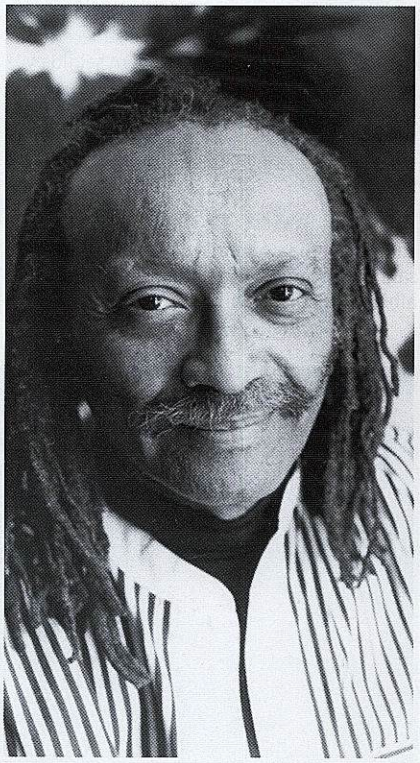

yıkan, eleştirmenler tarafından çağdaş müzik akımlarının en önde gelen kişiliklerinden biri olarak kabul edilen piyanist Cecil Taylor, 1956'da yayınladığı ilk albümü "Jazz Advance" ile avant-garde jazz'ın öncüsü konumuna geldi. Taylor, klasik jazz akımlarının aksine, kompleks ve yeni tarzlar üzerinde yoğunlaşarak çok genç yaşta müzik otoritelerinin dikkatini çekmeyi başardı. 1962'de Down Beat tarafından jazz dünyasının "yeni yıldız"ı olarak lanse edilen sanatçı, 1963 yılında çıktığı kapsamlı Avrupa turnesinde büyük ilgi gördü ve 70'ler boyunca seçtiği yoldan asla ödün vermedi. 1980'lerde birçok albüm çalışması ve çeşitli projelerle hak ettiği saygınlığı sürdüren Cecil Taylor, Down Beat dergisinin jazz anketlerinde de 1980'den başlayarak 1992'ye kadar on üç yıl boyunca en iyi piyanist seçildi. Cecil Taylor, müziğiyle ilk kez tanışan dinleyicileri yaşadıkları ilk şokun ardından, nefes kesen virtüözlüğü ile bambaşka bir dünyaya davet ediyor. Festival kapsamında sanatçı, müziğini tiyatro ve şiir ile sarıp sarmaladığı, en ince ayrıntıların üzerinde alabildiğine titizlikle durduğu avant-garde'dan da öte bir performans sergileyecek.

CEMAL REŞİT REY KONSER SALONU

Joe Lovano's Us 5

80'lerin sonundan bu yana jazz müziğinin en önde gelen ve verimli tenor saksofoncularından biri olan, aldığı birçok ödülün yanısıra 2000 yılında "Best Large Ensemble" dalında Grammy ödülü de kazanan Joe Lovano, tüm kompozisyonlarında ilk defa kendi imzası bulunan son projesi Us Five ile İstanbul'da jazz severlerle buluşuyor. Berklee mezunu olan Joe Lovano küçük yaşlarda alto ile başlayıp sonrasında tenor saksofonda karar kıldığı müzikal yolculuğu boyunca, geleneksel köklerden beslenmesine rağmen jazz müziğine getirdiği araştırmacı, modern, dinamik ve yenilikçi yorumlarla kendine has bir yer edindi. 90'lı yıllardan bu yana birçoğu Blue Note etiketiyle yayınlanan çalışmalarında Dave Holland, Michel Petrucciani, John Abercrombie, Ed Blackwell, Paul Motian ve Hank Jones gibi isimlerle birlikte çalıştı. Genç yaşlarda John Coltrane ve Ornetta Coleman gibi ustaların "Özgür Jazz" akımı etkisinde kalan Lovano için özellikle sahnedeki müzisyenler arasındaki ortak dil kurgusu ve iletişim hep ön planda oldu. Lovano'nun farklı enstrümanlar da çaldığı ve ilk olarak 2007 yılında biraraya Us Five projesi özellikle bünyesinde iki davulcunun yer alması ile dikkat çekiyor. Zengin ve değişken bir yelpaze üzerinde farklı renklerin, seslerin ve duyguların taze bir yorumunu sunan grup bir beşli olmanın yanısıra parçalarda farklı dörtlü, üçlü ve ikili kombinasyonlara da yer açıyor. Akışkan, coşkulu, dinamik ve heyecan verici bir yolculuğa Joe Lovano ve ekibiyle birlikte çıkmak için sizler de hazırlanın.

CEMAL REŞİT REY KONSER SALONU

Marilyn Mazur

Perküsyonist, piyanist ve besteci Marilyn Mazur, Amerikalı zenci bir baba ve Danimarkalı bir anneye sahip olmanın genetik avantajları ile büyüdü. Bale ve piyano eğitimi aldı. 1975'de perküsyonist bir ekip olan Six Winds grubuyla sahne aldı. 1985'te, trompetçi Palle Mikelborg yardımıyla tanıştığı Miles Davis orkestrasına katıldı. Ardından Gil Evans, Wayne Shorter ve Jan Garbarek ile sahne ve stüdyo çalışmaları gerçekleştirdi. 1989 yılında "Future Song" topluluğunun öncüsü olan Mazur, daha sonra da "Percussion Paradise" adlı grupta yer alarak etkileyici performansıyla dikkatleri üzerine çekmeyi başardı. Downbeat dergisi tarafından 1989,1990 ve 1995 yıllarında "dünyaca tanınması gereken perküsyon ilahı" olarak tanımlanan sanatçı, 2001 yılında dünyanın en önemli jazz ödüllerinden biri olan "Jazzpar" ödülünü kazandı. Jazz dünyasının en büyüleyici perküsyonistlerinden biri olan Marilyn Mazur, ziller, çıngıraklar, ağaç vurmalılar ve davullar arasında kaybolan sıradışı performanslarıyla tanınıyor. Müziğinde zengin ve enstrümanlarla dolu öyküler anlatmayı seven aynı zamanda dünyanın pek çok ülkesinden topladığı otantik enstrümanlarla ciddi bir koleksiyonun da sahibi olan Mazur, özellikle Çin'den Afrika'ya kadar çeşitli kültürlerdeki perküsyon geleneği üzerinde uzman bir isim.

CEMAL REŞİT REY KONSER SALONU

Richard Bona

Kamerun kökenli dünyaca ünlü bas sanatçısı Richard Bona, müzisyen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Doğuştan gelen şansı ve yeteneği sayesinde sadece 5 yaşındayken ailesinin de desteği ile kendi enstürmanlarını yapmaya başladı. 11 yaşında gitar çalmaya başlayan Bona, 13 yaşındayken ilk kez Fransa'da profesyonel müzik dünyasına adım attı. Çalışmalarını bir süre Almanya'da sürdürdükten sonra müzik öğrenimi için Fransa'ya yerleşen sanatçı, burada çok sayıda önemli jazz kulübünde performanslar sergiledi. Bona, aralarında Manu Dibango, Salif

Keita, Jacques Higelin ve Didier Lockwood gibi önemli isimlerle de sahne çalışmaları yaptı. 1995 yılında New York'a yerleşmesinin ardından çalışmalarına buradan devam eden Bona, Larry Coryell, Randy Becker, Mike Stern ve Steve Gadd gibi isimlerle birlikte yaptığı sahne ve stüdyo performansları ile sanatına yeni boyutlar kazandırdı. 1998 yılında Harry Belafonte'nin Avrupa turnesinin Müzik Direktörü olan sanatçı, ilk solo albümü olan "Scenes of my life"'ı da bir yıl sonra piyasaya sundu. Aynı zamanda Jaco Pastorius'un albümlerinde yer alan Bona, 2002 yılında Pat Metheny Group ile kapsamlı bir dünya turnesine çıktı. İlk albümünün yayınlanmasından bu yana hemen her yıl yeni bir albüm ile hayranlarını ve eleştirmenleri büyülemeyi başaran sanatçı, 2004'te yayınlanan 5. stüdyo albümü Tiki'de John Legend ile "Please Don't Stop" şarkısını seslendirerek listelerde üst sıralarda yer almayı başardı. Müzik kariyerini aktif olarak sürdüren Richard Bona, aynı zamanda New York Üniversitesinde profesör olarak görev yapıyor.

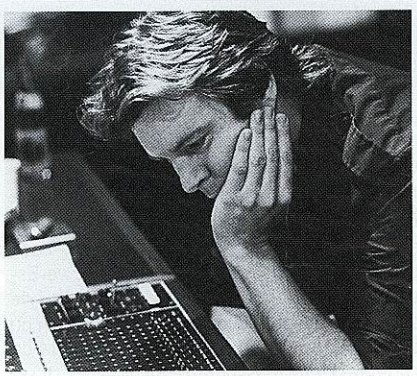

AYA IRINI MÜZESİ

Terje Rypdal & Ketil Bjørnstad

40 yıl gibi uzunca bir süredir Kuzey Avrupa jazz'ının en üretken isimleri arasında yer alan Norveç orijinli gitarist Terje Rypdal ve piyanist Ketil Bjørnstad, Akbank Jazz Festivali kapsamında biraraya geliyor. Klasik piyano eğitimi alsa da ana enstrümanı olan gitarı kendi kendine öğrenen multi enstrümantalist Terje Rypdal, Clapton ve Hendrix gibi ikonlardan esinlenerek geliştirdiği gitar tekniği ve zaman içinde jazz, rock, klasik ve ambient gibi türleri bir potada eriterek oluşturduğu benzersiz içerikle ECM etiketinin ve jazz dünyasının simge isimlerinden biri haline geldi. 20'nin üzerinde albüme imza atan, birçok önemli jazz müzyeni ile ortak çalışmalar gerçekleştirse de kendini "jazz gitaristi"i olarak tanımlamayan Rypdal; ilerici, deneysel ve doğaçlamanın başrolde olduğu tarzıyla kendini yenilemeye devam ediyor.

Ketil Bjørnstad ise ilk anda piyanist olarak anılsa da; müzikleri Jean-Luc Godard, Ken Loach gibi yönetmenlerin filmlerinde kullanılan bir aranjör / kompozitör, eserleri birçok dile çevrilen başarılı bir yazar ve eleştirmen. İlk çalışmasına 16 yaşında imza atan ve bugüne değin 50'nin üzerinde albümde yeralan sanatçı Avrupa jazz'ının saygın figürlerinden biri olarak gösteriliyor. İkilinin yaklaşık 10 yıla yayılan birlikteliklerinin bir uzantısı olan dinleti; akustik piyanonun saf, akışkan ve melodik dünyası ile elektrikli gitarın sert mizaçlı, keskin ve tavizsiz karakterinin etkileyici bir buluşması olmaya aday.

Vassilis Tsabropoulos; festivalin açılış konseri

Bu yıl Akbank Jazz Festivali'nin açılış konserini yapacak olan Vassilis Tsabropoulos Atinalı bir piyanist. Küçük yaşlarda başladığı piyano derslerine 10 yaşında girdiği yarışmalardan birincilikler alarak kariyerine başladı. Atina Milli Konservatuarı'ndan sonra Paris Konservatuarına Aristotle Onassis bursuyla gitti. Salzburg Academy ve Julliard Müzik Okulundaki müthiş hocaları Rudolf Serkin ve Tatiana Nikolayeva ile çalıştı.

UNICEF yarışmasını kazandığında sadece 10 yaşındaydı. Bunu takiben pek çok ödül aldı. Solist olarak eşlik ettiği orkestralar ise; Czech Philharmonic, Yuta Symphony Orchestra, Budapest Chamber Orchestra, Sofia Philharmonic, Italy Radio Orchestra, Athens Camerata, Athens Radio Symphony Orchestra, Color Orchestra, Lyon Orchestra ve Huston Philharmonic.

Avrupa'da pek çok uluslararası festival ve resitalde çaldı. Dünyanın en önemli müzik sahnelerinde açılış ve kapanış konserlerini verdi. Beethoven, Mozart, Chopin ve Bach repertuarı üzerinde uzmanlaştı. Aynı zamanda Rus repertuarına da merak saldı ve Rachmaninov, Prokoviev ve Scriabin de çaldı.

Çalarken sıcak müzikal duyguyu incelik ve hassasiyetle entelektüel dürüstlükle birleştiren sanatçı kariyerini solo müzisyen olarak yapmış; özellikle orkestra müziği, yaylı dörtlüler, violin ve cello için müzik yazmıştır.

Klasik müzik piyanisti olarak tanınır, 19 ve 20 yıl müziklerini yorumlamakla ünlüdür. Hem besteleri hem de yorumları uluslararası müzik çevrelerinde saygı görmektedir.

2000 yılından itibaren de ECM Records'dan albümleri çıkmakta. The Promise albümü yeni piyasaya çıktı. Avrupa'da Arild Andersen ve John Marshal ile üçlü olarak turladı. İngiltere, Almanya, İtalya, Avusturya, Norveç, Danimarka, Fransa ve Yunanistan'da konserler verdiler. Konser faaliyetlerinin yanı sıra Tsabropoulos ve kompozisyon ve piyano dersleri de veriyor. Vassilis Tsabropoulos kuşağının sanatında en titiz müzisyenlerinden biri olarak kabul ediliyor. Atina'da, ailesi ile birlikte yaşıyor. Festival kapsamında Aya İrini'de 15 Ekim'de Promise projesi ile sahne alacak.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Bu yılki festivalin en önemli konuklarından biri

Joe Lovano ve yeni projesi US Five

Akbank 19. Jazz Festivali'nin en heyecan verici konserlerinden biri Joe Lovano Us Five projesi kuşkusuz. 23 Ekim Cuma akşamı, Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda gerçekleşecek olan konserde, Lovano'ya piyanoda James Weidman, basta Esperanza Spalding, davullarda ise Francisco Mela ve Otis Brown III eşlik edecek. Us Five, hem yapısı itibariyle, hem de çalan müzisyenler itibariyle hem değişik, hem de dinamik bir topluluk. 2007 yılından bu yana aralıklarla birlikte çalan müzisyenlerin gerçekleştirdiği kayıt, 5 Mayıs 2009 tarihinde Blue Note tarafından piyasalar sunuldu. Bu albümün, Lovano'nun Blue Note'tan çıkardığı 21. albüm olduğunu da belirtmek gerekli kuşkusuz.

Folk Art, Lovano'nun Us Five adını verdiği topluluğuyla kaydettiği son albümü. Her biri kendi kariyerinde belli bir noktaya gelmiş, ancak onun ötesinde çok ciddi gelecek vadeden, genç dinamik müzisyenlerle bir araya gelerek kaydettiği bu albümde, Lovano müzikal karakterini açıkça yansıtıyor. Lovano ve ekibi, tümü Lovano'ya ait olan 9 eserin kaydından önce, geçtiğimiz Kasım ayında Village Vanguard'da bir hafta boyunca performans sergiledi. Lovano, bu albümde tenor saksofon, alto saksofon, alto klarnet çalmanın yanı sıra, taragato ve aulochrome ismindeki iki ilginç perküsyon aleti de çalıyor.

Lovano, Us Five ile aynı şarkı içinde, çok farklı duo ve trio formatları yakalamayı başardı. İki davulun aynı anda çalması, başlı başına bir ritim seksiyonu oluşturuyor ve Esperanza Spalding'in solo yetenekleriyle apayrı bir boyut kazandırıyor. Lovano'nun bu esnek toplulukta en çok keyif aldığı nokta da zaten farklı formasyonlarla birlikte çeşitli şekillerde çalabilmek. İki davulun birlikte çalması, bir davul ile saksofon solosu, ya da sadece piyano ve basın birlikte karşılıklı soru cevap halinde doğaçlama çalması, Lovano'nun birbirinden dinamik ve yaratıcı bu genç ekiple neden çaldığını gösteriyor. Kendi tecrübesini onlara aktarırken –ki Berklee College of Music tarihinde gelmiş geçmiş en genç eğitmen olan Esperanza Spalding, aynı zamanda Joe Lovano'nun da öğrencisiydi – onlardan edindiği gençlik enerjisi de ortaya çıkıyor.

Joe Lovano, tam adıyla Joseph Salvatore Lovano, 1952 yılında Cleveland'da dünyaya geldi. Lovano'nun ataları, İtalya'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne göç etmişlerdi ve geniş ailesinin birçok ferdi müzikle profesyonel olarak ilgileniyordu. Üç amcasından ikisi tenor saksofon, diğeriyse trompet çalıyordu. Ancak, Joe Lovano'nun babası Tony "Big T" Lovano, ailenin müzik anlamında en önde gelen figürüydü. Big T, döneminin en ünlü yerel saksofoncularından biriydi ve kariyeri boyunca Stan Getz, Flip Phillips gibi müzisyenlerle aynı sahnede yer almıştı.

İlk eğitimini babasından aldı Joe Lovano. Beş yaşında alto saksofon çalmayan başlayan müzisyen, birkaç yıl içinde tenora geçti; yıllar içinde de kendi sesinin tenor olduğu konusuna karar kıldı. Küçük Joe, babasının çalışmalarını takip eder, onun geniş arşivindeki plakları defalarca dinlerdi. Bu dönemde onu en çok etkileyen müzisyenler Dizzy Gillespie, James Moody, Sonny Stitt ve Rashaan Roland Kirk'tü. Henüz ilk gençlik yıllarında, babası Lovano'yu hem kendi konserlerine götürür, hem de şehre gelen müzisyenlerin konserlerini izler, onlarla tanışma fırsatı bulurdu.

16 yaşında Cleveland'deki yerel barlarda sahne almaya başlayan Joe'nun bu dönemde de en büyük destekçisi babasıydı. Babasının katılamadığı konserlerde onun yerine çalar, ondan saksofonun nasıl çalınacağına, konserde çalınacak olan parçaların nasıl ve hangi sırada seçileceğine, bir müzik grubuna nasıl liderlik edileceğine dair birçok konuda fikir alırdı.

Joe Lovano'nun, çok yönlü ve esnek bir müzisyen olmasını sağlayan en etkili faktörlerden biri, onun prestijli müzik okulu Berklee College of Music'teki yıllarıdır. Burada, hem sınıf arkadaşlarıyla, hem de eğitmenleriyle çok iyi ilişkiler kuran, karşısına çıkan her konser ve kayıt fırsatını değerlendiren, günlerce, haftalarca durmadan çalışmaktan hiçbir zaman çekinmeyen Lovano, içindeki yeteneği ve müzik aşkını burada yeşertme imkanını buldu.

Bebop ekolüyle yetişen, ancak Berklee'de modal müzikle tanışan Lovano, bir anlamda birbirine zıt iki anlayışı aynı potada eritti. Herb Pomeroy, Joe Viola, Andy McGee, John LaPorta gibi müzisyenlerden jazz'ı teorik ve pratik anlamda her yönüyle birleştiren bütünsel bir eğitim aldı. Gary Burton'ın Berklee'deki ilk yılında, onun öğrencisi oldu ve kurduğu toplulukta çaldı.

1960'larda John Coltrane, Ornette Coleman ve Jimmy Giuffre'yi dinleyerek ilk defa modal müzikle tanıştı. Berklee'deki yıllarında mainstream ile modal jazz'ı bir araya

getirme çabaları da, Lovano'nun müzik kimliğinin oluşmasını sağlayan aşamalardan biri oldu. Lovano'nun müziğini yalın bir şekilde ifade etmek gerekirse, fusion'u ve free jazz'ı, bebop ve hard-bop ile bağdaştıran bir stil olduğu söylenebilir.

Lovano, Berklee yıllarında jazz teorisinin yanı sıra, okulun ve Boston'ın hareketli atmosferinden de faydalanarak birçok yerde, birbirinden farklı müzisyenlerle sahne aldı ve ciddi anlamda tecrübe kazandı. İlerleyen yıllarda, birçok genç saksofoncuya ve müzisyene ilham kaynağı oldu, onları farklı şekillerde bilgilendirdi. Mezuniyetinin yaklaşık yirmi yıl ardından, 1994 yılında Berklee College of Music'ten Seçkin Mezun Ödülü'ne layık görüldü ve 1998'de de şeref doktorası unvanını aldı. Lovano, 2001 yılından itibaren de aktif olarak eğitmenlik kariyerini Gary Burton Jazz Performansı Kürsüsü'nde sürdürüyor.

Lovano, Berklee'nin ardından Cleveland'a döndü ve Dr. Lonnie Smith'le çalmaya başladı; 1974 yılındaki Aphrodisiac for a Groove Merchant kaydında yer aldı; Smith'in ardından ise Brother Jack McDuff orkestrasında çaldı. Lovano'nun müzikal köklerine baktığımızda da, bu iki grupta çalmasının kesinlikle rastlantı olmadığını söyleyebiliriz. Bir anlamda, babasıyla birlikte çalıştıkları tarzı, gençliğinde edindiği müzikal tecrübeleri, bu iki toplulukta bire bir hayata geçirme fırsatı buldu. McDuff'la New York da dahil olmak üzere, geniş kapsamlı ilk turnesine çıkan müzisyen, özellikle New York'un baş döndürücü atmosferinden etkilendi, hem de kariyerinin burada gelişebileceğini görerek New York'a taşındı.

0 yıllarda, günümüzde de olduğu gibi, Manhattan, jazz'ın dünyadaki en büyük merkezlerinden biriydi ve tüm genç müzisyenlerin çalmak isteyebileceği kulüpler burada bulunuyordu. Lovano, çok genç bir müzisyen olarak kendini Manhattan'da kanıtlamaya başladı; Chet Baker'la, Albert Dailey'le, Rashied Ali ve Sam River'la çaldı.

1976 yılında, henüz sadece 24 yaşındayken, Woody Herman'ın 40. yıldönümü turnesine katılan Lovano, aralıksız üç yıl boyunca bu orkestrada yer aldı. Hatta Carnegie Hall'da "40. Yıldönümü Konseri"nde de Stan Getz, Zoot Sims, Al Cohn, Jimmy Guiffre ile birlikte solo çalan müzisyenlerden biriydi. Hatta bire bir birlikte çalma fırsatı bulduğu Stan Getz, aynı zamanda Herman'ın en önemli ilham kaynaklarından biri oldu. Hem saksofonun tonu, hem de akıcı, lirik çalışı, Lovano için vazgeçilemez bir öğe haline geldi. İlk Avrupa turnesine de Woody Herman Orkestrası'yla birlikte çıkan müzisyen, bu dönem boyunca özellikle big band sound'u konusunda kendini geliştirme fırsatı buldu. Çıktıkları dünya turnesinde üniversiteler ve liselerde dahi konserler verdiler; Lovano da Herman ile birlikte buralarda workshoplar ve masterclass'lar düzenledi.

Herman Orkestrası'nın ardından, tekrar New York'a yerleşen ve burada birbirinden farklı müzisyenlerle birlikte çalan, jam session'lara katılan, farklı kulüplerde sahne alan müzisyen, bu dönemde kendisi de solist olan Judi Silvano'yla evlendi.

Lovano, 1980 yılından itibaren on bir yıl boyunca pazartesileri Manhattan'ın merkezindeki ünlü Village Vanguard'da Bob Brookmeyer'in müzikal direktör olduğu Mel Lewis Orkestrası'yla birlikte çaldı. 1985 yılında da Kenny Werner, Dennis Irwin ve Mel Lewis'in de Lovano'ya eşlik ettiği Tones, Shapes and Colors albümünü kaydetti. Mel Lewis Orkestrası'nın yanı sıra Bob Brookmeyer, Carla Bley, Gunther Schuller gibi müzisyenlerin orkestralarında yer aldı; aynı zamanda Charlie Haden'ın yönettiği Liberation Music Orchestra'da bir dönem çaldı. Lovano'nun orkestral anlamda jazz üretirken beslenmiş olduğu en büyük ilham kaynakları kendisinin de yer aldığı bu orkestralar oldu.

1981 yılında Paul Motian ve Bill Frisell'le birlikte bir trio oluşturdular ve geçtiğimiz yirmi yıl içinde başta Avrupa olmak üzere birçok ülkede birlikte konser verdiler. Hem bu trionun başarısı, hem de Tones, Shapes and Colors ile yarattığı bilinirliliğin ardından kendi liderliğinde kurduğu topluluklarla turnelere çıktı; Peter Erksine, Herbie Hancock, Elvin Jones, Charlie Haden, Dave Brubeck, Billy Higgins, Dave Holland, Michel Petrucciani, Lee Konitz, Abbey Lincoln, McCoy Tyner, Jim Hall ve daha birçok müzisyenle birlikte çaldı.

Joe Lovano'nun müzik kariyeri boyunca yollarının kesiştiği birçok müzisyen vardır; Paul Motian, Bill Frisell, Mel Lewis, Kenny Werner gibi isimlerin yanında John Scofield da Lovano için çok önemlidir. Berklee'den sınıf arkadaşı olan ve müzikte benzer bakış açılarına sahip olan Scofield'la ilk kayıtlarını 1989 yılında gerçekleştirdiler ve 1993 yılına kadar aralıksız konserler verdiler. Scofield'la yaptıkları Time On My Hands, What We Do, ve Landmarks albümleri birbiri ardına başarılı olan çalışmalardı.

Lovano'nun 1990'larda kaydettiği en ilgi çekici albümlerden ikisi, zamanında Miles Davis toplulukları için de çalmış ve aranjman yapmış olan Gunther Schuller'in düzenlemelerini gerçekleştirdiği From the Soul ve Rush Hour'du. Her iki albümde de, hem Lovano'nun hem de Schuller'in besteleri bulunuyor, özellikle Lovano'nun yapıtları, Schuller'in aranjmanlarıyla yepyeni bir kimlik kazanıyordu.

Bazı müzisyenler – jazz, ya da pop, janr fark etmeksizin – anlaştıkları plak şirketleriyle uzun yıllar yola devam ederler, plak şirketiyle iyi ilişkiler içinde oldukları ve ortak bir dil yakalayabildikleri takdirde, geleceklerini ve gelirlerini de bir anlamda garanti altına almış olurlar. Ancak, bu durumun en önemli zorluğu da, müzisyenin de, plak şirketinin talepleri doğrultusunda, ticari başarı yakalama baskısı altında olması ve bu sebepten ötürü istediği eserleri ortaya koyamamasıdır.

Lovano'nun, Blue Note ile olan ilişkisi de, işte böyle uzun vadeli bir süreç oldu. 1991 yılından bu yana, neredeyse 20 yıldır, Blue Note şirketiyle çalışan müzisyen, bu firmadan en son 21. albümünü piyasaya çıkardı. Blue Note'un başkanı Bruce Lundvall ile de iyi bir dostluğu var Lovano'nun. Birbirlerini iyi anlıyorlar, birbirleriyle ortak bir dil konuşuyorlar. Hem Lovano, ticari başarı getirebi-

lecek projeler düşünebiliyor, hem de Lundvall, Lovano'nun kendini istediği gibi ifade edebilmesi ve yaratıcılığını projelerine yansıtabilmesi için gerekli alanı ona tanıyor. Zaten Blue Note'un tekrardan yükselişe geçmesinin, 70. yılında yine jazz dünyası için çok önemli bir yer teşkil etmesinin en büyük sebebi, Lundvall'ın orijinallik peşinde olan serüveni.

Ayrıca, Lovano'nun dönem dönem birlikte çaldığı müzisyenlerle uzun süren iyi dostluklar kurması, olumlu ve yapıcı bir insan olması, albümlerindeki kadroları da güçlendiren önemli bir faktördü. Örneğin, Blue Note firmasından çıkardığı üçüncü albümü olan Universal Language'da yer alan Jack DeJohnette, Charlie Haden, Steve Swallow, Tim Hagans, Kenny Werner ve Scott Lee, Lovano'yla daha önce farklı projelerde yer alan ve Lovano'nun hem kişiliğinden hem de müzikal perspektifinden etkilenmiş müzisyenlerdi.

Scofield, Lovano ile bir kez daha bir araya geldiğinde, yıl 2002'ydi ve bu sefer onlara Dave Holland ve Al Foster da eşlik ediyordu. ScoLoHoFo adı altında bir araya gelen dörtlü, özellikle her müzisyenin kendi programının yoğunluğundan dolayı bir kayıt yapmadı; ancak çok keyifli konserler verdikleri bir turneye çıktılar.

Berklee College of Music'in web sitesinde, Lovano, hem müziğini, hem de kendi eğitim anlayışını şöyle ifade etmiş:

"Jazz'ı öğretirken, eskilere giderek, jazz'ı nasıl kendinize öğretebileceğinizi, müziğin farklı öğelerini nasıl bir araya getirebileceğinizi, melodilerin nasıl farklı şekillerde yorumlanabileceğini ve nasıl başka insanlarla birlikte çalabileceğinizi öğrendiğim o derslere dönüyorum. 'Müziğin farklı öğeleri" derken de, poliritmik yapıların ve gelişimlerin, seslerin, renklerin ve gamların özelliklerinden bahsediyorum. Başçının ve piyanistin çaldığı harmonik ritim, davulcunun çaldığı poliritmik öğeler ise tamamen buna dahil.

Kendi kendime çalarken, çok fazla eşliksiz bir şekilde çalıyorum ve herkese bunu tavsiye ediyorum. İnsanın kendi kendine, eşliksiz bir şekilde solo çalma yaklaşımı geliştirmesi lazım. Kendi enstrümanınızı öğrenirken, kendi kendinize çalmanız, başka bir kayda eşlik etmeniz değil, baş başa enstrümanınızla birlikte olmanız gerekir. Her seferinde kendim de çalarken, kendi saksofonumu sevgiyle kucaklayabiliyorum. Çünkü benim için jazz, insanın enstrümanını kullanarak kendini ifade etmesidir. Her zaman çaldığınızda, bir müzisyen olarak nerelere seyahat ettiyseniz, neler hissettiyseniz, onlar ortaya çıkar. Ne kadar hızlı çaldığınız ya da ne kadar iyi tekniğiniz olduğu asıl nokta değildir. Aslı önemli olan kendi yaklaşımınızı kendi enstrümanınızda geliştirmeniz ve çaldığınız müzik her ne olursa olsun, kendi kişiliğinizi bu enstrümanınıza yansıtmanızdır."

Lovano, 1990'ların sonunda, jazz dünyasında eşine kolay kolay rastlanmayacak bir ekip kurdu: Saksofon Summit. Dave Liebman ve Michael Brecker'la yola çıkan ekip, Michael Brecker'ın acı kaybının ardından Ravi Coltrane ile devam etti. Üç saksofonla yaratıcı işler ortaya çıkarmak, elbette kolay değil. Ancak, bu kadar iyi müzisyenleri bir araya toplayan Lovano, doğrusu bu işin de altından başarıyla kalktı.

Lovano'nun başarısının en önemli sırrı, kendini ifade etmek için her seferinde farklı yollar bulması, jazz'ın geleneğini, yeni temalarla güçlendirmesi; bunları gerçekleştirirken de sergilediği cesur yaklaşımlar. Farklı formatları deneyen, şimdiye kadar kimsenin denemediği fikirleri öne sürmekten çekinmeyen müzisyen, aslında jazz'da yepyeni bir çığır açmadı. Ancak, kesinlikle kendi sesini yakaladı, kendini yeniden var etmekten çekinmeyerek, ne kadar esnek olabileceğini göstererek, ciddi bir tarz oluşturdu. Trio, düet, quartet, quintet, saksofon ensemble, nonet gibi farklı formatlar denedi, her seferindeki arayışlarında da dinamik kişiliğinin ödülünü aldı.

Lovano, bir besteci olduğu kadar yorumcu, yorumcu olduğu kadar lider. Üç meziyeti de hakkıyla kullanan, sürekli çalışan, çalan, konserler veren, kayıtlar yapan bir müzisyen. Defalarca Grammy'e aday gösterilen ve Grammy alan, Down Beat, Jazz Times gibi prestijli jazz yayınları tarafından Yılın En İyi Tenor Saksofoncusu seçilen Lovano'nun en büyük motivasyonu ise, müziğin kendisine karşı duyduğu büyük sevgi.

AKBANK 19. JAZZ FESTİVALİ

15 - 25 Ekim 2009

AYA İRİNİ MÜZESİ / HAGIA EIRINE MUSEUM

15 Ekim Perşembe-20:30- Vassilis Tsabropoulos " The Promise"

16 Ekim Cuma - 20:30 - Terje Rypdal - Ketil Bjørnstad

CEMAL REŞİT REY KONSER SALONU

CEMAL REŞİT REY CONCERT HALL

22 Ekim Perşembe - 20:00 - Cecil Taylor - Tony Oxley

23 Ekim Cuma - 20:00 - Joe Lovano Us Five

24 Ekim Cumartesi - 19:30 - Marilyn Mazur - 21:45 - Richard Bona

BABYLON

15 Ekim Perşembe - 21:30 - Bik Bent Braam "Extremen"

16 Ekim Cuma - 21:00 - Hypnotic Brass Ensemble*

17 Ekim Cumartesi - 21:30 - İmer Demirer Quartet - 00:00 - Andy Votel (DJ Set)

18 Ekim Pazar - 19:00 - Burçin Büke Quartet

20 Ekim Salı - 21:30 - Justin Adams - Juldeh Camara

21 Ekim Çarşamba - 20:30 - Trio 3 - 23:00 - Grand Pianoramax featuring Celena Glenn aka Black Cracker

22 Ekim Perşembe - 21:30 - Aki Takase "Plays Fats Waller"

23 Ekim Cuma - 22:00 - Jose James 00:00 - Yakuza (DJ Set)

24 Ekim Cumartesi - 21:00 - İlhan Erşahin's İstanbul Sessions*

GHETTO

22 Ekim Perşembe - 22:00 - Niyaz

THE SEED

15 Ekim Perşembe - 21:00 - Fahir Atakoğlu Trio

AKBANK SANAT

16 Ekim Cuma - 19:00 - Carl Ludwig Hübsch's Longrun Development of the Universe - 20:30 - Trio BraamDeJoode-Vatcher Quartet featuring Peter van Bergen

17 Ekim Cumartesi - 14:00 - Atölye "Mavi Jeans ile Tişört Tasarımı" - 19:00 - konstruKt & Guests

20 Ekim Salı - 19:00 - Söyleşi "The Khalif of Valby: Dexter Gordon" / Maxine Gordon

21 Ekim Çarşamba - 19:00 - Panel "Kuşaklararası Jazz" / Feridun Ertaşkan

22 Ekim Perşembe - 19:00 - Panel "Jazz'ın Fotoğrafı" / Merih Akoğul

23 Ekim Cuma - 19:00 - Geraldine Laurent "Time Out Trio"

24 Ekim Cumartesi - 14:30 - Atölye "Çocuklarla Müzikal Kaynaşma" / Hülya Tunçağ - 19:00 - Cenk Erdoğan Trio

25 Ekim Pazar - 18:00 - Panel "Beyazperde'de Jazz" / Sevin Okyay

ROXY

21 Ekim Çarşamba - 15:00 - Düşler Akademisi Ritim Atölyesi

24 Ekim Cumartesi - 15:00 - Düşler Akademisi Ritim Atölyesi

25 Ekim Pazar - 15:00 - Düşler Akademisi Ritim Atölyesi - 19:00 - Düşler Akademisi "Social Inclusion Band"

ASİTANE

Jazzlı Brunch

18 Ekim Pazar - 11:30 - EVO Trio

25 Ekim Pazar - 11:30 - EVO Trio

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ

20 Ekim Salı - 19:30 - İlhan Erşahin's İstanbul Sessions– Kampüste Jazz

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ

21 Ekim Çarşamba - 19:30 - İlhan Erşahin's İstanbul Sessions– Kampüste Jazz

BAHÇEŞEHİR ÜNİVERSİTESİ

22 Ekim Perşembe - 19:30 - İlhan Erşahin's İstanbul Sessions– Kampüste Jazz

BEYKENT ÜNİVERSİTESİ

23 Ekim Cuma - 19:30 - İlhan Erşahin's İstanbul Sessions– Kampüste Jazz

AKBANK SANAT KAFE'DE AKŞAMÜSTÜ JAZZ

17 ve 24 Ekim 18:00 – 19:30

Sami Kısaoğlu

Fats Waller'ın ruhunu Babylon'da yad edecek olan Japon piyanist

Aki Takase

Japonya... Dünya jazz piyasalarına her ne kadar uzak gibi görünse de bir o kadar yakın ve bir o kadar ilgiyle olup bitenleri takip eden bir ülke. Sadece jazz'ı Avrupa ve Amerika'dan ithal eden bir ülke değil, aynı zamanda yetiştirdiği müzisyenlerle, kayıt firmalarıyla, jazz okullarıyla ve yayınlarla jazz'ı üreten ve dünyaya ihraç eden bir ülke. Dünyanın en önemli jazz dergilerinden biri olan Swing Journal, yine jazz severlerin en sevdiği plak firmalarından Venus ve dünyadaki diğer örnekleri kıskandıracak güzellikte olan jazz kulüpleri ve festivalleri Japonya'nın dünya jazz sahnesine olan en önemli katkılarından sadece birkaçı.

Japonya ve jazz sözcükleri yanyana geldiğinde ilk akla gelen isimlerden biri de hiç şüphesiz Aki Takase. Japonya'nın jazz dünyasına armağan ettiği en önemli isimlerden biri olan sanatçı, jazz piyanistleri arasında eşine az rastlanılır genişlikte bir repertuara sahip. Piyanosunda jazz stilleri arasında çıkmış olduğu gezintide jazz müziğine yakın duraklara da uğramayı ihmal etmeyen (blues, vodvil, rock & roll). Japon piyanist; Duke Ellington'dan Thelonious Monk'a, Fats Waller'dan Ornette Coleman'a uzanan repertuarında ruhunda doğuştan var olan swing duygusunu ve mizah dolu yaklaşımı sürekli kılmayı başarıyor. Kariyerinin ilk dönemlerinde serbest stilde çalan en önemli piyanistlerden biri olan ve Cecil Taylor'dan etkilenen Aki Takase, meslektaşı Japon piyanist Yosuke Yamashita ile birlikte Cecil Taylor'ın piyanoya getirmiş olduğu yeniliklere Batı dışında kulak veren isimlerden biri olmuştu.

Hiç süphesiz Aki Takese'yi bu denli özel kılan çok yönlü bir piyanist ve besteci olmasından öte, yoğun bir espri ve mizah duygusu ile elini attığı her esere bambaşka bir renk ve şekil verebilmesidir. Takase'nin unutulmaması gereken bir diğer özelliği ise müziğinde inşa etmiş olduğu espritüel yaklaşımla büyük bir kontrast oluşturan serbest doğaçlamacı ve soyutlamacı yaklaşımıdır. Sanatçı işte tam da bu noktada biricikleşir. Takase, ustası olarak kabul edebileceğimiz Cecil Taylor'ın açtığı yolu takip ederken bambaşka sularda gezinmiş ve farklı renkler keşfetmeyi başarmıştır. Cecil Taylor jazz'da Afrika geleneği ile Batı'da icra edilen klasik müzik geleneğini en iyi özümseyen isimlerden biri olurken Aki Takese de kendi geleneksel kökenlerini (Takese'nin Japon bir piyanist olduğunu unutmamak gerekir) çağdaş piyano tekniğinde en iyi özümseyen piyanistlerden biri olmuştur. Müziğindeki soyut yoğunluk ve dışavurumculuk ile kimi zaman Cecil Taylor'ı anımsatan Takase, tıpkı Cecil Taylor gibi yeri geldiği zaman piyanoyu bir perküsyon gibi kullanabilir. Kimi zaman absürdlük olarak algılanabilecek sesler ve tınılar sarmalı Takase'nin müziğinde farklı bir bütünlüğe bürünür. Ama başta da belirtildiği gibi Takase tüm bunları yaparken özünde olan swing duygusu, mizahı ve eklektik yaklaşımı kaybetmez.

Müziğinde Ornette Coleman, John Coltrane ve Charles Mingus'dan da izler taşıyan Takase, jazz piyanoda olduğu kadar klasik piyanoda da başarılı bir isim. İlk profesyonel konserini 1981'de Berlin Filarmoni ile veren sanatçı jazz'da olduğu kadar klasik müzik alanında da ne derece yetenekli ellere sahip olduğunu kanıtlar. Onlarca ikili ve üçlü projede yer alan Takase, Joe Henderson'dan Evan Parker'a John Zorn'dan Cecil McBee'ye birçok önemli isimle çalışmasının yanısıra Portekiz'in en önemli seslerinden Maria Joao ile de birçok festivalde sahne alır...

Bu seneki festivalde hiç şüphesiz tüm jazz severlerin ajandasına not ettiği birden çok isim söz konusu. Cecil Taylor ve Joe Lovano gibi yaşarken efsane olmuş ustaların yanısıra Richard Bono ve Vassilis Tsabropoulos gibi kendi geleneksel müziklerini başarıyla jazz ile buluşturan isimlerin performansları da festivalin kaçırılmayacak konserleri arasında. Ama unutmamak gerek ki umulmadık taş sıklıkla başlara iş açar. İşte bu seneki Akbank Jazz'ın en umulmadık taşlarından biri de Aki Takase'nin konseri. Bitirirken küçük bir dipnot, Aki Takase, 22 Ekim Perşembe akşamı Almanya'da yılın en iyi jazz albümü seçilen "Plays Fats Waller" (2004) albümünden eserler seslendiriyor olacak.

Feridun Ertaşkan
cazkolik@cazkolik.com

Jazz'da kontrabasın "sakin güc"ü;

Reggie Workman!

Modern jazz'ın büyük basçısı Reggie Workman 60 yıla varan kariyeriyle jazz'ın yaşayan en saygın isimlerinden, Trio 3'üyle Babylon'da...

"Müzik çalarken çoğu kişi aslında kontrabası duymaz bile ama eğer yoksa da eksikliğini hisseder." Bu lafı kim söylemişti ya da nerede duymuştum hatırlamıyorum ama bir gerçek var ki pek çok müziksever için kontrabas esasen görsel bir alettir. Sakin, iri ve güçlü görünümüyle güven verir. Size de olmuş mudur acaba, konser salonuna girersiniz, sahne boş ve yarı loştur ama enstrümanlar yerleşmiştir, öylece bırakıldıkları yerde dururlar, salona gelen dinleyicileri aslında çoğunlukla ilk onlar karşılar. Sessiz bir ilişki kurulur dinleyici ile enstrümanlar arasında, bir müddet bakışılır, onlar dinleyiciyi süzer, dinleyici birazdan duyacaklarına ilk olarak *'görerek'* hazırlanır. İşte bu anın sahnedeki lideri kontrabastır! İtiraf edin ki bir jazz konserine gittiğinizde kontrabası görünce içiniz rahat eder, evet, birazdan sahnede iyi bir müzik olacak, çünkü kontrbas var! Biraz çocukça bir şey ama eminim pek çok kişi için böyledir bu.

Daha henüz çok küçük bir çocukken, evimizin karşısında arsa dediğimiz boş bir yer vardı, *-aslında arsadan bol bir yer yoktu ya neyse, her boş yere arsa derdik-* her nedense bir gün, beş altı kadar çocuk koşturarak bir takım işe yaramaz kütüklerin yığılıp unutulduğu yere gittik ve herkes eline bir tahta, kütük parçası aldı ve o anda sanki bir orkestra kurmuş olduk, hiç unutmam ben kendimi kontrabas ilan etmiştim. Artık kütük kaldıramayacağım kadar büyüktü de ondan mı bilmiyorum ama halen merak ettiğim bir şey var ki, bu dediğim 1960'lı yıllar, sonlarına doğru, o yıllarda öyle televizyon falan da yok, en azında halen bizde yok, yani televizyonda izlemiş olmam zor, nerede görmüş olabilirim de böylesine benimsemişim bilmiyorum ama pek çoğumuz gibi kendimi hep yakın bulduğum bir enstrüman olmuştur.
Bunları niye anlatıyorum, çünkü bu yıl ondokuzuncusu yapılacak olan *(dergiyi şimdi elinizde tutuyorken muhtemelen festival başlamış olacaktır)* **Akbank Jazz Festivali**'nde bu yıl pek çok iyi ve büyük müzisyen var ama bir de **Reginald Workman** var, meramım budur.

Reginald Workman'ın kuşağı büyük basçılarla dolu, kendi yaşıtları olan **Ron Carter, Dave Holland, Charlie Haden, Cecil McBee, Gary Peacock, George Mraz, Scot LaFaro, Henry Grimes, Rufus Reid** gibi isimlere bir bakın, tüm bu isimlerin sahnede duruşları olgun ve bilgedir. Olan biten her şeyi biliyormuşcasına sessiz ve anlamlı gülümserler, basçıların bu yanlarını çok sevmişimdir. Konser biter, ortalık alkış kıyamet yıkılır ama yine en sakin onlardır. Yukarda saydığım isimlerin tamamına yakını hayatta, tamamı da alanlarının en iyisi isimlerdir ve hepsi de *'tarz'* adamdır.

Şunu diyebilirsiniz, **Reggie Workman** belki **Holland, Peacock, Haden** gibi besteci yanı kuvvetli kişisel bir müziğe yönelmediyse de son kırk yılın avant garde jazz'da, hard bop'da en etkileyici, aranan basçılarından olmuştur hep. Ayrıca basta lirik duyguyu, şiirsel ifadeyi ve uzun cümleleri en güçlü kullanan isimlerdendir. Altmışlı yıllarda Coltrane ile çalarken lirik basın modern jazz'da ne denli önemli olabileceğini gösterdi tüm jazz dünyasına.

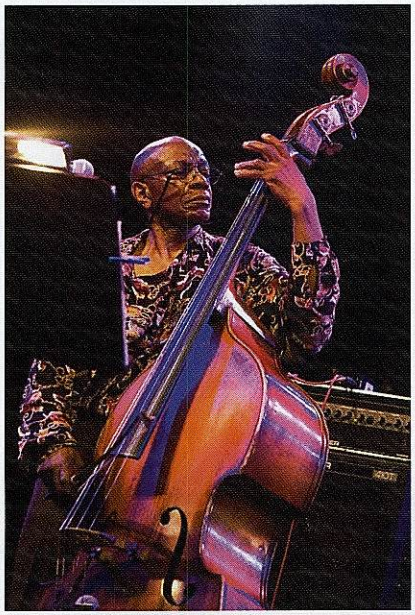

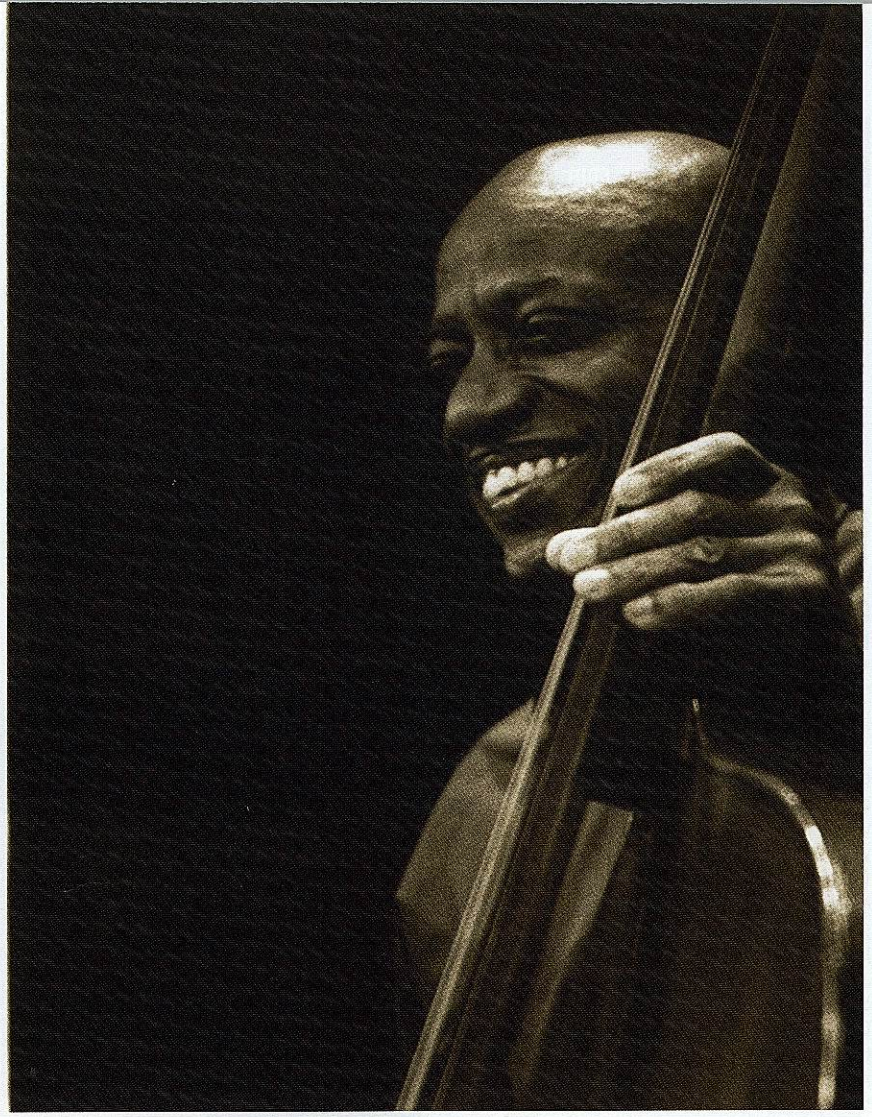

Bu ay festival kapsamında **Trio 3** isimli grupla izleyeceğimiz **Reggie Workman** 26 Temmuz 1937 yılında Pensilvanya'da doğdu. Çocukluğu şehrin canlı ve güçlü müzikal çevresi içinde geçti. Bu yüzden müziğe karşı merakını ve açlığını çocukluk yıllarındaki Pensilvanya'nın canlı ortamına borçlu. Anne babası daha küçük bir çocukken müziği öğrenmesi için özel hoca tuttular, derslerine piyanoyla başladı. Henüz sekiz yaşındaydı, belki sokakta oynanan oyunlardan dolayı dikkatini vermekte zorlanıyordu ama müziği de seviyordu. Basla ilk karşılaşması ise lisede oldu. **Reggie**'nin kuzeni olan bir çocuk ona bas gitarıyla nasıl oynayacağını filan gösterdi. İlk tıngırdatmalarında çıkardığı ses hoşuna gitmişti, bu çalgıyı denemeye karar verdi ama maalesef okulun mevcudunda böyle bir çalgı yoktu, bu yüzden okul orkestrasındaki enstrümanı tuba oldu **Workman**'ın. Lise yılları boyunca bir yandan bas gitarla da ilgilenmeyi sürdürdü, bu sayede tekniğini ve performansını geliştirmeyi, kendi sesini bulmayı başarmıştı. Ellili yılların başlarında sahip olduğu tekniği Philadelphia çevresindeki R&B gruplarında çalarak ilk profesyonel işlerine çıkmaya başlamıştı. Bir süre sonra tenor saksofoncu **Odean Pope** ve piyanist **Hasaan** ile birlikte bir grup oldular. Birlikte yaptıkları müzik **McCoy Tyner**'ın ilgisini çekti ve bu kez davulcu **Eddie Campbell** ile **Tyner** ve **Workman** farklı bir trio kurdular. Grup, çoğu kez çalmaları için davet ettikleri solistler açısından ünlü bir ekip olmuştu ki bu solistlerin arasında **John Coltrane, Benny Golson, Jackie McLean** gibi isimler sık sık sahne alıyordu.

Aynı zamanda bu dönem içinde yerel bir jazz kulübünün kadrolu basçısı olarak da çalışan **Workman** çalıştığı bu kulüpte **Aretha Franklin, Yusef Lateef, Lee Morgan, Phineas Newborn Jr.** gibi isimlere de eşlik ediyordu.

Pensilvanya dönemini böyle özetleyebiliriz çünkü 1957 yılında New York'a taşınan **Workman** *'büyük elma'*da ilk büyük işini de saksofoncu **Gigi Gryce** ile birlikte alır. 1957 ve 58 böyle geçer, 58'de piyanist **Red Garland** ve davulcu **Roy Haynes** ile birlikte çalmaya başlayan **Workman** 1961 yılında **John Coltrane**'in grubuna katılarak müzikal yaşamının en önemli evresine geçmiş olur.

Coltrane'in ekibindeki **Workman Coltrane**'in jazz'ı altüst ettiği deneysel dönemin içinde bulur kendini. Bu deneyimde sahnede iki bas vardır, sahneyi çoğu zaman kendi gibi basçı olan **Art Davis** ve **Jimmy Garrison**'la paylaşır. **Coltrane** ile yaptıkları işler arasında ünlü **"Ole Coltrane"** de vardır. Bu albümde ayrıca **McCoy Tyner, Eric Dolphy, Freddie Hubbard, Elvin Jones** gibi büyük isimler vardır. Sonraki yıl kısa bir dönem saksofoncu **James Moody** ile çalışan **Workman** hemen ardından **Art Blakey**'nin **Jazz Messengers**'ı na geçer, burada birlikte **"Caravan"**ı çıkarırlar. 64'te New York'un ünlü **Five Spot Cafe** isimli kulübünde kadrolu basçı olarak yanında da piyanist **Cedar Walton** ve davulcu **Albert 'Tootie' Heath** ile birlikte çalışmaya başlar. Aynı yıl saksofoncu **Archie Shepp** ve **Wayne Shorter** ile muhtelif çalışmalara katılan ünlü basçı1695 yılında **Miles Davis** ile çalışır.

3 Şubat 1966 yılında **Wayne Shorter**'ın ünlü albümü **"Adam's Apple"**a çalan piyanist **Herbie Hancock** ve davulcu **Joe Chambers** ile **Eight Bar**'da sahne alarak geçirir yılın önemli kısmını.

Seksenli yıllar **Reggie Workman** için yeni bir yaratıcı dönemin kapısını aralamıştır. Bu dönemdeki en önemli etkiyi ise dansçı ve koreograf olan karısı **Maya Milanoviç** yapmıştır kuşkusuz. Tiyatrolar için müzikal parçalar besteler, seslendirir. Müzikal dili daha da genişlemiştir ünlü basçının. Ertesi yıl viyolonist **Akbar Ali**, çellist **Eileen Folson** ve **Abdul Vadud** ile **"Siyah Kuğu Kuvarteti"** adını verdikleri bir grufp oluştururlar. Bu grubu kurmakta amaçları klasik bestelere emprovize jazz doğaçlamalarıyla yorumlamaktır.

Büyük basçı bunca kariyerine rağmen ilk albümünü 1986 yılında, artık 50 yaşına gelmişken **"Synthesis"** ismiyle yayınlar. Albümü **Reggie Workman Ensemble** olarak çıkarmıştır. Kendisiyle birlikte davulcu **Andrew Cyrille**, piyanist **Marilyn Crispell** ve alto saksofoncu **Oliver Lake** vardır ve 15 Temmuz 1986'da **Painted Bride Club**'da canlı olarak kaydederler, 1987'de de yayınlanır. Bu albümün ardından 89'da **"Images: The Reggie Workman Ensemble in Concert"**, 93'te **"Summit Conference"**, 95'de **"Cerebral Caverns"** ve 2000'de de **"Altered Spaces"** gelir. Son albümünde geçtiğimiz ay ölen davulcu **Rashied Ali** *(ki çok iyi arkadaşıdır)*, trompetçi **Roy Campbell**, saksofoncu **Louie Belogines** ve piyanist **Andrew Bemkey** ile çalışmıştır. 2000'li yılların önemli kısmını ise **Trio 3** isimli grubuyla konserler vererek geçirir ünlü basçı.

Sahnede bu kez karşımızda jazz tarihinin canlı tanığı, yaşayan bir parçası ve büyük bir müzisyen var. **Reggie Workman**'ın bırakın müziğini sahnedeki duruşundan dahi öğrenilecek öyle çok şey var ki, bu konseri genç müzisyenlerin ve müzikseverlerin kaçırmamalarını diliyoruz.

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

Cecil Taylor; Ofansif bir piyanist

Akbank Jazz Festivali'nin ağır topu Cecil Taylor, bir kez daha Cemal Reşit Rey sahnesine çıkacak. Avangardın öncülerinden Taylor'ın kişiliği de müziğini zenginleştiriyor.

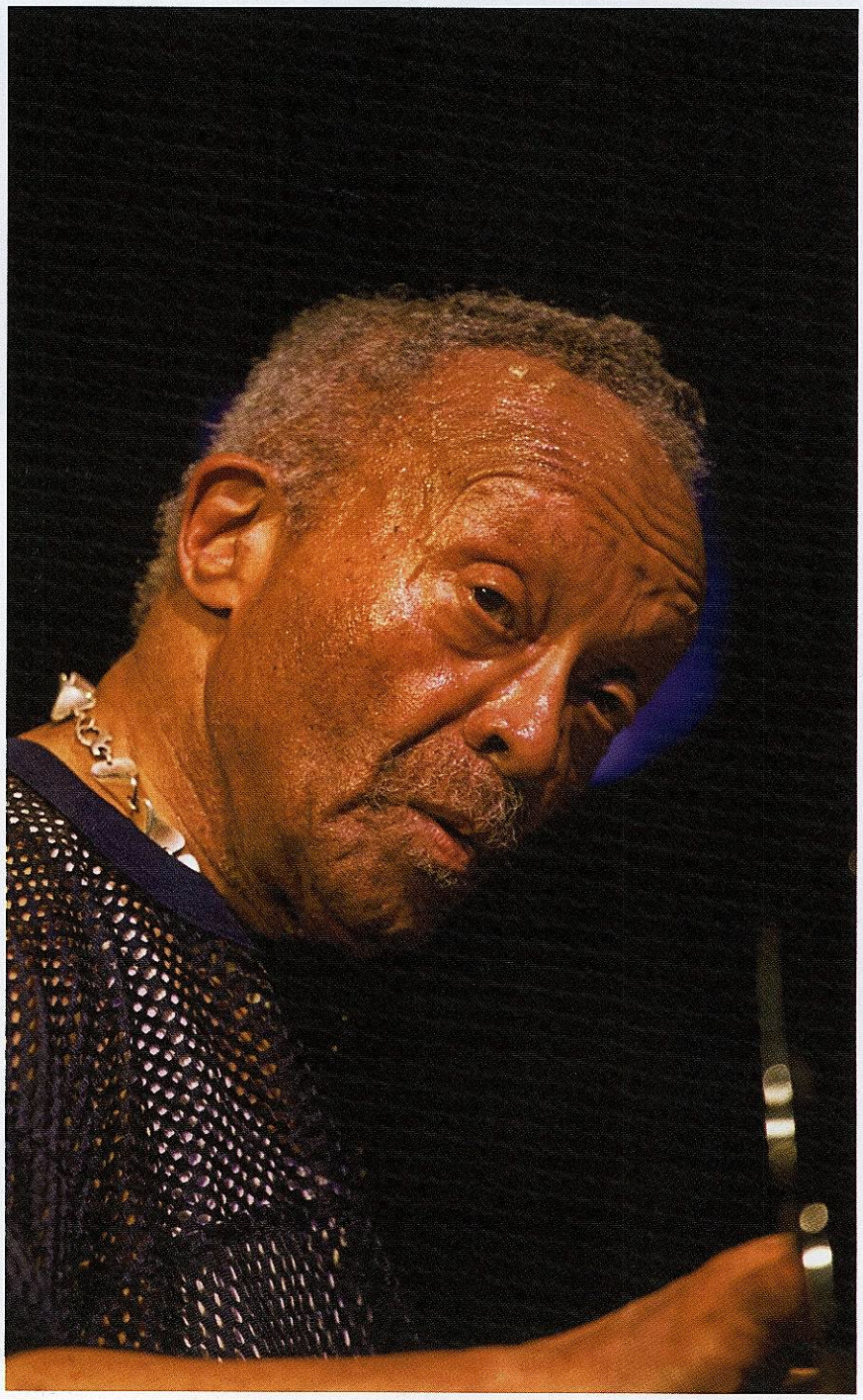

Hani hep "hiç unutmam o konseri" denir ya, oysa pek çok konseri unutuyoruz. Kötü konserler oldukları için değil, sayıları gittikçe çoğaldığı için. Gene de, ikinci Akbank Jazz Festivali'ni ve o festivaldeki Cecil Taylor solo dinletisini, ne diyeyim, resitalini unutmam mümkün değil. Mehmet Uluğ da, Pozitif'in yirminci yıldönümü nedeniyle Timeout'ta çıkan bir söyleşide, tadı damağında kalan konserler sorulunca, şöyle demiş: "Sun Ra, Linton Kwesi Johnson. 1992'deki Akbank Jazz Festivali de çok özeldir benim için. David Murray, Cecil Taylor, Don Cherry vardı". Evet, öyleydi gerçekten. Cannonball'un kardeşi Nat Adderley de beşlisiyle oradaydı. Sonra, unutulur mu, zamanla "kadim dost" durumuna geçen Lawrence "Butch" Morris Ensemble ile müziğini çok takdir ettiğim akrabam Süleyman Erguner'in topluluğu vardı. Bir de Cassandra Wilson, galiba.

O yıldan bir sabah kahvaltısı hatırlıyorum, basına verilen. David Murray'in konuşmalarını ve Cecil Taylor'ın içeri girişini. Taylor, "grand entrance" denen şeyi yapan insanlardandır. Bir yere girdiğinde bütün dikkati üzerinde toplar. Konserinde de öyle olmuştu. Mor bir kaftan giyiyordu diye hatırlıyorum. Sahneyi boydan boya aşarak piyanonun başına oturuşu, hâlâ gözlerimin önünde. Onunla 1950'lerde altı yıl birlikte çalışan Steve Lacy'nin dediği gibi "ofansif" bir müzisyenin nasıl bir şey olduğunu birinci elden görmüştük. Ofansif derken, piyanoya abanmayı kastetmiyorum, tabii. Başka bir çalış tarzını kastediyorum. Piyanoyu davul gibi çalmayı... Onun piyano tekniğini vurma çalgıya benzetenler ise, "seksen sekiz akortlu davul"dan söz ediyor. Ki, Cecil Taylor gençlik yıllarında bir ara davulu da denemiş. Lacy, "İki farklı tür jazz vardır," diyor, "ofansif ve defansif. Cecil Taylor ile çalmak beni hemen ofansif ruh haline sokardı". Taylor'ın kendisi ise, 1950'li yıllardan beri ofansif. Tekniğini de yapılması gereken yapmak için silah olarak kullanıyor. Bir seferinde böyle demişti. 19. Akbank Jazz Festivali'nin kataloğunda onun, "ruhunun büyüleyici bir şekilde trans haline geçmesi"nden de söz ettiğini göreceksiniz.

Ahir ömrümüzde bir kez daha dünya gözüyle görmek için dua ettiğimiz Ornette Coleman ile birlikte, avangard jazz'ın en önemli öncülerinden biriydi. 1956'da "Jazz Advance" albümünü yaparak, tavrını dosta-düşmana ilan etti. Altı yıl sonra da Down Beat tarafın-

dan jazz âleminin yeni yıldızı ilan edildi. O gün bugündür de yıldızlığını sürdürüyor, yeniliğe açık olanların sevdiği, kendisi de pek seçici olan bir yıldız. Klasik müzikten gelme, ama Afrika geleneğine de hakim bir müzisyendir. Onları kendi kazanında kaynatıp, ortaya pek kimsede bulunmayan türden bir stil çıkarmıştır. Ülkesinde gördüğünden çok daha fazla ilgiyi de, başka bazı jazz'cılar gibi, eski kıtada görmüştür. 1963'teki Avrupa turnesi çok başarılı olmuştur. Albert Ayler de onunla altı ay çalıştı, ne yazık ki kayıtları yok. Taylor bundan sonra da, Down Beat jazz anketlerinde1980'den 1992'ye kadar en iyi piyanist seçildi.

Cevil Percival Taylor, müzik seven, icra eden bir ailenin çocuğuydu. 1929'da Long Island'da doğdu. Kimi kaynaklar, 1933 der. Annesi keman çalardı, davulcu Sonny Greer'in de arkadaşıydı. Piyano, davul ve keman çalan başka aile üyeleri vardı. Babası aşçıydı ama blues söylerdi. Babasını dinlemeyi çok severmiş. Beş yaşından itibaren klasik piyano ve hatta vurma çalgı dersleri almaya başladı. Bir süre davul da çaldı ama, hiç profesyonel düzeye gelmediğini söylüyor. Louis Armstrong, Bessie Smith, Billie Holiday, Ella Fitzgerald ve Erroll Garner dinleyerek büyüdü. İlk başlarda Duke Ellington ve Fats Waller'den etkilendi. Özellikle Waller'in büyük bir piyanist olduğunu, o çalınca piyanonun şakıdığını düşünüyor. Gruplarını da sonuna kadar zorlarmış. Ellington'dan ise, her enstrümanın belirgin bir kişiliği olduğunu fark ederek, o kişiliğin şarkı söyleyen yanını ortaya çıkarıp, sonunda şarkı söyleyen bir grup oluşturmayı öğrenmiş. Daha sonra onu etkileyen jazz'cılar ise Bud Powell, Charles Mingus, Thelonius Monk ve Horace Silver.

1951 ile 1955 arasında New England Müzik Konservatuvarı'na gitti. Schoenberg, Berg ve Webern gibi atonalistleri ve başka modern ustaları burada tanıdı. O dönemde Dave Brubeck ve Lennie Tristano da dinliyordu. Birlikte Houston Senfoni Orkestrası'nda çaldıkları, klasik eğitimli basçı Bruell Niedlinger, onun olağanüstü olduğunu düşünüyor. "İgor Stravinsky ve Pierre Boulez dahil, tanıdığım müzisyenler arasında Cecil Taylor'un yeteneklerine yaklaşan bile yoktur". Olağanüstü yetenekli genç müzisyen, Niedlinger, Steve Lacy ve Archie Shepp gibi müzisyenlerle küçük gruplar kurup, liderliğe adım attı. Önemli jazz festivallerinde çaldı, Blue Note'tan iki albümü çıktı. İkincisi olan "Conguistador"da, birlikte çalışmaktan çok hoşnut olduğu trompetçi Bill Dixon da vardı. Yeri gelmişken, birlikte çalıştığı müzisyenler arasında çok beğendiği bir tanesinin de, alto saksofoncu Jimmy Lyons olduğunu söyleyelim.

Cecil Taylor, 1960'ların sonu ile 1970'lerin başında, başka işler yaparak geçindi. Kulüplerde çalmaya, kayıt yapmaya çalıştı. Sonra iki ayrı üniversitede ders vermeye başladı. 1967'den 1977'e kadarki bütün kayıtlarını Avrupa'da yapmıştır. 1970'lerin başında, solo konserlere de başladı. Bunların çoğu albüm haline geldi. 1973'te Guggenheim Bursu aldı, biraz rahatladı ve aynı yıl kendi plak şirketi Unit Core'u kurdu, "Indents (Mysteries)" (solo) ve "Spring of Two Blue-Js" albümlerini yaptı. 1980'lerde ise, Ja-

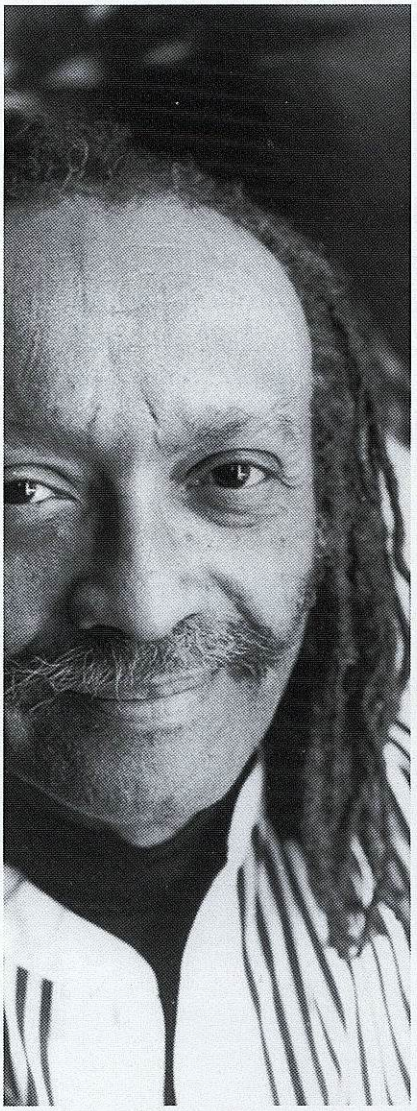

ponya ve Avrupa'da çıkan albümler sayesinde, meslek hayatına heyecan ve hareket katıldı diyelim. 1975'te eleştirmenler onu Downbeat'in Hall of Fame'ine seçti. Yavaş yavaş hakettiği takdir ve saygıyı görmeye başlamıştı. Ama gene de ülkesi dışında daha kolay kabul görüyordu. 1986'da Berlin Free Jazz Derneği bir Cecil Taylor Haftası düzenledi, bütün konserler kaydedildi ve onbir CD'lik bir set olarak Free Music Production'den (FMP) çıktı. Avrupalı jazz'cılar için bir "Kim Kimdir?" rehberi gibidir. Verve/Gitanes'dan çıkan, Dewey Redman ve Elvin Jones'la yaptığı "Momentum Space" dışında, bu dönem kayıtları da hep Avrupa'dandır.

1986'da Lyons'un ölümünden sonra, Taylor 1990'ların başında basta William Parker ve davulda, bu Festival için İstanbul'a da beraber geldiği, ülkesinde jazz'da serbest doğaçlamanın önderlerinden, İngiliz davulcu Tony Oxley ile Feel Trio'yu kurdu. Oxley, jazzsever olduklarını söyleyen arkadaşlarımızdan bazılarının, büyüleyici konserinin ortasında çıktıkları müzik filozofu Anthony Braxton ile de uzun süre birlikte çalışmıştı. William Parker'a gelince, kontrbasını piyano gibi çalan bir jazz'cıdır. Matthew Shipp ile burada Resim Heykel Müzesi'nde (gene bir Akbank Jazz Festivali'ydi) konserleri de "unutulmaz" konserlerden biridir, çünkü o konserde Shipp de piyanosunu kontrbas gibi çalıyordu.

Şiirlerini müzik performanslarıyla bütünleştiren, albümlerinin tanıtım yazılarında genellikle onlardan da yararlanan Cecil Taylor, daha büyük gruplarda ve big band projelerinde de yeraldı. "Live" konserlerle donyayı dolaşıyor, gözdesi olan Bösendorfer piyanoyu çalıyor. Piyanonun yanısıra hep bale ve dansla ilgilenmiştir. Genç yaşta ölen viyolonist annesi aynı zamanda dansçıydı, piyano da çalardı. Oğlu da piyanosu ile bir dansçının boşlukta sıçrayışlarını vermeye çalışıyor. 1977 ve 1979'da dansçı Dianne McIntyre ile işbirliği de yaptı. Yönetmen Chris Felver de 2006'da Taylor üzerine "All the Notes" adlı bir belgesel yaptı. 1981'de gerçekleştirilmiş, sanatçının müziğini, şiirin ve dansını tartışıp icra ettiği "Imagine the Sound" adlı bir belgesel de var.

Prova yapmayı seviyor, çalışmaktan hiç gocunmuyor, çünkü bu hazırlık, planlama sürecinin bir parçası. Yaptıklarının serbestlikle, 'free' olmakla ilgisi yok, ciddi tasarlama gerektiriyor. "Desteklerle eğik pilonların konstrüksiyonu"ndan söz eden Taylor, strüktür mühendisi, İspanyol Santiago Calatrava'nın hayranı. Demiryolu istasyonları da inşa eden Calatrava, esas olarak köprü yaparmış. Eh, ona göre bir köprüye bakıp da boşluk ve ritme ilişkin imaları fark etmemek mümkün değil. Annesi onun büyük tap dansçıları, Bill Robinson'ı, Nicholas Biraderler'i izlemeye götürürmüş. "Eğzersiz için vücudun kaslarını kullanırsan, vücut da bir konstrüksiyon olur. Dans etmek için, parmak ile kollar arasında, boşlukta, sürekli halde var olan ilişkinin bilincinde olmalısın. Ritm fikri, ritmin kendisi, herkeste vardır." Koreografi ile de doğal olarak ilgileniyor: koreografi, Kabuki, tap dance...

1950'lerin ortasında jazz sahnesine adım attığında, doğaçlamanın en önünde gidiyordu. Hatta, free jazz akımına göre biraz fazla ileri bulunduğu olmuştur. Elli yılı aşkın süre sonra, aynı şekilde radikal ve şiirsel olduğunu söyleyebiliriz. Öte yandan, onu çok beğenen eleştirmen Scott Yanow bile, Taylor'ın müziğinin herkese göre olmadığını söylüyor. Aslında ben onu live dinleyip de büyüsüne kapılmayacak birini düşünemiyorum. Müthiş bir tekniği var, yıllar da onu yumuşatmadı, maraton performanslar sahneleyebiliyor. Gene bildiğini okuyor.

Açıkçası, müthiştir, yere göğe koyamadığımız Carla Bley ile neredeyse aynı derecede sevdiğimiz Geri Allen da ondan etkilenmişlerdir. İlk şokun sizi yıkmasına izin vermeyin, dinleyin. Çünkü Cecil Taylor kişiliği ve virtüozitesiyle sizi teslim alacak. Demek istiyorum ki, sahneyi kendinden emin adımlarla, adeta bir imparator havasıyla geçip hepimizi etkilerken, boş vaatlerde bulunmuyor. Seksen yaşındaki mor kaftanlı büyücü, gene CRR sahnesinde, kaçırmayın. Dört yıl süreyle Down Beat'in Editörlüğünü yapan Net Hentoff, daha 1956'da, Taylor'ın eserlerinin bizi fenomenlerin en ender rastlananı ile, hakiki bir yaratıcı ile karşı karşıya getirdiğini söylemişti. "Müziğin bir kez içinize sindirdiniz mi, bir daha hiç aynı şekilde duymazsınız." Bizden söylemesi...

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Hüzünlü Kamerun hikayeleri anlatıcısı;

Richard Bona

Kamerunlu bas cambazı Richard Bona, 24 Ekim Cumartesi akşamı Akbank Jazz Festivali kapsamında, (kendi dahil) altı müzisyenden oluşan topluluğu ile Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda olacak. Bona'ya tuşlu çalgılarda Etienne Stadwijk, gitarda Jean Christophe Maillard, davulda Obed Calvaire, trompette Mike Rodriguez, trombonda Marshall Gilkes eşlik edecek.

Biz Richard Bona'yı ilk kez kanlı canlı bir biçimde Mike Stern ile birlikte Babylon konserinde görmüş; hem sempatisine, hem de zengin bir oyunculuk gösterisiyle süslenmiş sahne performansına hayran kalmıştık. Herkesin davulcu Dennis Chambers'ı merak ederek gittiği konserden, akılda kalan en can alıcı sahneler Bona'ya ait olanlardı.

Müzisyenlik yeteneği konusunda gerçek bir mücevher Richard Bona. Doğuştan Allah vergisi bir hazinenin sahibi. Zor geçen çocukluk yıllarını, çilekeş misali bir sabra çevirerek çalışmış, birikimini yeteneğiyle buluşturarak kendi elleriyle fırsata dönüştürmüş bir dahi. Yaratıcılıkla zekanın buluştuğu nadir sanatçılardan biri.

Kusursuz basçılığının yanı sıra iyi bir şarkıcı ve kompozitör olan Bona, genelde albüm çalışmalarında çarpıcı memleket havalarını falsettolu meleksi sesi, refakatçileri akustik gitar, bas, flüt, keyboard ve perküsyonuyla jazz'a tercüme ediyor.

1967'de Doğu Kamerun'da Minta adlı küçük bir kasabada doğan Bona, ilk kez annesi ve dört kız kardeşiyle birlikte kilisede şarkı söylemeye başlamış. İlk enstrümanları ağaç flüt ve basit bir davul olan Bona, kendi yapımı 12 telli gitarı ile uğraştığı günlerde, büyük şehir Douala'ya taşındıktan sonra bir elektrik gitara sahip olmuş. Yaşamındaki ilk büyük dönüşüm, bir Fransız'ın bu şehirde jazz kulübü açmasıyla gerçekleşmiş. Kulüp sahibi bu genç yerel yeteneği duyar duymaz, jazz hakkında bir şey bilmeyen bu gence bazı enstrümanlar alıp, tüm gün otelde müzik çalışma imkanı sunarak 500 parçalık jazz plağı koleksiyonu hediye edince, jazz öğrenmeye başlamış Bona; pek çok şeyi dinleyerek, öğrenerek jazz'a açıldığı kapı ise, Weather Report'un efsanevi basçısı Jaco Pastorius'un kendi adını taşıyan 76 tarihli ilk albümü.

Bona, 1989'da 22 yaşındayken Paris'e taşınarak, kemancı Didier Lockwood ve gitarcı Marc Ducret ile çalışmaya başladı. Tekniği rafineleşerek gelişiyordu. Onu ilk keşfedenlerden kondüktör-aranjör Gil Goldstein tarafından şık bir davet almış, derinlikli soul vokalini sergileyerek orkestrasının belkemiği olmuştu. Bu müzikal yaşamındaki en önemli patlamaydı.

Bona, 1995'te New York'a geldiğinde, popüler müzik çalıyordu. Yeteneği daha ilk dinlenişte kavranabilir cinsten olduğundan, tüm dikkatleri üzerine çektiğinde, çoktan gitarcı Larry Coryell, Mike Stern, Pat Metheny, klavyeci Joe Zawinul, Herbie Hancock, Chick Corea, Jacky Terrasson, Bob James, saksofoncu Sadao Watanabe, Branford Marsalis, David Sanborn, kemancı Regina Carter, şarkıcı Bobby McFerrin ve trompetçi Randy Brecker'in gibi dev isimlerin side-man'i olmuştu bile. Bunlarla yetinmeyen lider ruhlu genç Kamerunlu müzisyen, kendi coğrafyasının bahşettiği nimetleri de sergilemeye başladı.

Bona sanatına kültürel köklerini doğrudan dahil eden biri; müzisyen olan büyükbabasıyla büyürken, arka planı müzikle beslenmiş hikayelerle kulağı dolmuş. Kendisine miras kalan hikaye anlatıcılığı, (story-telling) müziğinde önemli bir yer tutar; dini-bütün birisidir ve hikayelerini kavgasız, savaşsız bir dünya kurmak için çalışan bir peygamber tavrıyla anlatır.

Joe Zawinul ile tanıştıktan sonra, Zawinul Syndicate'e katılarak dünya turnesine çıkan Bona, bir süre Harry Belafonte için müzik direktörlüğü yaptı. Büyük bir kulüpte Jaco için Tribute performansları sergiledi. Kendi Afrika kökenli orijinal parçalarının arasına, 'Liberty City', 'Continuum', 'Opus Pocus' ve 'Portrait of Tracy' gibi Jaco klasiklerini serpiştirerek çaldı. Hemen ardından solo albüm çalışmalarına odaklandı.

"Melodilere makyaj yapmam; müziğim kalpten gelişi, Kamerun'da yetişmiş olmamla açıklanabilir, içerden gelen duyguları hissederim, notaya dökerim. Şarkılarım yeryüzünü ve insanlığı korumak içindir, bunlar sadece benim değil tüm insanlığın şarkılarıdır" diyen Bona şimdi müzik dünyasının en aranan eşlikçi müzisyenlerinden biri olarak solo çalışmalarına ve konserlerine hızla devam ediyor; son zamanlarda da en fazla da Mike Stern ile birlikte çalmaktan zevk alıyor.

hayalsu@pozitif-ist.com

Babylon şehre döndü...

Mayıs sonunda Alaçatı'ya tatile giden Babylon Ekim ayıyla birlikte şehre döndü ve kapılarını müzik severlere açtı. 15-25 Ekim tarihlerinde Akbank Jazz konserlerine mekan olacak olan Babylon'da başka neler var, bilerek gidelim derseniz aşağıdaki yazıyı mutlaka gözden geçirmeniz gerekecek.

Jazzanova - Jürgen von Knoblauch photo: JUTOJO

1-2 Ekim

Jazzanova Live

01 Ekim 2009 Perşembe / 21:30

02 Ekim 2009 Cuma / 23:00

Babylon yeni sezona Türkiye'de gerçekleştirecekleri ilk canlı performanslarıyla ağırlayacağı Jazzanova ile başlıyor. Berlin kökenli altı DJ'in oluşturduğu topluluk, nu-jazz, chillout, latin-jazz ve jazz-house'u harmanlayarak müzik severlere farklı bir deneyim yaşatıyor. Dans müziği tutkunlarının ve önemli DJ'lerin çalışmalarını dünya çapında yıllardır merakla takip ettiği grup, aynı zamanda Masters At Work, Fat Freddys Drop, 4Hero gibi isimler için yaptığı remix'lerle de ünlendi. Jazzanova yeni ve sofistike bir dans müziğinin farklı formlarını ortaya koymak için bir araya gelen ve tamamen farklı stildeki DJ'lerin bir araya gelmesiyle kuruldu. 1995 yılında İngiltere müzik piyasasının önde gelen isimlerinden Gilles Peterson'ın yol göstericiliğiyle müzik dünyasına adım atan Jazzanova, Peterson'ın 1997 yılında BBC'deki programında "Fedime's Flight" parçasını çalmasıyla bir anda ünlendi. Bu çalışmalarının ardından topluluk, yıllar boyunca yaptıkları remix ve prodüksiyon çalışmalarıyla hem eleştirmenlerinin hem de müzik severlerin kalbini kazanarak dünyaca ünlü kulüplerde sahne aldı. Geçtiğimiz yıl ikinci albümleri olan Off All The Things'i yayınlayan Jazzanova, müthiş sahne performanslarını ilk kez canlı olarak İstanbul'da sergilemeye hazırlanıyor.

10 Ekim

Sergent Garcia En Acostique

10 Ekim 2009 Cumartesi / 23:00

Latin dünyasının en sevilen isimlerinden Fransız sanatçı Sergent Garcia, müziğinde reggae, salsa ve rock türlerini başarıyla harmanlıyor. Garcia kendi deyimi ile "Salsamuffin" adını verdiği yepyeni bir türün de yaratıcısı oldu. 1997 yılında yayınlanan ilk albümü Viva el Sergento'dan hemen sonra piyasaya sürülen "Un Poquito Quema" Fransa başta olmak üzere çok sayıda ülkede büyük başarı yakaladı. Salsa egemenliğinde yazdığı enerjik şarkılarında, sevgi, yoksulluk ve hatta Şamanizm gibi konulardan bahseden Garcia, Latin dünyasından keşfedilmemiş yeni manzaralar sunuyor. Jamaika, Küba ve Fransa'daki stüdyolarda kaydedilen albüm, Karayiplerin keyifli ritimleri ve seslerini barındırıyor.

29 Ekim

Moana & The Tribe

29 Ekim 2009 Perşembe / 21:30

Yeni Zelanda'nın en büyük müzikal ihracatı olarak adlandırılan karizmatik vokalist Moana Maniapoto önderliğinde kurulan ve Rusya'dan Amerika'ya, Avrupa'dan Avustralya'ya dünyanın dört bir yanında binlerce insanın katıldığı 150'ye yakın konser veren Moana & The Tribe, şimdi de İstanbul'u ve Babylon sahnesini fethetmeye hazırlanıyor. Yeni Zelanda yerlileri Maori'lerin geleneksel müziğini, rock, soul, reggae ve klasik müzikle harmanlayarak, şarkılarında Maori dili "Te Reo"yu kullanan Moana & The Tribe, performanslarını Haka dansçıları ve görsel öğeler ile de renklendiriyor.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

10. yılına giren İş Sanat, 9 sezonda Türkiye'nin en seçkin sanatsal çekim ve üretim alanlarından biri haline geldi. 9 sezonda 600'den fazla etkinlikle 400 bine yakın izleyiciye ulaşıldı. 1000'den fazla sanatçı İş Sanat sahnesinde yer aldı.

İş Sanat, İstanbul'un Avrupa Kültür Başkenti olduğu 10. kuruluş yıldönümünde yeni sezonunda da klasik müzikten jazz'a, tangodan flamenkoya, gelenekselden moderne, dans gösterilerine, şiir dinletilerine, çocuk etkinliklerine sahne olacak.

İş Sanat'tan

ömre bedel iki jazz konseri...

Usta müzisyen Hank Jones, triosuyla birlikte 9 Kasım akşamı İş Sanat Kültür Merkezi'nde bizlerle buluşacak. Jones'a davulda Willie Jones III, basta ise George Mraz eşlik ediyor olacak. Bir diğer konser ise 21 Kasım akşamı yepyeni, taptaze bir proje olan Dave Holland (b), Jason Moran (p), Chris Potter (s) ve Eric Harland (d)'dan oluşan Overtone Quartet.

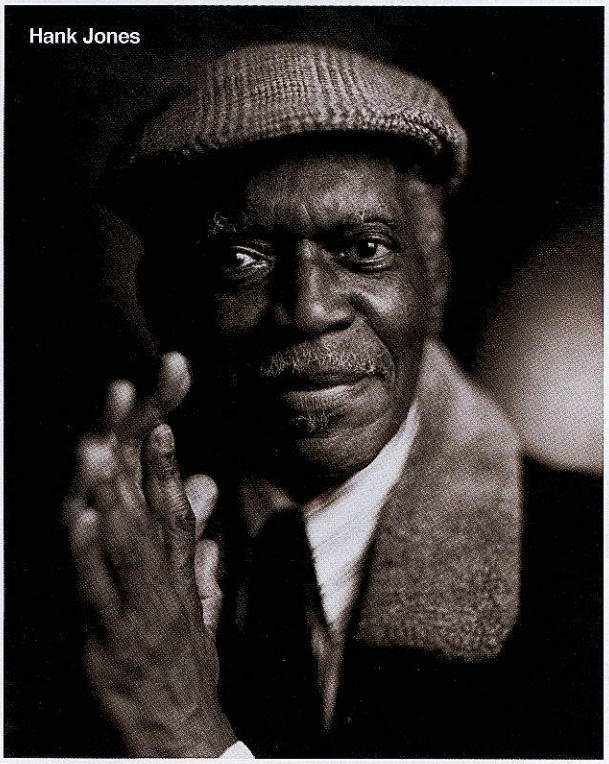

Hank Jones

Hank Jones, jazz tarihinin, jazz geleneğinin canlı tanıklarından biri olmasının ötesinde, yüzlerce kayıtta, albümde yer alan, uzun yıllar boyunca CBS kanalının kadrolu piyanisti olarak çalışmış olan bir usta. 70 yıllık müzik kariyerinde, geçtiğimiz yüzyılda jazz adına aklımıza gelen isimlerin çok büyük bir bölümüne eşlik etti, çok kısa zamanda herkesin kendi topluluğunda görmek istediği, aranan bir müzisyen oldu. Mississippi'de başlayan müzik yolculuğuna bugün New York'ta devam ediyor, ancak bu süre içinde defalarca ABD'de, Avrupa'da ve tüm dünyada konserler verdi, dünyanın dört bir yanında müzikseverlerle buluştu, müziğini paylaştı.

Usta müzisyen Hank Jones, triosuyla birlikte 9 Kasım akşamı İş Sanat Kültür Merkezi'nde bizlerle buluşacak. Jones'a davulda Willie Jones III, basta ise George Mraz eşlik ediyor olacak. Kuşkusuz gerçek bir jazz ziyafeti bekliyor bizleri.

Jones, üstün yeteneğine, kendini yenileyebilmesine, geleneği şimdiyle birleştirebilmesine ve bu sayede kariyeri boyunca en aranan müzisyenlerden biri olmasına rağmen, mütevazı kişiliğini hep muhafaza etti. Hala piyanoyu öğrenmeye çalıştığını, sadece çalmaya çalıştığını ve bunun için her gün en azından iki, üç saat boyunca pratik yaptığını söyleyen müzisyen, müziğin öğrencisi olmaktan rahatsızlık duymuyor, aksine öğrenmenin sonsuz bir süreç olduğunu bizlere bir kez daha hatırlatıyor.

Henry "Hank" Jones'un hikayesi, ABD'nin Mississippi eyaletinin küçük bir kenti olan Vicksburg'da 1918 yılında başladı. Piyanistin ailesi de müzikle iç içeydi; annesi piyano, babası gitar çalıyor, iki ablası da piyano dersi alıyordu. Jones ailesinin maddi imkanları yettiği sürece küçük Henry'e de ders aldırmaya çalışıyorlardı. Henry Jones'un iki küçük kardeşi de jazz dünyasına damga vuracak isimlerdi: Hala big band aranjmanları aynen olduğu gibi çalınan trompetçi, aranjör ve orkestra lideri Thad Jones ve jazz tarihinin gelmiş geçmiş en ilham verici davulcularından biri Elvin Jones.

Hank Jones için müzik bir beslenme kaynağıydı. Çok fazla imkanı olmamasına rağmen bulabildiği tüm kayıtları dinler, onlardan öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye çalışırdı. Defalarca dinler, dinler ve çalardı. Jazzın ilk dönemlerine imzalarını atmış olan piyanistler Earl Hines, Fats Waller, Teddy Wilson ve Art Tatum, Jones'un en çok etkilendiği müzisyenlerdi.

İşte böyle bir ortamda kendini geliştirmeye çalışan, henüz 13 yaşındayken de Michigan ve Ohio'da yerel kulüplerde çalmaya başlayan piyanist, yirmili yaşların başlarında da Cleveland'da bir gece kulübünde düzenli olarak çalıyordu. 1944 yılında Lucky Thompson'ın aracılığıyla New York'a, Hot Lips Page'in orkestrasında çalmak için taşındı.

II. Dünya Savaşı'nın ardından özellikle New York çevrelerinde, geçmişe nazaran daha teknik yoğun, daha komplike bir tarz gelişiyordu. Jones da "bebop" adı verilen bu tarzı çok kısa zamanda benimsemiş ve bebopı piyanoda yeniden var etmişti. 1947 yılında Jazz at the Philarmonic ile turneye çıktı, Roy Eldridge ve Charlie Parker'la çaldı; bu dönemde tanıştığı Ella Fitzgerald'a beş yıl boyunca eşlik etti.

Jones için eşlik etmek başlı başına bir meziyetti: "Bir vokaliste eşlik etmek, bir tenor saksofon veya bir trompete eşlik etmekten çok daha farklı. Eşlik etmek kesinlikle özel bir sanat. Bunu öğrenmeniz gerekiyor. Piyano çalarken sahip olduğunuz olağan içgüdülerinizi eşlik ederken uygulayamazsınız, çünkü o durumda soliste destek olmanız gerekir. Yani eşlik ederken tam olarak kendiniz olamazsınız, her zaman şarkıyı söyleyen kişi için bir destek, bir temel, bir altyapı oluşturmanız gerekir. Ella, birçok müzisyenin aksine, daha büyük bir sound yaratmak amacıyla her zaman blok akorlar isterdi. Onunla çalarken, eşlik etmek hakkında çok şey öğrendim."

Jones'un birlikte çalmaktan en çok etkilendiği ve zevk aldığı müzisyenlerden biri de Charlie Parker'dı. 1952 yılında kaydettikleri Now's the Time albümünde Teddy Kotick ve Max Roach ile birlikte çok iyi bir ritim seksiyonu oluşturmuşlardı.

Jones ilerleyen yıllarda Artie Shaw, Benny Goodman, Lester Young, Cannonball Adderley, Wes Montgomery gibi müzisyenlerle çaldı; hatta Savoy firmasının birçok albümünde yer aldı. 1975 yılına kadar 16 yıl boyunca CBS kanalının piyanistiydi, yüzlerce televizyon kaydında yer aldı, birçok programda birbirinden farklı müzisyenlerle çaldı. Hatta 1962 yılında Marilyn Monroe, aralarında aşk söylentilerinin olduğu ABD başkanı John F. Kennedy'e Happy Birthday Mr. President şarkısını söylerken, ona Hank Jones eşlik ediyordu.

Jones'u bu kadar aranan bir müzisyen haline getiren en önemli özelliği, çok iyi bir eşlikçi olması ve çok iyi sight-readinginin olmasıydı. Çok kısa sürede, yeni bir müzisyene uyum sağlayabiliyor, yeni bir parçaya adapte olabiliyor ve eşlik ettiği solistin taleplerine göre kendi eşliğini uyarlayabiliyordu.

1970'lerde ve 1980'lerde de birbirinden ilgi çekici projeler imza attı Jones. 1977 yılında üç gün süren bir Village Vanguard konserinin ardından kurulan Great Jazz Trio, uzun yıllar boyunca farklı müzisyenlerle devam etti. Önce Miles Davis'in keşfettiği genç yetenek Tony Williams ve yine yeni jenerasyonun en iyi basçılarından olan Ron Carter, 1980'den sonra Eddie Gomez ve Al Foster, 1982'den itibaren ise Jimmy Gomez, Jones'a eşlik etti. Great Jazz Trio bu dönemde ayrıca Art Farmer, Benny Golson ve Nancy Wilson gibi müzisyenlerle de konserler verdi. Jones, ayrıca sadece 15 yıllık bu dönemde kendi liderliğinde 25'in üzerinde albüm kaydetti.

2000'lere geldiğimizde, Jones'un eski dinamizmiyle müzik yaşamına devam ettiğini görüyoruz. 2005 yılında George Mraz ve Dennis Mackrel'le birlikte For My Father'ı, yine 2005'te 'S Wonderful'u, 2006'da ise Round Midnight albümünü kaydetti. 2005'te, önümüzdeki günlerde Akbank Jazz Festivali'nde izleyeceğimiz Joe Lovano'nun Joyous Encounter adlı albümünde de yer aldı.

Jones, Japonya'da ayrı bir popülariteye sahip. Bazı albümleri sadece Japonya'da piyasaya çıkan müzisyen, burada onlarca solo ve trio konser verdi. East Wind ve Inner City gibi firmalar, Jones'un Japonya'daki satış başarısının ardından aynı kayıtları yeniden elden geçirerek ABD ve Avrupa'da da piyasaya sürdüler.

Jones'un en büyük ilham kaynağı kuşkusuz Art Tatum'du. Tatum'un hızı, duyarlılığı, piyanoya ve müziğe olan aşkı Jones'u derinden etkilemişti. Jones'un edindiği en büyük müzikal tecrübelerden biri, New York'taki ilk yıllarında Tatum'u canlı dinleme fırsatıydı.

"Art Tatum'u ilk defa duyduğumda, Detroit'te bir radyoda çalıyordu. Bunun bir şaka olduğunu ve en azından üç, hatta dört kişinin çaldığı bir eseri bize bir kişi çalıyormuş gibi göstermeye çalıştıklarını düşünmüştüm. Art hakkındaki ilk düşüncem bu şekildeydi. Daha sonra Buffalo'da çalışırken, Art Tatum şehrin diğer tarafındaki bir barda çalıyordu. En son setimi çaldıktan sonra, hemen onu dinlemeye giderdim. O da yaklaşık yarım saat sonra bitirir ve sabaha kadar çalmak için başka bir bara geçerdi. Art Tatum, dünyanın en iyi piyanolarını çalmazdı elbette, ancak çaldığı her piyano bir konser piyanosu gibi duyulurdu... Art Tatum, konu jazz olduğunda benim için şimdiye kadar yaşamış en iyi piyanist; hatta belki de müzik dünyasında şimdiye kadar gelmiş geçmiş en iyi piyanist. Çünkü o çaldığı her an aynı zamanda gerçekten yaratıyor, muhteşem sonuçlar ortaya koyuyordu."

Hank Jones, ateşli up-tempo eserlerde, romantik balladlarda, valslerde, bossa nova, ya da bebop parçalarında aynı enerjiyle, aynı duyarlılıkla ve aynı başarıyla performansını sergileyebiliyor, özellikle trio formatında kendi müziğini rahatlıkla ortaya koyabiliyor:

"Aslında en çok trio formatını seviyorum, çünkü sadece çalmak için daha çok şansınız olmuyor, ancak basın ve davulun desteğini de alıyorsunuz... Trio formatından daha çok zevk alıyorum. Her zaman için daha fazla fırsat var; trioyla çalarak daha yaratıcı ve çok yönlü olabiliyorsunuz. Şimdiki triom da çok iyi; George ve Willie kesinlikle harikalar yaratıyorlar."

Jones'un piyanoda hem eşlikçi, hem de solist yeteneklerinin yanı sıra, uyumlu, keyifli ve eğlenceli bir insan olması, onu henüz çok gençken müzik topluluklarının vazgeçilmez üyesi haline getirmişti. Günümüzde de, Hank Jones, tüm jazz müzisyenlerinin ve dinleyicilerinin saygıyla bahsettiği bir isim.

"İnsanların, beni diğer piyanistlerden ayırt edebilmelerini isterdim. Kariyerim boyunca, kendimi yansıtmaya, bir imza, bir tarz oluşturmaya çalıştım. Bu kesinlikle yakalayabileceğiniz en büyük başarılardan biridir; ben de buna ulaşmaya çalışıyorum. Dinlediğinizde, tıpkı Erol Garner, Art Tatum veya Fats Waller gibi hemen tanıyabileceğiniz, kendi stilini yaratmış olan çok az müzisyen var. Ve ben de bu müzisyenler gibi hatırlanmak istiyorum. Ancak bunu başarıp başarmadığıma da sadece zaman karar verebilir."

Overtone Quartet

İş Sanat Kültür Merkezi, 21 Kasım akşamı yepyeni, taptaze bir projeye ev sahipliği yapacak: Overtone Quartet. Dave Holland (b), Jason Moran (p), Eric Harland (d) ve Chris Potter (s)'dan oluşan topluluk, sadece birkaç aydır çoğunluğu kendi bestelerinden oluşan yepyeni bir repertuar çalıyor ve ilk turnelerinde yolları İstanbul'dan da geçecek.

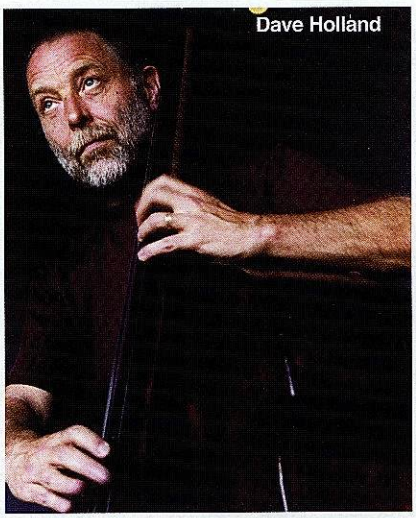
Dave Holland

Jason Moran

Chris Potter

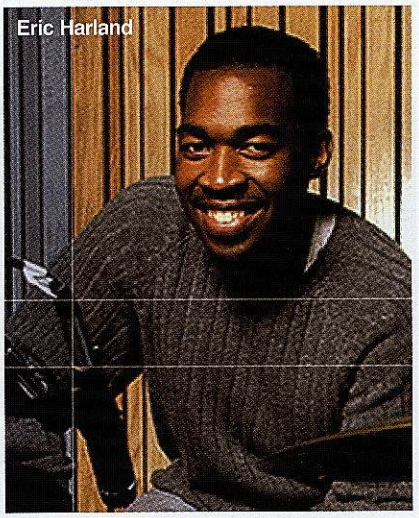
Eric Harland

2007 yılında Monterey Jazz Festivali'nde, Monterey Dörtlüsü olarak verdikleri konserin ardından, bir araya gelerek sürekli çalacakları bir topluluk kurma fikri ortaya çıktı. Konserden bu yana gerçekleşen tek değişiklik, Monterey'de piyano çalan Gonzalo Rubalcaba'nın yerine, daha sert ve protest yorumu olan Jason Moran gruba katılmasıydı.

Overtone Quartet, ilk defa 8 Eylül'de New York'taki ünlü jazz kulübü Blue Note'da dinleyicileriyle buluştu. Ekim ayında başlayacakları turnenin ilk konserleri New York, Philadelphia ve Washington DC'de gerçekleşecek; ardından İstanbul'dan önce, Avrupa'ya geçerek Viyana'da sahne alacaklar.

Topluluğun lideri kuşkusuz Dave Holland; ancak Holland, Overtone Quartet'te çok iyi bir ekip ruhu sağlamış. Genç jenerasyonun kendi alanında en yetenekli ve üretken müzisyenlerini bir araya toplayarak, onların enerjisiyle kendi tecrübesini birleştiren usta basçı, hem kendi sınırlarını, hem de müzisyen arkadaşlarının sınırlarını zorlamalarını sağlıyor. Ekip, repertuarlarına her müzisyenin en azından bir bestesini eklemiş; kolektif ruh, parça seçiminde de kendini göstermiş.

Çok ciddi bir liderlik yeteneğine ve karizmasına sahip olan Dave Holland, 40 yılı aşkın bir süredir sürdürdüğü müzik hayatında, liderlik yaptığı gruplarla birlikte büyük başarılara ulaştı. Birlikte çaldığı müzisyenlerin performanslarının en yüksek noktalarına ulaşmasını sağlayan, onlara kendi enerjisini veren ve çok başarılı bir şekilde yönlendiren müzisyen, aynı zamanda çok iyi bir besteci ve yorumcu.

Jason Moran ise, topluluk içinde liderlik özelliklerine sahip olan bambaşka bir kişilik. 1999 yılından itibaren kaydettiği albümlerde, bir anlamda post-modern özellikler sergiledi. Avantgarde jazzla stride tarzı, klasik müzikle hip-hopu birleştiren müzisyen, geçtiğimiz yıl İstanbul'da verdiği konserde, çok ilginç bir şekilde kendisiyle röportaj yapan gazetecinin sesini kaydetmiş ve bu sesi farklı şekillerde looplara alarak bestelediği benzersiz eseri sergilemişti.

Chris Potter, Holland'ın sürekli birlikte çaldığı toplulukta yer alıyor, yıllardır birlikte hem konserler veriyor, hem de kayıtlar yapıyorlar. Eric Harland ise Jason Moran ile Manhattan School of Music'ten sınıf arkadaşı, zaman zaman birlikte de çaldılar. Aynı zamanda, Harland, Holland'ın altılısında da yer aldı. Uzun lafın kısası, kimin kimle daha önce nerede çaldığını hesaplamaya başlarsak, kombinasyonlarla, permütasyonlarla işin matematiğinin içinden çıkamayız.

Overtone Quartet, hem tecrübeli, hem maceradan kaçınmayan; yenilikçilikten uzaklaşmayan, yaratmaktan zevk alan bir topluluk olarak karşımıza çıkıyor. Quartetin ne kadar birlikte çalacağını bilemeyiz, ancak şimdiden çağımızın jazzına damgasını vurabilecek bir ekip olduğunu görebiliyoruz. Şu anda yapabileceğimiz tek şey, 21 Kasım'a kadar beklemek ve sürprizlere hazırlıklı olmak...

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Türkiye'nin ilk ve tek blues festivali, Efes Pilsen Blues Festival 20 yaşında...

TÜRKİYE'DE BLUES 20 YILDIR EFES PİLSEN'LE HAYAT BULUYOR

Türkiye'nin en uzun soluklu müzik festivali Efes Pilsen Blues Festival, 20. kez Türkiye turuna çıkmaya hazırlanıyor. Bu yıl 16 Ekim – 21 Kasım 2009 tarihleri arasında gerçekleşecek Efes Pilsen Blues Festival, 20 farklı şehirde, 23 konserle blues hayranlarına bir kez daha unutulmaz bir müzik deneyimi yaşatacak. Festival 20. yılında Shemekia Copeland, Terry Evans ve Ray Schinnery'i ağırlayacak.

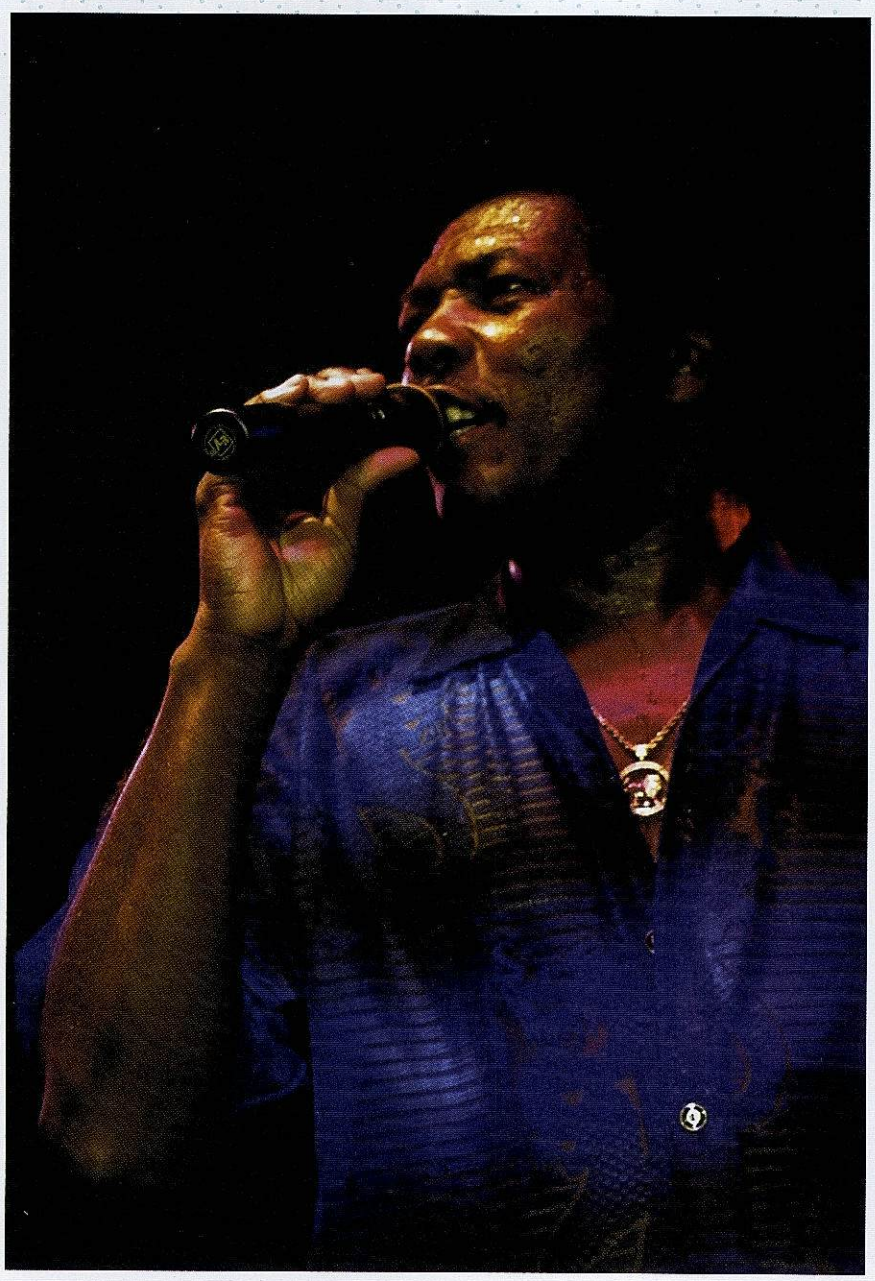

Türkiye'nin ilk ve tek blues festivali olma özelliğini taşıyan Efes Pilsen Blues Festival, blues müziğini kesintisiz 20 yıldır izleyicisiyle buluşturuyor. Festival, 1990 yılından bugüne kadar yüzbinlerce kişiyi ağırladı. Bu yıl 16 Ekim'de Antalya'da başlayacak festival Konya, Kayseri, Girne/Kıbrıs, Mersin, Adana, Gaziantep, Diyarbakır, Malatya, İstanbul, Çanakkale, Balıkesir, Bursa, Kocaeli, Edirne, Trabzon, Ankara, Eskişehir ve Denizli'nin ardından 20-21 Kasım'da İzmir'de gerçekleşecek konserlerle son bulacak.

Pozitif organizasyonu ile gerçekleşecek Efes Pilsen Blues Festival 20, her yıl olduğu gibi bu yıl da blues müziğinin efsane isimlerini ağırlayacak. Ateşli ve yetenekli bir blues müzisyeni olarak müzikseverlerin belleklerinde yer alan Shemekia Copeland, folk ve delta-bluesun bir numarası olan Terry Evans, blues dünyasının çok yönlü sanatçısı, hayranlarının "Master Showman" olarak taçlandırdığı Ray Schinnery, 20 şehirde gerçekleşecek 23 konserle blues fırtınası estirecek.

Sayılarla 20 yılda Efes Pilsen Blues Festival

Bugüne kadar 77 grup ve 227 sanatçı sahne aldı. 19 yılda toplam 286 konser gerçekleşti. Bu konserlere 335.894 müziksever geldi. İlk Efes Pilsen Blues Festival konserine 18 yaşındayken gidenler bugün tam 37 yaşında. Efes Pilsen Blues Festival 20.yılında tam 8.145 kilometre yol yapacak.

Efes Pilsen Blues Festival 20 Programı

16 Ekim 2009	Antalya / Divan Talya / Bilet fiyatı 20,00TL
17 Ekim 2009	Konya / Dedeman Hotel / Bilet fiyatı 15,00TL
19 Ekim 2009	Kayseri / Hilton / Bilet fiyatı 15,00TL
21 Ekim 2009	Kıbrıs – Girne / Jasmine Court Hotel-Disco / Bilet fiyatı 20,00TL
23 Ekim 2009	Mersin / Mer-Yat Armada Center / Bilet fiyatı 20,00TL
24 Ekim 2009	Adana / HiltonSA / Bilet fiyatı 20,00TL
26 Ekim 2009	Gaziantep / Kalender Plaza / Bilet fiyatı 15,00TL
27 Ekim 2009	Diyarbakır / Demirok Tesisleri / Bilet fiyatı 15,00TL
28 Ekim 2009	Malatya / Anemon Hotel / Bilet fiyatı 15,00TL
30 Ekim 2009	İstanbul / Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı Rumeli Salonu / Bilet fiyatı Ön Satış: Tam: 30,00 TL Öğrenci: 20,00 TL Kapıda: Tam: 35,00 TL Öğrenci: 25,00 TL
31 Ekim 2009	İstanbul / Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı Rumeli Salonu / Bilet fiyatı Ön Satış: Tam: 30,00 TL Öğrenci: 20,00 TL Kapıda: Tam: 35,00 TL Öğrenci: 25,00 TL
3 Kasım 2009	Çanakkale / Kolin Hotel / Bilet fiyatı 15,00TL
4 Kasım 2009	Balıkesir / Asya Pamukçu Termal Otel / Bilet fiyatı 15,00TL
6 Kasım 2009	Bursa / Bursa Suare / Bilet fiyatı 20,00TL
7 Kasım 2009	Kocaeli / Şehir Restoran / Bilet fiyatı 20,00TL
8 Kasım 2009	Edirne / Karabıçak Residence / Bilet fiyatı 15,00TL
11 Kasım 2009	Trabzon / Zorlu Grand Hotel / Bilet fiyatı 15,00TL
13 Kasım 2009	Ankara / Bilkent Otel Bilet fiyatı Ön Satış: Tam: 30,00 TL Öğrenci: 20,00 TL Kapıda: Tam: 35,00 TL Öğrenci: 25,00 TL
14 Kasım 2009	Ankara / Bilkent Otel Bilet fiyatı Ön Satış: Tam: 30,00 TL Öğrenci: 20,00 TL Kapıda: Tam: 35,00 TL Öğrenci: 25,00 TL
17 Kasım 2009	Eskişehir / 222 Park / Bilet fiyatı 20,00TL
18 Kasım 2009	Denizli / Richmond Pamukkale SPA Hotel / Bilet fiyatı 15,00TL
20 Kasım 2009	İzmir / Hilton Bilet fiyatı Ön Satış: Tam: 30,00 TL Öğrenci: 20,00 TL Kapıda: Tam: 35,00 TL Öğrenci: 25,00 TL
21 Kasım 2009	İzmir / Hiton Bilet fiyatı Ön Satış: Tam: 30,00 TL Öğrenci: 20,00 TL Kapıda: Tam: 35,00 TL Öğrenci: 25,00 TL

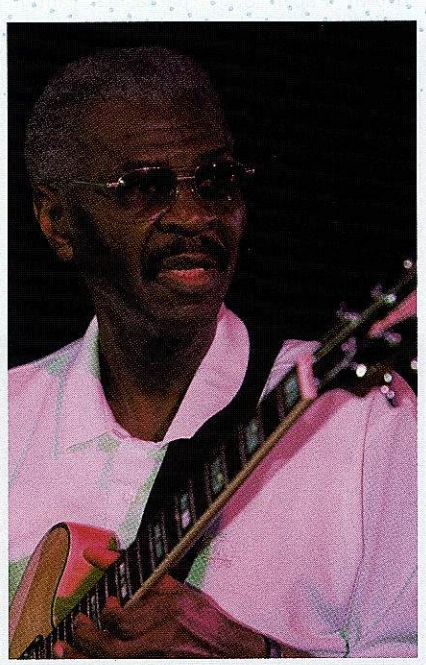

Aslı Delikara
asli@turuncuiletisim.com.tr

Ghetto'da Ekim...

Ghetto'dan yüksek voltajlı merhaba:

Jazz/funk/soul ve elektronik müziği buluşturan sihirbaz Türkiye'de: TM Juke (UK)

Küçük yaşta aldığı jazz ve gitar eğitimiyle keşfettiği güçlerini 'Tru Thoughts' imparatorluğu hizmetine sunan TM Juke; a.k.a Alex Cowan, Quantic, Nostalgia 77, Belleruche gibi isimlerin cephe ardındaki kahramanı olarak tanınıyor. Alice Russell'ın bir jazz yıldızı olmasında büyük rolü olduğunu söylemek bile ona karşı sempati beslememize yeterken 'Me&You' isimli projesiyle de harikalar yaratan Bristollü müzisyen; Roni Size'ın "Brown Paper Bag" parçasına yaptığı cover'la da "yürü be aslanım!" dedirtiyor. Ardından Jack Baker'la sahne tozu yutmak için diyar diyar gezen Juke; tam kapasite çalışan bir müzik dehası olarak ismini akıllara kazımış durumda. Jazz/funk/soul tınılarını elektronik müzikte kaynaştıran TM Juke, İstanbul ahalisini kendi matrix'inde dolaştırmak ve Ghetto'nun yeni sezonunun müjdecisi olmak için 2 Ekim Cuma gecesi DJ kumandasını devralıyor.

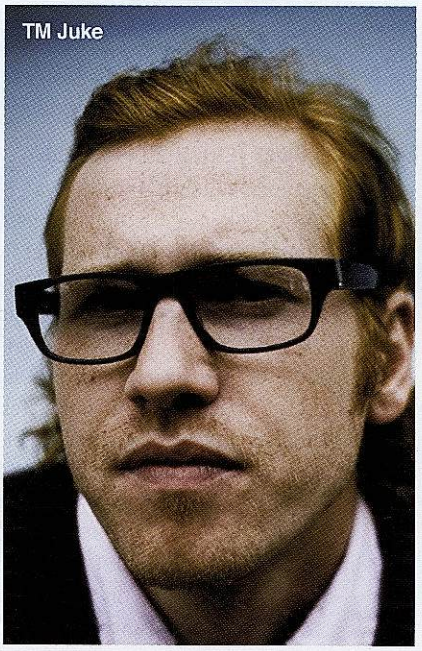
TM Juke

ile bildiğiniz bir konser gecesinden fazlasını vaad eden bu gecede, tüm dans marifetlerinizi göstermeye hazırlanın.

Geçtiğimiz sezon kalplerimizi fetheden Ayhan Sicimoğlu/Buena Vista Revisited serisinin, Kübalı seksi solisti Lenia Diaz ise gecenin pastadan çıkan en büyük sürprizi olacak. Şarkıları kadar dansları ve fiziğiyle dikkat çeken şarkıcıya 'Karaipler'den gelen sıcak hava dalgası' desek abartmış olmayız.

Oldtime Jazz Quintett (Germany)

Tarih: 8 Ekim Perşembe 2009

Saat: 22:00

Unutulmaz şarkılar, taze yorumlar: Oldtime Jazz Quintett (Germany) Ghetto'da

Oldtime Jazz Quintett ismiyle bile başlı başına bir program. Konserleri tanınmış eski parçaların yeni varyasyonlarla tazelenebileceği ve büyük bir coşkuyla çalınabileceğinin canlı ispatı olarak geçiyor. Repertuarlarında aynı tarzdaki gruplarda pek bulamayacağımız bir dizi harika parça mevcut. Oldtime Jazz Quintett mükemmel, ama kesinlikle standartlaşmamış ve birbirinden yetenekli müzisyenleriyle sizi de büyüleyecek.

Lenia Diaz

Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars feat. Lenia Diaz (Cuba)

Tarih: 3 Ekim Cumartesi 2009

Saat: 22:30

Siz de 'hastası' mısınız? Sicimoğlu'nun müziği, Kübalı Lenia'nın sesi ve fizik takviyesiyle Ghetto'da

Ghetto'nun vazgeçilmez Latin gecelerinin usta ismi Ayhan Sicimoğlu ve Latin All Stars sezonun ilk performansıyla karşınızda. Ateşli Latin parçalar, çılgın danslar, keyifli espriler

Bluesaint Blues Band

Tarih: 10 Ekim Cumartesi 2009

Saat: 22:30

Still got the blues..

Albüm çıkarma ya da şöhret olmaya değil iyi müzik yapmaya takılmış durumdalar. Bluesaint için önemli olan, iyi müzisyenlerle keyfini çıkararak blues çalmak. Repertuarlarında, bildik blues klasiklerine de yer var, popülerliğini yitirmiş ya da geri planda kalmış önemli blues parçalarına da.

Grubun unutulmaz konserleri; 2006 -2007 yıllarında İstanbul ve İzmir'de gerçekleşen üç Blues Brothers konser performansları oldu. Yakın zamanlarda 10. Yıllarını kutlamak üzere Ghetto'da blues severlerin karşısına çıkan Bluesaint, 500 kişilik bir seyirci kitlesine konser verdi. Bu konserde, 25 konuk müzisyen Bluesaint'le birlikte sahne aldı. Grup, şimdiye kadar olduğu gibi, blues çalmaktan aldığı keyfi dinleyenlerle de paylaşmak istiyor –ellili, altmışlı yaşlarda bile...

Café Aman İstanbul

Tarih: 15 Ekim Perşembe 2009

Saat: 22:00

Türk-Yunan müzisyenlerin kardeş sofrası 'Cafe Aman' Ghetto'da

Café Aman İstanbullu Yunan ve Türk müzisyenlerden oluşan bir müzik grubu. Repertuarında 1922 öncesinden günümüze, İstanbul, İzmir, Atina gibi liman şehirlerinde Café Aman ve Café Chantanları'nda icra edilen rembetikolar bulunuyor.

Rembetiko'nun Anadolu kökenli şarkı ve ritimlerini İstanbul ve İzmir'den yıllanmış şarkılar ve türkülerle sunan grup, Ghetto'da gerçekleşecek konserlerinde Türk & Yunan müziğinin en sevilen örneklerini icra edecek.

Vokal: Stelyo Berber

Vokal: Pelin Suer

Kanun: Serkan Mesut Halili

Ud: Erdem Şentürk

Keman: Atalay Durmaz

19. Akbank Jazz Festivali " Niyaz"

Tarih: 22 Ekim Perşembe 2009

Saat: 22:00

Akbank Jazz Festivali'nin en mistik, gizemli

Ayhan Sicimoğlu

ve büyüleyici performansı 'Niyaz' Ghetto'da

Geleneksel İran ezgilerini elektronik dünyaya ustalıkla taşıyan topluluk Niyaz, uzun bir aradan sonra Akbank Jazz Festivali ile yeniden İstanbul'da. Dünya müziğini 21.yy'a taşıyan topluluk; hipnotize edici melodileri ve ritimleri ile uzun yıllardır isimlerinden sıkça söz ettiriyor. "The Matrix: Revolutions", "Alias" ve "The Agency" gibi önemli projelerle sesini geniş kitlelere ulaştıran tılsımlı vokal Azam Ali ile çalışmalarını sürdüren topluluk; daha önce iki kez Grammy adaylığı sahibi; Seal, Alanis Morissette, Khaled, Paul Oakenfold ve Cirque De Soleil'le yaptığı çalışmalarla hatırlanan Carmen Rizzo ile de çalışmıştı. Niyaz, sufilerin sakin ve gizemli dünyasını Fars ve Hint kültürleriyle harmanlıyor. Doğunun büyüsünü, mistik öğeler, elektronik tınılar ve yerel enstrümanlarla birleştiren ve ülkemizde Mercan Dede ile yaptığı çalışmalarla da tanınan Niyaz, izleyicileriyle birlikte yeni bir ışığa açılan kapıdan içeri süzülecek.

Azam Ali / Vokal, Rik – Vocal, Rik

Loga Ramin Torkian / Gitar, Saz, Kamman - Guitar, Saz, Kamman

Laura Escude / Proglamlama, Keman, Klavye – Programming, Violin, Keyboards

Naser Musa / Ud -Oud

Salar Nader / Tabla - Tablas

Ulaş Özdemir / Saz, Vokal – Saz, Vocals

Amsterdam Night Watch II "Rare Groove Orchestra"

Tarih: 24 Ekim Cumartesi 2009

Saat: 22:30

Rare Groove Orchestra ile funk'ın büyüsüne kapılacaksınız

2003'te Hollanda'da kurulan Rare Groove Orchestrea; funk/soul ve soul jazz tarzlarını harmanladıkları parçalarıyla groove'u kendi taraflarında tanımlayarak isimlerini duyurdu. 2007'de ilk stüdyo albümlerini çıkaran grup, dünyanın dört bir yanındaki önemli jazz festivallerinde boy gösterdi. 2009'da çıkardıkları "The Man With the Dirty Finger" ise onları groove'un yer alması gerektiği her türlü organizasyonun aranan grubu haline getirdi. Meksika'da bile hatırı sayılır bir hayran topluluğu olan RGO, aşırı dinamik sahne performanslarıyla funk ve soul meraklılarını yorucu bir dans maratonuna davet ediyor.

Oldtime Jazz Quintett

Pera Fest: Musiques Du Monde "YOM" The New King of Klezmer Clarinet

Tarih: 26 Ekim Pazartesi 2009

Klezmer müziğinin yetenekli yorumcusu Yom'dan ustaların ustası Naftule Brandwein'e bir güzelleme

Klezmer klarnetinin Fransız virtiözü Yom'un bu çalışması, 20'li yılların New York'unun dahi klezmer klarnetçisi Naftule Brandwein'e adanmış. Etkileyici bir ustalık, konuşan, ağlayan ve gülen bir klarnetin heyecanıyla sıra dışı bir topluluğun birlikteliği, bu sahne gösterisini dokunaklı, bayramsı, hareketli olduğu kadar gizemli bir ritüele dönüştürüyor. Orta ve Doğu Avrupalı Yahudilerin müziği klezmer'in ruhu da işte zaten bu...

« Onun birçok yeteneği var. Nefes, swing, duygu, köklere bağlılık, Balkanlar'a, Yunanistan'a, Türkiye'ye uzanan göçebe alıntılar... » Eliane Azoulay, Télérama

Yom (clt), Denis CUNIOT (p), Alexandre GIFFARD(tapan), Benoît GIFFARD (tb).

Serkan Çağrı & Rumeli Band

Tarih: 29 Ekim Perşembe 2009

Serkan Çağrı&Rumeli Band ile "Hoş geldin Rumeli"

Geçmişten günümüze Rumeli adıyla bilinen topraklarda yaşayan halkların hüzünlerini, sevinçlerini, coşkularını müzikleriyle anlatan bir topluluk Rumeli Band. Klarnet virtüözü Serkan Çağrı'nın girişimiyle bir araya gelen grup; Bulgaristan, Arnavutluk, Bosna, Makedonya, Yunanistan ve Trakya gibi her köşesinde farklı bir zenginliğe sahip Balkan müziğini geleneklerinden kopmadan seslendirirken, dinleyicisini de bu kültürlere tanıklık etmeye davet ediyor. Balkan kökenli akademisyen ve klarnet virtüözü Serkan Çağrı ile Makedonya'dan göç etmiş Arnavut kökenli vokal İmran Türkoğlu'nun solist olarak yer aldığı bu proje, şarkıların ait oldukları kültürlerin ana dillerinde seslendirilmesi bakımından da dikkat çekici.

Sattas

Tarih: 30 Ekim Cuma 2009

Özlemiştik, Reggae'nin Türkiye'deki en dikkat çekici grubu Sattas Ghetto'da.

Orçun Sünear ile Derya Eke tarafından 2004 yılında temeli atılan Sattas, 2005 yılının başlarında çalışmalara başladı.

Türkiye'nin ilk reggae grubu "Version Forward"ı kurmuş olan Mehmet Yüzbaşıoğlu'nun da davulda yer aldığı Sattas kısa sürede İstanbul dub ve reggae camiasının en çok konser veren gruplarından oldu.

Trompet ve saksofon gibi nefesliler ve harmonika gibi reggae'nin vazgeçilmez enstrümanlarını da müziğine katan grup, reggae'nin özünden uzaklaşmadan jazz, ska, dub ve rock formlarını bir potada eritmeyi başardı.

Sahnede Augustus Pablo, Gregory Isaacs, Inner Circle ve Bob Marley gibi isimleri yorumlamanın dışında kendilerine ait parçaları da çalan Sattas, eşsiz bir reggea tecrübesi için 30 Ekim Cuma gecesi Ghetto'da.

Gecenin DJ'liğini ise Volkann ve İzi Ariyel'den oluşan Soulstamp üstlenecek.

Aslı Güngör
aslig@bkziletisim.com

İstanbul Jazz Center'da

Uluslararası isimler sahne alıyor...

Bob James

Ernie Watts

İstanbul Jazz Center bu sezon Ekim ayından itibaren Lisa Wahlandt Quintet-Bossa Nova Project, Bob James Quartet, Cengiz Yaltkaya Trio, Spyro Gyra, Yellow Jackets, Antonio Ciacca Quartet ve Ernie Watts Quartet gibi dünya çapındaki sanatçı ve grupların konserlerine ev sahipliği yapacak.

Gustav Lundgren; 9 - 10 Ekim 2009

Gustav Lundgren (g)

Johan Hörlen (s)

Martin Höper (b)

Jussi Lehtonen (d)

Gitar çalmaya 12 yaşında başlayan ve bugüne dek 40'ın üzerinde CD kaydında yer almasının yanı sıra 4 solo albüm çıkartan Gustav Lundgren, jazz, gypsy-swing ve house müzik sanatçıları arasında önemli bir yere sahip. 2000 yılından beri, Türkiye'nin de dahil olduğu 13 ülkede farklı gruplarla turneye çıkan Lundgren; uzun süredir ayrı kaldığı Türk jazz severlerle "JC's"de buluşacak.

13-14 Ekim'de Bob James...

Bob James (p)

David McMurray (s)

Damon Warmack (b)

Ken Scott (d)

Bob James, piyano çalmaya 4 yaşında başlamıştır. Stan Kenton, Charlie Parker, Miles Davis, Chet Baker, Gerry Mulligan ve Oscar Peterson gibi isimleri keşfetmeden önceki ilk ilham kaynağı Hindemith'dir. 1962'de University of Michigan bestecilik bölümünden dereceyle mezun olmuş, Sarah Vaughan'ın müzik direktörü olarak çalışmaya başlamasıyla şöhrete giden yolun kapıları kendisine açılmıştır. Sarah Vaughan'dan 1968 yılında ayrıldığında o artık popüler bir aranjördür. 1962 yılındaki Notre Damme Festivali'nde Quincy Jones'un dikkatini çeken James, onun aracılığı ile 1963'te Creed Taylor ile tanıştı. Böylece James, CTI şirketinde aranjör ve prodüktör olarak çalışmaya başladı.

Bob James 1970'lerde fusion jazz akımının kurucu müzisyenlerinde birisi olarak anılmaktadır. James 1974-1976 yılları arasında 4 başarılı solo albüm çıkardı. 1976 yılında "CBS"ye Progressive A&R'nin direktörü olarak katıldı. Bir sonraki sene Joanne Brackeen, Wilbert Longmire, Richard Tee, Mark Colby ve Mongo Santamaria ile Tappen Zee'nin albümleri çıktı. Taxi televizyon dizisinde kulanılan tanıtım müziği Angela, Bob James'in tanınmasında yapı taşı olan bestelerinden ilkidir.1981 yılında Earl Klugh ile ilk yaptıkları beraber çalışma olan One on One ile aynı yıl Grammy kazandılar. Daha sonra Bob James smooth jazz'ın en önemli grubu olan Fourplay'i kurdu.

Piyanist Bob James başarılı kayıtlar sayesinde bugün müzik dünyasında çok önemli bir konuma sahiptir. Bob James 40 yılın üzerindeki kariyeri boyunca 2 Grammy ödülü 36 dan fazla solo albüm kaydetmiş olan fusion ve smooth jazz akımlarının kurucusu olarak müzik tarihine adını yazdırmıştır. Buna ek olarak aranjör ve orkestra şefi olarak da dünya çapında bir şöhreti vardır. James'in Broadway müzikali olan "The Selling of the President" ve "The Serpico" filmleri için aranjörlük yapması, onun ilgi alanlarının çeşitliliği ve müzikal başarıları hakkında bize ışık tutmaktadır.

22-23 Ekim Spyro Gyra

Jay Beckenstain (s)

Tom Schuman (p)

Julio Fernandez (g)

Scott Ambush (b)

Bonny B (d, perc)

25 yılı aşan müzik kariyerlerine 29 albüm ve 7 Grammy ödülü sığdıran dünyaca ünlü Amerikalı pop jazz grubu Spyro Gyra tekrar Türkiye'de! Jazz, R&B, funk ve pop öğelerini harmanlayan müzikleriyle dünya genelinde bugüne kadar 20 milyondan fazla albüm satmış olan Spyro Gyra, 2006 yılında yayınladıkları "Wrapped In A Dream" albümleriyle kariyerlerinde 8. defa Grammy'ye aday oldular. Alto saksofoncu ve besteci Jay Beckenstein tarafından kurulan Spyro Gyra, Tom Schuman (piyano, klavye), Julio Fernandez (gitar), Scott Ambush (bas gitar) ve Bonny Bonaparte'dan (davul, perküsyon) oluşuyor. Grubun ikinci albümlerinde yer alan "Morning Dance" adlı parça çağdaş jazz müziğinin klasikleri arasında yer almakta ve bu türde

Gustav Lundgren

müzik yaşamında Cannonball Adderley'den Frank Zappa'ya kadar beşyüzden fazla albümde unutulmaz ve belirgin sound'nu sergilemiştir. Ernie Watts Pat Metheny,Charlie Haden, heolonious Monk, Blues Brothers Band ve daha birçoklarıyla sahne almıştır. Jazz eğitimi almamasına rağmen annesinin yılbaşı hediyesi olarak ona aldığı pikap ve plak kuübü üyeliği ilk kıvılcımı çakar. Plak kuübünden edindiği ilk promosyon seçki Miles Dawis'in "Kind of Blue" albümüdür.

Gene Quill, Buddy Rich's Big Band'ı bırakınca Berkley'de hocalık yapan Tromboncu Phil Wilson'ın önerisiyle Ernie Watts onun yerine geçer. 1966-68 yılları arasında Rich ile birlikte çalışarak dünyayı gezer. Ayrıca bu sürede okulu bırakır. Ardından Los Angeles'a taşınan müzisyen Gerald Wilson ve Oliver Nelson ile çalışmaya başlar. 1969 yılında katıldığı ve Çad, Nijerya, Mali, Senegal, Demokratik Kongo Cumhuriyeti'ni kapsayan Afrika turnesinde yerel Afrikalı müzisyenler ile çalma fırsatı bulur.

70'lerde ve 80'lerde Los Angeles'ın yoğun prodüksiyon sahnesine daldı. Kendine has tekniği ile Watts birçok TV şovunda, film müziklerinde, neredeyse tüm erken dönem West Coast Motown sessionlarında ve Aretha Franklin ve Steely Dan gibi pop yıldızları ile sesini duyurdu. 1983 yılında bir film bestecisi olan Michel Colombier Watts için "Nightbird" adında bir orkestral parça yazdı. Bu çalışmanın ilk kez çalındığı Los Angeles'daki "Dorothy Chandler Pavilion" daki galada Charlie Haden Watts ile tanışmak için sahne arkasına geldi. Haden ile tanışması Watts'ın "Haden's Liberation Orchestra" ve Haden'ın da içinde bulunduğu "Pat Metheney's Special Quartet" ile sahne almasını sağladı. 80'lerin sonunda Metheney'in grubu ile çıktığı turneler, Sun Ra ve Miles Davis Band (Davis'in son turu) artist için dönüm noktasıdır.

yayın yapan radyolarda hala sıklıkla yayınlanmaktadır Spyro Gyra 'nın 2001 yılında yayınladığı "In Modern Times", ulaşılması bir rekora imza atarak Billboard Modern Jazz listesinde 64 hafta boyunca üst sıralarda yer aldı. Grubun son albümü, 2006 tarihli "Wrapped In A Dream", Spyro Gyra'nın 25 yılı aşan müzikal yolculuğunun aynı yaratıcılıkla devam ettiğini göstermektedir. Müzik otoritelerinin ortak görüşü, sakin hatları ve temiz ifadesiyle Spyro Gyra'nın müziğinin, hala dünyanın en oriinal jazz birleşimine sahip olduğu yönünde... Grubun kazanmış olduğu Grammy ödüleri; 1980: Best Jazz Fusion Performance for "Catching the Sun" 1982: Best Rhythm & Blues Instrumental Performance for "Stripes" 1982: Best Jazz Fusion Performance for "Incognito" 1983: Best Jazz Fusion Performance for "City Kids" 1984: Best Jazz Fusion Performance for "Access All Areas" 1985: Best Pop Instrumental Performance for "Shakedown" 1985: Best Jazz Fusion Performance for "Alternating Currents" 2007: Grammy Award for Best Pop Instrumental Album for Wrapped in a Dream 2008: Best Pop Instrumental Performance for "Simple Pleasures" from Good to Go-Go 2008: Grammy Award for Best Pop Instrumental Album for Good to Go-Go Spyro Gyra was awarded the George Benson Lifetime Achievement Award from the Canadian Smooth Jazz Awards in 2007.

Antonio Ciacca

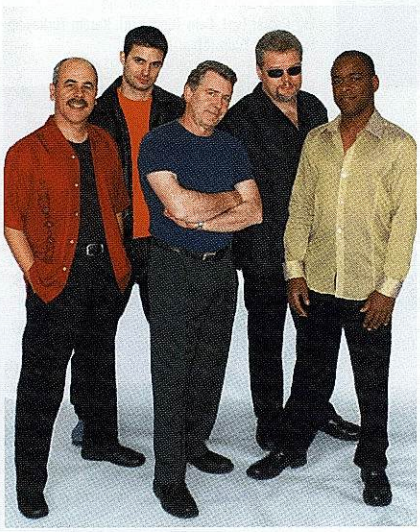
Spyro Gyra

19-21 Kasım Antonio Ciacca

Antonia Ciacca (p)
Grant Stewart (ts)
David Wong (b)
Marion Felder (d)

27-28 Kasım Ernie Watts

Ernie Watts (s)
Christof Saenger (p)
Rudi Engel (b)
Heinrich Koebberling (d)

İki grammy ödüllü Ernie Watts müzik sahnesindeki en değişken ve üretken saksoonculardan biridir. Otuzyıldan daha uzun süreli

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Nardis Jazz Festivalinden...

EKİM AYI PROGRAMI

Maffy Falay Sextet
01 Ekim 2009 Perşembe

Trompet ustası Muvaffak Dizzy Gillespie 1956'da İzmirli Maffy Falay ile karşılaştığında, onun için "Miles Davis ile boy ölçüşebilir" demişti. Falay, o zamandan bugüne Dexter Gordon, Stan Getz, Elvin Jones ve daha nice cazcıyla çaldı, Bill Evans, McCoy Tyner, Dizzy Gillespie gibi isimlerle dost oldu. Caz Festivali'nin 2005'te "Yaşam Boyu Başarı Ödülü"nü verdiği Falay, tenorda Engin recepoğulları, trombonda Elvan Aracı, kontrbasta Kağan Yıldız, davulda Ferit Odman eşliğinde o müthiş enerjisi ile sizlere unutulmaz bir gece geçirtecek.

Maffy Falay (tp), Engin Recepoğulları (ts), Elvan Aracı (tb), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Janusz Szprot "Young @ Hearts"
02 Ekim 2009 Cuma

Janusz Szprot, piyanist, besteci, aranjör, eğitimci ve müzikolog olarak zengin bir müzik geçmişine sahip. Profesyonel müzik yaşamına başladığı 1971 yılından bu yana Polonyalı ve yabancı pek çok ünlü caz sanatçısı ile çalışan Szprot, 1983 yılında, yetenekli Polonyalı ve Türk caz sanatçılarını biraraya getirerek kurduğu 'Polonya-Türk Caz Topluluğu' adını verdiği grupla Ankara'da ve 21'inci Uluslararası İstanbul Müzik Festivali'nde konserler verdi. Piyanist olarak, cazın her tarzına hakim olan Janusz Szprot'un bu alandaki esnekliği ve çeşitliliği, 15'den fazla albüm içeren diskografisinde de açıkça görülüyor. Szprot, daha önceleri Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi'nde öğretim görevlisi olarak görev yapıyordu. Erzurum'da göreve başlayan sanatçı ve grubu bu özel gece için sizlere caz standartlarından oluşan bir repertuar sunacaklar.

Janusz Szprot (p), Yahya Dai (ts), Önder Focan (g), Kamil Erdem (b), Emre Kartarı (d).

Encore
03 Ekim 2009 C.tesi

2008 yılı başında kurulan ve her biri farklı müzik dallarında çalışmalarda bulunan ODTÜ öğrenci ve mezunlarının oluşturduğu Encore Caz Vokal Grubu, caz standartlarının çok sesli aranjmanlarını, orkestra eşliğinde ve acapella olarak yorumlamaktadır. Müzik direktörlüğünü Merve Erdal'ın yaptığı grup, gerçekleştireceği caz konseriyle ilk kez karşınızda olacak. Türk ve uluslararası caz çevrelerince yakından tanınan deneyimli müzisyenler Janusz Szprot (piyano), Kamil Erdem (bas) ve Cem Aksel (davul) eşliğinde gerçekleştirilecek olan bu konserde, "Route 66, Take Five" gibi standartların yanı sıra Latin ritimlerinin hakim olduğu balladlar, caz temalı müzikal parçaları ve a capella seslendirilecek parçalar da caz severlerin beğenisine sunulacak. Fransızcada "bir kez daha, tekrar" anlamlarına gelen "encore" kelimesinin çok seslilik çatısı altında caz müziğiyle olan renkli birlikteliğine tanık olmak isteyen herkesi bu renkli konsere davet ediyoruz.

Duygu Yücesoy (soprano), Merve Erdal (mezzo soprano), Gökçen Aslan (alto), Çağrı Yılmaz (tenor), Tunç Tekelioğlu (bas), Janusz Szprot (p), Kamil Erdem (b), Cem Aksel (d).

Yiorgos Kaloudis
05 Ekim 2009 P.tesi

Yunanistanlı Yiorgos Kaloudis kendisine ait çok özel bir teknikle farklı ses renklerini kullanan modern bir cello müzisyenidir. 2005'de ilk solo çalışması Truth, ardından bu yıl kaydettiği On the Wind piyasaya çıktı. 1973 Atina doğumlu sanatçı Athenaeum Konservatuarı'nda Claire Demeulenaere ile çalıştı. Cellist Renato Ripo ve piyanist ve besteci Stavros Lantsias ilerlemesinde çok önemli rol oynadı. Futbright bursuyla gittiği ABD'de ise Ted Greene ve James Mahlis düzenleme ve doğaçlama tekniklerini geliştirdi. Saksofoncu David Lynch ile duet yaptı. Cello dışında pekçok enstrümanı da çalabilmektedir. 4 telli Cretan Lyra, gitar, cajon, ud, tabla, davul, vurmalılar, electrik bas, mandolin, antic Yunan arpi, calimba çalıp vokal de yapıyor. Tanınmış Yunan bestecilerle de işbirliği yapmaktadır. Bunlar arasında Alkinoos Ioannidis, David Lynch, Stavros Lantsias, Takis Farazis, Faros duet, Camvas Band, The Chosen, Furtuna Group, ve Music Ensemble of M.Hadjidakis. Bu gece kendi bestelerinde oluşan bir repertuarı kanunda Ruth Hill ve konuk Sumru Ağıryürüyen ile gerçekleştirecek.

Yiorgos Kaloudis (çello ve live loop recording), Ruth Hill (kanun), Konuk: Sumru Ağıryürüyen (vokal).

Bora Çeliker Quartet
06 Ekim 2009 Salı

Gitar çalmaya 1988 yılında başladı. Üniversite yıllarını geçirdiği Ankara'da The Crawling Snakes, The Jukes (1996) ve The King Bees (1997) isimli blues gruplarını kurdu. The King Bees ile Ankara ve İstanbul'da düzenli kulüp programları, festival konserleri, Kıbrıs, Van ve Samsun turneleri yaptı. 1999'da Janusz Szprot ile kurduğu grupla caza yöneldi. 2001'de Alan Ginter Quartet bünyesinde Tuna Ötenel ile birlikte çalıştı. Aynı yıl İstanbul'a dönerek, 92.3 Radyo Kozmos'da iki buçuk sene boyunca Blues Makinası programını yaptı. 2004 Eylül ayında, Kahvaltıda Caz Etkinliği kapsamında, Nilüfer Verdi, Mahmut Yalay, Cem Aksel ve Nükhet Ruacan'la kurduğu grubuyla konsere çıktı. 2005 yılında Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda Sarp Maden'le birlikte Jethro Tull'dan önce sahne aldı. Bu gece Barış Ertürk'le beraber uzun süredir çalmayı düşledikleri Hank Mobley, Clifford Brown gibi hard-bop ustalarından seçtikleri parçaların yanı sıra, özgün beste ve vokalli standard-'lardan oluşan bir program sunacaklar.

Bora Çeliker (g, vo), Barış Ertürk (ts), Ahmet Türkmenoğlu (b), Berke Özgümüş (d).

Oğuz Büyükberber Quartet

07 Ekim 2009 Çarşamba

Klasik batı müziğini, Türk müziği ve caz tınılarıyla harmanlayarak kendine has üslubunu yaratan bas klarnetçisi Oğuz Büyükberber, aynı zamanda çocukluğundan bu yana görsel sanatlarla ilgilenen çok yönlü bir sanatçı. Müzik kariyeri boyunca Kaçan Keçi, A Z, Lodos, Velvele, Turqumstances ve Trio Koan gibi projelerde çalışan ve Avrupa'da birçok festivalde yer alan sanatçının 4 solo albümü bulunuyor. 1990 yılında Amsterdam'a taşınıp, konservatuarda saksofon ve basklarnet eğitimi alan Klein ise doğaçlama müzik üzerine yoğunlaşan ancak aynı zamanda Doğu Avrupa ve Asya müzikleri hakkında da kendini geliştiren bir sanatçı. Şimdiye kadar Tobias John Zorn, Chris Speed, Benoit Delbecq ile sahne alan sanatçı, Man Bites Dog, Full Fathom Five ve Spinifex Orkestrası için şarkı besteliyor. Bu gece besteler ve standartlardan oluşan bir repertuarı konuk İngiliz bascı Jonny Gee'nin de yer alacağı dörtlü ile seslendirecekler.

Oğuz Büyükberber (clt), Önder Focan (g), Jonny Gee (b), Ferit Odman (d).

Alper Yılmaz Project
08 Ekim 2009 Perşembe - 09 Ekim 2009 Cuma

Alper Yılmaz Project, Alper Yılmaz'in ilk solo albüm projesi için New York'un önde gelen müzisyenleri bir araya getirilerek oluşturulmuş bir ekip. Ekibin müziğinin genel çerçevesini Alper Yılmaz'in besteleri belirliyorsa da, çalan müzisyenlerin tamamen eşit ve serbestçe katkıda bulunduğu bir platformun oluşturulması projenin ulaşmayı amaçlıyor. 2007 yazında Amerika'da piyasaya çıkan „Clashes" ile büyük ilgi gören müzisyenin bu albümü, Ocak 2008'de AK Müzik etiketiyle Türkiye'de yayınlandı. 2 gece için Nardis'te konser verecek olan grubu dinlemek büyük bir keyif olacak. Amerikalı müzisyenler Mike McGinnis, Nick Kadajski'nin yanısıra Sarp Maden ve Volkan Öktem gibi sevilen Türk müzisyenleri de içeren grubuyla Nardis sahnesinde olacak.

Alper Yılmaz (b), Nick Kadajski (as), Volkan Öktem (d).

Danielle Eva Quartet
10 Ekim 2009 C.tesi

Amerikalı şarkıcı ve sözyazarı Danielle Eva groove, blues, bossa nova ve doğa seslerini harmantayan bir şarkıcı ve besteci. Danielle dinleyicilerine gerekse caz standardlarının yorumlarını, gerekse folk ve funk gibi müzik türlerini icra ettiği parçalarıyla çok keyifli performanslar sunuyor. Bu performanslarını da New York, Hong Kong ve Washington gibi şehirlerdeki kulüplerde de sergilemiştir. Ayrıca, Great Women in Jazz ve Mellon Jazz Festivallerinde yer aldı. Bunların dışında, 2008'deki US Jazzmobile Vocal Competition'ı ve de 2006 Billie Holiday Competition'ı kazanırken, bir de Thelonious Monk Institute'a burslu girme hakkı kazandı. Bu ilginç şarkıcı sizlere keyifli bir hafta sonu gecesi geçirtecek.

Daniella Eva (vo), Bilal Karaman (g), Ozan Musluoğlu (b), Ferit Odman (d).

Engin Gürkey Ensemble
12 Ekim 2009 P.tesi

Yansımalar ve İncesaz gruplarından tanıdığımız, müzik eğitmeni, besteci ve multi perküsyonist Engin Gürkey, 2005 yılının sonunda yayınlamış olduğu "World of Percussion" adlı albümünden sonra ikinci albüm çalışması "Gültede" ile karşımızda. 80'li yılların başlarından bu yana perküsyon dışındaki diğer enstrümanı piyano ile besteci kimliğini olgunlaştıran Gürkey, etkilendiği olayların bir özeti olan perküsyon çalarak eşlik ettiği sözsüz şarkıları bu albümle sundu.Kalan Plak etiketi ile yayınlanan albüm, sanatçının akustik yapıda, modern Türk müziğine dair, özellikle melodik yapısı ney, ud ve keman gibi enstrümanların bir arada seslendirilmesi ile hazırlanan beste ve düzenlemeleri ile dikkatleri çekiyor.Engin Gürkey bu albüme dair 2006 yılından itibaren başlattığı sahne çalışmalarını "Engin Gürkey Ensemble" adı ile yurtiçi ve yurtdışı konserleriyle sürdürmekte.

Engin Gürkey (perc), Turay Dinleyen (ud, keman), Kürşad Deniz (p), Ahmet Türkmenoğlu (b), Türker Çolak (darbuka).

Elif Çağlar "Curly Quartet"
13 Ekim 2009 Salı

Elif Çağlar, 1998-2002 seneleri arası, İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'nde Ali Perret, Can Kozlu, Aydın Esen, Randy Esen, Nükhet Ruacan, Neşet Ruacan, İmer Demirer, Selen Gültin gibi Türkiye'nin önde gelen caz müzisyenlerinin yanı sıra Lawrence "Butch" Morris ve Ricky Ford'un da öğrencisi olarak, "Caz Kompozisyonu" üzerine eğitim aldı. Ardından Queens College bünyesindeki "the Aaron Copland School of Music"te, "Caz Performansı" dalında master derecesini tamamladı ve buradan "opera, müzikal tiyatro, oratoryo ve dengi kategorilerdeki müzik dallarında, kariyer açısından en büyük potansiyeli göstermiş" performans öğrencisine verilen "Claire Bennett Moringiello'72" ödülünü alarak mezun oldu. Bu süreç içerisinde, New York'taki ünlü caz müzisyenleri Michael P. Mossman, Antonio Hart ve ismi caz efsaneleri arasında geçen vokalist Sheila Jordan ile çalışma fırsatını buldu. Halen İstanbul'da çeşitli müzik projelerine ve performanslarına devam etmektedir. Bu gece "Curly Trio" ile farklı repertuarı ve müthiş yorumu ve daha önce birçok oluşumda beraber çalmış gitaristler Cem Tuncer ile Kerem Türkaydın'in eşlikleri ve soloları eşliğinde keyifli bir gece yaşayacaksınız.

Elif Çağlar (vo), Cem Tuncer (g), Kerem Türkaydın (g). Kağan Yıldız (b).

Sarp Maden Quartet
14 Ekim 2009 Çarşamba

Gitar tekniği ve armoni bilgisiyle, genç yaşına rağmen Türkiye'nin önemli gitaristlerinden biri olarak kabul edilen Sarp Maden, özellikle katıldığı birbirinden farklı birçok proje ile tanınıyor. Mahmut Yalay, İmer Demirer, Reyent Bölükbaşı, Oğuz Büyükberber ve Ateş Tezer ile birlikte "Lodos" ve Ali Perret, İmer Demirer, Ricky Ford, Erkan Oğur, Raci Pişmişoğlu ve Erdinç Şenol'-dan kurulu "Acid Trippin"de yer alan Maden; Sibel Köse, Alper Yılmaz, Mike McGinnis, Turgut Alp Bekoğlu gibi isimlerle çalıştı. Çağlayan Yıldız ve Volkan Öktem'le oluşturduğu "Trio Mrio" adlı gruba, önce Alp Ersönmez ve 2004 yılında Genco Arı'nın katılmasından sonra "Quartet Muartet" ismiyle çıkardıkları "Dokuz Parça" adlı albümde yaratıcılığını bir kez daha dinleyiciye sundu. Yeni projesi "Sarp Maden Quartet" ile verdiği konserler dışında, kaydettiği latin caz ağırlıklı albümünü dinleyiciye yıl piyasaya sunulmuştu.

Sarp Maden (g), Engin Recepoğulları (ts), Matt Hall (b), Volkan Öktem (d).

Nezih Yeşilnil Trio - CineməScope
15 Ekim 2009 Perşembe

Nezih Yeşilnil, 6 yaşında mandolin, 13 yaşında gitar çalmaya başladı. 17 yaşında İzmir'de Maça Beşi Topluluğu'nda bas gitar çalmaya başladı. Ege Üniversitesi İktisat Fakültesi Ekonomi bölümünden mezun olan Yeşilnil, 1974'te Grup Doğuş'un kurulmasına öncülük etti. 1986'dan bu yana pekçok değerli müzisyenle birlikte yurtiçi ve yurtdışında konserler ve festivallerde sahne aldı. Halen kendi triosunun yanısıra caz ve etnik müzik yapan çeşitli gruplarla da müzisyenlik hayatını sürdüren Nezih Yeşilnil, Pera Müzik Okulu'nda, Modern Müzik Akademisinde özel olarak bas dersleri veriyor ve müzik stüdyolarında düzenlemeler yapıyor. Bu gece sizlere çok iyi bildiğiniz film müziklerinin unutulmaz parçalarından seçtikleri çok keyifli bir repertuarı seslendirecekler.

Selim Benba (p), Nezih Yeşilnil (b), Deniz Dündar (d).

Dilek Sert Erdoğan - Jazzeeba on air-
16 Ekim 2009 Cuma

İ.Ü İngiliz Dili ve Edebiyatı mezunu. BBC Foreks'te dış haber koordinatörlüğü ve İngilizce haber spikerliği yaptı. Bir akşam işten çıktı ve gerçek evi olan 'müziğe' döndü. Şehir tiyatrolarının açtığı özel sınavı kazanarak Ayla Algan, Erol Keskin, Bektan Algan gibi ustalarla ses- oyunculuk teknikleri,modern dans ve tiyatro tarihi ile ilgili çalışmalar yaptı. 2002 yılında kendi parçasıyla katıldığı ve ulusal bir TV kanalında yayınlanan 'Sing Your Song' adlı şarkı yarışmasında 'En İyi Kadın Şarkıcı' ödülünü kazandı. Cazın içine doğup büyüyen "Jazzeeba" rotayı soul ve funk'a doğru çevirdi ve "içindeki müziği"ni dillendirmeye başladı. 2006 yılında A.B.D'de düzenlenen ISC-(International Songwriting Competition)'da "overall performance" kategorisinde yarıştığı tüm şarkılarıyla, yaklaşık 14.000 katılımcıyı geride bırakıp ilk 25'e girmeyi başardı. Amerika'da birçok festivale davet edilen sanatçı -şu anda kendi ülkesinde hayata geçirdiği "Jazzeeba On Air" projesiyle yoluna devam ediyor. Sahnede bitip tükenmeyen enerjisi ve sıradışı zenci gırtlağıyla dikkat çeken Jazzeeba-soul ve funk'a tavan yapturan repertuarı ve ilk kez Nardis izleyicisiyle paylaşacağı kendi şarkılarıyla unutulmaz bir gece yaşatmaya hazırlanıyor.

Dilek Sert Erdoğan aka Jazzeeba (vo), Cenk Erdoğan (g), Soner Kıvanç (keys), Cemil Tatlıpınar (b), Kerem Sedef (d), Ümit Onartan (s).

Yahya Dai Quartet
17 Ekim 2009 C.tesi

Ankara doğumlu Yahya Dai'nin 1974 yılında Soprano blokflüt ile başlayan müzik hayati 1981'de alto saksofon ve ilerleyen yıllarda tenor saksofon, soprano saksofon, bariton saksofon, yan flüt ve EWI (elektrik nefesli enstrüman) ile devam etti. Ankara'da uzun bir dönem Tuna Ötenel ile birlikte çalışan Yahya Dai, İstanbul'a yerleştikten sonra yerli, yabancı pek çok grupla sahne aldı, albüm kayıtlarında çaldı. Bu gece oldukça renkli bir repertuar ile sizlerle olacaklar.

Yahya Dai (s, flt, EWI, elec.) Baki Duyartar (keyb), Kağan Yıldız (b), Onur Alatan (d).

Genç Caz Gitaristi Yarışması
19 Ekim 2009 P.tesi

5 yıldır genç caz müzisyenlerini yurtdışı festivallere götüren başarılı organizasyonlara sahne olan Nardis Jazz Club bu kez çok kıymetli Yamaha SA2200 Model Caz gitarını bir yarışma ile hediye edecek. Yamaha - Dore Müzik – Senkop Müzik işbirliği ile bu gece yarışmaya katılacak müzisyenler arasından seçilecek bir kişi kazanacak.

House Band: Kürşad Deniz (p), Erdal Akyol (bas), Derin Bayhan (d).

Grup Passiflora
20 Ekim 2009 Salı

Levent Altındağ ve Erdem Sökmen'in öncülüğü, Eylem Pelit, Volkan Öktem, Serkan Özyılmaz'ın katılımıyla kurulan Grup Passiflora yaklaşık 5 yıldan beri birlikte çalmaktadır. Bu yıl aralarında aldıkları Şenova Ülker ile de güçlenen ve repertuarlarında Latin caz ve fusion tarzı müzikler olan grubun repertuarı oldukça geniş. Grup John Patitucci, Joe Bosco, Garry Willis, Steve Khan, Julio Baretto, Paco de Lucia, Russell Ferrante (Yellow Jackets), Tania Maria, Ralph Towner (Oregon), J.C.Maillard gibi besteci ve müzisyenlerin eserlerini kendi yaptıkları aranjmanlarla başarı ile yorumlamaktadır.

Levent Altındağ (s), Erdem Sökmen (g), Şenova Ülker (tp), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Jef Giansily Trio
21 Ekim 2009 Çarşamba

Jef Giansily, Parisli bir piyanist. Yerli müzisyenlerle beraber çaldığı İstanbul'a yerleşeli 4 sene oldu. Trio, Jef'in besteleri ve çağdaş caz repertuarından oluşan seçkileri çalacak. Bu gece ayrıca kaydını yeni bitirdiği albümünden de parçalara yer verecek.

Jef Giansily (p), Matt Hall (b), Ferit Odman (d).

333 Band
22 Ekim 2009 Perşembe

333 Band, Ayşegül İnci ve Gökçe Dinçer'in yollarının kesişmesinden sonra, "neden piyasanın kadın müzisyenleri olarak bir araya gelmiyoruz ki?" düşüncesiyle Kasım 2008'de kuruldu. Bugüne kadar farklı projelerde yer almış 6 kadın müzisyenden oluşan 333'ün repertuarında funk, r&b ve rock türleri harmanlanıyor. Performans piyasasına yeni bir soluk getirecek olan bu proje, iyi müzik yapmayı ve bundan keyif almayı kendine amaç edinmiş ve ilk konserlerini geçtiğimiz yıl Nardis'te "Dünya Kadınlar Günü"nde vermişti.

Nilay Tezsay (vo), Seher Gül (g), Cana Çankaya (tp, vo), Dilan Selek (tb), Ayşegül İnci (b, vo), Gökçe Dinçer (d, vo).

Sibel Köse Quartet
23 Ekim 2009 Cuma

Sibel Köse Ankaralı. TED Ankara Koleji'nin ardından ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Caz ile ilgili ilk çalışmalarına üniversitede öğrenci olduğu yıllarda başladı. Polonya'da seminerlere katıldı. 1987 yılından bu yana Sibel Köse konserlerde, radyo ve TV programlarında yer almakta, yerel ve uluslararası caz festivallerine katılmaktadır. Polonya'nın Zamosc kentinde düzenlenmiş olan Uluslararası Caz Vokalistleri Yarışması'nda birincilik ödülü aldı. "Nina Simone Tribute" konserinde Dee Dee Bridgewater, Raul Midon ve Stacey Kent ile aynı sahneyi paylaşan Köse, Polonya'da bir de albüm çıkardı. Bu gece grubuyla sizlere caz standartlarının yeniden yorumuyla keyifli bir gece geçirtecek.

Sibel Köse (vo), Kürşad Deniz (p), Erdal Akyol (b), Derin Bayhan (d).

Önder Focan Sextet "36mm Biometric"
24 Ekim 2009 C.tesi

Gitarist Önder Focan 30 yıllık müzisyenlik kariyerine 11 CD kaydını sığdırmış üretken müzisyenlerimizden birisidir. Pek çok ülkede artık sayılamayacak kadar çok festivalde sahne almış, pekçok değerli müzisyen ile birlikte çalmıştır. Bemol Müzik'te basılmış, bestelerinin yer aldığı bir kitabı bulunmaktadır. 2000 yılında Müjdat Gezen Sanat Merkezi tarafından yılın en iyi Batı Müziği Sanatçısı ödülünü aldı. Bu gece sizlere bebop ağırlıklı kendi bestelerinden ve düzenlemelerinden oluşan ve bugünlerde piyasaya çıkacak olan 12. albüm kaydı "36mm. Biometric" Projesini sunacaklar.

Şenova Ülker (tp), Engin Recepoğulları (ts), Hakan Çimenot (tb), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Çağrı Sertel Trio
26 Ekim 2009 P.tesi

1983 yılında Safranbolu'da doğdu. Müzik eğitimine 12 yaşında piyano dersleri alarak başladı. 1997 yılında İstanbul Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi'ni kazandı ve lise eğitimini burada sürdürdü. Bu yıllarda aldığı müzik derslerinin ve okul konserlerinin yanı sıra kompozisyon üzerine yoğun çalışmaları oldu ve bunları konserlerinde seslendirdi. Lisenin son yılında caza ilgi duymaya başladı ve liseden hemen sonra İstanbul Bilgi Üniversitesi piyano-kompozisyon bölümünden geçen yıl mezun oldu. Bu gece besteler ve standartlardan oluşan çok keyifli bir repertuarle sizlerle olacaklar.

Çağrı Sertel (p, keyb), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d).

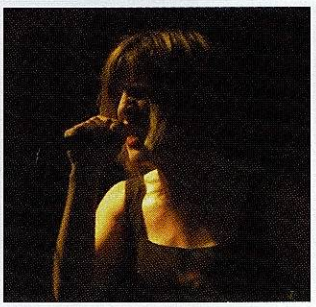

Şirin Soysal Band
27 Ekim 2009 Salı

Viyana doğumlu Şirin Soysal, Trinity College Dublin tiyatro mezunu. Dublin'de ayrıca sinema üzerine yüksek lisansını tamamladı. İstanbul'a döndüğünden beri, müzik dışında kısa film yazarlığı ve yönetmenliği ile uğraşıyor. Müzik yaşamına lise yıllarında Mustafa Yurdakul'dan şan dersleri alarak başlayan Şirin, çalışmalarına Randy Esen ve Sibel Köse gibi ustalarla devam ediyor. Caz standartları ve alternatif pop şarkılarından oluşan repertuarı gecenizin keyifine keyif katacak.

Şirin Soysal (vo), Kürşad Deniz (p), Kağan Yıldız (b), Derin Bayhan (d).

Ayşegül Yeşilnil Quintet "Rebirth Project"
28 Ekim 2009 Çarşamba

Moda tasarımcısı, ressam, caz vokalisti Ayşegül Yeşilnil Güzel Sanatlar Fakültesi - Müzikoloji bölümünün çok sesli korosunda 'Erdoğan Okyay'dan şan eğitimi aldı.1985 yılından beri yapmış olduğu resimler, caz resimleri ve mitolojik resimlerden oluşan eserleriyle 16 kişisel sergi gerçekleştirdi. Resim çalışmalarının yanı sıra, 1987 yılından itibaren, birçok tanınmış caz müzisyenleriyle birlikte, profesyonel olarak caz söyledi. Tüm sözlerini kendisinin yazdığı Rüzgara Şarkılar Söyle adlı ilk albümünü 1995'te çıkardı. Aralarında Erol Pekcan'ın da yer aldığı pekçok müzisyenle birlikte sahne aldı. Caz şarkıları söyleyen ve caz resimleri yapan "tek sanatçı" olan Ayşegül Yeşilnil uzun bir aradan sonra Nardis'te.

Ayşegül Yeşilnil (vo), Neşet Ruacan (g), Yahya Dai (ts), Nezih Yeşilnil (b), Deniz Dündar (d).

Nardis Doğum Günü Özel "Super-jam"
29 Ekim 2009 Perşembe

7.yılını başarıyla tamamlayan Nardis geçtiğimiz yıllarda Türkiyeli caz denince ilk akla gelen mekan olarak kendini kabul ettirmiş, adını yurtdışında da olumlu bir şekilde duyurmuştur. 8. senemizi bugüne kadar değerli katkılarını esirgemeyen müzisyen dostlarımız ve siz dinleyicilerimiz ile hep birlikte coşku içinde kutlayacağız. Nardis'e şimdiye kadar gösterdiğiniz ilgiye teşekkürler ederiz.

House Band: Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d) ve müzisyen konuklar.

Feyza Eren
30 Ekim 2009 Cuma

Amerika'da doğup büyüyen, Basın-Yayın / Radyo-TV mezunu olan Feyza Eren, 8 yıl Klasik Batı Müziği keman eğitimi gördü, müzikallerde ve tiyatroda oynadı. Feyza, 13 yıldır İstanbul'da caz söylüyor. Türk ve uluslararası, çok değerli müzisyenlerle çalıştı, çeşitli mekanlarda konser verdi ve şarkı söyledi. Akbank, Ortaköy, Ankara, Afyon, Bodrum ve İzmir caz festivallerine katıldı. Yurtdışında, Ricky Ford orkestrasıyla Fransa'da bir caz festivaline katıldı ve aynı grupla Paris'te Lionel Hampton Jazz Kulübünde şarkı söyledi. 2000 yılında Emin Fındıkoğlu yönetiminde ülkemizin en iyi caz müzisyenlerinden oluşmuş bir grupla "I'm New" adlı ilk solo albümünü çıkaran Feyza, bu akşam Nardis'te rengarenk bir şarkılar d meti sunacak.

Feyza Eren (vo), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

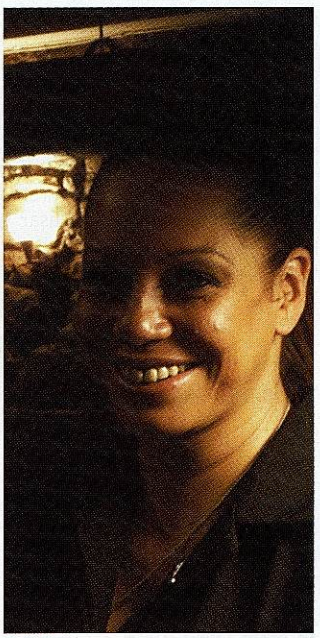

Melis Sökmen
31 Ekim 2009 C.tesi

Ankara doğumlu Sökmen çocukluğunu Almanya'da geçirdi. Bale, caz dans, modern dans ve klasik gitar eğitimi aldı. 1986 yılında Grup Lokomotif'te solisti oldu. Aynı yıl Kuşadası Altın Güvercin Yarışması'nda ikincilik ödülünü kazandı. 1990 yılında ilk albümü "O Zaman"ı çıkardı. 1995 yılında ikinci albümü "Öze Dönelim" ile müzik hayatına devam etti. 2001 yılında Journalist Jury-Universetalent Prag birincilik ödülünü kazandı. Pop jazz'ın ülkemizdeki en sevilen ve en önemli temsilcisi Melis Sökmen ile R&B ve soul dolu, keyifli bir hafta sonu için bekliyoruz.

Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Hakan Çimenot (tb), Cem Tuncer (g), Halil İbrahim Işık (keyb, tp), Cudi Genç (b), Onur Soydemir (d).

Gitar Cafe
gitarcafelivemusic@gmail.com

Gitar Cafe

Üç yıldır müzisyen ve müziksever dostlarıyla dünyanın müziğiyle buluşan Gitarcafe burada, müzikle, sanatla ve hayatla derdi olan herkesin bir kenarından dahil olduğu, sesi giderek daha ötelere ve derinlere ulaşan sıradışı bir çaba içinde.

16 Ekim'deki sezon açılışından önce, 1 Ekim saat 20.00'de, geçen yıl Aladağlar'da geçirdiği kazada kaybettiğimiz Tanju Duru'yu anmak için bir organizasyonlar başlayacak etkinlikler, sezonun açılış konseri, 16 Ekim'de, Sonbahar filminin ödüllü müziğini yapan müzisyenlerin kurduğu Sonbahar Kumpanya ile devam edecek. Benzersiz sesi ve yorumuyla usta müzisyen Emin İgüs; ülkemizde özgür doğaçlamanın önemli topluluğu Islak Köpek; geçen yıl beğeniyle izlenen ve Anadolu'nun sesini, gelenekten bugüne, en yalın haliyle aktarmaya çalışan Sade ikilisi; ilginç repertuarlarıyla dört flütçü kadından oluşan Novavon ayın diğer sürprizleri. Bingöl Erdumlu, bu yılki söyleşiler dizisine Bruegel'in iki Babil Kulesi resminin ardında yatanları anlatarak başlıyor. Karıncalar Seyahat Acentesi ise bu yıl dia gösterimlerine kendi yorumlarını da ekleyecekler. Yıllardır gittikleri Küba'da Değişim'i turizmci gözüyle anlatacaklar. Gitarcafe'de atölyeler ve amatör sanatçılara açık Sahne Sizin etkinlikleri bu yıl da devam edecek. Bütün etkinlikler küçük bir mekanda gerçekleştirildiği için rezervasyon yaptırmak gerekiyor. Programlara son anda sürpriz sanatçılar katıldığından, arada bir www.gitarcafe.com'a göz atanlar pişman olmuyor.

Tanju Duru

16 Ekim Cuma-21.00

Sonbahar Kumpanya

Ayşenur Kolivar (vokal), Sumru Ağıryürüyen (vokal, mandolin), Kenan Yaşar (vokal, bas panduri), Onok Bozkurt (gitar, panduri), Onur Şentürk (kemençe, tulum, çonguri, vokal), Mikail Yakut (akordeon)

Giriş: 15 TL

17 Ekim Cumartesi-21.00

Sade

Gelenekten Bugüne Anadolu'nun Sesleri

Serhat Karan (ud, vokal), Mehmet Kala (bağlama, vokal)

Giriş: 15 TL

18 Ekim Pazar-21.00

Bingöl Erdumlu anlatıyor:

Ressam Bruegel ve iki Babil Kulesinin Sırrı

(sohbet ve dia gösterimi)

21 Ekim Çarşamba-21.00

Karıncalar Seyahat Acentesi Sunar:

KÜBA'DA DEĞİŞİM – TURİZMCİ GÖZÜYLE

(sohbet ve dia gösterimi)

23 Ekim Cuma-21.00

Emin İgüs

Bu Dünya Bir Pencere

24 Ekim Cumartesi-21.00

Islak Köpek

Robert Reigle (tenor saksofon), Volkan Terzioğlu (tenor saksofon), Şevket Akıncı (elektrik gitar), Kevin Davis (çello), Korhan Erel (bilgisayar, melodika)

25 Ekim 2009 Pazar-21.00

Novavon Flüt Kuartet

Sıla Gerbağa, Ayşen Bulut, Fırat Esenerli, Selin Sümbültepe

Tel: 0 216 348 60 55
gitarcafe@gmail.com
www.gitarcafe.com
www.myspace.com/gitarcafe

Güneş Bayrak
gunes@acd.org.tr

13.Uluslararası Ankara Jazz Festivali Şubat'a Ertelendi

Her yıl kasım ayında gerçekleştirdiğimiz Uluslararası Ankara Jazz Festivali bu sene Şubat ayında Ankaralı jazz severler ile buluşacak. Festivalin konusu ise piyano olacak. Avrupa'daki önemli festivaller listesine girmeyi başarmış olan ve ülkemizdeki en önemli sanat etkinliklerinden biri olan Ankara Jazz Festivali, bu sene yine önemli jazz üstatlarını ağırlayacak. Özellikle Avrupa ve Amerika'dan gelecek olan sanatçılar, Şubat ayında festival sahnesinde performanslarını sergileyecekler. Festival ile ilgili olarak www.ankaracazfestivali.org veya www.acd.org.tr adreslerinden ayrıntılı bilgi alabilirsiniz.

Festival bu sene ilk defa kasım ayının dışında bir tarihte yapılıyor olacak. Şubat ayında Ankara'yı jazz ateşi saracak. Ancak Uluslararası alanda hem Türkiye hem de Ankara'yı temsil eden festivale sponsor bulmakta güçlük çekilmesi ve 13. yılına giren festivalin ana sponsorunun olmaması da üzücü bir durum. Yıllardır belirli bir izleyici kitlesine ulaşmış bu önemli festivale özellikle sponsor olmak isteyen firmaların duyarlılığını bekliyoruz.

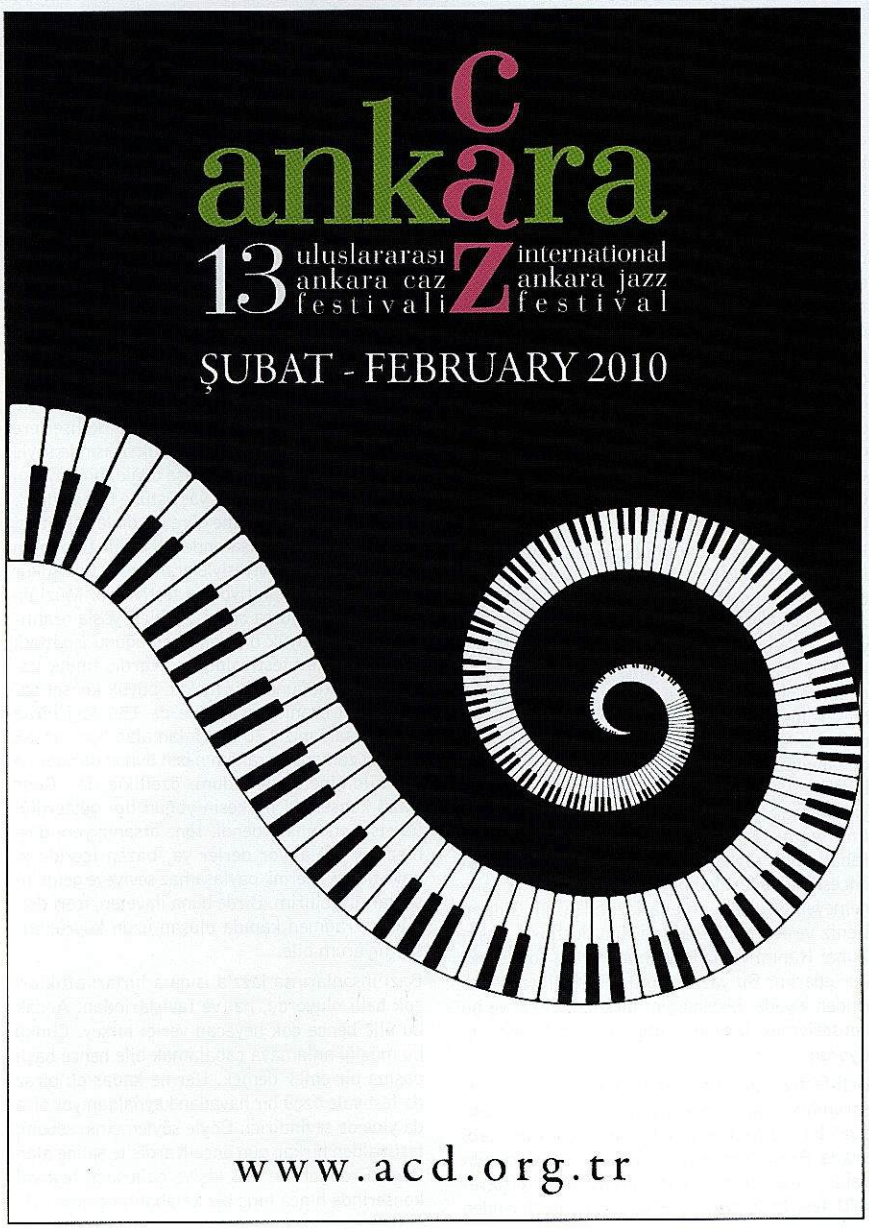

Ankara'da Jazz

Ankara'dan iki jazz müziyenimizi Berklee'ye yolladık. Geçen yıl Uluslararası Ankara Jazz Festivali'nde Betone grubunda çalan Utar Artundündar ve Sarpay Özçağatay artık müzik hayatlarına Berklee College Of Music'de devam edecekler. Biz de Ankara Caz Derneği olarak başarılarının devamını diliyoruz.

Belirli günler dışında Ankara'da jazz dinleme sıkıntısı yaşandığını hemen hemen tüm Ankaralılar bilirler. Dernek olarak bize ulaşan telefonlardan da edindiğimiz sonuç Ankara'nın da festivaller ve konserler dışında sürekliliğe ihtiyacı olduğu yönündeydi. Bu eksikliği fark eden Savaş Bey Ankara'yı jazz kulübüne kavuşturmaya hazırlanıyor. Ankara Jazz Club 22 Eylül'de Ankaralılara kapısını açacak. Yaklaşık olarak 80 kişilik bir kapasitesi olacak olan kulüple ilgili olarak Savaş Tütel ile görüştük. Kendisi yıllar önce Fransa'da gittiği bir jazz kulüpten çok etkilendiğini belirterek yıllardır böyle bir planının olduğunu ancak şimdi bu hayalini gerçekleştirebildiğini söyledi. Açılışın 2 gün boyunca olacağını belirten Tütel, açılışta sürpriz bir ismin olacağından da bahsetti.

Ankaralı jazz severlere buradan bir müjdemiz daha olacak. Melis Sökmen Trio artık 15 günde bir 2 gün boyunca Ankara'da olacak. Salı günleri Fige Restaurant'ta, Çarşamba günleri ise Ruhi Bey Meyhanesi'nde jazz severlerle buluşacak.

Saygın Mehmet Çağlar
smehmetcaglar@gmail.com

16. İstanbul Jazz Festivali'nin Ardından;

Kamil Erdem, Rene Sopa konseri

Cenk Erdoğan, Tineke Postma konseri

Bu sene 16.sı düzenlenen İstanbul Jazz Festivali'ni usulca geride bırakırken, şimdiden herkesi Ekim ayında gerçekleşecek olan Akbank Jazz Festivali'nin heyecanı sardı bile. Tabiri caizse İstanbul yazın ortasında sadece jazz açısından değil müzik ve birçok kültürel etkinlik açısından da terkedilmiş bir bölge gibiydi. Üzerine bir de sigara yasağının ve ardından da Ramazan ayının gelişi eklenince, bütün etkinlikler sekteye uğradı, çoğu mekan teker teker kapandı (ya kısa bir tatile girdi ya da cidden kapandı), açık olanlarsa kısa bir süreliğine malesef bomboş ve etkinliksiz olarak yollarına devam ettiler. Bize de bu kurak ve bayık İstanbul'u kısa süreliğine boşayıp arada tatile kaçıp enerji depolamak, dönüşte de boş zamanlarda evde bol bol film ve konser izlemekten başka bir çare kalmadı. Tabi arada yaklaşan etkinliklere dair haberlerin gelmesiyle heyecanlanmadıkta değil.

Bu sene ilk defa İKSV'nin düzenlediği festivalin içinde aktif olarak çalıştım. Bu sayede hem bir çok konser izledim, hem sevdiğim insanlarla zaman geçirdim, hem de tatlı ve bir o kadar da yorucu bir maratonun içinde yer aldım. Her ne kadar anlattıklarımdan bu iş çok güzelmiş gibi gözükse de, bazen keşke bu şekilde festivali izlemeseydim veya keşke içinde yer almasaydım dediğim anlarda olmadı değil. Neyse ki sevabıyla, günahıyla bu festivali de geride bıraktık. Ancak bir daha ki seneki festivale her zamanki gibi seyirci olarak katılacağımı, tekrar şöyle iyice keyfine vararak konserleri izleyeceğimi gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Unutmadan festival öncesinde ve festival boyunca yardımlarını esirgemeyen vakıftaki arkadaşlarım Harun, Gülüm, Deniz ve Nardis'te çalışan tüm dostlara, başta Zuhal Hanım ve Öz Bey olmak üzere çok teşekkür ederim. Bu yazıda bütün festival konserlerinden ziyade, beğendiğim birkaç konseri ve bu konserlerdeki izlenimlerimi sizlere aktarmak istiyorum.

Ben festivalin European Jazz Club etkinlikleri sorumlusu olarak festival boyunca görev icabı ağırlıklı olarak Nardis'de bulunduğumdan (tabi arada Brad Mehldau ve SMV konserleri gibi baba konserleri de kaçırmamaya özen göstererek) festivalin Nardis'te geçen konserlerinden bahsedeceğim. Şunu açıkca ve gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki belki de festivalde beni en çok mutlu eden anlar, genç kesimin arkadaşlarıyla beraber cümbür cemaat toplanarak konserlere gelişlerini görmekti. Genelde halk arasında şöyle saçma sapan bir intiba ve yaşa odaklı bir önyargı vardır ya; "Jazz belli bir yaş üstüne hitap eder". Tabiki her tarzın kendine göre bir dinleyici kitlesi var ancak bu da yaşa endeksli değil toplumun eğitim ve kültür seviyesiyle orantılıdır. Çok şükür ki bunun canlı kanıtıydı bu festivalde. Müziğin kategorisi ne olursa olsun, zevkleri yaşla orantılamanın ne büyük bir yanlış olduğunu ispatladı genç kesim bu festivalde de. Nardis fındık kabuğu büyüklüğünde bir mekan büyük konser salonlarıyla oranlayınca, yine de 150 kişi biraz daha kasarsanız 170 kişi falan alabiliyor ancak festival zamanı bu rakamın ben bunun da üzerine çıkabildiğine şahit oldum, özellikle de "Genç Caz" konserleri herkesin yoğun ilgi gösterdiği ücretsiz etkinliklerdendi. İğne atsanız yere düşmez bir hal alıyor derler ya, bazen içeride ki hava moleküllerini paylaşamaz seviyeye geldi insanlar diyebilirim. Birde buna ilaveten, içeri dolmasına rağmen kapıda oluşan uzun kuyrukları saymıyorum bile.

Bazı insanlarınsa jazz'a ısınma turları attıkları çok belli oluyordu, hal ve tavırlarından. Ancak bu bile bence çok heyecan verici birşey. Çünkü bu müziği anlamaya çabalamak bile bence başlı başına bir emek demek. Her ne kadar bu biraz da festivale özgü bir havadan kaynaklanıyor olsa da yine de sevindirici. Böyle söylememin sebebi, festivalden birkaç gün önce Nardis'te sahne alan Cenk Erdoğan' ın 7-8 kişiye çalarken, festival konserinde hınca hınç bir kalabalığa çalmasıyla alakalı. İnsan bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu demek zorunda kalıyor haliyle. Yani Festival dinleyicisi bu bağlamda biraz tartışmaya da açık aslında. Bu bana hep şunu hatırlatır hep görmek istediğiniz bir yeri, uzun uzadıya gidip gezip, görmektense, paket turla ve bir sürü tanımadığınız insanla, birde üzerine yığınla para vererek ve kısa bir süreliğine gezip turlamaya. Jazz dinleyicisini biraz daha cesur olmaya ve festival dışı etkinliklerin peşinden, aynı festivalde harcadıkları çabayla koşmalarını diliyorum. Zira jazz öyle bir festivalle tadına varılıp sevilecek ya da sevilmeyecek birşey değil...

Gelelim beğendiğim isimlere... Festivalin üzerinden zaman geçip de geriye bakınca insan beğendiği ve kendisinde iz bırakan isimleri, sanatçıları daha da net anlıyor. Bir müzisyen olarak yorumlarımda her zaman yapıcı olmaya çalışmak gibi bir emelim vardır. Bu yüzden de festivalde izlediğim hiçbir grubun kötü olduğunu söyleyemem, sadece performanslarına ve kendi içlerindeki uyumlara bakarak, şu konser o konserden daha doyurucuydu diyebilirim. Ama bana bu konuda ayrılan yerimin az olması sebebiyle üzerinden 2 ay kadar zaman geçmesine rağmen halen bende iz bırakan konserlerden bahsedeceğim. Lütfen kimse alınmasın. Hepsi kariyeri oldukça parlak yerli ve yabancı müziyenlerin ortak çalışmalarından oluşan birbirinden güzel konserler izledik. Hepsini buradan ayrı ayrı tebrik ederim. Ancak olaylara bu bağlamda kendi bakış açımdan yaklaşınca da tercihlerim; Kamil Erdem Trio & Rene Sopa, Cenk Erdoğan Trio & Tineke Postma ile Ayşe Tütüncü Üçlüsü & Mathias Eick konserlerinden yana olacaktır. Bakalım neler yaptılar da gönlümü fethettiler bu isimler onca konser

arasından. Festivalin ilk konseri de olan Cenk Erdoğan Trio & Tineke Postma konseri yüreklerimize su serpen bir başlangıç yaptırdı hepimize diyebilirim. Ekibin davulcusu Arda konserin başlamasına çok az bir süre kala ufak bir rahatsızlık geçirdiğinden ve haliyle mekan sorumlusu da ben olduğumdan açılış konseri bir hayli aksiyonlu başladı, festival ekibi ve benim için. Arda'nın hastahanede ufak bir ilaç tedavisi ve biraz da dinlenmeyle kendine gelmesi ve kendini doğrudan sahneye atarak arkadaşlarına katılması hepimizi çok mutlu etti. Gece boyunca kah Avrupalı saksofoncu Tineke'nin şarkılarına Cenk, kah Cenk'in şarkılarına Tineke eşlik etti. Cenk de ülkemize kendisi gibi birçok yerli ve iyi müzisyen kazandıran Bilgi Üniversitesi mezunu sağlam donanımlı ve yetenekli bir gitarist. Hatta bölümünü birincilikle bitirmiş ve "İle" adlı ilk albümüyle bizlerle buluştuğundan bu yana da kendisini yakın olarak takip etmeye çalıştığım bir isim. Zira o da Türk makamlarını jazz'a uyarlamaya çalışan ve bunu zorlamalar olmadan başaran bir müzisyen. Bununla ilgili Berklee'de bir de workshop düzenlediğini biliyor muydunuz? Hem de Dave Fiucznyski'nin davetiyle. Ben bunu bilmiyordum mesela, öğrenince çok ama çok gururlandım. Avrupalı'nın o enfes lirizmine hakim Tineke ise Hollanda doğumlu bir saksofon sanatçısı. Amsterdam konservatuarını bitirip, üzerine Manhattan Collage Of Music'te okumuş, ardından ülkesine dönüp Amsterdam Konservatuar'ında dersler vermeye başlamış. Çalıştığı birçok ünlü isimle, sahip olduğu 5 albümle, tüm dünyada konserler veren ve sayısız festivale katılmış bir isim olmasıyla yaşına göre usta ve aranılan bir müzisyen Tineke. Hatta 2006'da MIDEM Yılın Jazz Keşfi ödülüne layık görüldüğünü de ekleyelim. Kendisini etkileyen isimleri Wayne Shorter, Cannonball Adderly, John Coltrane, Miles Davis olarak sıralıyan Tineke, onlardan etkilenirken, yaratıcılığından da ödün vermiyor bilesiniz. İşte böyle Türk motifleri ve makamlarıyla Avrupalı lirizminin kaynaştığı, cümlelerin telaşsızca kurulduğu ve sahne üzerindeki sohbetin sakin seyrettiği, alengirsiz ve naif bir grup izliyoruz ilk gece. Tineke ve Cenk dışında gruba, davulda Arda Baykurt, bastaysa Alper Kılıç eşlik ediyor gece boyunca. Bu güzel gece sonlarınırken bende dağarcığıma böyle yetenekli bir müzisyen daha katmış olmanın ve daha da güzeli konserden sonra sohbet edebilmenin verdiği keyifle eve dönüyorum.

Bir diğer beğendiğim konser ise Kamil Erdem Trio ve Rene Sopa konseriydi. Açıkcası Kamil Erdem'in projesinin bu kadar güzel olacağını beklemiyordum desem yeridir. Bunun sebebi de Nedim Nalbantoğlu ve Rene Sopa gibi faktörlerden yeterince haberdar olmamamdı bir yerde. Konser öncesinde internette yaptığım Rene Sopa araştırmalarında birçok kaynağın Fransızca olması sebebiyle ve sadece birkaç parçasını dinleyebildiğim Rene Sopa'nın bu denli başarılı bir iş çıkaracağını tahmin etmiyordum konserde de. Birde tabi beraber çalacakları parçaların bu kadar uyumlu ve güzel tınlayağını. Sonuçta sanatçıların sadece birkaç gün önceden tanıştığını ve prova yapabildiklerini göz önüne alırsak, bunu düşünmek çok da anlamsız değil. Gerçi hepsi bir birbirinden profesyonel isimler ama olay canlı performans olunca herşey değişiyor. Çünkü albümünü dinlediğiniz bir isim sahnede sizi hayal kırıklığına uğratabiliyor bazen. Akordiyon bu projeye öyle yakışmış ki, hele bir de yanında şeytandan da şeytan bir kemancı olunca... Kamil Erdem kendi naif stilinin ve besteciliğinin yanında çevresini öyle akıllara ziyan adamlarla doldurmuş ki, breh breh dememek imkansız gibi birşeydi her parça sonunda. Bu da akademisyenlikten gelen bir önsezi belki de. Neyin nereye yakışacağını biliyor adı gibi. Davullarda Erhan Seçkin, akordiyonda Rene Sopa ve özellikle de keman virtüözü Nedim Nalbantoğlu bizleri hipnotize etti diyebilirim konser boyunca. Nedim Nalbantoğlu doğu batı sound'unu öyle bir harmanlıyor, notaların öyle bir zirvesine çıkıyor ki, kah nihavend kah hicaz makamlarını araya öyle bir çalıyor ki (müzisyenler arasındaki tabir ile macunu) sololarda aralara, bu adamın içine keman kaçmış, ruhu zaten keman olmuş, kucağında keman değil ruhu var onla muhabbet ediyor sanki zannediyorsunuz, bir anda tarz manyağı yapıyor kulaklarınızı hem de hiç sırıtmadan yediriyor bunu müziğin içine. Birgün rastlarsanız mutlaka izleyin kendisini. Kendisi kesinlikle favori müzisyenlerim arasında şu anda. Soundcheck'teki nüktedan hareketleriyle bizleri kırıp geçirmesi de cabası. Bazen oturduğu sandalyenin tepesine çıkacak gibi şahlanmasını sağlayan, seyirciler arasındaysa işte şimdi düştü düşecek sahneden serzenişlerine sebep olan o çılgın enerjisinden mi bahsetsem bilemiyorum. Herşeyiyle dört dörtlük müzisyenlerden oluşan, dört dörtlük bir konserdi. Hepsini tebrik etmek boynumuzun borcu. Konser bittiğinde dostlarla edilen muhabbette bu kadro bir albüm yapsa hemen, ne güzel olurdu, hatta tadından bile yenmezdi diyordu herkes. Bu istek sanatçılara da iletildi, bakalım plak sektörünün çökmeye yüz tuttuğu bir ortamda yaparlar mı böyle kara murat vari bir delilik, bekleyip ilerleyen zamanlarda hep beraber göreceğiz.

Ayşe Tütüncü ülkemizde jazz müziğini temsil eden sayılı bayan jazz müzisyeninden biri. Ekibinde ki Yahya Dai ise sanki jazz ile ilgili her taşın altından çıkan ve 2004 senesinden bu yana Ayşe Tütüncü Üçlüsünün değişmez bir parçası olan bir isim. Oğuz Büyükberber ise bas klarnetin Türkiye'de zannımca jazz'daki en önemli temsilcisi, yurt dışında da bizi harkulade bir şekilde temsil eden ve yeni albümü Ara'yı daha geçtiğimiz günlerde yayınlamış yenilikçi ve aykırı bir müzisyen. Varın oluşan kadroyu, Ayşe Tütüncü ve bu voltran misali üflemeli ekibinin çıkardığı zenginlik abidesini düşünün. O kadar oyunbaz ve neşeli karakterler ki Oğuz Büyükberber ve Yahya Dai ve birbirlerinin ne çalacağını o kadar iyi kestiriyorlar ki, bu ister istemez çalışlarına da yansıyor, muziplikler yapıyorlar sürekli. Mathias'ın The Door albümden, Ayşe Tütüncü'nün ağırlıklı olarak Panayır ve Yedi Yer Yedi Gök albümünden çalınan, sololarda emprovizasyonun tavan yaptığı bir başka konser de böylece damaklarda eşi benzeri olmayan bir tad bırakarak ne yazık ki geçip gidiyor.

Festivalin Nardis'te gerçekleşen ve elemeyle seçilen jazz gruplarına ayrılan konser serileri olan "Genç Caz" etkinlikleriyse tüm profesyonel gruplar kadar rağbet gördü. Bunda katılımın ücretsiz olmasının da tabi payı yok değil. Bu konser serisinde performans sergileyen gruplarsa; Soundjunction, A.K.A Trio, F.M.Y Project – The Quintet ve Başak Yavuz Quartet'ti. Hepsi hakkında yazamayacağım için mallesef yine en be-

Genco Arı, Ada Rovatti konseri

Bahsetmek istediğim son konser Ayşe Tütüncü Üçlüsü & Mathias Eick konseri. Öncelikle biraz Mathias Eick'e değineceğim. Mathias Eick daha önce myspace kanalıyla keşfettiğim ve akabinde ECM'den çıkan albümü The Doors'la kalitesini kafamda pekiştiren bir isim. Mathias her ne kadar 1979 Norveç doğumlu genç bir müzisyen olsa da, bu genç yaşına rağmen, birçok otorite tarafından kendisi kuzey jazz'ını temsil eden, Henriksen ve Molvaer'den bu yana yeni neslin en yetenekli trompetçilerinden biri olarak kabul ediliyor. Ana enstrümanı trompet olmasına rağmen, bunun yanında kontrbas, piyano, vibrafon ve gitar da çalabilen bir sanatçı. Kendisine 2007'de New York'ta Yılın Yeni Uluslararası Jazz Yeteneği Ödülünün verilmesi pek de şaşırtıcı değil bu bağlamda. Zaten kendisi uzun zamandır İskandinav Nu-Jazz topluluğu Jaga Jazzist'le yani bir başka değişle Jaga'yla da çalışan sanatçı, bunun yanında solo kariyerine de emin adımlarla devam ediyor. Gelelim bu ekibin verdiği konsere ve diğer sanatçıları tanımaya. Bildiğiniz gibi ğendiğim performansı seçmek durumundayım. Ankaralı müzisyenlerden ve bir de Amsterdamlı saksofoncudan oluşan F.M.Y Project'in performansını çok ama çok beğendiğimi söyleyebilirim. Yenilikçi sound'ları ve kendi bestelerinden oluşan performansları bu işlerin burada da Avrupa'daki kadar ince elenip sık dokunarak yapıldığının en güzel kanıtıydı.

Bizlere jazz müziğin geleceğine dair umut verdiler. Benden kendilerine kucak dolusu tebrik gidiyor tabi ki. Umarım bu güzel serüvenin sonu da, tüm Genç Caz etkinliklerindeki müzisyenler için başlangıcı gibi güzel olur, hepsinin yolları açık olsun.

Bir festivali daha geride bırakırken, sizlere izlenimlerden bir demet sunup, gözlerimin gördüğünü, kulaklarımın duyduğunu aktarmaya çalıştım. Sürç – ü lisan ettiysem affola. Bence festivalin en güzel yanı aralıksız bir şekilde arda arda izlenen grup ve sanatçılarla jazz'a doymaktı. Sırada Akbank Jazz Festivali var, bakalım bu festivalde bizleri neler bekliyor.

Alexandra Ivanoff
Çeviren; Can Ergelmiş

Brad Mehldau:
Jazz Piyano'nun Schumann'ı

Amerikalı piyanist Brad Mehldau kendi bestelerini ve popüler Amerikan standartlarını yorumlamak için Steinway'in başına oturduğunda, sanki Robert Schumann'ın ruhu da salona gelmiş, ona eşlik ediyordu. Uluslararası İstanbul Jazz Festivali, Mehldau'yu 13 Temmuz tarihinde önce trio'suyla birlikte, sonra da solo olmak üzere iki konser için bizlerle buluşturmuştu. Mehldau, jazz albümleri kaydetmesine rağmen, aslında bir klasik yorumcu – sadece klasik repertuar örneklerini sergilemiyor. Mehldau zaman zaman Philip Glass, Sergei Rachmaninoff, Franz Liszt, George Gershwin ve Billy Taylor'a göndermeler yapıyor, ancak hepsinin ötesinde Schumann'ın eserlerinin tipik özelliklerinden uzaklaşmıyor: heyecanlı, yürekten gelen bir melodi hattıyla, yoğun, Alberti stilinde bir sol el. Piyanist, bilindik bir parçayı ele aldığında, onu beklenmedik ve şaşırtıcı şekilde klasik bir vokal – piyano başyapıtına çevirebiliyor.

Gecenin ikinci konserindeki dinleyicilerin çoğu, duydukları müziğe hazır değildi; biraz daha tipik bir pop/jazz konseri bekliyorlardı. Müzikte davulun yokluğu ve çalınan eserlerin bilindik bir şekilde kategorize edilemiyor olması da onları şaşırtmıştı. Piyanoyu hem bir orkestra, hem bir koro, hem de bir solist olarak değerlendirerek doğaçlama yapan bir üslupla karşı karşıyaydık. Mehldau'nun müziğinin temellerine inersek, kendi çağının geleneksel formlardan bağımsızlaşmasıyla Gershwin'i, ilk günlerindeki Herbie Hancock'u ve korkusuz maceralarıyla Keith Jarrett'ı duyabiliriz. Bu üç piyanistin de müziğe klasik eğitimle başlaması ve hatta Jarrett'ın yüklü bir miktarda klasik repertuar kaydı gerçekleştirmesi de Mehldau'yla ortak noktalarını bir kez daha sergilemektedir. Ancak Mehldau, dinamik tekniği ve minimalist sound'uyla, bu üç müzisyenden daha vokal odaklı çalıyor: son derece yetenekli olan sağ eli, sanki ayrı bir kişiymiş, bir şarkıcıymış gibi özgün melodiler çalma konusunda çok başarılı. Yoğun ostinato kullanımı, beklenmedik armoni değişimleri ve lezzetli ritmik sürprizleri, manyetize edici bir doku oluşturuyor. Mehldau bu açılardan ne Glass'a, ne Reich'a ne de Riley'e benziyor. O Mehldau, o sadece kendisi.

Harold Arlen'in "Get Happy" parçasında seslendirdiği boogie-woogie fugue'ü, Bach'ın "Art of The Fugue" eserleriyle, Aydın Esen'in "The Way In" parçasının ruhunu birleştiren sarsıcı bir yorumdu. Antonio Carlos Jobim'in kıvrak "Retrato em Branco e Preto"su ise, Ravel'e atıfta bulunan bir sol el solosuyla başlıyor, "Fanstasiestücke"yi anımsatan Schumann'vari bir sonoriteyle devam ediyordu ve Chopin'in "Revolutionary Etude"üyle zekice örülmüştü. Genel olarak Mehldau'nun ana kaynakları Alice in Chains, standart Amerikan ezgileri, Beatles şarkıları ve hatta Radiohead'in "Exit Music for a Film"i, ancak sanatçının ikincil ilham kaynaklarının önceki yüzyılların piyano eserleri olduğu da yadsınamaz bir gerçek.

Mehldau, çağdaş ya da avant garde değil, hatta pop, funk, fusion ve straight-ahead jazz bile değil. O, "Dichterliebe" ve "Fly Me To the Moon".

Deniz Dündar
deniz_dundar@yahoo.co.uk

Türk jazz'ının önemli bascılarından

Oğuz Durukan'ı kaybettik...

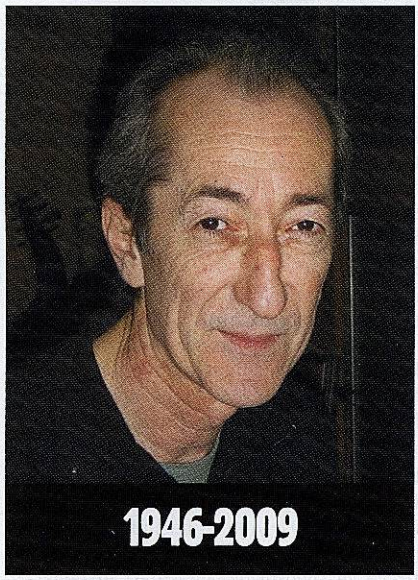

Durukan konservatuvarda belirli bir süre öğrenim gördükten sonra ilk ciddi grup deneyimini Uğur Dikmen'le beraber Çetin Yorulmaz, Koray Oktay ve Asım Ekren'in de bulunduğu Haramiler grubunda yaşar. Durul Gence'nin şefliğinde Asia Minor Mission gurubu ile de çalışır. 1975'te Cem Karaca ve Dervişan'dan ayrılana dek Uğur Dikmen ile aynı gruplarda çalışır. Ayrıldıktan sonra rock müzisyenliği dönemini kapatıp tamamen jazz'a yönelir.

1976'dan 80'lerin başına dek İsmet Sıral ve Okay Temiz'le çalışmalarda bulunur. Nükhet Aruca, İmer Demirer, Can Ayer, Önder Focan ve Deniz Dündar'la bir jazz grubu kurar.

1982 senesinde ilk kez bir araya gelen, o dönem çeşitli kulüp ve konserlerle adını duyuran, beğeni toplayan bu başarılı grup yaklaşık 3 yıllık birlikteliklerinden sonra dağılır ve her müzisyen kendi çalışmalarını ayrı ayrı sürdürür.

Çalınması kolay gibi gözükse de zor bir müzik tarzı olan jazz'ın bireysel olmayıp bir grup çalışması olduğuna inanmış olan Durukan bundan sonra sürekli bir grup çalışması içinde bulunmaz. Sonraları çaldığı çok önemli müzisyenlerin isimleri bu kısa yazıya sığdırılmaya kalkışılsa buraya herhalde sığmaz ve hatta ona müzisyenlerin müzisyeni dense çok abartılı olmaz.

2006 yılının 10 Mart tarihinde kuruluşlarından 24, dağılışlarından 21 yıl sonra tekrar bir araya gelen müzisyenler Nardis'de eski günlerini anıp, nostaljik bir gece yaşatırlar jazz severlere.

Jazz müziğinde "tarz"ın da çok önemli olduğunu her fırsatta belirtirdi Durukan. Aldous Huxley'in "Relaxed Tension"ını hatırlamamak pek olası değildir doğrusu onun çalışında. Sezgi ve zekanın birleşmesi gereken jazz sanatındaki doğaçlamanın "an"lık fakat "tesadüfi" olmadığı da sezilir Durukan'da. Genellikle tiz ses deneylerinde çok ileri gitmeme, akustik basın ağırlığını koruyan ve temel işlevlerini ön planda tutan peste kalma isteği sezilir onda.

İlk kez 15. yüzyılda Avrupa'da ortaya çıktığı söylenen kontrbas sürekli evrim geçirerek bugünlere kadar gelebildi. Belki de elektrikli bas gitar ona rakip bile oldu veya olamadı ama bilinen şu ki sanat buz üstüne yazı yazmak, buzlar erir, suya dönüşür sonra belki tekrar buz olur fakat buz üstüne yazılan yazılar, o yazıları yazanlar, kontrbasları çalanlar adına yaşam denilen sonu belli olan zorlu serüvende hep gelip geçiciliklerini korurlar. Ne dersiniz?

24 yıl sonra konserleri

Cem Tuncer
cemtuncer@gmail.com

Les Paul

13 Ağustos 2009'da kaybettiğimiz mucit müzisyen Les Paul, tasarım ve yenilik bakımından yakın müzik tarihinin en önemli isimlerinden biriydi.

Asıl adı Lester William Polsfuss olan müzisyen 9 Haziran 1915 Wisconsin, Amerika doğumludur. Her Amerikalı gitarist gibi banjo ve harmonika çalarak başlar müziğe. Daha çocuk yaşlarda, boynuna monte ettiği harmonika tutacağını iki elini serbest kullanabilmesi için tasarlar (bu dizayn halen patentli olarak üretilmektedir).

Les Paul gençlik yıllarında Country şarkıcılarıyla çalar ve liseyi Wolverton Radyo orkestrasında çalmak için bırakarak Missouri'ye yerleşir.

1934 yılında Chicago 'ya taşınarak radyo'daki performansına devam eder. İlk iki albümü 1936'da basılır. Les Paul jazz gitaristi olarak Django Reinhardt'dan etkilenmiştir hatta Django'nun ölümünden sonra karısı Les Paul'e Django'nun Selmer Maccaferri gitarlarından birini hediye eder.

1937'de kurduğu trio'suyla New York'a taşınan Paul, Queens' teki apartman dairesinde ilk gitar tasarımlarına başlar. Akustik-elektrik gitarlardan tatmin olmayan Les Paul, feedback problemi olmayan ve amfiyle daha kaliteli, güçlü ses verebilecek bir gitar peşindedir. II.Dünya savaşının başlamasıyla Les Paul orduya katılır ve burada Bing Crosby,The Andrew Sisters gibi isimlere çalışır,1944 yılında Nat King Cole ile çalma fırsatı bulur. O yıl Bing Crosby'nin radyo programında trio'suyla yer alır. Crosby, Les Paul'ün kayıt tecrübeleri için sponsor olur ve Paul başka bir dahi yanı olan kayıt tekniklerinde büyük buluş ve ilerleme gösterir.

1948 yılında geçirdiği ciddi trafik kazasından sonra sağ kolu ve omzu kırılır ve gitar çalamayacağı bir pozisyon alır. Paul, doktorlara kolunu ve omzunu gitar çalabileceği bir açıda kaynatmaları için de yardımcı olur. Yani sağ kolu ve omzunu da gitar için dizayn etmiştir.

Kendi tasarımı olan gitarı "The Slab" Epiphone gitar fabrikası tarafından 1940 yılında ilk solid-body elektrik gitarlardan biri olarak üretilir. 1950'li yılların başında Gibson firması Les Paul'ün tavsiyeleriyle bir model üretir ve ve sponsorluk anlaşması imzalarlar. Artık o efsane gitar Gibson Les Paul Standard bütün dünya ile buluşur.

Les Paul aynı anda kayıt teknikleri ile de ilgilenmektedir. 1948 yılında Capitol Records etiketiyle yayınlanan plağında bir parçada 8 ayrı gitar partisi duyulmaktadır. Bazı kanallar yarı hızında kaydedilmiş ve master bant için hızlandırılmış, delay ve echo efektleri kullanılmıştır. Bu olay multitrack recording tarihinde bir ilktir ve yine sahnede mucit müzisyen Les Paul'ü görürüz.

Les Paul, Ross Snyder 'a (hatırı sayılır bir ses teknisyenidir) o yıllarda Ampex firması için hazırlanan 8 track recording deck'in tasarlanmasında yardımcı olur.

Bugün kullanılan stüdyo ekipmanları, sound, elektrik gitarlar düşünüldüğünde hepsinin babası aslında Les Paul'dür diyebiliriz.

Paul, eşi country şarkıcısı Mary Ford ile 1949'da evlenir. Birlikte birçok hit'e imza atarlar, seneler süren ve beğeni ile dinlenen ve izlenen Radyo, TV programları yaparlar. 60'ların sonlarına doğru artık yarı emekli olan Les Paul stüdyoya döner ve albüm kayıtlarıyla ilgilenir. 1967'de Les Paul Now, 1976'da Chet Atkins'le Chester&Lester albümünü kaydeder.

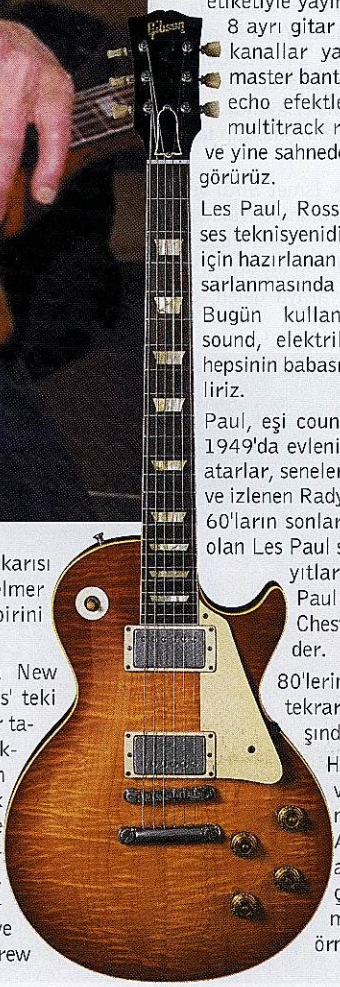

80'lerin sonunda canlı performansa tekrar dönen Paul, 2006'da 90 yaşında 2 Grammy kazanır.

Hayatı boyunca birçok ödüle ve albüme sahip olan bu muhteşem müzisyeni 13 Ağustos 2009'da son kez ayakta alkışladık. Ömrünü çalışmaya ve başarıya adamış bu güzel insanın hepimize örnek olması dileği ile...

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Chris Connor

29 Ağustos 2009 tarihinde 81 yaşında yaşama veda eden şarkıcı Chris Connor ile ilgili jazz eleştirmenleri farklı görüşlere sahiptiler. Bazılarına göre o, jazz standartlarını kısık sesiyle swing'li bir şekilde yorumlayan sıradan bir şarkıcıydı. Diğerlerine göre ise ilginç armonik tercihlere yatkın bir kulağı olan su katılmamış gerçek bir jazz şarkıcısıydı. John S. Wilson "kısık ve düz tarz"ını küçümserken, Martin Williams "ifade sınırları"nı sorguluyordu. Öte yandan onunla çalışan ünlü big band'ci Stan Kenton, Connor'u "döneminin en büyük şarkı üslupçusu" olarak nitelerken, besteci Gunther Schuller onun "duygusal yoğunluğu"nu vurguluyordu.

Connor kendine Kenton orkestrasının iki şarkıcısını örnek almıştı, Anita O'Day ve June Christy. 1953 yılında Kenton ile turneye çıkınca kişisel hedeflerinin ilkine ulaşmış olmuştu. Christy'ninkine benzer vibratosuz düz stili ile 1950'lerin "cool" vokalinin önde gelen isimlerinden biri olmuştu. Jazz müzisyenleri onun, dönemin tarz ve ruh haline uyan tarzını oldukça seviyorlardı. Bunun sonucunda Connor'un albümleri büyük övgü aldı ve birçoğu yıllar sonra yeniden yayımlandı. Gene de jazz kulüpleri ve albümlerinde yakaladığı popülarite ona ancak O'Day ve Christie'nin arkasından bir "bronz madalya" kazandırmaya yetiyordu.

Gerçek adı Mary Loutsenhizer olan Chris Connor, 8 Kasım 1927'de jazz'ın oldukça yoğun yaşandığı Missouri eyaletinin Kansas City şehrinde doğdu. Telegrafçı olan babası onu şehirde jazz dinlenen değişik mekanlara götürüyordu. Ailesine göre o, 6 yaşındayken şarkıcı olmaya karar vermişti bile. Lisedeyken, okul bandosunda birinci klarnetçi oldu; 8 yıl klarnet çalması onun çok iyi nota okuyabilmesine olanak verdi. "Klarnet sayesinde nefesimi kontrol etmeyi öğrendim , bunun da şarkı söyleme tekniğime çok yararı oldu" demişti bir röportajında. Sürekli olarak evlerinin yakınlarındaki plakçı dükkanına gidiyor, Peggy Lee, Frank Sinatra, Ella Fitzgerald ve Sarah Vaughan albümlerini dinliyordu. "Yalnızca melodileri dinlemiyordum, sözlere ve yorumlara da dikkat ediyordum. En çok Sinatra'nın cümlemelerini (phrasing) seviyordum" diyordu.

Hafta içinde sekreter olarak çalışan Chris Connor (kendine artık bu ismi vermişti) hafta sonlarında Missouri Üniversitesindeki dans partilerinde, öğrenci orkestrasında şarkı söylemekteydi. Repertuarın çoğu Kenton düzenlemelerinden oluşmaktaydı ki bu durum Connor'un Kenton ile şarkı söyleme arzusunu gitgide kamçılıyordu. Vokal eğitimi almamasına rağmen kendine güveni tamdı ve profesyonel olarak şarkı söyleyebileceğine artık inanıyordu.

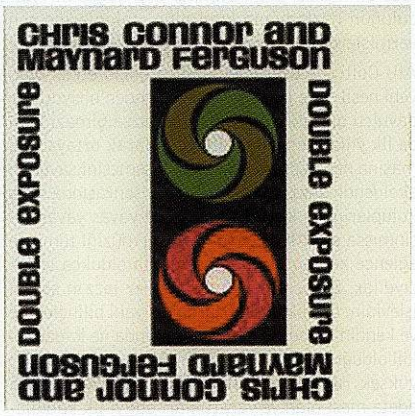

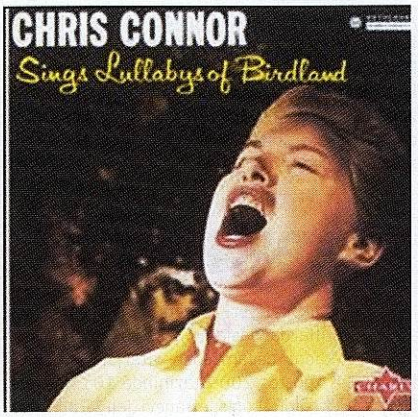

Connor, 1949 yılında New York'a taşındı. Claude Thornhill orkestrasının açtığı ses sınavını geçerek orkestranın vokal grubu olan Snowflakes'e girdi ve kısa zamanda baş vokalist oldu. 1952 yılında Thornhill'den ayrılarak klarnetçi Jerry Wald'ın topluluğuna katıldı. Bu toplulukla New Orleans'ta bir kulüpte verdiği konser radyodan canlı olarak yayınlandı. Onu dinleyenler arasında June Christy de vardı.

Kenton orkestrasından yeni ayrılmış olan Christy kendi yerine Connor'u şiddetle tavsiye etti. Bir telefon görüşmesinin ardından Connor hayaline en sonunda ulaşmış oldu. Kenton ile 5 ay çalıştı ve onu şöhrete ulaştıracak olan "All About Ronnie" şarkısının kaydını 1953 yılında gerçekleştirdi. Yoğun turne temposundan bunalan Connor, bir süre sonra orkestradan ayrılarak solo kariyerine yön vermeye başladı. Wald ve Kenton ile elde ettiği şöhretin sayesinde kısa zamanda ilk kontratını Bethlehem Records ile imzaladı. Piyanist Ellis Larkins ve triosu ile yaptığı "Sings Lullabys of Birdland" albümü oldukça beğenildi. Daha sonra Atlantic plak şirketine geçti. 1956 yılında yayınlanan "I Miss You So" ve 1957 yılında yayınlanan "Trust in Me" albümlerindeki şarkıları ile en çok satanlar listesine girdi.

İlerki yıllarda Roulette plak şirketi adına Kenton orkestrasından tanıdığı, ateşli stili ve tiz notaları ile tanınan trompetçi Maynard Ferguson ile "Two's Company" albümünü yayınladı. Connor swingli parçalarla dolu albümdeki kontrollü ve duygulu yorumuyla dikkat çekti. Ama, kariyeri 1970'li yıllarda onun kişisel alkol sorunu ve müzik dünyasındaki zevklerin değişmesi sonucu düşüşe geçti. O da birçok Amerikalı meslektaşının benzer durumlarda yaptığı gibi soluğu Japonya konser ve turnelerinde aldı. 1980'li yıllarda jazz vokali tekrar gözde bir hale gelince piyanist Hank Jones eşliğinde albümler yayınladı. Son yıllarında ise New York'un Iridium jazz kulübünde aralıklarla sahne almaktaydı.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Rashied Ali

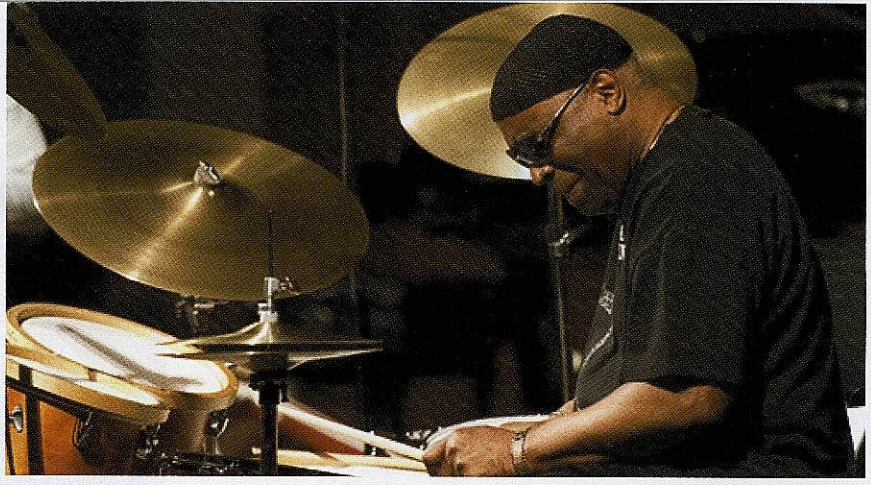

12 Ağustos 2009 tarihinde 76 yaşında bir kalp krizi sonucu ölen davulcu Rashied Ali, 1950'li yılların sonunda Philadelphia'da bir parkta oturur ve yakınlardaki bir evin en üst katından gelen saksofon sesini dinlerdi. Takıntılı bir şekilde prova yapan bu saksofoncu, kendini Miles Davis ve Thelonious Monk ile yaptığı çalışmalarla jazz dünyasına kabul ettirmiş olan John Coltrane'den başkası değildi. Ali'nin birkaç yıl sonra onun topluluğuna katılmasıyla, o güne kadar Coltrane'in gelişimini ilgiyle takip eden bir grup jazz dinleyicisi artık bilinmeyene doğru bir yolculuğun başladığına kani olup takiplerine son vermişlerdi.

Ali, Coltrane üzerinde oldukça güçlü etkisi olan yeni nesil "free jazz" müzisyenlerinden biriydi. Bir davulcu olarak, jazz'ın hem olmazsa olmazı hem de ilk yıllarda bir dans müziği olarak ortaya çıkmasına neden olan ritmlerin gevşemesini savunan ekoldendi. Jazz, 2. Dünya Savaşı sonrasında dans kulüplerinden konser salonlarına yavaş yavaş taşınmışsa da, Ali ve çağdaşları bu müziği tümüyle eğlence konseptinden koparmakta oldukça ısrarcıydılar. Bu yeni nesil müzisyenler jazz'ın sosyal işlevinin, özellikle 1960'lardaki siyahi bilinçlenme ve kendini kabul ettirme bağlamında ne kadar etkili olduğunun farkındaydılar. Ali ve çağdaşlarının yüksek ruhani ve kültürel boyutları karşısında adeta mest olan ve yarattıkları etkiyi ilk kabullenenler arasında Coltrane de vardı.

Ama alışık olmayan kulaklar için Ali ve arkadaşları, onyılların birikimi olan müzikal disiplini kendi "zevkleri" uğruna heba edip bazı müzisyenlerin yeteneksizliklerini "özgür ifade" gibi bir mazeretle örtmelerine de olanak vermekteydi. Böyle düşünenler arasında zamanın modern sayılan müzisyenleri de vardı. Poliritmik üslubu ile Coltrane'e deneysel bir platform hazırlayarak "A Love Supreme" adlı klasik albümün ortaya çıkmasına büyük katkı sağlayan Elvin Jones bile Ali'nin topluluğa dahil olmasına gücenerek 1966 yılında ünlü tenorcu ile yollarını ayırmıştı.

Ama tarafsız olarak bakıldığında Ali'nin stilinin, Jones'un başlattığı progresif çalışmaların da bariz izlerini taşıdığı görülebilmektedir. Çağdaşları Sunny Murray ve Milford Graves gibi Ali de müzikten ölçülü tempoyu kaldırmış yerine "çok boyutlu ritm" adını verdiği her an değişebilen ve grubun toplu doğaçlamasına uyum sağlayabilecek akıcı titreşimleri koymuştur. Bunun sonucu olarak grup kaçınılmaz olarak, nispeten daha muhafazakar dinleyicilerini kaybetmiştir. Herşeye rağmen free tarz, jazz'ın önceki türlerinin popülerliğinden nasibini almamışsa da, 40 küsur yıldır deneysel müzisyenler ve meraklı dinleyicilerin ilgisine mazhar olarak Ali'nin girdiği yolun bir çıkmaz sokak olmadığını ortaya koymuştur.

Ali'nin tekniği, hassasiyeti ve düzenli bir temponun yokluğuna rağmen yarattığı ivme hissi özellikle Coltrane'in 1966 yılı albümü "Live at the Village Vanguard Again!" ve "Live in Japan" albümlerinde hissedilir. Ayrıca saksofon ve davul düetlerinden oluşan 1967 yılı albümü "Interstellar Space" de özellikle dikkate değerdir.

Rashied Ali, Robert Patterson Jr. adıyla 1 Temmuz 1933 yılında Philadelphia'da, müzikle ilgilenen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Annesi kazandığı bir yetenek yarışmasının ödülü olarak Jimmy Lunceford orkestrası ile bir kere şarkı söylemişti. Babası, Robert Patterson Sr., Müslüman olduktan sonra ismini Rashied Ali olarak değiştirdi. Adaşı olan büyük oğluna kendi yeni ismini, yine davulcu olacak küçük oğlu Raymond'a ise Muhammad Ali ismini verdi. Rashied Jr., Coltrane'in de devam ettiği Granoff School'da müzik eğitimi aldı ardından Kore savaşı sırasında askeri bandoda yer aldı. Askerden döndükten sonra Philadelphia'da yerel jazz ve R&B topluluklarıyla çalıştı, şarkıcı Big Maybelle ve orgcu Jimmy Smith'e eşlik etti. 1963 yılında, Greenwich Village semtindeki kafeler ve çatı katlarında müzikal bir devrimin mayalandığı New York'a taşındı. Albert Ayler, Sonny Rollins ve Archie Shepp ile çaldıktan sonra, Coltrane ile çalışması ona uluslararası tanınırlık getirdi. Coltrane'in ölümünden sonra İngiltere'ye giderek duayen davulcu Philly Joe Jones'tan ders aldı. Ama New York'a döndüğünde beklediği ilgiyi hem madden hem manen bulamayınca Ali's Alley adlı jazz kulübünü kurarak 1970'li yıllar boyunca işletti. Ayrıca kemancı Leroy Jenkins ve gitarist James "Blood" Ulmer ile yaptığı çalışmaları da yayınladığı Survival Records adlı bir plak şirketi kurdu. 1990'lı yıllarda ise şairler ve performans sanatçılarıyla birlikte çalıştı, bunun yanında Coltrane ve Ayler'in müziğinden ilham alan Prima Materia adlı topluluğu yönetti.

Lawrence Lucie

Müzik kariyeri jazz'ın ortaya çıktığı ilk yıllarda başlayıp 21. yüzyılın başına kadar devam eden gitarist Lawrence Lucie, 14 Ağustos 2009 tarihinde 101 yaşında New York'ta öldü. Lucie, efsanevi Jelly Roll Morton ile kayıt yapmış yaşayan son müzisyendi. Ayrıca Duke Ellington'un ilk topluluklarında çalmış ve Benny Goodman için yaptığı aranjmanlarla swing dönemini başlatan Fletcher Henderson ile de birkaç yıl çalışmıştı.

Larry olarak bilinen Lawrence Lucie, 18 Aralık 1907 tarihinde Virginia eyaletinin Emporia şehrinde doğdu. O yıllarda, jazz müziği henüz emekleme dönemindeydi. Lucie ilk olarak mandolin, banjo ve gitar çalmayı öğrendi; ragtime ve country karışımı bir dans müziği icra eden aile topluluğuna katıldı. Daha sonra Brooklyn konservatuarında banjo eğitimi görmeye başladı. 1931 yılında profesyonelliğe ilk adımını kornetist June Clark orkestrası ile attı. O günlerde gitar yeni yeni popüler olmaya başlamıştı, Lucie de jazz tarihinin ilk ritm gitaristlerinden biri oldu. İlerki yıllarda, önce Benny Carter ile çalıştı, bu dönemde kısa süreliğine Duke Ellington'un Cotton Club topluluğunda Fred Guy yerine de gitar çaldı. Ardından dönemin en önemli iki siyahi swing topluluğunda dönüşümlü olarak çalıştı; ilki emprezaryo Irving Mills ve dansör Lucky Millinder'in önderliğinde kurulan Mills Blue Rhythm Band, diğeri de bir döneme adını verecek olan swing tarzının formüle edildiği Fletcher Henderson orkestrasıydı.

1939 yılında, müzisyenlerin takıldığı Rhythm Club adlı mekanda Lucie eski bir müzisyenle tanıştı. Lucie o günleri şöyle anlatır: "Orada Jelly Roll Morton ile karşılaştım. Tanışmamızdan kısa bir süre sonra iyi arkadaş olduk. Onunla her gün buluşuyor, jazz tarihinden ve New Orleans'tan bahsediyorduk. Bir gün piyano çalıyordu benim de gitarım yanımdaydı, bir anda ona eşlik etmeye başladım. Benim çalış tarzımı beğendiğini söyledi çünkü o da bir dönem gitar çalmış. Yapacağı plak kaydında benim de bulunmamı istedi, ben de tamam dedim." Soprano saksofonda Sidney Bechet'nin de yer aldığı Morton's New Orleans Jazzmen topluluğunun kayıtları geleneksel jazz'ın klasikleri arasında yer alır. Climax Rag adlı parçada Lucie'nin ender olarak yaptığı gitar solosu da dinlenebilir.

1940'lı yıllarda Lucie, Louis Armstrong'un big band'i ile 4 yıl sürecek Amerika turnesine çıktı. Topluluğun piyanisti Luis Russell ile daha sonraları sık sık birlikte çaldı. Gene de, 2. Dünya Savaşı sonrasında ağırlıkla, blues ve jazz şarkıcısı olan, gitar çalan ve davul çaldığı da söylenen eşi Nora Lee King'e eşlik etti. Onun için beste ve düzenlemeler yaptı. King ve Lucie, 1970'li yıllardan King'in 1997 yılındaki ölümüne kadar New York'un bir kablo televizyon kanalında haftalık program sundular.

Lucie, müzisyenliğin yanı sıra New York'ta bir üniversitede gitar dersleri de vermekteydi. Yüzüncü doğum gününe yaklaştığında, düzenli olarak hem yürümesi hem yüzmesi belki de müzisyen dostlarıyla toplanıp jazz çalması sayesinde oldukça dinç görünmekteydi. Davulcu Panama Francis önderliğindeki Savoy Sultans topluluğunda ve Harlem Blues and Jazz Band'de çalan Lucie son olarak 2005 yılında New York'un jazz merkezi olan Greenwich Village semtindeki Arturo's adlı jazz barında sahneye çıktı.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

George Russell

27 Temmuz 2009 tarihinde yaşama veda eden Amerikalı besteci ve teorisyen George Russell'ın alelade bir konseri hemen hemen hiç olmamıştı. Onun bir konserini, büyük bir rock'n roll grubunun, Fas'a özgü Gnawa sokak topluluğunun, Stravinski'nin bir teması üzerine Amerikan halk dansları çalan bir senfoni orkestrasının, bir free-jazz combo'sunun, sokaklarda Dixieland ezgileri eşliğinde yürüyen bir kalabalığın veya 12 ton müziğin babası Arnold Schönberg'i sınır tanımadan uygulayan akademisyenler güruhunun verdiğini zannetmek oldukça mümkündü.

1944 yılında jazz davulcusu olarak başladığı müzik kariyerinde Russell, hem jazz hem klasik hem de füzyon topluluklar için 20. yüzyılda duyulmuş ve 21. yüzyılda duyulmaya devam etmiş en cüretkar müziklerin birçoğunu yazmış ve düzenlemişti. 1960 yılında yayınlanan, bop melodileri ile klasik Russell groove'larının bir araya geldiği "Stratusphunk" , ilk defa 1957 yılında Brandeis Üniversitesinde seslendirilen ve yapı ile esnekliğin ideal dengesinin sağlandığı "All About Rosie" ve 1977 yılında yayınlanan mantra tarzı hipnotik ostinato melodilerin minimalist bir tarzda seslendirildiği "Vertical Form VI" bu müziklerden bazılarıdır.

Jazz'ın alışılagelmiş şarkı formları ve akor dizilerine karşı başlattığı başkaldırıların içinde örneğin 1937 yılından bir Jimmie Davis ve Charles Mitchell klasiği olan "You Are My Sunshine" adlı parça, uyumsuz akorlar ve davul pasajları ile yepyeni bir şekle girebilmiştir. Veya Miles Davis'in "So What?" parçasındaki trompet solosu, Russell'in elinde başlı başına bir şarkı teması olarak ve kendi varyasyonları ile yepyeni bir beste olarak karşımıza çıkabilmiştir.

Russell, müzik kariyeri boyunca birbirinden yetenekli solistlerle çalışmıştı. Piyanist Bill Evans, bas klarnetçi Eric Dolphy ve Kuzey jazz'ının sembol alto saksofoncususu Jan Garbarek akla gelen ilk isimlerdir.

George Allen Russell 23 Haziran 1923 trihinde Ohio eyaletinin Cincinatti şehrinde dünyaya geldi. Babası Oberlin College adlı okulda müzik profesörüydü. Russell, profesyonel müzisyenliğe bir izci topluluğunda davul çalarak başladı. Ergen yaşlarında vereme yakalandı ve uzun müddet hastanede yatmak zorunda kaldı. Aslında bu tedavi süresi tüm hayatının akışını değiştirecekti.

İlk uzun tedavisini 19 yaşındayken oldu; Russell bu hareketsiz dönemini düzenleme öğrenerek geçirdi. İyileştiğinde Benny Carter'in Chicago'daki topluluğunda davulcu olarak çalışmaya başladı ama bir süre sonra Carter onu göz kamaştırıcı genç davulcu Max Roach ile değiştirecekti. 1945-46 yılları arasındaki 16 aylık ikinci hastane tedavisi sırasında ise tonal merkezlerin yakın ve uzak notalara uyguladığı "çekim" anlayışına dayanan müzik teorisini ortaya çıkardı. Kendi geliştirdiği "Lydian" kavramı Russell'in hayatının kalan kısmında yaratacağı tüm eserlerin belkemiğini oluşturacaktı. Ona göre müzik teorisyenliği orkestra şefliğinden daha fazla ciddiyet ve daha az bencillik gerektiren bir mecraydı.

Nekahat döneminin ardından Russell 1946 yılında New York'a yerleşerek, aralarında Miles Davis, Gerry Mulligan ve Kanadalı aranjör Gil Evans'ın da bulunduğu, bebop cümlelerini klasik müzik dokusu ile işlemeyi amaçlayan ve "Birth of the Cool" adını alacak olan jazz devriminin başını çeken progresif genç müzisyenlerle birlikte vakit geçirdi. Ayrıca o günlerde Küba ve Kuzey Amerika dans müziklerinin Afrika kökenlerine inmeye çalışan heyecanlı trompetçi Dizzy Gillespie ile de işbirliği yapmaya başladı. Bu işbirliğinin ilk meyvesi Russell'in bestelediği "Cubana Be and Cubana Bop" parçası olacaktı. Bu bestenin başarısı onu deneysel besteler yapmaya yönlendirdi; 20. yüzyıl müziğinin iki dev ismi Charlie "Yardbird" Parker ve Igor Stravinsky'ye saygı niteliğindeki "A Bird in Igor's Yard" adlı eserini klarinetçi Buddy DeFranco için besteledi.

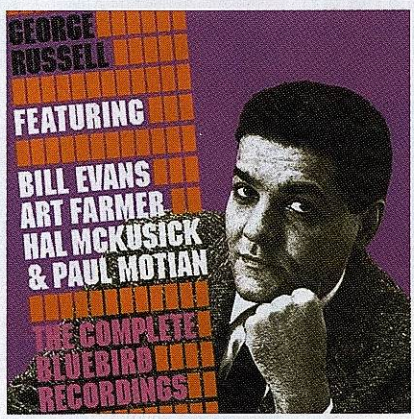

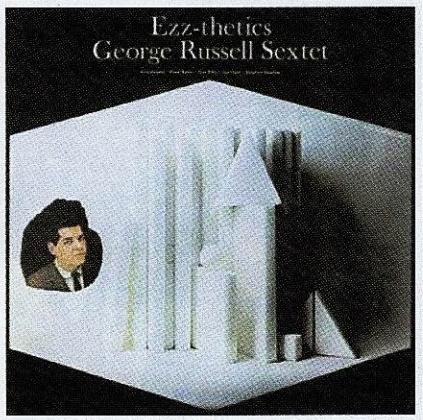

Russell, besteci Stefan Wolpe'den müzikal biçim eğitimi almaya başlamıştı. 1950 yılında, geçen 5 yıl içinde geliştirdiği teorileri bir kitap haline getirmeye başladı. "The Lydian Chromatic Concept of Tonal Organization" adlı kitabı 1953 yılında yayınlandı. Ünlü Alman jazz eleştirmeni Joachim Berendt'e göre, "Russell'in Ortaçağ kilise gamlarına göre Lidyalı ama modern anlamda kromatik olan doğaçlama konsepti, Miles Davis ve John Coltrane'in ilerki yıllarda yapacakları modal çalışmaların temelini oluşturacaktı".

Gerçekte Russell, jazz doğaçlamasının Broadway şarkı formunun akor yapısından kurtuluşuna önemli katkılarda bulunmaktaydı. İltifat konusunda oldukça cimri olan Miles Davis bile, bestecilik konusunda ne biliyorsa bunu Russell'ın Lydian konseptinin gücünü kendisine öğretmesine borçlu olduğunu söylemekten çekinmemişti.

1950'li yıllar, Russell'ın kendi yönettiği topluluklara Lydian konseptini uygulatmakla geçti. Onunla en çok teşrik-i mesai yapanlar trompetçi Art Farmer ve piyanist Bill Evans oldular. Evans'ın, Russell ile çalışmalarının Kind of Blue albümünün oluşumunda kritik bir rol oynadığı da söylenir. 1956 yılında George Russell Smalltet topluluğu "Jazz Workshop" albümünü yayınladı. Albümdeki 12 ışıltılı beste arasında "Round Johnny Rondo" ve "Concerto for Billy the Kid" jazz bestecileri için atılım olarak kabul edilmektedirler. Brandeis Üniversitesinin kendisine verdiği uzun jazz yapıtı siparişi üzerine Russell "All About Rosie" adlı süitini yazdı. Eserin baş solisti yine Bill Evans'tır. Bir yıl sonra Massachusetts eyaletinin Lenox şehrindeki jazz okulunda ders vermeye başladı. Öğrencileri arasında free-jazz'ın önde gelen ismi Ornette Coleman ve besteci-piyanist Carla Bley de vardı.

Russell, 1960'lı yıllarda yoğun bir şekilde albümler yayınladı, turnelere çıktı. Basta Steve Swallow ve saksofonlarda Eric Dolphy'nin de yer aldığı 1961 yılı yapımı "Ezz-thetics" albümündeki Monk'un ünlü balladı "Round Midnight"a getirdiği yorum, free-jazz, Dolphy'nin duygusal saksofon solosu ve bestenin kendi hipnotik temasının ideal bileşimi olarak nitelenir.

Lakin 1964 yılında Amerikan müzik piyasasının ticari baskılarından bunalan ve taviz vermek istemeyen Russell gönüllü bir sürgüne çıkarak İskandinavya'ya gitti. İsveç'teki Lund Üniversitesinde öğretim üyeliği yaptı. İsveç Radyosunun siparişi üzerine bir dini müzik eseri, Othello için bale müziği ve "Electronic Sonata for Souls Loved by Nature (Doğanın Sevdiği Canlar için Elektronik Sonat) adını verdiği elektronik teyp ve jazz sololu orkestra süitini besteledi. Bu eserdeki jazz solosu genç Norveçli saksofoncu Jan Garbarek tarafından icra edildi. İsveç'te genç İskandinav müzisyenlerin yanı sıra Don Cherry gibi yolu oradan geçen Amerikalı yıldızlarla da çalıştı. Boston'daki New England Konservatuarından öğretim üyeliği teklifi alınca 1969 yılında Amerika'ya döndü.

1970'li yıllarda, tam zamanlı öğretim üyeliği dışında zaman zaman New York'un ünlü jazz kulüpleri, Village Vanguard ve Bottom Line'da sahne aldı. İngiltere'de, Avrupalı ve Amerikalı müzisyenlerden oluşan The Living Time Orchestra ile çalıştı. Bu dönemde "Uncommon Ground" ve "An American Trilogy" adlı eserleri besteledi. 1992 yılında New England konservatuarının 125. yılı için kendisine sipariş verilen ve senfonik orkestra, jazz toplulukları, korolar, rock grupları ve dansçıların da yer aldığı 3 saatlik devasa eseri olan "Time Line"ı ortaya çıkardı.

Son yıllarında, onunla röportaj yapanlar kendisinden teorilerini biraz daha anlaşılır şekilde izah etmesini istediler. Ama konuşması oldukça tatlı bu kıvırcık saçlı, güngörmüş insanın "dikey-üstü ses tonu çekimi" gibi bilimsel yaklaşımları müziğinin bizzat anlaşılmasından çok daha zordu. Russell, müziğin bir şeklinin diğerlerine üstünlük sağladığına hiç tanık olmadığını her zaman söylerdi. "Araştırmalarını, Ortaçağ manastırlarının müzikal realiteleri meydana çıkarma çabası olarak niteler; sosyal bilimler, astronomi, mekanik ve ahlak gibi birbiriyle fazla bağlantısı olmayan ilimlerdeki orantı ve simetri kurallarını inceler; Gregoryen kilise melodileri ve düz şarkıların kritik çekirdek notalar ve yörüngesindeki herşeye nasıl odaklandığını dur durak bilmeden irdelerdi".

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

Günümüzde Jazz

2004 yılında Tom Pich tarafından çekilen bu fotoğrafta George Russell ve Dave Brubeck (oturanlar) ile birlikte yer alan sanatçılar, (ikinci sıra) David Baker, Percy Heath, Billy Taylor; (üçüncü sıra) Nat Hentoff, Jim Hall, James Moody; (dördüncü sıra) Jackie McLean, Chico Hamilton, Gerald Wilson, Jimmy Heath; (beşinci sıra) Ron Carter, Anita O'Day; (altıncı sıra) Randy Weston, Horace Silver; (arka sıra ayaktakiler) Benny Golson, Hank Jones, Frank Foster, Cecil Taylor, Roy Haynes, Clark Terry, Louie Bellson, NEA Chairman Dana Gioia.

Geçtiğimiz Temmuz ve Ağustos, hoş anların arasına giren bazı acı haberlerle garip bir aydı. 16.Uluslararası İstanbul Jazz Festivali'nde iz bırakan biriki konserin yanısıra İstanbul Jazz Center'da CTI All Stars'da en sonunda Hubert Laws'u dinlemek ve set arası bu alçakgönüllü ustayla tanışmak, yanısıra İsveçli trompetçi Anders Bercrantz'i geç de olsa keşfetmek heyecan vericiydi. Ayrıca, festivalin son projesi olan ve Nardis'de gerçekleşen "Fasıl"ın mimarlarından, albümlerini severek çaldığım Alman kadın piyanist Julia Hülsmann'ı yakından tanımak çok tatlı bir sürprizdi. Tabi gitarcı Marc Sinan'ı da... Etkisinden kurtulamadığım, kurtulmak da istemediğim önemli müzik olayı ise 6 Ağustos'da yalnızca onu dinlemek üzere Bodrum'daki deniz keyfimi yarıda kestiğim Leonard Cohen konseriydi. Beni gerek müzik gerek yaşam duruşuyla hiç düşkırıklığına uğratmayan bu çok özel insanı üç saate yakın dinlemek, izlemek tarihi bir andı. Bunlar işin tatlı yanları... Mutlu gülümsemelerimiz içten ve dıştan kayıp haberleriyle hüzne dönüştü. Sevgili Oğuz Durukan'ı 27 Temmuz'da genç yaşta yitirdik. Akustik ve elektrik basda sağlam bir tekniğe sahip, efendi ve alçakgönüllü bir sanatçıydı. Hemen ardından 28 Temmuz'da büyük müzik adamı George Russell 86, 13 Ağustos'ta ise Gibson gitarın babası Les Paul 94 yaşında yaşamını yitirdi. Bunlar, Jazz Dergisi çıkıncaya kadarki kayıplar... Umarız 2009 yılında başka ölüm haberi almayız. Ben bu yazımı ise bizim jazz çevremizde pek popüler olmayan ama benim jazz zevkimin rotasını çizen George Russell'a ayırdım.

23 Haziran 1923'de Cincinnati'de doğan George Allen, aslında Bessie ve Joseph Russell

Hubert Laws

tarafından evlat edinilmişti. Çok küçük yaşta Afrika Metodist Episkobal Kilisesi'nin korosunda söylemeye başladı. Sahneye ise ilk kez piyanist Fats Waller ile birlikte "Moon Over Miami" şarkısını söyleyerek adım attı. Zenci kilise müziği ve Ohio nehir gemilerinde çalan büyük orkestraları dinleyerek büyüdü. Babası Oberlin Kolejinde müzik profesörüydü. Önce kendisini izci topluluğunda davul çalarken buldu. Wilberforce Üniversitesinin bursunu kazanması, yaşamının ilk dönüm noktası oldu. Burada, Ben Webster, Benny Carter, Coleman Hawkins gibi ustaların da yetiştiği Collegians orkestrasına katıldı. Yine bu orkestrada ünlü aranjör ve besteci Ernie Wilkins ile çalışma olanağını buldu. II. Dünya Savaşı sırasında tüberküloz nedeniyle hastahaneye yattı. İyileştikten sonra Benny Carter'dan topluluğunda davul çalması için teklif aldı. Ancak Max Roach'u duyduktan sonra davul çalmayı bırakıp yerini Roach'a verdi. Thelonious Monk'un "Round Midnight"i ise Russell'ın yaşamındaki bir başka dönüm noktası... Bu parçadan esinlenerek 1940'ların başında New York'a yerleşti ve kısa zamanda genç jazz araştırmacıları arasında yerini aldı. Bu gençler, Gil Evans'ın 55. Cadde'deki evinde biraraya gelip yeni müzik düşüncelerini paylaşıyordu. Miles Davis, Gerry Mulligan ve John Lewis de bu kadroya dahildi. Ne yazık ki Russell'ın tüberkülozu nüksetti ve 16 ay hastahanede yatmak zorunda kaldı. Çıktıktan sonra büyük bir hırsla müziğe sarılarak Charlie Parker'ın davulcusu olarak boy gösterdi. Bu öylesine bir dönüştü ki uzun zamandır aklını meşgul eden kuramını sonunda sağlam verilerle ortaya koyabildi: "Lydian Chromatic Concept Of Tonal Organization" (Tonal Merkeze bağlı Lid Kromatik Kavramı) adını verdiği kuramında, eski kilise mode'larından lid gamını baz almıştı (piyanonun beyaz tuşlarında fa'dan fa'ya uzanan gam). Bu düşünce tam da Bop'cuların akor egemenliğine saplanıp kaldığı dönemde oluştu. Russell, atonalistlerden de farklı olarak hem kromatik gama hem de tonal merkeze inanıyordu. Atonalistlere göre kromatik çizgide tüm sesler eşit ve tonal merkez söz konusu değildi. Aslında Russell'ın esin kaynağı, o sıralarda 18 yaşını süren Miles Davis'in sololarıydı. Özellikle Davis'in 1949'da yaptığı "Kind Of Blue" albümü, modal jazz'ın manifestosu gibiydi. Bu albümde, müthiş müzik birikimiyle piyanist Bill Evans'ın akorlarla gam dizisi arasındaki dikey geçişlerine hayran olmuştu. 1947'de Dizzy Gillespie orkestrası için yazdığı "Cubana Be-Cubana Bop" adlı parçada, ardından 1948'de Buddy De Franco topluluğu için bestelediği ve Charlie Parker ile Igor Stravinsky arasında köprü kurduğu "A Bird in Igor's Yard" adlı çalışmasında ufak ufak kuramını uygulamaya başlamıştı. Kuramını geliştirerek 1953 yılında yayınladı ve aynı zamanda satış menajeri olarak çalıştığı Macy's'de satışa sunuldu ilk kez. Bu kuramı ilk uygulayanlar arasında John Coltrane, Art Farmer ve Eric Dolphy gibi modernler yer alıyordu. 1956'da çıkan ilk albümü "Jazz Workshop", modern jazz çevresinde oldukça ses getirdi. 1957'de Russell, Brandeis Üniversitesinin "Yaratıcı Sanatlar festivali" komisyonunca beste önerilen altı sanatçıdan biriydi. Böylece ortaya "All About Rosie" çıktı. Bu üç bölümlü jazz süitini, Alabamalı zenci çocukların oyun oynarken söylediği "Rosie, Little Rosie" adlı basit şarkının teması üzerine besteledi. Festivalde 10 Haziran'da ilk kez seslendirilen yapıtın ünlü solistleri arasında Bill Evans, Art Farmer, Teddy Charles, Hal McCusick, Barry Galbraith, John La Porta yer alıyordu. 1958'de orkestra, John Coltrane, Milt Hinton, Bob Brookmeyer, Paul Bley, Jon Hendricks ve Max Roach'un da katılımıyla genişledi. 1960'da çıkan "Jazz in The Space" albümünde ise iki usta piyanistin, Bill Evans ile Paul Bley düeti jazz tarihine geçti. 1960-1963 arası kurduğu altılısında piyanoyu kendisi çalıyordu. Aslında iyi bir piyanist olmadığını düşünüyordu. O, yalnızca kuramını uygulamak için piyano çalmak zorunda kalıyordu. Dave Baker ve Steve Swallow gibi müzisyenlerin de yer aldığı altılısıyla yaptığı "Ezz-Thetics" albümünde flüt, alto saksofon ve basklarinet virtüozü Eric Dolphy'nin unutulmaz sololarıyla 1962'de çıkan "The Outer View" albümündeki şarkıcı Sheila Jordan'ın "You Are My Sunshine" yorumları dikkati çekiyordu. 1964 yılında altılısıyla konser turu için gittiği İskandinavya'yı ruhuna yakın buldu ve yerleşmeye karar verdi. Kuzey ışıklarını beş yıl görebildi. Lid kromatik kuramını çoğunlukla Norveç'de ve İsveç'de yayma olanağını buldu, birçok kuzeyli müzisyenin düşüncesini etkiledi. Başta, Norveçli gitarcı Terje Rypdal, saksofoncu Jan Garbarek ve davulcu Jon Christensen olmak üzere "Kuzey Jazz'ı"nın yaratıcılarının rehberi oldu. Burada daha geniş topluluklar için düşündüğü "Dikey Biçim"i uyguladı. Bunu,"ritmik devinimin farklı modlarının katmanları" diye açıklıyordu. Doğal olarak bu biçimin uygulandığı 1968 sonrası yapıtlarını dinlemek gerek, çözümlemek için. İsveç Radyosu'ndan Bosse Broberg'in önerisiyle radyo orkestrası için yazdığı "The Electronic Sonata for Souls Loved by Nature" adlı yapıtını ilk kez elektronik teybe kaydedip uzatarak yeni bir orkestrasyon denedi. 1969'da ülkesine döndüğünde New England konservatuarı yöneticisi ve III. Akım'ın yaratıcısı Gunter Schuller'dan okulda "Lid Kromatik" kuramını öğretmesi için öneri aldı. Uzun yıllar jazz bölümünün baş tacı oldu.

1970'lerde üç önemli proje önerisine imzasını attı; Norveç Kültür Vakfı'nın önerisiyle orkestra ve koro için Mass: "Listen to the Silence", Bill Evans için "Living Time" ve İsveç Radyosu'nun önerisiyle "Vertical Form VI". "Living Time" adlı süitle Bill Evans ile yeniden yolları birleşiyordu. Yaşamdan sahnelerin müzikal anlatımı olan süitte yine Evans muhteşemdi. "Listento the Silence" da ise politik yanını tüm içtenliğiyle yansıtıyordu. Russell da içlerinde Max Roach, Abbey Lincoln, Carla Bley, Charlie Haden'ın bulunduğu bazı jazz'cılar gibi çevresine duyarlı, politik bir sanatçıydı. "Live in American Time Spiral" adlı yapıtını Tom Harrell, Ray Anderson gibi New York'un genç yetenekleri seslendirdi. 1985 yılında "The African Game" adlı yapıtını seslendirmesi için bir büyük orkestra oluşturdu. Daha sonra buna Living Time Orchesta adını verdi. 14 kişilik orkestra ile çok başarılı bir Avrupa ve Amerika turu gerçekleştirdi. Village Vanguard jazz kulübünde haftalarca çaldılar. Nitekim New York Magazine'de " En heyecan verici orkestra" diye söz edildi. "African Game", 1985'de iki dalda Grammy kazandı. 1996'ya dek tümü de sıradışı dokuz çalışma gerçekleştirdi. Bir bölümü albüm olarak basıldı. İçlerinden; Senfonik ve Jazz orkestrası, koro, Klezmer topluluğu ve solist için "Timeline", New England Konservauarı'nın 125. kuruluş yıldönümü için ısmarlanmıştı. "Living Time"i,1994 yılında Paris Cité de la Musique için yeniden orkestraladı. 1995'de İsveç Konser Bürosu ve İngiliz Sanat Kurulunun önerisiyle "It's About Time"ı yarattı. Birçok ödülün sahibi olan George Russell, 2000'li yıllarda Alzheimer'in pençesine düştü. 27 Temmuz 2009'da da Boston'da yaşama veda etti.

Günümüz jazz'ını biçimlendiren pekçok önemli jazz sanatçısında ondan bir esinti, bir duygu ve özgür düşünce bulmak olası.

Albümleri:

1956: The RCA Victor Jazz Workshop
1959: New York,N.Y.
1960: Jazz in the Space Age
1960: George Russell Sextet at the Five Spot
1960: Stratusphunk
1961: Ezz-thetics
1962: The Stratus Seekers
1962: The Outer View
1964: George Russell Sextet Live in Bremen and Paris
1965: George Russell Sextet at Beethoven Hall
1967: The Essence of George Russell
1969: Electronic Sonata for Souls Loved by Nature
1970: Trip To Prillarguri
1973: Listen to the Silence
1976: Vertical Form VI
1978: New York Big Band
1981: Othello Ballet Suite(1967)/Electronic Organ Sonata No.1(1968)
1982: Live in an American Time Spiral
1983: The African Game
1986: So What
1989: The London Concert
1996: It's About Time

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Yaylaköy'den jazz haberleri...

Yaz oldukça hareketli geçti. Yaylaköy'de, bir çok müzisyen arkadaşımızı ağırladık. İlk konuğumuz uzun yıllardır Norveç'te yaşayan gitarist Nuri Bora'ydı. Nuri'nin Attis, Midas'ın Sonu, Troia Gurbet gibi albümleri ve pek çok da bestesi var.

Nuri Bora, Tuna Ötenel, Maffy Falay

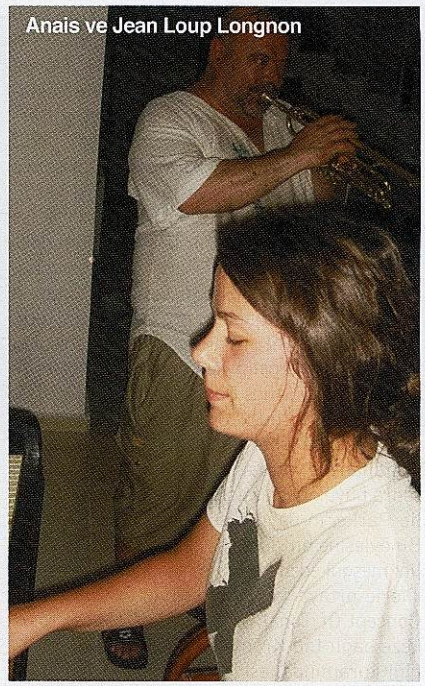

Anais ve Jean Loup Longnon

Jazz'ın emektarlarından Cem (Baba) Bumin'in çok yakın ama yıllardır görmediği arkadaşı Nuri'nin dağarcığında birlikte yaşadıkları, bizleri kimi güldüren kimi de üzen bir çok öykücükler dinledik. Bu öykülere konuklarım Tuna ve Maffy de katıldı. Bütün bu öyküleri bir arada toplamayı ne kadar istiyorum bilseniz.

Tuna Ötenel'de önemli ve olumlu değişiklikler var. Bahar aylarından beri başladığı kornetten güzel ve düzgün sesler çıkıyordu. Bu arada Maffy Falay'ın da ona piyanoda eşlik ettiğini belirtmeliyim. Tuna, kaderin bir cilvesi olarak Maffy'nin, onun yerini aldığını söylemeyi de ihmal etmedi!

İşte tam o günlerde Hollanda'dan Ayça Miraç ve grubu bir konser verdiler. Ayça, Artez School of Music'de eğitim görmüş. Adını Laz-Caz koyduğu bir grubu var. Sebastien Wiemhover gitarda, Knud Krautwig basta, Jossy Botte tenor saksofonda, Ferruh Atıç ise davuldaydı. Ayça'nın repertuarını beğendim. Örneğin Darn That Dreams'i çok güzel yorumladı. Yanı sıra orijinal dilinden söylediği bossa novalar da o yaz gecesine çok güzel yakıştı. Ayça çok genç. İlerideki yıllarda sahne tecrübesini arttırarak iyi bir yere gelebilir sanıyorum. Derneğimin düzenlediği bu konserin Kuşadası Club 33'de gerçekleştiğini belirtmeliyim. Olağanüstü konumdaki kulüp, Güvercin Ada'nın ışıklı manzarasını görüyor ve adeta denizin üzerinde gibi.

Bu arada dinleyici dostlarla bir hayli gerilere gittik. Bu eşsiz manzara bize, 1994 yılında Güvercin Adada yaptığım ilk Jazz Festivalini anımsattı. Dolayısıyla ilk konseri; Galliano, Humair ve JF üçlüsü.

Yine ziyaretçilerimize dönüyorum. İstanbul Saksofon Dörtlüsünden Ergüven Başaran da konuklarımız arasındaydı. 2002 Nisan ayında İstanbul Devlet Operasından Kiss me Kate müzikali için 4 saksofona ihtiyaç duyulduğu haberini alan Ergüven Başaran diğer 3 arkadaşıyla provalara devam ederken, bir saksofon dörtlüsü kurma fikri gelir akıllarına. Böylece Türkiye'de bir ilke de imzalarını atarlar. Grup başta Nardis'te olmak üzere değişik yerlerde konserler verip televizyon programlarına çıkar. 16.ncı İstanbul Jazz Festivalin'de de çalarlar. Ergüven Başaran, Günay Ekren, Aykut Demirel ve Barış Özer dörtlüsünün çok hareketli bir müzik geçmişleri var.

Ergüven klarinetle başlıyor müzik yaşamına. Aydemir Mete, Süheyl Denizci Orkestralarında çalıyor. 74'lü yıllarda Emin Fındıkoğlu ile çalışmaları var. 1993 yılında Türkiye- Polonya karma jazz orkestrasıyla konserler veriyor. 2002'den beri de saksofon dörtlüsünde.

Günay Erken, Deniz Kuvvetleri Orkestrasında Metin Gürel yönetiminde big band elemanı. 1959'dan beri de müziğin içinde. Aykut Demirel ise küçük yaşlarda alto çalmaya başlıyor. 1989'da İstanbul Belediyesi Kent Orkestrasında sonraları ise Şenova Ülker Big Band orkestrasında alto çalmaya devam ediyor.

Grubun en genç elemanı ise Barış Özer, korno ile başladığı müzik yaşamına armoni ve piyano çalışmalarıyla devam ederek 1992 yılından itibaren Bilkent Uluslararası Senfoni Orkestrasıyla Türkiye turnesine çıkıyor. 1994'de Bologna Üniversitesi Korno bölümünde Luigi Girati'nin master class'ına katılıyor. Sonraları İstanbul Jazz Collective'de ve İstanbul Superband ile sayısız konserler veriyor. Umarım hareketli müzik yaşamları hep böyle aktif bir şekilde devam eder.

Tuna ve Maffy birlikte müzik çalışmalarına devam ederken, bir gün karşımızda Cüneyt Sermet'i gördük. Çok güzel bir gün geçirdik. Daha sonraları Cüneyt Bey tekrar ziyaretimize geldi Emin Fındıkoğlu'yla birlikte. Bu güzel insanlarla zamanın nasıl geçtiği anlaşılmıyor. Öylesine zengin anılarla dolu...

Bu arada Fransa'dan da konuklarım oldu. Genç bir piyanist Anais, hemen arkasından trompetçi Jean Loup Longnon. Bir evde 2 trompetçi olunca ne olur? Yorumu, Longnon ve Maffy'i yakından tanıyanlara bırakıyorum!

Ekim ayı yoğun geçecek. Kuşadası ve Söke Şiir ve Edebiyat grubunun isteği üzerine 5-6-7 Ekim tarihlerinde jazz'la ilgili bir seminer yapacağız. Bildiklerimizi öğretip paylaşıp, dinleyeceğiz. Kalabalık bir grup oluştu bile...

Amerika'da yaşayan piyanist Cengiz Yaltkaya Ekim ayı ortalarında İstanbul'da grubuyla konser verecek. 20 Ekim'de de Kuşadası'nda konuk edeceğiz.

Piyanist Emir Ersoy bana Cuban Portrait isimli albümünü yolladı. Kompozisyon ve aranjmanlar kendine ait. Davul ve timbales'de Turgut Alp Bekoğlu, basta Eylem Pelit, saksofon ve flütte Serdar Barçın, perküsyonda Ateş Öztürkmen var. Bu arada bazı parçalarda Jozi Levi, Sarp Maden, Egemen Kerpiççiler, Serkan Çiftçi, Semih Sural gibi konuk sanatçılar var. Emir Ersoy'u yıllar önce çocuk yaşlarda Kuşadası'nda tanıdığımı anımsar gibiyim. Sürpriz oldu benim için. Kompozisyonlarını sevdim. Bir de vokal olsaydı. Daha da mutlu olacaktım. Kutluyorum. Çok uzak bir müzik kültürünü bizlere ulaştırdıkları için.

Bana gelince, Kasım ayında Fransa'ya dönüyorum. Yazılarda buluşmak üzere...

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Jazz Lodosu

Sokaklarının hafta sonu yoğunlaşmasından anlıyoruz ki İzmirliler yazlıklarından dönmüşler. Bu yaz Çeşme, Kuşadası gibi sahil beldelerimizde geçen senelere göre jazz konseri azlığından dolayı tahminimiz odur ki, jazz severler müziğe oldukça açlar. Bu kış belediyeye ve kulüplere çok iş düşecek gibi, bizden söylemesi...

İzmir'de düzenlenen ve düzenlenecek olan jazz etkinliklerini konu edindiğimiz bu köşemizde önce her zaman olduğu gibi geçen üç aydan bahsedelim.

Bu yazın önemli haberi ***İzmir Büyükşehir Belediyesi*** bünyesinde yapılan jazz etkinliklerinde gözlenen artış oldu. Bu olumlu durumuna Büyükşehir Belediyesi Kültür Şubesi'nde yapılan görev değişikliğinin neden olduğu ise artık ilgili pek çok kimse tarafından bilinmekte.

İki dönemdir Büyükşehir Belediye Başkanlığını yürüten ***Aziz Kocaoğlu***'nun, Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanı ***Prof. Hülya Güven***, Genel Sekreter Yardımcısı ***Serpil Baran*** ve jazz dostu Kültür Şube müdürü ***Halim Yazıcı***'dan oluşturduğu Kültür Sanat ekibi sadece jazz değil, İzmir için pek çok sanat türünde iz bırakan projelere imza atacak gibi görünmekte. "***İşimiz Jazz***" diyorlarsa eğer, bizler takip etmek için şimdiden heyecanlanıyoruz, bilsinler.

Büyükşehir Belediye'sinin "***İzmirliler yaz aylarında kapalı mekânda oturmayı sevmezler***" gerçeğinden yola çıkarak ***Tarihi Havagazı Fabrikası Kültür Merkezi***'nin geniş çim alanlarında düzenlediği "***Çimde Jazz Konserleri***"nin ilki ***Fastrip*** konseri ile gerçekleşti. ***(30 Temmuz, Evrim Özkaynak (vo) Emin İnal (keyb) Fırat Duyulur (b), Çağıl Ündar (d))***

Yıl içerisinde İzmir Jazz Festivali'nde de sahne alan topluluk çok sayıda jazz sever önünde etkileyici bir konser verdi.

Karşıyakalılar, her şeyde olduğu gibi jazz'ı da kendi sahillerinde yaşamayı sevmekteler. Uzun bir süredir Karşıyaka'da yapılan ilk jazz konseri Hollanda'da eğitimini sürdüren ***Ayça Miraç Çolak*** liderliğinde ülkemize ziyarete gelen **Lazjazz** topluluğu ile oldu. Saksofonda ***Jossy Botte*** (***İtalya***), Gitarda ***Sebastian Wiemhöver*** (***Macaristan***) ve kontrbasda ***Knud Krautwig*** (***Almanya***)'dan oluşan topluluk, standart ve latin jazzdan oluşan keyifli bir konser verdi ***(7 Ağustos)***.

Kuşadası'nda ***Füsun Levet*** organizasyonuyla da sahne alan topluluktaki Türk sanatçı Ayça Miraç Çolak, jazz kariyerinin başında olmasına rağmen özel bir ses tınısına sahip olduğunu hissettiriyor. Kendisini takip etmek gerekmekte, organizatörlere önerilir.

Havagazı Fabrikası'nın büyüleyici atmosferindeki ikinci jazz konseri, İzmir'in önemli jazz sanatçılardan oluşan grup ***Happy People (27 Ağustos, Çağıl Kaya (vo) Yalım Akın (vo, g) Tamer Temel (as, flt) Kürşat And (b) Tolga Bilgin (tp) Bora Peynirci (d)***'la gerçekleşti. Funk-jazz sound'lu konser oldukça keyifliydi.

Eylül ayının sürprizi, "Çimde Jazz" konserlerinin üçüncüsü için İzmir'e gelen ***Ayşegül Yeşilnil Quartet*** oldu. Konserin, İstanbul'da yaşamlarını sürdüren İzmirli jazz müzisyenleri ***Ayşegül*** ve ***Nezih Yeşilnil*** için ayrı bir anlamı vardı. Özellikle uzun bir süredir işitme rahatsızlığı yaşayan Ayşegül Yeşilnil'in, tedavisi ardındaki ilk konserini İzmir'de gerçekleştirdiğini dinleyicilerle paylaşması duygu dolu anlara neden oldu.

Ayşegül (vo) ve ***Nezih Yeşilnil (b)*** ekip arkadaşları ***Neşet Ruacan (g), Yahya Dai (s) ve Deniz Dündar (d)*** ile jazz standartları ve latin jazz dışında rock klasiklerine de yer verdikleri özel bir repertuar oluşturmuşlardı.

"***Çimde Jazz***" konserleri yağmurun izin verdiği ölçüde ekim ayında da devam edecek. Bakalım bizleri kimler bekliyor?

Bu köşede çok kere andığımız ***Ayhan Sicimoğlu***'nu yaz boyunca kent sokaklarındaki afişlerde gördük. Her hafta Digiturk'de yayınlanan İz Tv'deki renkli programı "***Renkler***"de keyifle izlediğimiz Sicimoğlu'nu her ne kadar

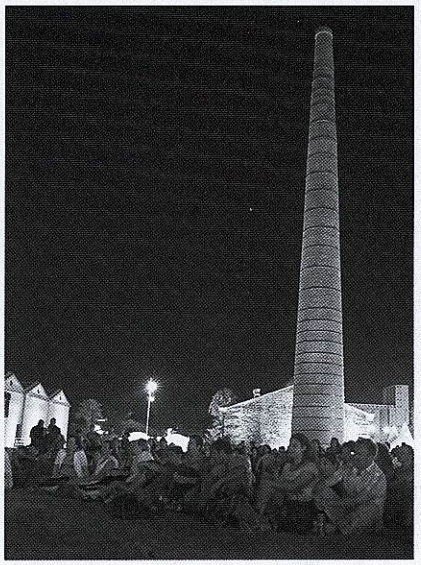

Fotoğraflar: www.yalcinaydin.com

canlı izleyemesek de, sahil kenarındaki müzikseverlerin yalnız bırakmadıklarını ve çok eğlendiklerini tahmin ediyoruz.

Yazın İzmirliler, Çeşme ve Foça dışında kültür beldesi Karaburun'da da buluşurlar. Temiz atmosferi ve nergis çiçeği ile ünlü bu beldede eylül ayında düzenlenen ***"Bilim Kongresi"*** kapsamında özel bir konser gerçekleşti. İstanbul'da yaşamını sürdüren İzmirli saksofoncu ***Serhan Erkol*** ile gitarda kendine has bir üslubu olan ***Serdar Ataşer***'in buluşması ilginç bir müzik atmosferine neden oldu.

Bu yaz yurt dışına giden ***Buğra Balcı (Berklee), Oğuz Can Özcanlı (Berklee), Olgun Acar*** ve ***Halil Çağlar Serin*** (***İtalya, Siena***) gibi gençlerin haberleri gelecek sayıda konu edeceğiz. Kente geri dönen İzmirli jazz müzisyenleri Sardunya Bar, Hayalbaz, Filika Bar gibi mekânlarda buluşacak, festivalleri dört gözle bekleyecekler. Eminiz ***İzmir Büyükşehir Belediyesi*** bu sene bizleri çok mutlu edecek.

Sevim YOLAÇTI
sevjazz@gmail.com

Newport Jazz Festivali 55 yaşında!

Ağustos 7-9 tarihlerinde düzenlenen Newport Jazz Festivali bu yıl 55. yılını kutladı.

Joe Lovano, Michel Camilo

1954'te ünlü festival prodüktorü George Wein'in başlattığı ve birçok jazz festivaline örnek olarak gösterilen Newport Jazz bu yıl ekonomik krizin etkisiyle sarsıntı yaşadı. JVC'nin 25 yıllık sponsorluğunu kaybeden festivali kendi imkanlarıyla gerçekleştirmeye çalışan George Wein'e son anda CareFusion şirketi destek çıktı. Bu yıl iki kez isim değiştiren festival önce "George Wein's Jazz Festival 55" ardından "George Wein's CareFusion Jazz Festival 55" adını aldı.

Miles Davis, Frank Sinatra, John Coltrane, Dizzy Gillespie, Ray Charles, Elvin Jones gibi jazz tarihine damgasını vurmuş efsane isimlerin sahne aldığı festival bu yıl da önemli isimleri ağırladı.

International Tennis Hall of Fame'de R&B ve soul şarkıcısı Chaka Khan ve piyanist George Duke'un birlikte sahne aldığı açılışın ardından konserler Newport Fort Adams Parkı'nda devam etti. Bu yılkı festivalin ana başlıklarında Tony Bennett, Dave Brubeck, Roy Haynes, Branford Marsalis, Michel Camilo, Joe Lovano, Joshua Redman, Mos Def ve Esperanza Spalding yer aldı.

Birinci Gün

MAIN

Main, Harbor ve Water Side olmak üzere üç ayrı sahnede gerçekleşen festivalin ilk günü Art Blakey'nin Jazz Messengers grubunun iki usta emektar üyelerinden piyanist Cedar Walton ve tromboncu Curtis Fuller'in dahil olduğu All-Stars Band'in muhteşem hard bop setiyle açıldı.

Geçtiğimiz yıl Newport Jazz Festivali'nde 100 kişilik Water Side'da gördüğü yoğun ilginin üzerine bu yıl yeniden davet alan Esperanza Spalding, geçtiğimiz yılki enerji dolu performansını bu yıl ana sahneye taşıdı. Müziğinde esnek pizzicato stili ile dinamik sesini birleştiren Spalding, konserde ritmik Küba ve Brezilya esintileri taşıyan "I Know You Know" ve "Mela"'nin yanı sıra yeni repertuvarından parçalar seslendirdi. Henüz 25 yaşına yeni giren ve son dört yıldaki hızlı yükselişiyle adından sıkça söz ettiren genç bascı, geçtiğimiz aylarda Beyaz Saray'da da konser verdi.

Joshua Redman'ın ana sahnede iki davulcu (Brian Blade ve Greg Hutchinson) ve iki bascı (Matt Penman ve Omer Avital) ile funky double trio konseri olağanüstüydü.

Öncesinde su kenarındaki sahnede piyanist Joey Calderazzo ile duo konser veren klasik ve modern jazz saksofonun büyük ismi Branford Marsalis ana sahnede dörtlü grubuyla ateşli sololar attığı son albümü "Metamorphosen"den "Rhythm-A-Ning" ve yanı sıra "Think of Me" gibi Thelonious Monk'tan parçalar seslendirdi.

Marsalis'in ardından Brooklyn doğumlu rapçi/aktör/ şair Mos Def & The Watermelon Syndicate grubu ilk günün kapanış konserini gerçekleştirdi. Mos Def Amerikan ghetto yaşamından ve gündelik hayattan hikayeler anlattığı hiphop etkili müziğini nefeslilerle birleştirdiği özgün performansıyla yoğun ilgi gördü.

HARBOR

Parkın içindeki tarihi kalenin yanına kurulan 400 kişilik Harbor'da konserler Amerikalı jazz piyanist Vijay Iyer'in trio formatındaki konseriyle başladı. Fizik masteri, Berkeley'den teknoloji ve güzel sanatlar alanında doktoraları bulunan, piyanoda kendi kendini yetiştirmiş bir dahi olarak adlandırılan Iyer, konserinde yakında yayınlanacak albümü "Historicity' ve eski albümlerinden içinde farklı ritimleri barındıran ve dinleyiciyi ilginç yolculuklara çıkararan parçalarına yer verdi. Vijay Iyer'e Roy Haynes'in torunu davulcu Marcus Gilmore ve bascı Stephan Crump eşlik etti.

Ünlü Bascı Christian McBride'ın, davulda Billy Hart ve piyanoda George Colligan'la trio formatındaki keyifli konserinin ardından sahne alan Vandermark 5'in free jazz'dan avangart arenasına uzanan müziği seyircilerden pozitif karşılık gördü. Chicago Jazz ve Rock sahnelerini yeniden canlandıran projeleriyle yaratıcı anlatımcılığın tek bir türe sığdıralamayacağını kanıtlayan tenor saksofoncu Vandermark güçlü tonuyla heyecan verici vizyonunu sergiledi. Piyanoya şiddetli dokunuşlarıyla dikkat çeken enerjik piyanist Hiromi Uehara ve grubu SonicBloom "Softly, As In A Morning Sunrise" akustik yorumuyla başladığı setine Jeff Beck klasiği "Led Boots"la devam etti. Temelleri jazz'a dayanan progresif rock süslemeleri içeren pop merkezli müziğiyle Hiromi's Sonic Bloom'a ilgi büyüktü. Japonya doğumlu Uehara'ya gitarda John Shannon, basta Tony Grey, davulda Mauricio Zottarelli eşlik etti.

WATER SIDE

Festivalin girişinde yer alan 100 kişilik Water Side sahnesinin ilk grubu North Carolina "Central Jazz Combo ve Joey Calderazzo"nun ardından sahne alan Şili doğumlu, modern ve pan-latin jazz vokalin yükselen ismi Claudia Acuna afro-cuban esintiler taşıyan son al-

Roy Haynes

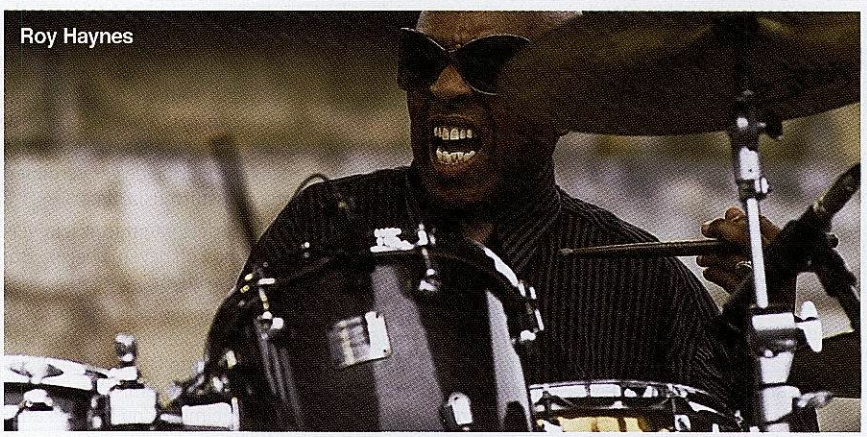

Branford Marsalis

bümü En Este Momento'dan parçalar seslendirdi. Erken saatlerde water side'da sahne alan Branford Marsalis ve 10 yıldır birlikte çalıştığı usta piyanist Joey Calderazzo "Just You, Just Me" ve "Cheek to Cheek" gibi standartları az rastlanan bir tür olan saksofon-piyano düetiyle yorumladılar. North Carolina Big Band'in ardından çıkan Portorikolu alto saksofoncu Miguel Zenón Quartetiyle son albümü "Awake"ten geometrik post bop tarzında eserlerini seslendirdi.

İkinci Gün

MAIN

Festivalin son günü ana sahnede konserler Joe Lovano UsFive ile başladı. Olağandışı grubuyla sahne alan tenor saksofon devi Lovano'ya davulda Brian Blade ve Otis Brown III, basta Esperanza Spalding ve piyanoda James Weidman eşlik etti.

Lovano konserinde "Song for Judi" isimli parçasında birkaç yıldır üzerinde çalıştığı iki saksofon sesi veren "Aulochrome" ağızlığıyla geliştirdiği tekniğini sergiledi.

Lovano'nun bu yıl Blue Note'dan yayınladığı ve ilk kez tamamı orijinal bestelerinden oluşan albümü "Folk Art" tan parçalar seslendirdiği sette grubun yuksek iletişimi dikkat çekti.

Lovano'nun ardından latin virtuöz jazz piyanisti Michel Camilo basta Kübalı Charles Flores ve davulda Cliff Almond'la çaldı. 20'ye yakın albümü bulunan ve son albümü "Spirit Of The Moment"le büyük başarı kazanan Camilo'nun trio formatındaki konserinin kapanış parçası "A Night In Tunisia"ya eşlik eden Joe Lovano muhteşem sololarıyla enerjiyi daha da yukarılara taşıdı. Ardından Miles Davis, Charlie Parker ve John Coltrane gibi efsanelerle çalışmış kendisi de yaşayan efsanelerden biri olan Roy Haynes'i Fountain of Youth Grubu'yla izlemek inanılmazdı.

Festivalin son gününde büyük usta Dave Brubeck hayranlarıyla buluştu. 88 yaşına ve her yıl konserler vermesine rağmen dinamiğini koruyan ve piyanoya dokunuşlarıyla büyüleyen Dave Burubeck, Duke Ellington standartları ağırlıklı konserini "Time Out" albümünden unutulmaz büyük hit "Take Five" ile doruklara taşıdı. Konser bitiminde sahneye gelen festivalin kurucusu George Wein, 55 yıl önce ilk Newport Jazz Festivali dahil birçok defalar Newport'ta seyirciyle buluşan Dave Brubeck'e teşekkürlerini sunup elini öptü.

Brubeck'in ardından sahne alan festivalin kapanış sanatcısı Tony Bennett karizma ve klasıyla muhteşem bir konser verdi. Güçlü sesiyle seyirciye sıcak duygular uyandıran Bennett, ünlü Amerikan klasiklerinden "Maybe This Time", "The Way You Look Tonight" ve elbette "I Left My Heart in San Francisco"yu seslendirdi. Bennett'e "That Old Black Magic" parçasında piyanoda Dave Brubeck eşlik etti.

HARBOR

Müziğinde Güney Asya formlarını modern jazz'la birleştiren Hint-Amerikan asıllı saksofoncu Rudresh Mahanthappa'nın Indo-Pak

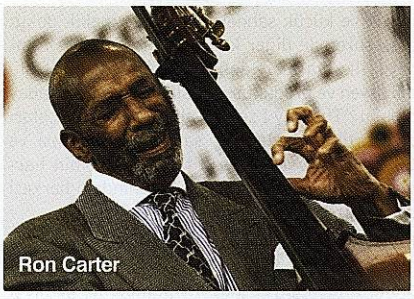
Ron Carter

Coalition Grubuyla başlayan son günün Harbor konserleri Brian Blade Fellowship Grubu'yla devam etti. 2008 yılı albümleri "Season of Changes"in yanı sıra Blade'in bu yıl gitarist, şarkıcı ve besteci olarak çıkardığı ilk albümü "Mama Rosa"dan parçalar seslendirdiği grubun hayran kitlesi oldukça fazlaydi. Olağanüstü ritmik dokunuşlarıyla çok yönlü ve aranan davulcu Blade'e piyanoda Jon Cowherd, basta Chris Thomas, alto saksofonda Myron Walden, tenor ve soprano saksofonlarda Melvin Butler eşlik etti.

Robert Altman'ın filmlerine yazdığı müziklerden tanıdığımız slide trompet ustası Steven Bernstein's Millennial Territory Orchestra'sının ardından, jazz tarihinden örnekleriyle kategori dışı yetenek James Carter'ın ateşli org trio'suyla devam eden Harbor konserleri The Bad Plus grubuyla sona erdi. Popüler müziğin usta eserlerini araç olarak kullanıp 21. yüzyılın jazz doğaçlamalarına dönüştüren Bad Plus, alternatif rock şarkıcısı Wendy Lewis'le rock efsanelerinden Nirvana ve Pink Floyd'un yanı sıra Igor Stravinsky gibi 20. yüzyıl klasik bestecilerin eserlerini postmodern doğaçlamalarla yorumladıkları son albümleri "For All I Care"den parçalar seslendirdi.

WATER SIDE

Son günün water side sahnesinin ilk sanatçısı 21 yaşındaki yetenekli gitarist ve besteci Roy Guzman Newport Jazz Festival'inde çalmaktan çok heyecanlıydı. İspanyol-latin kökenli müzisyenlerinin ağırlıkta olduğunu gözlemlediğimiz festivalde The Rodriguez Brothers grubunun ardından aralarında isim benzerliği olan dinamik Kübalı piyanist Alfredo Rodriguez yer aldı. Su kenarındaki konserlerinin kapanışını "By Any Means" Rashied Ali-Charles Gayle-William Parker trio yaptı. Festivalin yabancısı olmayan, ilk defa 60'lı yılların ortalarında tenor efsanesi John Coltrane'in grubuyla birlikte yer alan Rashied Ali, tenor saksofoncu Charles Gayle ve New York'lu bas ustası William Parker'la çaldı (Rashied Ali Newport jazz festivalindeki konserinin ardından 12 Ağustos 2009 tarihinde vefat etti).

Festivalin kurucusu ve prodüktörü piyanist George Wein bu yıl bir ilke imza atarak Christian McBride ile birlikte festivalde çaldı. Water Side sahnesinde konser ve söyleşinin birarada gerçekleştiği bu sette MacBride G.Wein ile röportaj yaptı. 55 yıllık tarihin anekdotlarını anlatan Wein, festivalin geçmiş yıllarla kıyaslamasını yaparak, izleyici kitlesinin giderek gençleştiğini, geçmişteki dinleyici kutuplaşmalarının ortadan kalkarak günümüzde herkesin her türlü müziği dinlediğini söyledi. Miles Davis'ten Thelonious Monk'a jazz devleriyle festival anılarını anlatan Wein, bu yıl gördüğü ilgiden çok mutlu olduğuna değinerek, "Bu hafta sonu Newport Jazz Festivali'nde aldığım sevgiyi hiçbir zaman hissetmedim" dedi.

Konserler boyunca sanatçıları anons etmek için bir çok kez sahneye çıkan Wein, kapanışta Vali Donald Carcieri'in Tony Bennett'e ödül sunumuna eşlik ederek seyircilerin festivale verdiği destek ve sevgiye teşekkür etti.

Mos Def

İmge Özbek Reyhan
imgeozbek@gmail.com

Kuzeyin Mistik Şehri Stockholm'de

Jazz Keyfi

Yaklaşık 2 aydır bu festivali bekliyorum. Stockholm'e yerleştiğim ilk günlerde buranın en kötü aylarından biriydi, aralık ayı... Bir yandan insanı artık üşümekten ve titremekten bırktıracak kadar soğuk, bir yandan sen daha sabah kalkmış kahvaltını yaparken sana "eyvah gün bitti" dedirtircesine öğlen 14.00 de kararan hava. Kış aylarında pek iç açıcı değildi buralarda manzara. O dönemlerde başladım etkinlikleri, konserleri araştırmaya. Olumsuz yönlerinin yanında bu şehrin nimetlerinden de sonuna kadar faydalanmak lazım nede olsa. Zira yazın gelmesiyle muhteşem bir yer oluyormuş. Havanın ısınmasıyla birlikte her tarafı su olan bu muhteşem şehirde tüm buzların erimesi, 23.00'lere kadar kararmayan adeta binbir renge bürünen gökyüzünün yanında, yazla birlikte başlayan festivaller beni benden aldı diyebilirim.

Festival deyince tabiki ilk işim Stockholm Jazz Festivali'nin programını araştırmak oldu. Gelen sanatçıları görünce heyecanlanmadan edemiyor insan. Roy Hargrove Big Band, SMV-The Thunder Tour, Meshell Ndegeocello, Estelle, Raphael Saadiq, Raul Midon, Joss Stone. Emiliana Torrini ve Erykah Badu festivalin en önemli konserleriydi. Bunlar dışında İsveç'den ve diğer ülkelerden sahne alacak sanatçıların şarkılarını myspace'den dinlediğimde ilk günden son güne kadar kaçırılmaması gereken bir festivaldi kesinlikle.

İstanbul belki de yukarıda ismi geçen sanatçıların çoğunu misafir etmiştir değişik zamanlarda. Fakat bu festivalin bana en güzel gelen yanı, bu kadar önemli ismi birkaç gün boyunca dinleme fırsatı sunması. Hatta 1 günde diyebilirim. Lakin ben festivalin en son gününe katıldım. Konserelere ayrı ayrı ya da tüm gün için bilet alınabiliyor. Fiyat, dinleyeceğiniz konserlere bakıldığında şaşılacak derecede uygun. Tüm gün için aldığım bilet 625 kron'du, yani 125 TL. Ve bu fiyata aldığım "tüm gün geçerli "bilet ile dinleyebildiğim konserler, öğlen 14.00'de başlıyor ve saat 18.00'den itibaren sahne alan isimler Raphael Saadiq, Roul Midon, Joss Stone ve Erykah Badu.

Festivali daha güzel ve bir o kadar da keyifli kılan diğer unsur da mekandı sanırım. Festival Skeppsholmen Adası'nda gerçekleştiriliyor. Adaya ulaşım çok kolay, şehir merkezi (T Centralen)'den 65 numaralı otobüse binildiğinde 15 dakikada festival alanına ulaşabiliyorsunuz. Biri büyük diğeri küçük konserler için kurulmuş iki sahne (küçük konser derken Raul Midon ve Emiliana Torrini konserleri bu "küçük" denilen sahnede gerçekleşti☺) standlar, büyük sahne arkasında piknik masalarından oluşan kocaman bir alandan oluşuyor festival mekanı. Büyük ve küçük sahneler arasında bir bina var. Büyük sahne tam deniz kenarına kurulmuş. Tüm gün boyunca içkinizi yudumlayıp, yemek yiyip birbirinden güzel konserleri dinlerken, bir yandan da muhteşem deniz kokusunun gelmesi ve havanın akşam 22.30'a kadar aydınlık kalması tam anlamıyla "rüya gibi" bir gün geçirmenizi kaçınılmaz kılıyor.

En çok heyecanla beklediğim akşam 22.30'da başlayacak olan Erykah Badu konseri öncesinde büyük ve küçük sahneler arasında mekik dokumak suretiyle diğer konserleri de izledik. Sahneye ilk olarak Raphael Saadiq çıktı. Ünlü müzisyen ve prodüktör, 3 dalda Grammy'ye aday olduğu "The way I see it" albümünden parçaları ardı ardına sıralarken, sahne performansı ve 60'lar,70'ler ve 80'lerin farklı türlerinin harmanlandığı müziğiyle konser alanındaki herkesi dans ettirdi.

Konserin bitmesine yakın Raul Midon'u dinlemek üzere yavaş yavaş küçük sahneye doğru yol aldık. Midon gayet sade bol pantolonu, gömleği ve "geçerken uğradım bir şarkı söyleyip yoluma devam edeceğim" havası veren omzundan çıkarmadığı ve konser boyunca içerisinden suluğunu çıkartıp su içtiği çantasıyla tek başına karşımızdaydı. Sahneye çıktığı ilk andan itibaren seyirciyle müthiş bir iletişim kuran sanatçı, şarkıları, güçlü sesi ve adeta konuşturduğu gitarıyla çok keyifli bir konser verdi.

Raul Midon konseri ardından müzik otoritelerinde "bu yaşta bu ses nasıl olur" dedirten Joss Stono'u dinlemek üzere büyük sahneye doğru tekrar yol aldık. Stone'un canlı performansını dinlediğimde ben de bu soruyu kendi kendime sormadan edemedim. Sahnede beyaz elbisesi ve saçına taktığı kırmızı çiçekle gayet sade bir şekilde duran 22 yaşındaki genç sanatçının canlı performansını dinlediğinizde şaşırmamak elde değildi. Kendine eşlik eden 3 siyah vokalisti de güçlü sesleri, dansları ve eğlenceli tavırlarıyla en az Joss kadar ilgi topladılar. Konserin sonlarına doğru, kendisine albümündeki "just one kiss" adlı şarkısında eşlik ettiği Raphael Saadiq de sahneye çıktı ve ikili muhteşem bir düet yaparak konseri noktaladılar.

Tüm bu konserlerle artık iyice keyiflenmiştik, e artık hazırdık Erykah Badu'yu dinlemeye. Saat 22.30'a gelirken hava yavaş yavaş kararmaya başladı ve muhteşem final konseri için o kocaman festival alanındaki herkes büyük konser alanına akın etti adeta. Badu'nun sahneye çıkmasını beklerken iyice sabırsızlanan kalabalığı eğlendirmek için festival organizatörleri müthiş bir yol seçmişler. Bir anda bangır bangır Michael Jackson şarkıları çalmaya başladı ve bütün kalabalık iyice artan adrenalinle çılgınlar gibi dans edip bağırarak Michael Jackson şarkıları söylerken beklenen an geldi ve Erykah sahneye çıktı. Hemen hemen her konserde yaptığı konuşmaya "my name is Erykah Badu, also known as..."

diye başladığında adeta sahneye kitlenmiştik.

Muhteşem şarkılar,müthiş bir ses. Kafasında kocaman fötr şapkası ve ilginç kostümüyle sahneye çıkıp, konser boyunca giydiği birbirinden değişik kostümleri ve danslarıyla nefis bir görsel şov da eklenince benim için bu konser "unutulmayacaklar konserler" listesinin ilk sırasına yerleşti. Konserin ortalarına doğru Stockholm'ün dengesiz havasının azizliğine uğradık. Burada yaşıyorsanız bütün gün kapalı ve yağmurlu havanın ardından, artık kararması gereken saatte birden aydınlık güneşli oluveren ya da tüm gün güneşliyken birden fırtınalar kopan havanın azizliklerine alışık oluyorsunuz. Başından beri "aman hava çok güzel "derken en güzel konserde yine havanın azizliğine uğrayıp yağmura yakalansak da, kimsenin pek umurunda değildi açıkcası.

Bu taraflara yolu düşenlerin ya da düşeceklerin gelişlerini her yıl Haziran ayında gerçekleştirilen bu festivale denk getirmeye çalışmalarını şiddetle tavsiye ediyorum. Lakin kuzeyin bu mistik şehrinde festival keyfi bambaşka!

Emra İşlek
photo@emraislek.com

Jazz a Vienne 2009

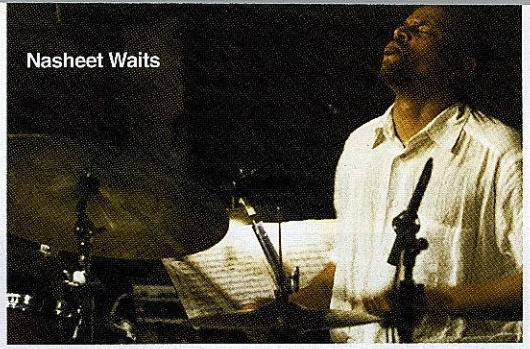
Nasheet Waits

Fransa'nın Lyon yakınlarındaki bu minik kasaba her yıl Avrupa'nın en büyük jazz festivallerinden birine ev sahipliği yapmakta. Maalesef ben sadece son 3-4 gününe yetişebiliyorum. Ben festivale gelene kadar kimler gelip geçmiyorki; Diana Krall'dan Roy Hargrove'a, Gilberto Gil'e...

Festivalin yakaladığım son kısmı da fena değildi. Amfitiyatroda yer alan büyük isimler arasında Nina Simone'ın anısına düzenlenen konser, Wynton Marsalis ve Lincoln Jazz Orkestrası vardı. Nina Simone gecesi çok özel sanatçıları ağırladı. Nina Simone'un kızı Simone, Dinanne Reeves, Angelique Kidjo ve Lizz Wright hem kulaklara hem de göze hitap eden unutulmaz bir vokal gecesi yaşattılar. Wynton Marsalis ve Lincoln Jazz Orkestrası yine formlarındaydı. Sound-checklerinde sahnede gezinme fırsatı bulduğum için benden mutlusu yoktu. Maestro ile tanışıp fotoğraf sohbeti etmek de pek bir özeldi... Tüm gece, Wynton özellikle de Monk bestelerine yer verdi, orkestrası ile birlikte. Konserin sonunda New Orleans havası estirdiler. Festivalin gece yarısı kulüp konserleri de en az amfitiyatrodakiler kadar iddialıydı. Festivalin gece kulübü kısmı genelde daha deneysel, kulüp tarzı konserlere ve genç yeteneklere ayrılmıştı. Jason Moran'ın davulcusu olarak bildiğimiz Nasheet Waits'in 'Equality' grubu, Aaron Parks üçlüsü ve tabi söylemeden geçmememiz gereken güzel, yetenekli ve orijinal Esperanza Spalding ve grubu idi.

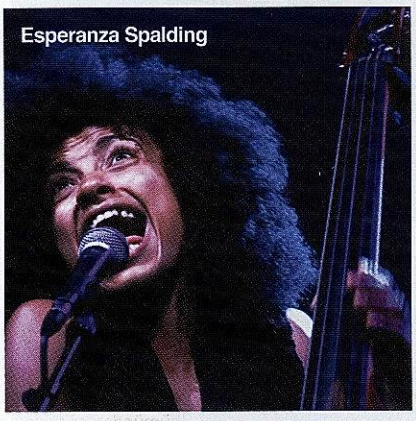
Esperanza Spalding

Bu festivalin son gecesinin en büyük özelliği 'Tüm gece jazz' adı taşıması, yani konserler aksam saat 8'de başlıyor, ertesi sabah 8'de bitiyor. Geçtiğimiz 4 yıl, hep bu geceyi kaçırmıştım. Bu yıl hırs yaptım, tüm gece oturacağım dedim. Çok özel bir program hazırlanmıştı yine. Erik Truffaz, Roy Ayers, SUNRA Arkestra, Seun Kuti ve Archie Shepp, ancak saati 3 edebildim, ama Roy Ayers'in mükemmel performansına, Sun-Ra'nın çılgın gösterisine tanıklık etmeyi başardım.

SunRa ve müziği ile pek yakınlığım yoktu, taki Arkestra'yı izleyene kadar... Gösteri beni o kadar cok etkiledi ki, sizlerle, özellikle de benim gibi SunRa hakkında fazla bilgisi olmayanlarla paylaşmak istedim.

Sun Ra, Herman Poole Blount, 1993 yılında aramızdan ayrıldı. Çok yönlü bir müzisyendi, şairdi, besteciydi, felsefeciydi, özellikle de Kozmik Felsefe ve müzikal besteleri ve gösterileriyle ünlüydü. Büyük bir hayran kitlesi olmasına rağmen, farklılığından dolayı çok fazla eleştriye maruz kaldı, eklektik müzik felsefesi ve normlardan sıyrık yaşadığı hayatı yüzünden. Satürn gezegeninden olduğunu iddia ettiği dönemler de oldu. Ancak bunların hepsini göz ardı ettiren özelliği müziği ve müziğinin ardındaki felsefesi olmuştur. Afrofuturism'in önde gelen savunucularından biri olup, herşey için "barış" sloganı ile insanları eğitmeye ve bilgilendirmeye çalıştı.

1950'li yıllardan ölümüne kadar, Sun Ra Arkestra adındaki orkestrasını yönetti ve sürekli müzik üretti. Genel jazz dinleyicisinin ilgisini büyük anlamda çekmese de, serbest ve avantgarde jazz da takipçisi çoktu, hala da çok. Benim izlediğim SunRa Arkestra Marshall Allen'in liderliğindeki Arkestraydı. "Calling Planet Earth" Sun Ra liderliğindeki gösterileri bilmediğim için kıyaslaması zor, ama hiç süphesiz farklı bir gösteriydi, ağızları açık bırakacak nitelikte. Altoda Marshall Allen, baritonda Charles Davis, vokallerde Art Jenkins yer almaktaydı.

Müzisyen arkadaşlarımın, özellikle de avantgarde ve free jazz kısmını müzik tarzı olarak seçmiş olanlar için, SunRa bir ilham kaynağı. Sadece yaşadığı süre zarfındaki jazz'ın değil, aynı zamanda gelecek zamandaki jazz'ın da bir parçası olmayı başarmış bir müzisyen. Sun Ra'nın en önemli etkisi 1950'li yıllarda, daha yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan emprovize, avantgarde jazz grupları, ki Art Emsemble of Chicago, Henry Threadgill, bunlardan bir kaçı, üzerinde olmuştur. Kozmik felsefe, eski Mısır felsefesi, kozmik dini etkiler müziğinin ve sanat görüşünün en önemli kavramları arasında yer almış. Yaklaşık olarak 2 saat kaldıkları sahnede, Kozmik vibe'la başlayıp, free jazz, New Orleans notaları ve benim daha bilemediğim birçok daldan dala atlayarak muazzam bir gösteri sundular...

SunRa felsefesini biraz da olsun anlatan bir şiir:

The Differences

Sometimes in the amazing ignorance
I hear things and see things I never knew I saw and heard before
Sometimes in the ignorance I feel the meaning Invincible invisible wisdom, And I commune with intuitive instinct
With the force that made life be
And since it made life be It is greater than life
And since it let extinction be It is greater than extinction.
I commune with feelings more than prayer
For there is nothing else to ask for
That companionship is
And it is superior to any other is.
Sometimes in my amazing ignorance
Others see me only as they care to see I am to them as they think
According the standard I should not be And that is the difference between I and them
Because I see them as they are to is
And not the seeming isness of the was.

Sun Ra

Sun Ra

JazzBaltica Festivali, Salzau 2009

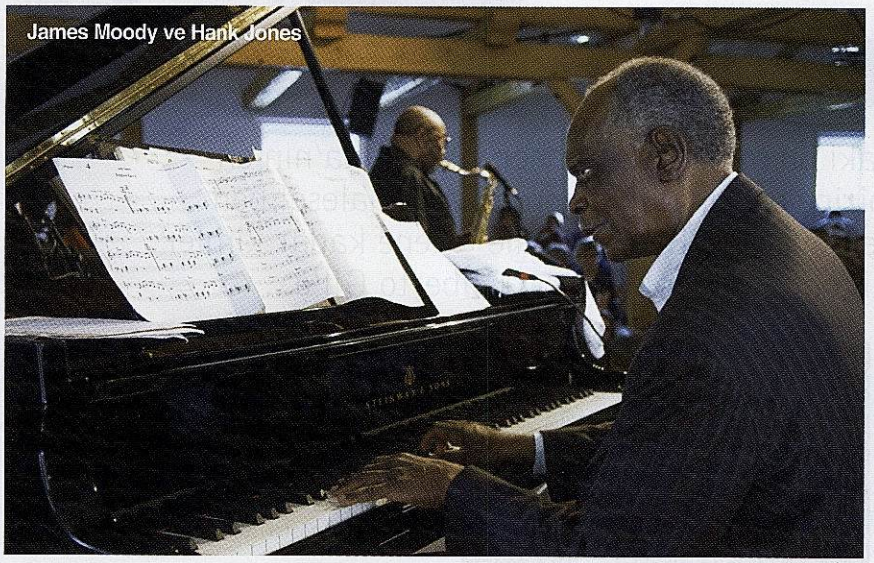
James Moody ve Hank Jones

Bundan yaklaşık 4 yıl kadar önce New York'daki Dizzy's Kulübü'nde Joe Lovano ve Hank Jones ikilisinin konserini fotoğrafladığım sırada, Alman aksanlı bir jazz severle tanıştım, biraz tuhaf bir şekilde... Fotoğraf çekme tarzımdan dolayı benimle tanışmak isteyen bu zat, daha sonra adını daha önce hiç duymadığım bir jazz festivaline davet etti beni. JazzBaltica. Şu anda çok yakın dostlarımdan biri olan bu zat, nam-ı diğer jazz meleği; Rainer Haarman. Emekli bir kültür ateşesi, çılgın bir jazz aşığı, mükemmel bir sanat yönetmeni, Jazz Baltica Festivalini de yoktan var eden kişi.

JazzBaltica, adından anlaşılacağı üzere Baltık denizine yakınlığı sebebiyle bu ismi almış. Hamburg'a yaklaşık 1,5 saat uzaklıkta olan Salzau kasabasında her yıl Temmuz ayının ilk haftasında düzenlenmekte... Salzau bir Ortaçağ kasabası... Festival mekanı da göl kenarındaki bir şato. Şatonun yanı sıra, festival mekanının diğer iki sahnesi Büyük Ahır ve Küçük Ahır.... Almancalarını hatırlasam, aslında kulağa ve jazz'a daha hoş gidiyor.

Bu festivalin en büyük özelliği çok özel olması ve diğer festivallerden çok farklı olması. Rainer Haarman, birçok Avrupa jazz festivalleri gibi Amerika'dan halihazırda gelen sanatçıları programına kopyalayıp katmak yerine, bu ekonomik krizde iki, üç katı para bulup buluşturarak ve her yıl da bir tema seçerek ona göre sanatçıları programına özel olarak davet ediyor. Festivale gittiğim ilk yıl, tema TrumpetVibes idi. Bobby Hutcherson, Joe Locke, Dave Douglas. Geçen yıl tema saksofon summit idi; Ornette Coleman, Joe Lovano, Wayne Shorter, Bunky Green ve New York'ta yaşayan ve ne kadar avant-garde jazz yapan saksofoncu varsa bu küçük şatoda biraraya geldiler. Bu yıl ise tema Big Band Battle idi. Vanguard Jazz Orchestra, Maria Schneider Orchestra, NDR Big Band ve daha bir sürü özel Big Band kombinasyonu... Program sadece Big Band ile de kalmadı. Genelde Rainer'in kişisel tercihi ile yarattığı özel projelere de yer verildi. E tabi Hank Jones, Ornette Coleman, Joe Lovano gibi birçok isim kankanız olunca, onları türlü formatlarda sahneye çıkarmak zor olmuyor. Bunlardan en özeli hiç şüphesiz Küçük Ahırda Hank Jones ve James Moody'nin beraber verdiği konserdi. James

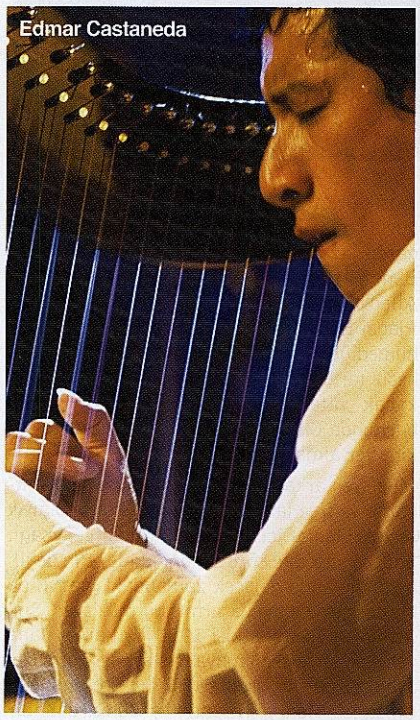
Edmar Castaneda

Moody sadece sahnede değil, özel hayatta da çok neşeli ve hayat dolu biri. Dizzy ile olan eski anılarını anlatmaya başlayınca, hiçbirimiz istemedik bir an sussun... Jazz tarihi, James Moody'nin konser ve tur anılarında hayat buldu adeta...

Son yıllarda adını sıkça duymaya başladığınız, henüz duymaya başlamadıysanız da duymaya başlayacağınız Miguel Zenon kendi dörtlüsü ile Baltica'da harika bir konser verdi. En iyi genç altoculardan sayılan Zenon, geçtiğimiz yıl prestijli McArthur ödülüne de layık görüldü (daha önce Ornette Coleman ve John Zorn gibi isimlerin aldığı çok prestijli ve bol paralı bir ödül, yarım milyon dolar).

Diğer özel bir saksofon zirvesi de James Moody, Bunkey Green, Miguel Zenon ve Donny McCaslin'i biraraya getiren ve dakikalarca birbirleriyle atıştıran konserdi.

Jazz severlerin haberdar olmasını istediğim bir diğer isim de, genç Edmar Castaneda. Kendisi Kolombiya'lı özgün bir jazz sanatçısı. Kolombiya'ya özgü harpı jazz yorumuyla çalıyor... Kolombiya'nın toprak kokan nameleri, Edmar'in jazz yorumuyla harikalar yaratıyor. Kendisini ilk kez Jazz Standard NYC'de Blue Note piyanisti Taylor Eigsti ile dinlemiştim... O kadar farklı bir yorum ki, insan daha çok daha çok dinlemek istiyor, duyar duymaz Edmar'ı... Enstrümanına olan hakimiyetine, onunla yek vücut olmasına tanıklık etmek pek bir özel. Jazz harpı deyince akla Alice Coltrane geliyor, ama Edmar'ın harpı çok farklı bir tarzda. Edmar'ın üçlüsüne trombon ve davul eşlik etmekte. Basa gerek yok, çünkü bası da harpı ile kendisi çalıyor. E yetenekli olunca fazladan müzisyene gerek yok. Eğer yeni tadlar arıyorsanız, lütfen bir kulak verin bu isme.

JazzBaltica, tekrar tekrar gitmekten bıkmayacağım bir festival. Yoksa nerede Joe Lovano ile Ornette Coleman'ı aynı sahnede göreyim; ya da tek tek bile dinlemenin güç olduğu en favori saksofoncuları aynı sahnede dövüşürken izleyeyim, ya da Ornette Coleman'ı Ravi Coltrane'in elini öperken izleyeyim, ya da bir öpücük de ben alayım... $$$$$$$$$$$$$!

Maria Schneider

Nice Jazz Festivali 2009

Bu yaz dört gözle beklediğim festivallerden bir tanesiydi Nice Jazz Festivali. Dünyadaki en eski jazz festivalleri arasında yer almasına rağmen, özellikle 1994 yılından beri, yıllar geçtikçe jazz gündemini yitiren bir müzik festivali halini almıştı. Daha çok pop ve dünya müziğine yer vermeye başlayan festival, jazz dinleyicilerinin pek çoğunu kaybetmişti. Ama nihayet yeni direktör Gerard Drouot'un seçiciliği ve yeni sanat politikası sayesinde 2008 yılından itibaren festivale daha çok jazz isimleri eklenmeye başladı. Drouot, nihayet festivalin ağırlık merkezini jazz'a çekmeyi başardı. Bu yılki programda BB King, Chick Corea, Gary Burton, Brad Mehldau, Joshua Redman, Melody Gardot, Tracy Chapman, Sonny Rollins, Charles Lloyd, Carla Bley Big Band, Kurt Rosenwinkel, Youssun D'our, Erykah Badu gibi uluslararası isimlerin yanı sıra Belmondo, Galliano ve Christian Vander gibi ünlü Fransız jazz isimlerine de yer verildi. Tabi bütçeyi dengelemek adına programda pop, rock ağırlıklı isimler de vardı.

Nice'in en lüks semtlerinden olan Cimiez civarında gerçeklesen festivalde, sahnelerden biri Henri Matisse Müzesi'nin tam ön bahçesi, diğer sahne ise zeytin ağaçlarıyla donanmış büyük bir açık hava sahnesi, ortam harika tek kelimeyle...

Tüm jazz festivalleri bütçeleri kısarak konser sayısını azaltırken, Nice Jazz Festivali'nin programı krizden hiç etkilenmemiş gibiydi. Festivali Brad Mehldau üçlüsü açtı. Son albümlerinden parçalar çaldılar: Brad Mehldau Live... Mehldau daha çok kapalı mekanlarda, jazz kulüplerinde dinlemeyi tercih ettiğim bir jazz'cı, sakın bunu bir ukalalık olarak görmeyin. Sadece bu tip mekanlarda, Mehldau'nun sanatsal derinliğinde kaybolduğu anlara tanıklık edebildiğimden. Açık hava konserlerinde, sigara dumanı, bira kokusu sağdan soldan itiş kakış, insan bir türlü konseri hissedemiyor. Mehldau gibi virtüözleri dinlemek emek ve özen istiyor. Mehldau'nun ardından aynı gecede, Joshua Redman üçlüsü sahne aldı. Basda Reuben Rogers, davulda Gregory Hutchinson... üçlü tabiki de harika bir performans sergiledi. Ama ben niyeyse, Redman'ın son albümü "Compass" çıktığından beri, albümün projesini canlı izleme hevesim yüzünden Redman'ın üçlü formatının tadını bir türlü çıkaramıyorum. Haberiniz olmuştur zaten, "Compass"; duble kontrbas, duble davuldan oluşan bir beşli ve harika bir albüm. Larry Grenadier (Mehldau'nun üçlüsünden) ve Reuben Rogers basta, harikulade Brian Blade ve Gregory Hutchinson da davulda yer almakta. Sadece dinleyiciler için değil, projede yer alan müzisyenler için de düşündüren ve ilham veren bir proje olmuş. Maalesef bu müzisyenlerin hepsini boş bulup aynı sahnede tura çıkarmak pek bir zor olduğu için, çok kısıtlı sayıda canlı performansda bulunuyorlar, o da genelde Amerika'da oluyor...

Festival haftasında jazz severleri heyecanlandıran diğer performanslar; McCoy Tyner'in Bill Frisell ve Gary Bartz eşliğindeki Beşlisiydi... Gerçek McCoy'un her tavrı o kadar asildi ki... Sahnedeki performansının dışında, sohbeti, efendiliği, hayranlarına olan ilgisi ve mütevaziliği Tyner'a olan hayranlığımı kat kat artırdı... Zaten piyanonun başına oturuz oturmaz, jazz tarihine eklenen bir sayfaya

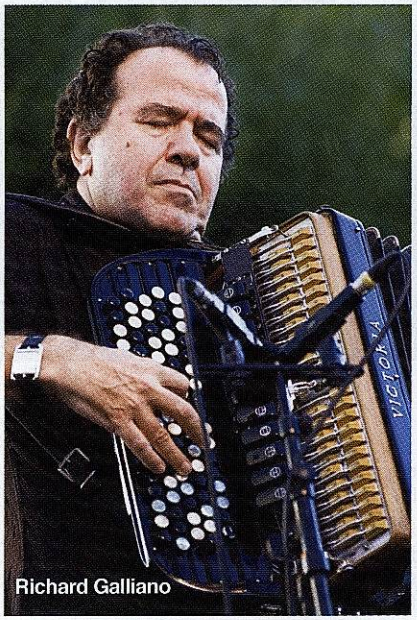
Richard Galliano

daha tanıklık etmiş olduk. Matisse Müzesi de bize şahitlik etti. Carla Bley Big Band'in gecesinde de jazz izleyicileri, Bley'in marifetli notalarıyla mest oldu. Özellikle de Big Band severler...

Festivalde Bill Frisell dışında, bir diğer jazz gitar virtüozü daha vardı: genç Kurt Rosenwinkel. Yakın zamanda piyasa çıkan Standards Trio albümünün yaz turundaydı. Kendisine çok güçlü bir ritim grubu seçen Rosenwinkel'e Branford Marsalis'in bascısı Eric Revis ve Charlie Haden'in davulcusu Rodney Green eşlik etmekteydi. Kurt Rosenwinkel'in ismi jazz gitarının en özgün isimleri arasında yer almakta... Açıkçası caz gitarla pek aram yok, ama derseniz ki 'ya Blues?' Ben koşa koşa gelirim, hemen oradayım. Nitekim festivaldeki bir gece Blues'a ayrılmıştı. Blues gecesi, Joe Bonanmasa'nın sahneyi BB King için ısıtması ile başladı. Bonanmasa, zaten bundan uzun yıllar önce daha 9 yaşındayken BB King tarafından keşfedilmiş. Harika bir müzisyen. BB King şüphesiz çok büyük isimlerden biri... Hani insani illallah ettirecek, büyük isim konserlerinden birine sebebiyet

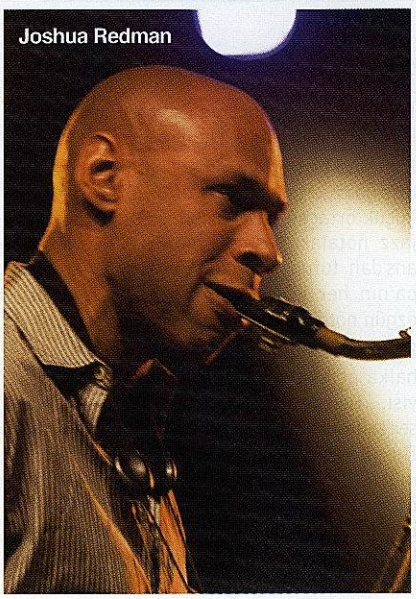
Joshua Redman

veren türden. Ama yinede, bu yıl 83 yaşına basan King, ilk sahne heyecanından pek birşey kaybetmemiş. Mütevaziliği ve sahneyi dolduran ve seyirciyi mest eden şakaları, gitarı ve parçaları konseri izlemek için gereken tüm sabıra ve eziyete değmekte...

Richard Galliano'nun bu yaz için biraraya getirdiği Dörtlüsünü tam tamına dört kez izledim. Her seferinde bambaşka tat, bambaşka lezzet... Zaten koyu bir Galliano hayranıyım, umutsuz bir Akdenizli romantiğim... Galliano'nun hem Tangaria projesi, hem Mare Nostrum projesi kalbimde yer etmiştir. Koyu ve katı jazz'cılar, Galliano'ya jazz dünyasında bir türlü yer bulamazlar. Klasik müzik dünyası da geri kalmaz, yeterince klasik bulmaz Galliano'nun müziğini ama bence ve daha birçok müziksever icin Galliano'nun yeri belli. Gelelim bu yazki inanılmaz dörtlüsüne; piyanoda maestro Gonzalo Rubalcaba, basda Richard Bona ve davulda Clarence Penn. Galliano'nun müziği zaten çok özel, bu özel notalara Rubalcaba'nın Küba dokunuşu, Bona'nın kadife sesi ve Kamerun ritimlerinin etkisi, dörtlünün arasındaki sahne kimyası da eklenince bambaşka bir bileşim ortaya çıkmış. Tek ümidim bu projenin bir albüm olarak piyasaya çıkması...

Festivalin son günü de jazz ile doluydu. Charles Lloyd'un yeni dörtlüsü festivalin en önemli konserine jazz severleri, mükemmel bir performansla hazırladı. Charles Lloyd'un ardından sahneyi Sonny Rollins aldı. Hangi festivale gidersem gideyim, festivalde kim çalarsa çalsın, eğer festivalde Sonny ismi varsa benim için en önemli isim hiç kuşkusuz hep Sonny Rollins olacaktır. Müziğine duyduğum hayranlık bir kenara, kendisi aynı zamanda benim sanatsal idolum. Bilmiyorum, kimsenin eline geçti mi ama eğer bulabilirseniz, Sonny Rollins'in 1964 yılında Coleman Hawkins'e yolladığı bir teşekkür mektubu vardır, lütfen okuyun! Bulamazsanız bana email atın ben size yollarım. Hangi sanatı icra ediyor olursanız olun, tam anlamıyla yürek hoplatıcı bir mektup...

Sanatına olan disiplini ve aşkı ilham verici... Aynı gün öğleden sonra 4 gibi festival mekanına gelen Rollins, konser saatine (gece 11'e) kadar pratik yaptı. Konser, dolu dolu iki saat sürdü. Rollins bir saniye bile oturmadan, ara vermeden saksofonunu üfledi. Sahnede her zamanki beşlişiyle yer aldı. Davul, trombon, elektik gitar ve elektrik bas... özellikle de Kalipsolarda sahnenin önüne gelip, hem çalıp hem de dans ederek ritme duran Rollins, benim en favori parçamı da çalarak festivalin en unutulmaz gecesini yaşattı bana... My One and Only Love. Kendisini canlı izlemek öyle mükemmel bir duygu ki, Sonny konserlerinde eksik olan hiçbirşey yok... Seyirci ayakda, doymak bilmiyor, müzik farklı bir seviyede, sanatkarlığı adeta bambaşka bir alemden... Bilmiyorum, kaç jazz müzisyeni / sanatçı bu mertebeye erişiyor hayatta..

Nice Jazz Festivali sadece kulaklara değil, insanın diğer duyularına da hitap eden bir festival. Nice şehrinin güzel (ama gereksiz derecede kalabalık olabilen) sokakları, güzel şarapları, enfes yemekleri, plajları ile kimseyi kolay kolay hayal kırıklığına uğratmayacak türden bir bileşim...

Her yılın Temmuz ayı sonunda...

Lincoln Jazz Orkestra

Umbria Jazz Festivali 2009

Umbria Jazz Festivali bu yıl, geçen yıla göre pek bir sönüktü. Ekonomik krizin en çok hissedilen jazz festivaliydi... Geçen yıla göre konser sayısı yarıya inmişti. En güzel ve sıcak konserleri dinlediğimiz Raco Paolina, ortaçağ sarnıcı kapanmıştı, dolayısıyla gün aşırı izlenebilen 6 konser de bu yıl yerinde yoktu.

Daha ilk paragraftan olumsuz şeyler yazmak da aslında pek hoş değil. Yine çok özel konserlerin yer aldığı bir festival olmaktan geri kalmadı. Galiba jazz severleri o kadar çok şımartıyor ki Umbria Jazz, biz de tabi buna alışınca, hep daha çoğunu istiyoruz.

Her festivalden genelde dikkati çeken bir iki konsere yer veriyorum, festival yazılarımda. Olağanın dışında konserler özellikle de. İşte Umbria'nin bu yılki bombası bana göre programa kattığı Simply Red, ya da büyük jazz isimleri değildi de George Lewis önderliğindeki ACM (Advancement of Creative Musicians) Great Black Music Ensemble grubunun konserler serisiydi. Günde neredeyse ikişer konser veren grubun bütün haftaki tüm kompozisyonları orijinaldi.

Geçen yıl, henüz müzikleriyle haşır neşir olmadan George Lewis'in "A Power Stronger Than Itself" adlı kitabını okumaya başlamıştım. Bitiremedim, ya kavramı tam oturtamamıştım, ya da çok fazla emek istiyordu. Ama AACM'in ilk konserinin ardından kitabı tekrar elime alıp hemen bitirmek istedim. Kitap, Amerikan Deneysel Müziği ve çok kültürlü Amerika'nın sanat yaklaşımı, deneysellik, emprovizasyon, sanatta ırk, siyah sanat üzerine denebilir. AACM Great Black Music Ensemble, 1965 yılında Chicago'da kuruldu ve hala aktif. George Lewis (trombon/lider) de bu gruba daha henüz ufak bir gençken katılmış. Bu kitapta da, avantgarde müzik ve sanatın tarihteki önemi üzerine durmakta. Jazz'ı, ya da herhangi tür bir müziği, sanatı ve deneysel bileşimini bu detayda analiz eden başka bir yoruma tanıklık etmemiştim. Kitabını tanıtmak için düzenlenen konuşmada bile, çevirmen Lewis'in detaylı açıklamalarını çevirmekte zorlandı. Beni asıl çok memnun eden, notaların sadece dinlenip geçilmesi yerine AACM Great Black Music Ensemble gibi taze yaklaşımlar sayesinde, beynimizi yorup bizim de yorum yapmamıza sebebiyet vermesi, hatta şart koşmasıydı.

Kitabı okuduktan sonra, 'jazz nedir?', 'deneysel müzik nedir? sorularını cevaplamadan önce 2-3 kez daha düşünme ihtiyacı duyacaksınız. Beni bu kitaba en çok çeken özelliklerden birisi, jazz'ın / müziğin bu derece farklı bir şekilde ele alınabilmesi oldu.

Gelelim daha az özel konserlere; 10 günlük jazz maratonunda kimler yoktuki, Jazz Kokteyli başlığı altında her akşam Freddy Cole for Jazz Aperative, Maceo Parker, McCoy Tyner, Wynton Marsalis, Cecil Taylor, Roy Haynes, Chick Corea, tabi bunlar sadece

AACM with George Lewis

Amerika'dan ithal edilenler. Bir de yerli malı İtalyan jazz sanatçıları var; Stefano Bollani, Enrico Rava, Francesco Cafiso, Rosario Guilani aklıma gelen ilk isimler.

Bir eşi ve benzerinin olmadığı bir festival Umbria jazz... sadece 170,000 nüfusu olan bu küçük ortaçağ kasabasında, 10 gün boyunca jazz notaları susmak bilmiyor. New Orleans'dan tutun Missisipi'ye, sonra da Avrupa'nın her köşeşinden gelen müzisyenlerin özgün notalarına...

Bu festivalin en özel yanlarından biri de, halka açık ve bedava olan konserlerinin sayısı... Hergün yaklaşık ona yakın bedava konser şehir merkezinin dört bir yanına dağılıyor. Bu arada sanmayın konser bedava diye, müzik dinlemeye değmez, tam aksine hepsi özenle bezenle seçilmiş kaliteli sanatçılar. En büyük özellikleri de kalabalığı meşgul edip eğlendirmeleri; KJ Denhert, Guido Pistocchi's Dixieland Band, King Pleasure & the Biscuit Boys, Ezra Charles' Texas Blues Band bunlardan bir kaçı...

Ferdddy Cole'un, Nat King Cole'un küçük kardeşi olduğunu bilmiyordum. Her zaman piyanosunu ve sesini beğendiğim Freddy Cole'u her akşam saat 6'da dinleme olanığına sahip olmak çok özel bir lükstü.

Festivalde bu yılın ikinci kitabı da müzik tarihçisi ve jazz yazarı Ashley Kahn'ın 'Making of Kind of Blue' kitabıydı ve kitap için düzenlenen özel medya seminerleriydi. 'Kind of Blue'nun 50. yılı adına, Kahn'ın kitabı bu yıl yeniden bastırıldı. Akademisyen olan Kahn, seminerler sırasında biraz ders anlatıyor gibiydi. Ancak Kind of Blue: Made in Heaven belgeselini seyretmek çok anlamlıydı. Ancak bir albümün, akademisyenler tarafından bu kadar fazla incelenmesi ve tartışılması beni pek mutlu etmedi. Bu kadar çok çalınmasına rağmen, hala zamansız güzelliğini koruyan 'Kind of Blue'yu ben rahat bırakmak taraftarıyım...

Çok nadirdir Wynton Marsalis, Cecil Taylor, The Real McCoy, Chick Corea gibi sanatçıları birer ikişer saat aralığı ile görme fırsatı bulmak. Her ne kadar bu yılın konser sayısı beni hayal kırıklığına uğratsa da, ben gelecek yılki yerimi Perugia'da şimdiden ayırttım.

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

Timuçin Şahin'den Avrupa Konserleri

Modern jazz'ın isimlerinden perdesiz double neck gitarıyla tanıdığımız Timuçin Şahin bu yaz çeşitli konserler verdiği Avrupa'da iki önemli festivalde sahne aldı.

Sağlık sorunları sebebiyle canlı performanslarına bir süre ara veren sanatçı, dünyanın en büyük indoor jazz festivali North Sea Jazz Festivali ve Moers Festivali'yle sıkı bir dönüş yaptı. Konserlerin çok güzel geçtiğini anlatan Şahin, festival deneyimlerini şöyle aktardı; "Rotterdamda Lantaren-Venster'ın ardından Moers Festivali'nde açık havada 1500 kişiye çaldık. Açık hava, çok insan ve yüksek volüm bileşenleri olunca ister istemez enerji hep üst seviyede kaldı. Yüksek tansiyonlu çaldık.Tyshawn ve benim aramdaki kimya üst düzeydeydi. Almanya'da kritiklerden olumlu eleştiriler aldık.

North Sea Jazz Festival'inde ise bu sene program çok güzeldi. İçinde benim de bulunduğum, festivalin %60'ını oluşturan "Modern Creative" programında New York'tan birçok arkadaşım da festivaldeydi.

Grubumdan Thomas ve Ty uygun olamadıkları için onların yerine basta Johannes Weidenmueller ve davulda Dan Weiss ile birlikte çaldık ve seyirciyle harika bir atmosfer yakaladık, her ikisiyle de çalışmalarım devam edecek".

Önümüzdeki günlerde New York'ta CD relase partisi düzenleyeceği son albümü Bafa'yla ilgili güzel bir haberi de paylaşan Şahin, albümün The German Record Critics ödülüne aday gösterildiğini söyledi. Sanatçımıza bol şans diliyoruz.

Oliver Heisch

Riccardo Kovacic

Cem Tuncer
cemtuncer@gmail.com

Spiral Quartet Cafe Turc'deydi

Ülkemizde daha önce konserler vermiş olan Spiral Quartet, 7 Ağustos 2009 tarihinde Fransa'da Türk Mevsimi - Café Turc etkinlikleri çerçevesinde sahne aldı. Quartet, Philippe Poussard (soprano saksofon, alto flüt, beste/aranjman), Bruno Angelini (piyano), Lété (davul) ve François-Charles Delacoudre (kontrbas)'dan oluşmaktadır.

"Diyar Diyar Jazz – Turkish Journey" adlı projeleriyle iki büyük müzik geleneğini -jazz ve Türk halk müziği- buluşturmayı, düşmanlıklara neden olan kimliksel içe kapanmaların yaşandığı günümüzde kültürler arası diyaloga yardımcı olacak sanatsal bağlamda bir açılım yaratmayı hedefleyen grup, Anadolu'nun değişik yörelerinin ezgilerini kendi uyarlamalarıyla sundu.

Fransız "Jazz Magazine" dergisinin ünlü eleştirmeni Franck Bergerot'ya göre, bu projede ilginç olan grubun özgünlüğüdür; doğaçlamaları Türk ritimlerinden ilham almış olsa da grubun müziğinin alışılmış World Music tarzından farklı olmasıdır. Dave Liebman'ı anımsatan Poussard'ın saksofon performansı obua, klarnet, geleneksel nefesli saz izlenimleri arasında yolculuk ettirmektedir.

Angeli'nin renk çeşitlemeleri, yaratıcı senaryoları ile Delacoudre ve Lété'nin mükemmel davul ve kontrbas uyumu bu performansa heyecan katmaktadır.

Spiral Quartet, 23 Kasım 2009'da Fransa'da yapılacak JazzyColors uluslararası jazz festivalinde Türkiye'yi "Diyar Diyar Jazz" projesiyle temsil edecektir. Ayrıca, grup 17 Aralık 2009 (Centre Culturel de Jonquière) ve 23 Ocak 2010 (Salle Cortot) tarihlerinde konserlerine devam edecektir.

www.myspace/spiralquartet

Uğur Hüküm
ugur.hukum@gmail.com

Paris Mektubu / 10 Eylül 2009

Cie. LUBAT & 32. "UZESTE MUSICAL" ve ÜTOPYA

Bernard Lubat

"Çağdaş sanatsal (artistik) yaratıcılığın bir militanıyım. Benim için sanat bir tüketim metası değil, kaderciliğe karşı bir direniş aracıdır." Fransa'nın en önemli Jazz'cılarından, benzersiz kültür ve mücadele insanı, en tanınmış festivallerden "**Uzeste Musical**"in kurucusu, **Bernard Lubat** sayısız sohbetlerinden birinde, genel olarak sanat hakkında düşündüklerini bu sözlerle özetliyor. 7-8 yıl önce güzel bir ilkbahar güneşinin şenlendirdiği bir Paris gününde, bir arkadaşla bir Café'de kahve içerken gelip tesadüfen yanımıza oturunca dayanamayıp bir "**Bonjour**" çekmiştik. O da hiç kasılmadan selamımıza selam verip borçlu çıkmıştı. Jazz severliğimizin altını çizip bir-iki soruyu yapıştırıvermiştik. Unutamadığım cevap, "**Niye bu kadar az albüm çıkartıyorsunuz?**" soruma gelendi. "**Albüm benim için hayatıma anlam veren 'eylem'lerden bir tanesi. Başka o kadar çok şey var ki... Uzeste var, Compagnie (Cie) var...! Konserler, eğitimler, çoluk-çocuk, yemek, içmek, eğlenmek, yaşamak hepsi birer eylem... Eh işte, fırsat buldukça kendimize, başkalarına da CD kaydediyoruz.**" Her yanından hayat fışkıran, şen-şakrak, kişiliği görüntüsü gibi renkli, iri-yapılı ve babacan bu adam 12 Temmuz 1945'te Fransa'nın Güney Batısı diyebileceğimiz **Aquitaine** bölgesinin **Bordeaux** iline 45 kilometre uzaklıkta, bugün 446 nüfuslu **Uzeste** köyünde dünyaya gelir. Irgat-ortakçı dedesine isyan ederek tarlada çalışmaya karşı çıkarak önceleri nalıncılık yapan, sonra da 1937'de köyün kahvehanesi "**L'Estaminet**"yi açan, trompet ve bateri çalar, sıkı "köylü komünist" bir babanın oğludur. Köyün kahvesine bir de "Dancing" ekleyip civar köylerin meraklılarını Uzeste çekmeyi başaran **Arnault Lubat**, namı diğer **Alban**, oğlu Bernard'ı 5 yaşında, bacakları yetişemese bile kahvedeki baterinin başına oturtur. "Düğünlerde, ziyafetlerde, köye kurulan panayırlarda, hafta sonu eğlencelerinde daha çok küçükken akordeon çalmağa başlamıştım. Zaten ritim ve armoni içine doğan çocuktan başka ne beklersiniz..." Lisede piyano derslerine gider. Babası müzik yeteneği kesin ve hevesli oğlunu destekleyerek 1960'da **Bordeaux Konservatuvarı**'nda bateri okutmaya başlar. 1961'de kazanacağı birincilik ödülü onu 18 yaşında, 1963'te yine birincilikle mezun olacağı **Paris Konservatuvarı**'na taşıyacaktır.

Çağdaş Klasik müziğe duyduğu ilgi **Jacques Di Donato** ve **Jef Gilson** topluluklarıyla Paris'in bir dizi gece kulübünde katıldığı "jam session"larla birleşince ilk jazz virüsü bulaşır. Bu arada bir yanda sahne ve stüdyolarda **Claude Nougaro, Georges Moustaki, Michel Legrand** ve **Yves Montand** gibi **Fransız Şansonu** devlerine çalışırken, öte yanda büyük tutkusu olan **Bartok, Boulez, Varese** ve **Xenakis**'inin Çağdaş Klasik öncülerinin eserlerinde çalar. Hatta örneğin **Luciano Berio**'nun **Scala di Milano**'daki bazı ilk yaratılarına katılır. Her ne kadar 20 yaşında bir jazz kaydı için ilk stüdyo deneyimini yapsa da, ilerleyen yıllarda **Double Six**'te kurucu vokalistler arasında yer alsa da, gerçek "jazz" tutkusu 1971-75 arasında **Eddy Louis-René Thomas** ikilisiyle çıkacağı uzun turnelerden sonra saracaktır. **Daniel Humair, Dexter Gordon, Jean-Luc Ponty, Keith Jarrett, Kenny Clark,**

Michel Portal, Slide Hampton, Swingle Singers gibi isim ve topluluklarda çalışan çok yönlü ve enstrümanlı sanatçı 20. yüzyıl müzik tarihinin en önemli olgusunun "**Jazz'ın çıkışı**" olduğunu savunacaktır. "**Zira kainatın tüm yaratıcılarına, başta 'doğaçlama' özelliği olmak üzere üretme, var olma kapılarını açmıştır.**"

Bernard hayatının en önemli dönemeçlerinden biri olan **Lubat Cie.**'nin doğuşu ve **Uzeste**'e dönüşünü şöyle anlatır: "1978'di. 10 yıl süreyle çılgınlar gibi her şeye koşuşturmuş; sabah-akşam, gece-gündüz olmadık yerlerde, olmadık şeyler kaydetmiştim. Tam bir 'stüdyo köpek balığı'na dönüşmüştüm. Artık resmen 'overdose'du. Rahmetli dostum **Claude Nougaro** (ki o da memleketi **Toulouse** hastasıdır, UH) ve bir kaç arkadaşla konuşuyorduk. Zaten iki üç senedir hayatı, dünyayı siyasi ve felsefi açıdan sorguluyordum. '**Café L'Estaminet**' başlıklı solo albümümde çok şey denemiştim. Doğaçlama etrafında kendimi de deşiyordum. Etim garip bir takım sorular soruyordu. Uzeste adeta beni geri çağırıyordu. Orada her şeye yeniden başladım. Jazz Devrimi'nin çeşitli aşamaları, Çağdaş Klasik müziğin bütün altüstlükleri... Hepsini kendime göre yeniden yapmaya, yeniden keşfetmeye, hepsini yeniden taramaya karar verdim." Ancak bireysel sanatçı yanı kadar, "**Yurttaş**" idealine de sahip Lubat tasarısını, düşüncesini aynı zamanda kollektif bir projeye dönüştürebilirse başarılı olacağına inanıyordu. "Yurttaş olmak öncelikle kendi toprağında çalışmaktan geçer. Ama yalnızca konuşmak değil, orada yaşamak, onu değiştirmek de demektir. Bu, benim kendimi dünya vatandaşı görmemle çelişkide değildir. Üstelik günün birinde küçücük bir köy de insanlığa niçin kendi daracık sınırlarının ötesinde bir şeyler söyleyemesin? Kararlı, yaratıcı, katılımcı, uzun soluklu ve de estetik tınılar getirecek eylemler koyamasın?" İşte bu noktadan hareketle **Lubat Cie.** ve **Uzeste Musical** doğmuş.

Bu yıl 32. yaşını kutlayan Uzeste Musical'de "**Afiş başı**" yıldızlar yarışmıyor. En büyüklerle en küçükler, en kıdemlilerle en tazeler aynı düzeyde sunuluyorlar. Lubat Cie.'de en baştan itibaren **André Minvielle, Archie Shepp, Claude Nougaro, Louis Sclavis, Marc Perrone, Michel Portal** gibi müzisyenler, **Bernard Manciet, Edouard Glissant** gibi şair ve yazarlar, bu sene vefat eden ünlü dramaturg **André Benedetto**, büyük plastik sanatçı **Ernest Pignon-Ernest, Pascal Convert** ve dansçı-koreograf **Régine Chopinot** gibi onlarca "dost" yer alıyor. Bugüne kadar üstüne bir sürü tez hazırlanan, yüzlerce röportaj yapılan, binlerce makale yazılan Uzeste'e onbinlerce bilim insanı, politikacı, yazar, sanatçı, jazz'cı ve de yöreden ama Fransa'nın, Avrupa'nın dört bir köşesinden gelen yüzbinlerce konuk izleyici de katılmış. Bernard Lubat'nın başka özellikleri de var ki, onu daha ziyade konserlerine ve Uzeste'e gidenler biliyor. Örneğin, dehşet bir "**Scat**"çi. O bir şair, artı ayrıca bir "**Kelime cambazı**" ve **Gaskonya** diye de tanınan bu bölgenin ağırlıklı yerel dili ve kültürü olan "**Occitanie**" diyarına bir bütün olarak sahip çıkıyor. Burada yerel dil ve kültürün yaşam kavgasını da veriyor. Bu nedenle de festivalin tam adı "**Hestejada de las Arts d'Uzeste Musical**".

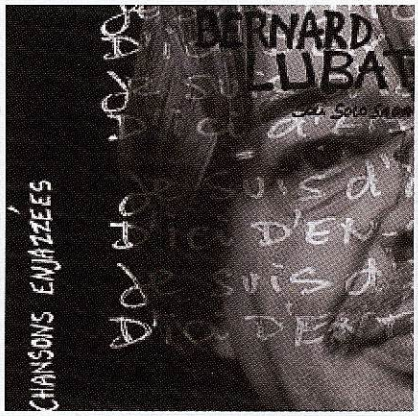

(www.uzeste.org)

Bu yıl 18-25 Ağustos tarihleri arasında düzenlenen buluşmanın teması "**Catastrophe & Utopie / Felâket ve Ütopya**". Festivalin savaştığı "değirmenler"den biri de "**Kültür Endüstrisi**". Aynı zamanda ciddi bir siyasi ajitatör olan Bernard Lubat, "**Kapitalizm şu anda dünyanın, özellikle de ülkemin yaşadığı sosyal felâket'in baş sorumlusu. Biz bu kaosa çare olarak 'Ütopya'yı besliyoruz. Nasıl umutlamayalım? Baksanıza festivale katılan gruplar arasında 20 topluluk var ki, bunları oluşturan gençlerin yaşları 14 ila 20 arasında**", şeklinde konuşuyor. Her gün 10-12 arası başlayıp geceyarıları hatta sabahlara kadar onlarca açık oturum, konferans, sohbet-tartışma platformu; sirk, dans, video, film gösterisi; jazz ve yerel/dünya müzikleri konserleri 446 kişilik köye sığdırmak biraz zor olduğundan köyün dibindeki orman, civar köyler de bu her yanıyla buram buram "**isyan ve insan**" kokan buluşmaya Lubat'nın deyimiyle "**Transartistik / Sanatlararası Buluşma**"ya katılıyorlar. **Café L'Estaminet** ciddi bir restorasyon gördükten sonra bu yıl 200 kişilik konser ve gösteri salonu da olabilecek şekilde açılmış. Fransa'nın dört bir köşesinin plakalarını taşıyan otomobiller doluymuş köyün park edilebilecek alanlarında. Doğup büyüdüğü mekanın önünde sevinç gözyaşlarını tutamayan Lubat, "**L'Estaminet'nin kapısında kuyruk görmek için 30 yıl emek vermek gerekiyormuş ! Değdi, hani yani...!**"

Yine Bernard Lubat ve Uzeste Musical serüveni etrafında söyledikleriyle geçici olarak noktalıyalım: "**Özgürlüğe oynuyoruz. Özgür olabilmek için herkesin taşıması gereken sorumluluğu göstermeğe çalışıyoruz. Özgürlüğün fiyatı yok. Bedeli çok pahalı! Birisi dedi ki, 'Düzen' aklın (mantığın) zevkiyse, 'Düzensizlik' de hayal gücünün keyfi. Bende diyorum ki, jazz hayal gücünün iktidarı (gücü).**" İnsana özgür düşünmenin, özgürlüğün tadına varmanın yolunu açabilecek bir güç !

FESTİVALLERDEN:

Marciac, Villette,

Lubat ve sadık dostları haklı olarak pek hoşlanmasa da yaşadığımız dünyanın bazı gerçeklerinden kaçınmak zor. Örneğin yaz festivalleri arasında 'meteliksiz' olanların da radyolardan, televizyon aralıklarından, web sitelerinden kısmen izleyebildiğimiz **Antibes, Nice, Vienne** ve de bu sene özellikle **Marciac** gibi festivalleri nasıl 'es' geçebiliriz. Eğer bu kentlere kadar bir biçimde ulaşabiliyorsanız, sevgili **Orhan Veli**'nin dizeleriyle "Bedava yaşıyoruz bedava, hava bedava, su bedava..." ne

Bernard Lubat

kadar yaşarsınız bilemeyiz, fakat bedava gösteri ve konserlerden yararlanmak olası. Yoksa bu sene 31 Temmuz'da **Sonny Rollins** gibi bir devle siftahı yapan "**Jazz in Marciac**" (www.jazzinmarciac.com) bizim gibi "Cazoman"lar için gitmesek de, görmesek de bir "Dünya Cenneti". **Ahmad Jamal, Charles Lloyd, Daniel Humair, Jim Hall, Omar Portuondo** gibi ebedi gençlerden, yaşlanmak bilmeyen **Chuck Loeb, Dave Douglas, Jan Garbarek, Marcus Miller, Pat Martino, Stanley Clark, Victor Wooten, Wynton Marsalis** olgun gençlere; **Milton Nascimento, Monty Alexandre, Roberto Fonseca, Yuri Buenaventura** ve de Orquesta Buena Vista Social Club gibi bildik Latino'lardan, **Emile Parisien, Jacky Terrason, Laurent Cugny, Manu Katché, Stéphane Belmondo, Thomas Dutronc** gibi Fransızlara ilaveten **Avishai Cohen, David Krakauer, Joshua Redsman** ve ötekilerle bir cennet diyardı velhasıl.

Her Eylül ayında olduğu gibi mevsimi "**Jazz à la Villette**" buluşması açtı. Bu yıl 14.sü düzenlenen şenliği 1 Eylül akşam üzeri **Seun Kuti ve Mısırlı Fellahları** ve Malili **Amadou & Mariam** çifti ortalığı ısıttıktan sonra sahneye çıkan Kara Afrika'nın efsanevi topluluklarında Beninli groovy-funky "**Orchestre Poly-Rythmo de Cotonou**" açtı. OP-RC 40 seneden beri ilk kez Paris'e geliyormuş. Tam bir "olay"! Ertesi gün **Ornette Coleman**, 3'ünde **Ron Carter**, 4'ünde **Eric Legnini, Stéphane Belmondo** ve **Dré Pallemaerts** (Murat Öztürk'ün ilk albümünde refakatçiydi) eşliğinde Fransa'nın İsrail'den "Milli Müzik ve Jazz takımına" (!) transfer ettiği yeni cevher vokalist **Yael Naim**'den "**Joni Mitchell'e Saygı**" konseri. 5'inde **John Zorn**... Aradakileri saymayıp 12'sinde **Hank Jones & Cheick Tidiane Seck** ve ayrıyeten **Nils Petter Molvaer**, 13'ünde de **Ahmad Jamal, Yusef Lateef** ve **Archie Shepp**'in bir arada konser vereceğini söylemekle yetinelim. Daha fazlası www.jazzalavillette.com adresinde.

16-24 Ekim'de yapılacak **Jazz Festival Paris**'den bir kaç konuk: "**Corea,Clark & White Trio**", **Branford Marsalis, Monty Alexandre, Khalile Chahine, Jef Neve Trio, Mario Canonge** ve arzu edenlere **Antony Joseph & The Spasm Band**, vs, vs...

MEKANLARDAN:

"Türkiye Mevsimi", Café Turc, Ramazan İftarları, Jazz Turc, Bibracte...

Türk jazz'ı "**Fransa'da Türkiye Mevsimi**" sayesinde Fransa'da ilk kez yaygın bir biçimde kendini gösterebilme olanağı buldu, daha da bulacak. **Louvre Müzesi**'nin bahçesi diyebileceğimiz **Tuileries** Bahçesinde 17 Temmuz-8 Ağustos 2009 tarihleri arasında kurulan "**Café Turc / Türk Kahvehanesi**"nde başta **Alain Blesing ve Senem Diyici, Okay Temiz ve Nedim Nalbantoğlu, Önder Focan ve Sibel Köse** olmak üzere geleneksel Türk motifleri esintili **Maliétès, Spiral Quartet** ve **Trio Tzane** gibi gruplar geniş bir yelpazede Türkiye'de ve bu toprakların kültürleri çevresinde doğan jazz dinamizmini yansıttılar.

Türkiye'nin onur konuğu olduğu Paris "**Les Veillées du Ramadan / Ramazan Geceleri (İftarları)**" şenliği vesilesiyle **Baba Zula**, büyük Türk karikatüristi **Turan Selçuk**'un ünlü çizgi roman kahramanı **Abdülcanbaz** etrafında 11 Eylül'de doğaçlama müzik konseri verdi. Ayrıca Baba Zula 10-12 Eylül arasında da farklı konserlere katıldı ve "workshop"lar yönetti. Bu satırlar okunurken de yine aynı şenlik dahilinde kentin en prestijli sahnelerinden **Théatre du Chatelet**'de 19 Eylül'de **Taksim Trio ve Kolektif İstanbul**'dan **Sezen Aksu**'ya bir dizi Türk müzisyenin de katılımıyla maraton konserler öngörülüyor.

Dikkatli okurlarımız eski mektuplarımızdan hatırlayabilirler. Paris'in Jazz sokağı, **Rue des Lombards**'daki kulüplerden 4'ü, **Sunset** ve **Sunside** kardeşler, **Baiser Salé** ve **de Duc des Lombards** "**Paris Jazz Club**" diye hoş bir ortaklık oluşturdular. Her ayın bir akşamı alacağınız tek bir "kombine" biletle her kulüpteki konsere istediğiniz zaman girip çıkarak 4 ayrı konserden yararlanabiliyorsunuz.

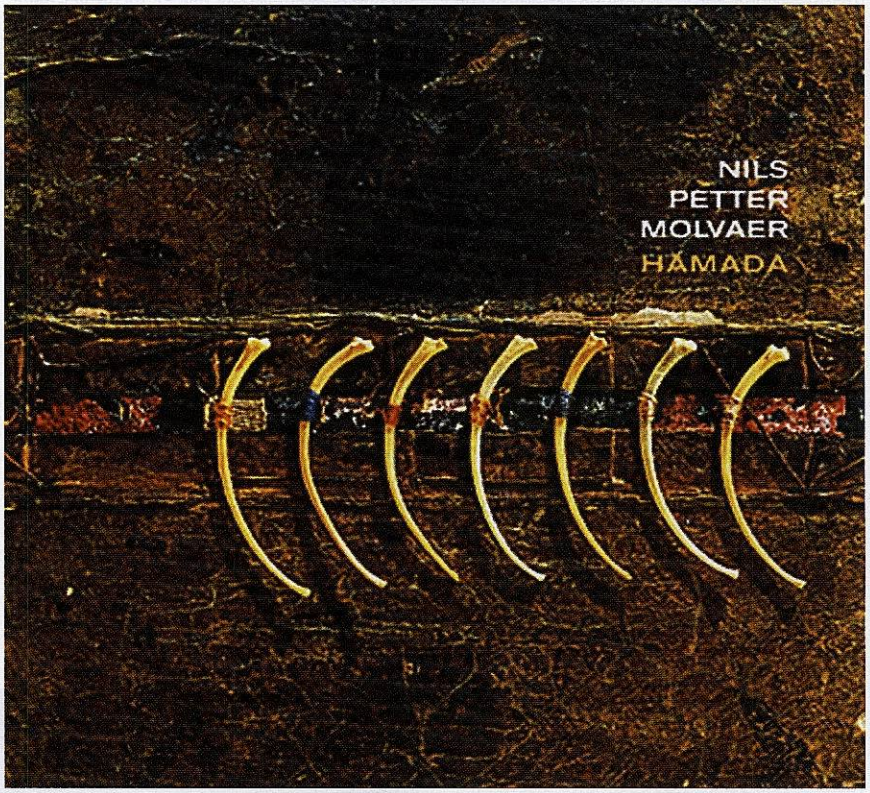

Paris Jazz Club yine "Türkiye Mevsimi" işbirliğinde 22 Eylül gecesine bir ad takmış: "**La Nuit du Jazz Turc / Türk Cazı Gecesi**". **Aydın Esen Trio** Sunset'te **Selçuk Karaman, Volkan Öktem** ile çalarken, **Burak Bedikyan** ve **Turgut Alp Bekoğlu**'ndan oluşan **Alp Ersönmez Trio**'da Fransa'nın yükselen yıldızlarından **Alex Tassel** (trompet) eşliğinde bir ilki imzalayacaklar. Bu arada **Sarp Maden Quartet** de (**Serkan Özyılmaz, Eylem Pelit** ve **Ediz Hafızoğlu**) Fransız jazzı'nın çok önemli bir siması **Stéphane Belmondo** (trompet) ile Baiser Salé'de coşacaklar. Son olarak da daha önce yine Türkiye Mevsimi çerçevesinde **Vienne Festivali**'nde 4 Temmuz'da çalan ikinci nesil değerli göçmen kardeşimiz **Murat Öztürk** (piyano), **Laurent Gautier** ve **Olivier Strauch**'dan oluşan Triosu ile yeni çıkacak 3. albümü "**Crossing My Bridge**"ten örnekler sunacağı bir konserle Duc des Lombards'ta olacak. (www.parisjazzclub.net/)

Orta Fransa'nın **Morvan/Borgogne** bölgesinin Orta Çağ kentlerinden **Bibracte**'ta iki yılda bir düzenlenen "**Festival Repérages**"ın 26-27 Eylül 2009 konuğu "**İstanbul à Bibracte**". **Senem Diyici & Alain Blessing** ikilisi, **Baba Zula** konserleri ve **Orhan Veli**'nin metinleri etrafında **Stéphane Payen** saksofonu ve slamcı **Felix Jousserand** sesiyle doğaçlama gösterileri sunacaklar. Tabii ki bu işin müzik faslı, gerisi www.zutique.com/reperages adresinde.

İlhan Erşahin's İstanbul Sessions önümüzdeki 9-17 Ekim tarihleri arasında Strasbourg, Offenburg ve Marsilya'da olacak. Programı 2010 Martı'nda Bordeaux ve Paris "**Mavi Banliyöler**"e kadar uzanacak.

ÖDÜLLERDEN:

Victoires du Jazz, Tremplin d'Avignon, Avrupa Umutları

"**Victoires du Jazz / Jazz'ın Zaferleri**" ödülleri bir anlamda 2008-2009 sezonunu kapatırken, öte yandan da 2009-2010'u açıyordu. 1 Eylül akşamı "**Cité de la Musique / Müzik Sitesi**"nde dağıtılan ödüller üç gün sonra bir kamu televizyon kanalı olan **France 3**'te yayınlandı. Yılın En İyi Fransız Jazz Enstrümantal grup veya sanatçısı gitarist **Marc Ducret** seçilirken, En İyi Vokalisti olarak baterist, piyanist ve de vokalist **Bernard Lubat** ödüllendirildi. Yılın Yeni Enstrümantal Umudu ödülü **Emile Parisien Quartet**'e (Emile Parisien saksofon), En İyi Fransız Enstrümantal Albümü **Daniel Yvinec** yönetiminde "**Orchestre National de Jazz / Ulusal Jazz Orkestrası**"nın "**Around Robert Wyatt**" (Bee Jazz) başlıklı çalışmasına ve ilk kez bu sene verilen Halk Ödülü de trompetçi **Patrick Ar-**

tero'ya gitti. İtalyan-Fransız baterist, vokalist ve besteci **Aldo Romano** (1941) ise tüm eseri adına "Onur Ödülü"ne layık görüldü. (www.lesvictoires.com/jazz/)

5-6 Ağustos'da 18.si düzenlenen "**Tremplin Jazz Européen d'Avignon / Avignon Avrupa Jazz'ı Trampleni**" ödülünü Belçikalı genç piyanist Christian Mendoza ve Quartet'i kazandı. (http://www.trempjazz.com/)

"**2. Avrupa Jazz'ın Umutları**" ödülleri 9-14 Mart 2010 tarihinde Almanya'nın Burghausen kentinde yapılacak "**41. Internationale Jazzwoche / 41. Uluslararası Jazz Haftası**" çerçevesinde dağıtılacakmış. (www.b-jazz.com)

YAYINLARDAN:

JazzMag-Man, Les Allumés, Lewis

Fransız jazz yayıncılığında tarihi ancak aşağı doğru bir aşama daha yaşandı. 1,5 yıl önce bayilerden çekilen **JazzHot**'tan sonra iki büyük dergi, **Jazz Magazine** ve **JazzMan** ekonomik gerekçelerle Eylül 2009 itibariyle "**Jazz Magazine / JazzMan**" (JM/JM) adıyla tek çatı altında birleştiler. Sayfa sayısı değişmeyen hatta boyutu biraz daha küçülen ve biçimsel olarak daha ziyade Jazz Magazine'i andıran yeni dergi iki derginin zenginliğini yansıtmaktan epeyce uzak. Yaygın gazete ve dergilerde, uzman müzik periyodiklerinde (süreli yayınlar), kitaplarda jazz'a verilen yer ve önem artarken süreli ve yaygın jazz yayıncılığının daralması üzücü. Her durumda yakın bir gelecekte, "**Now Jazz**" isimli yeni bir derginin çıkacağı haberiyle biraz teselli bulduk.

Jazz Man 159 numaralı son sayısına kapağına 91. baharını yaşayan, piyano efsanesi **Hank Jones**'u yerleştirmiş. 60 yıl önce Ella ve Bird ile yaptığı işbirliklerinden **Joe Lovano** ile çıkarttığı son "Kids" (Blue Note) albümüne, hoş bir söyleşi var. "**Solo piyano çalmanın verdiği başdöndürücü özgürlüğü seviyorum**", diyor ustaların ustası. Aynı sayıda yer alan bir diğer söyleşi de bu kez bir başka dev, 79 yaşındaki **Sonny Rollins**, 60 yıllık kariyerinin verdiği olgunlukla, "**Jazz bir ruh, bir güç. İyimser ve olumlu (optimist ve pozitif) bir şey...**" sözleriyle jazz'a haklı bir övgü düzmüş. Fakat bu sayının gerçek zenginliği **Küba Jazz'ı** hakkında hazırlanmış enfes bir dosyada saklı. Özellikle de "**İçsel Devrim**" başlıklı, piyanist **Gonzalo Rubalcaba**'yı tanıtan yazı...

Jazz Magazine'nin 605. Temmuz-Ağustos sayısının kapağı ise "**Vive les Jazz / Yaşasın Jazz'lar**" olmuş. Adeta Jazz Man'in dosyasını tamamlar nitelikte "Küba'da Jazz" başlığını taşıyan bir dosyada 15-25 Şubat'ta yapılan "**25. Jazz Plaza Festivali**"nde hareketle Havana'da 1908'den beri jazz'ın özel tarihine, aşamalarına eğilinmiş. 20 sayfalık geniş bir dosyada jazz'daki son eğilimler Elektro ve Free'den, World ve Füzyon'a; Blues ve Dixieland'den Neobop'tan Vokal'e örneklerle incelenmiş.

JM/JM'in 606 numaralı ilk ortak sayısında kapak bir kez daha **Miles Davis**. Jazz müzikte bir devrimse, jazz'da devrim yapan belki de en önemli isim, Miles'ın yalnızca jazz'a değil, dünya müziğine damgasını vuran 1981-1991 dönemi incelenmiş. "**Time Out**"un 50 yaşına basması anısına, canlı anıt **Dave Brubeck** ile sohbet edilmiş. Önümüzdeki 6 Aralık'ta 90'ı devirecek piyano ustası "**Blue Rondo a la Turk**" ve "**Take Five**" gibi iki benzersiz klasiği içeren albümü kaydeden grubu için "Üstümüzde, içimizde esen aşktı" tasvirini kullanmış.

Daha önce sözünü çok kısaca etmiş olduğumuz üç ayda bir yayınlanan ve meraklısına bedava postayla yollanan "**Les Allumés du Jazz / Jazz'ın Yanıkları**" bu sayısını "**Jazz ve Mücadeleler**"e ayırmış. **Max Roach**'tan "**Varlıklarımız ve hayatlarımızı kendi tarzlarımıza göre yeniden tanımlamalıyız**" şeklinde bir alıntıyla açmış. Krizin bir biçimde vurduğu müzik ve jazz'ın çeşitli alanlardaki direnişine değinilmiş. İlgili veya bir biçimde bu mücadelenin somut sucağındaki insanlarla görüşülmüş.

Amerikalı akademisyen **Lewis Porter**'in "**Jazz'ın İncili**" de tabir edilen referans kitabı, "**Le Jazz, des origines à nos jours / Kökeninden Günümüze Jazz**" (Eds. Outre Mesure yayınevi) başlıklı çalışması nihayet Fransızcaya kazandırılmış. Porter, çoğu zaman tek tek bestelerden çıkarak bir jazz tarihi yazmış.

Miles Davis üzerine özgün yeni yayınlar bitmek bilmiyor. Son olarak, adeta Lewis Porter'in yaklaşımını izleyen **Ashley Kahn**'ın "**Kind of blues : le making of du chef-d'oeuvre de Miles Davis / MD'in Başeseri 'Kind Blues'un Oluşumu.**" (Eds. Le Mot Et Le Reste yayınevi) Tarihçi ve araştırmacı yazar Kahn titiz ve bilimsel çalışmayla Davis'in bu önemli bestesinin doğuşunu ve etkilerini anlatmış.

Son yılların en ilginç müzik ve jazz kitaplarını yayınlayan **Le Mot Et Le Reste** yayınevi kısa bir süre önce **Guillaume Bellhomme**'un "**Giant Steps - Jazz en 100 Figures / 100 Figürde Jazz – Dev Adımlar**" isimli çalışmasını basmış. Eleştirmen yazar jazz'a damgasını vuran dev 100 kişilik ve 500 albüm tanıtımı etrafında kendince bir jazz tarihi yazmış.

ALBÜMLERDEN:

Horoz ve saat, Enjazzée, Imbert ve Molvaer

"**Le Coq et la pendule / Horoz ve (Sarkaçlı) Saat**" (Plus Loin Music) isimli albüm 5 yıl önce aramızdan ayrılan geleneksel Fransız şarkıcılığı "**Chanson**" ile jazz'ı en ustaca bağdaştıran Fransız yorumcu **Claude Nougaro**'nun anısına hazırlanmış bir albüm. Nougaro'nun dört jazz'cı dostu **André Cecarrelli, David Linx, Diego Imbert** ve **Pierre-Alain Goualch** sanatçılarının en sevilen 14 şarkısını saf jazz parçaları olarak yorumlamış.

Her ne kadar çıkalı 1 yıl olmuş olsa da Bernard Lubat'nın "**Chansons Enjazzées / cazlandırılmış şarkılar**"ını (Labeluz) hatırlatmak da yarar var. Kelime Cambazı Lubat **Enjazzée** diye kendi türettiği bir sözcükle hem "**Engagée / Angaje**" sıfatına gönderme yapıyor, hem kendi besteleri, hem Nougaro ve hem de geleneksel Occitanie türkülerinden jazz'laştırdığı şarkılarını takdim etmiş oluyor.

Genç Fransız mülti-saksofoncu **Raphaël Imbert**'in son CD'si "**N_Y Project**" (Zig-Zag) yılın önemli albümlerinden biri kabul ediliyor. Aynen Norveçli trompetçi **Nils Petter Molvaer**'in son çalışması "**Hamada**" (Emarcy) gibi.

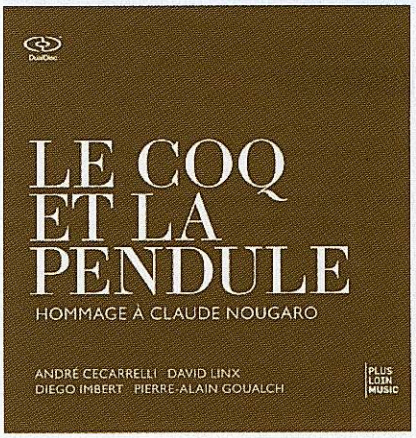

ŞAPKALAR:

Hopper, Maneri

Soft Machine grubunun orta direklerinden İngiliz elektrobasçı **Hugh Colin Hopper** 7 Haziran'da vefat ettiğinde 64 yaşındaymış. **Canterbury** jazz ve müzik arenalarının önde gelen çehrelerinden Hopper **Carla Bley, Isotope** grubu ve son 20 yılda çok sayıda Fransız jazz'cısıyla da çalışmışmış.

1927 Brooklyn doğumlu Amerikalı saksofoncu **Joe Maneri**'yi 24 Ağustos'ta yitirdik. Daha 17 yaşında klarinetçi olarak profesyonel çevrelere giren Manieri kendi adına ilk plağını 1962'de çıkartmış. Ünlenmesi için 90 yılları beklemesi gereken sanatçı 60'ların sonundan itibaren önce **New England Konservatuvarı**, daha sonra da **Harvard** ve **Salzburg Mozarteum**'un da doğaçlama, armoni ve saksofon dersleri vermiş.

1923'te Boston'da dünyaya gelen **Charles Hugo "Charlie" Mariano** en uluslararası ve idealist Amerikalı jazz'cılardan biriydi. Alto saksofon ve Japon eşi sayesinde keşfettiği Japon flütü "**Shakuhachi**"nin de üstadı haline gelen Charlie örneğin 1966-67 yıllarında Malezya Radyo Orkestrasını kuruyor. Dünya vatandaşı, 73'te bir kaç aylık Güney Hindistan Obuası keşfi dışında 1971'ten itibaren Avrupa'ya yerleşen Mariano geçtiğimiz 26 Haziran'da Köln'de elveda demiş.

Son şapkamızı müziği ve mesleğini bireysel tercih ve zevkleri kadar, kolektif hayatın, toplum ve dünya bilincinin taşıyıcılığını kişiliğinde birleştirebilmiş örnek insan, sanatçı Bernard Lubat'ya çıkartmak istiyoruz. Ütopyaların, "Her erkeğe cennette kaç huri düşecek", tarzında 'ilimsel' hesaplara indirgenmeğe başladığı bir 'modern çağ'da, jazz'cıların hayallerini yeryüzü "Ütopyaları" ile bezemeğe çalışan, Gaskon şair, jazz'sal ajitatör/kışkırtıcı dâhi, Lubat'ya son bir kez daha kulak vermeye ne dersiniz: "**Bizler artistiz, sanat işçileriyiz! Medyatik 'olay yaratım' örgütçüleri, işletmecileri değiliz. 'Sanatsal', bedava özgürlüğün simgesi, sıfatı olmalıdır. Hareket alanı gittikçe daralan kamunun (çıkarının) sözü, sesi ve sanatsal ifadenin bir kürsüsü olmayı arzu ediyoruz. Sözlerimiz, eserimiz saklayacak hiç bir şeyi olmayan maskelrdir. Ütopyamız (dertlerimize) deva olmasa da, belki aşı görevi görebilir.**"

Derya Doğu
deryad@sfrkd.com

Kulaklıklar

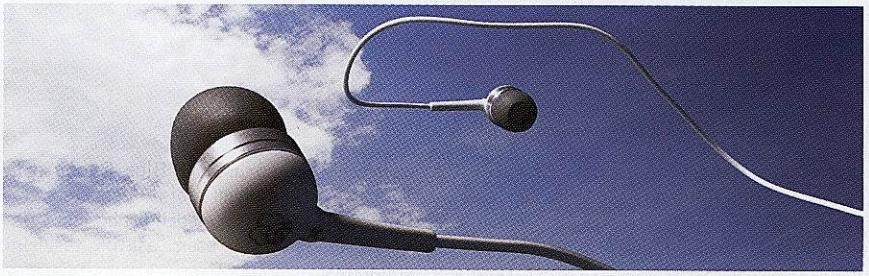

AKG, 60 yıldır mikrofon ve kulaklıkta profosyenel sesin karşılığı oldu. Kayıt stüdyoları, radyolar, TV istasyonları, operalar ve tanınmış birçok gösteri merkezi ve uluslararası alanda ün yapmış müzisyenler yıllardır AKG'nin kaliteli mikrofon ve kulaklıklarını kullanıyorlar. AKG bugün, kaliteli mikrofon, kulaklık ve kablosuz ekipmanın dünyada ki bir numaralı üreticisidir.

AKG Kulaklık alanında her zevke hitap edecek ve her yerde rahatlıkla kullanabileceğmiz kulaklık üretimini gerçekleştirdi. Kulakiçi kulaklık serisinde yer alan K 324 P, AKG'nin profosyonel teknolojisini kullanarak yüksek kalitede hem baslı hem tizli tam spectrum sesi, mükemmel dış ses izolasyonu sayesinde temiz ve güçlü olarak bizlere sunuyor.

AKG K 324 P ergonomik dizayni, kulağa rahat oturuşu, 3 farklı boyutta ki kulaklık aparatı ile yolda, yolculukta veya istediğiniz her yerde rahat kullanım olanağı sunuyor. Ayrıca hafifliği (3 gr) ve taşıma çantası sayesinde her yere yanınızda götürmenize olanak sağlıyor. Beyaz ve Krom kaplama renk alternatifleri ile her türlü taşınabilir CD çalar, MP3 gibi müzik çalarla uyumludur.

AKG K 324 P - USD $ 106,00

AKG KULAKLIKDAN GÜRÜLTÜYE İZİN YOK

Şehir karmaşasından kendinizi soyutlamak ve sadece müzik dinlemek mi istiyorsunuz. Dünyanın en saygın ve kaliteli kulaklık üreticisi olan AKG, gürültü giderici özelliğe sahip K 440 NC kulaklığıyla sizi bulunduğunuz kalabalık ve gürültülü ortamdan, kendi dünyanıza götürüyor.

Yüksek ses netliğine sahip AKG K 440 NC'nin kablosu üzerinde bulunan gürültü giderici aparatı sayesinde dışarıdan gelen seslerden uzak, yalnızca kulağınıza gelen Hi-Fi sesi duyabiliyorsunuz. Gürültü giderici özelliğini aparatın üzerinde bulunan açma/kapama tuşlarıyla aktif hale getirebiliyorsunuz. Aparatın arkasında bulunan mandalı ceketinizin cebine veya pantalonuza rahatça tutturarak, kulaklığın kullanımını rahatlatabiliyorsunuz.

Kulağı saran yumuşak deri yastıkları ve ayarlanabilir kafa bandları sayesinde en iyi konforu yaşatıyor. 3D Axis özelliği (içe katlanbilme) ile kırılmadan şık taşıma çantasına yerleştirebileceğiniz AKG K 440 NC'yi yolda, otobüste, uçakta veya teknede istediğiniz her yere rahatlıkla taşıyabilirsiniz.

Perakende Satış Fiyatı 236 $

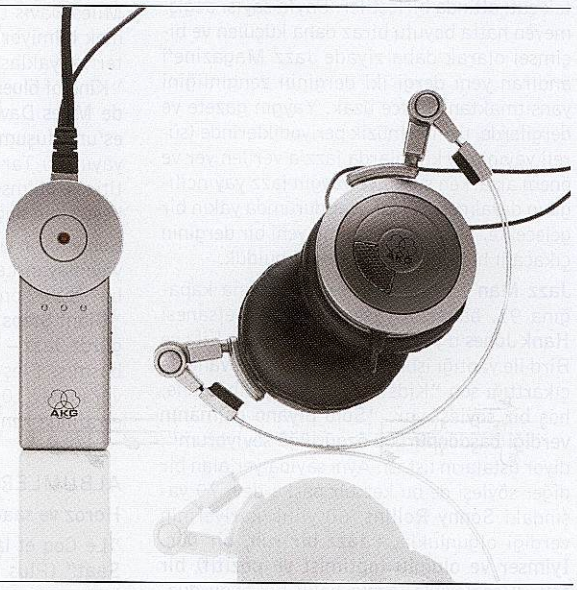

HEM SES HEM ZAMAN MAKİNASI; JBL ON TIME 200ID

Dünyanın önde gelen ev, araba ve multimedia hoparlör üreticisi ve aynı zaman dünya ses sistemleri pazarında büyük yer sahibi olan JBL, yeni ürünü On Time 200ID piyasaya sundu. Diğer tüm JBL ürünlerinde olduğu gibi dinleyenlerine son derece temiz ve güçlü ses sağlayan JBL On Time 200ID, diğer docklu ürünlerden farklı olarak digital saat, alarm ve radyo özellikleriyle dikkat çekmektedir.

JBL On Time 200ID ile zamanı daha iyi kullanabilir, sabahları ipodunuzda kayıtlı sevdiğiniz şarkı ile güne daha iyi başlayabilirsiniz. Tüm bu özellikleri kolay kullanım özelliğine sahip arayüzü sayesinde, On Time 200ID'nin geniş LCD ekran ile yapabilirsiniz.

JBL On Time 200ID tüm ipod versiyonlarıyla (ipod touch, nano ve classic) uyumludur. Stereo mini jack bağlantısı sayesinde ipod shuffle, MP3 çalar, CD çalar, uydu radyolar, masaüstü ve dizüstü bilgisayarlarla da kullanılabilir.

KDV Dahil Perakende Satış Fiyatı; 404 $

Bilgi için ; SFRKD
www.sfrkd.com

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

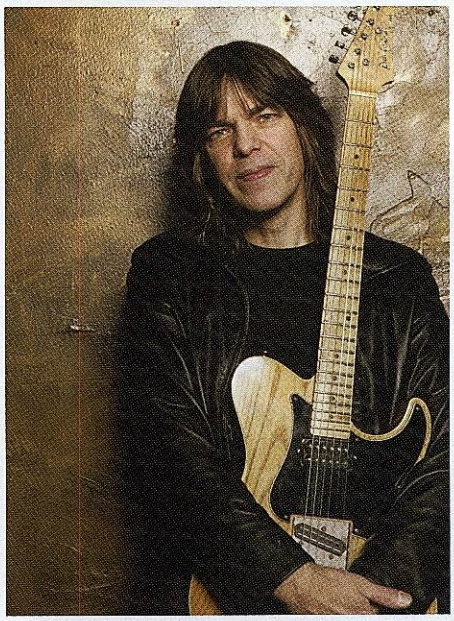

Mike Stern

Selam!

Bu sayının transkripsyonu Mike Stern'den Straight No Chaser.

Herkese iyi çalmalar.

straight no chaser

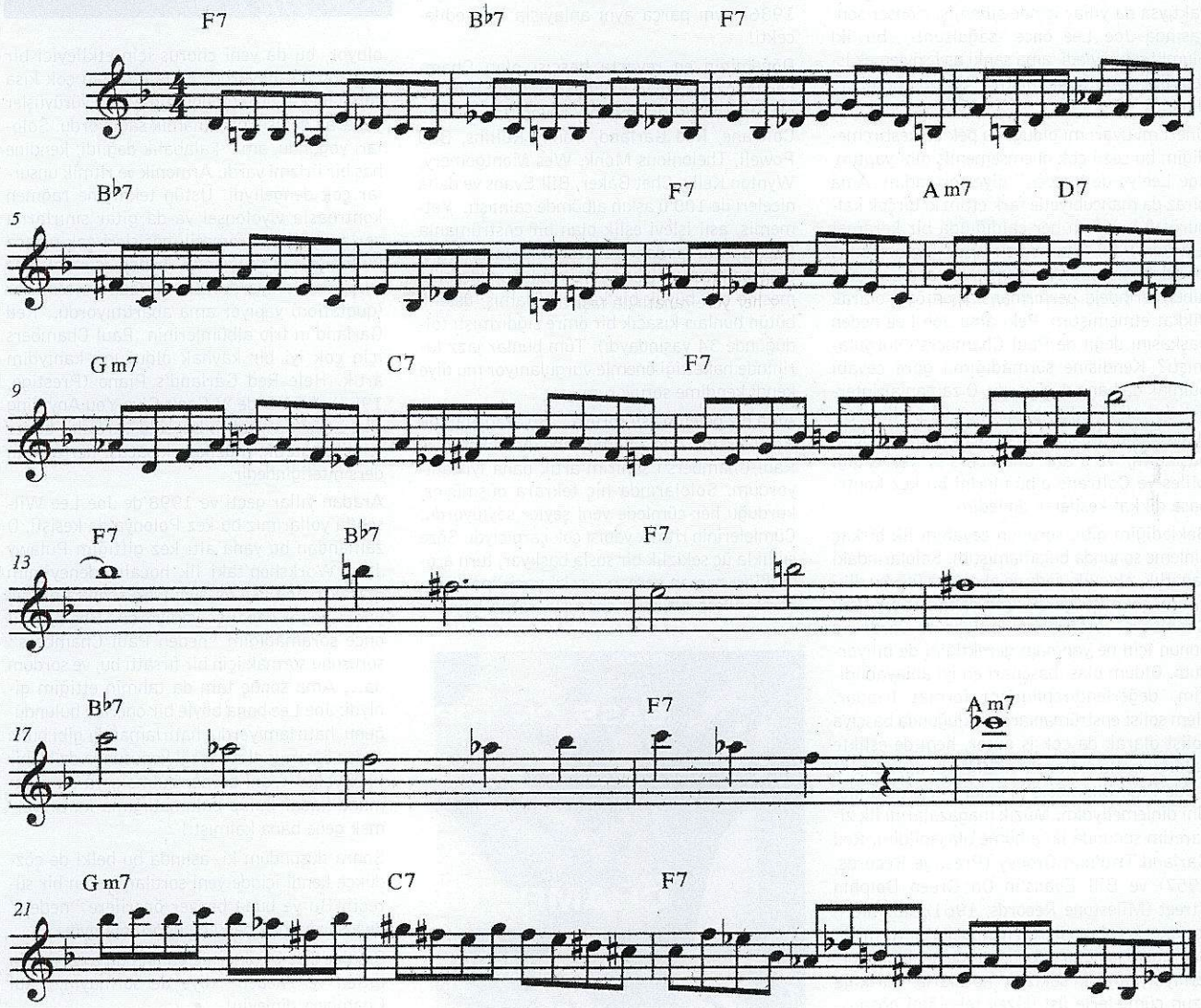

Kamil Erdem
kamilerdem@doruk.net.tr

Paul Chambers Üzerine

Bir zamanlar Ankara'da jazz konserlerinin en gözde mekanlarından biri Türk Amerikan Derneği salonuydu. Yaygın adıyla "Amerikan Kültür", 70'lerin ortalarından itibaren sıkça konsere gittiğim, sonraki yıllarda da müziyen olarak birçok "ilk"i yaşadığım, kısacası müzik hayatımda önemli yeri olan bir salondur. Profesyonel olarak ilk konserim, Asiaminor'ün ilk Türkiye konseri, Asiaminor'e ilk ABD turnesi kapısını açan performans, hepsi de Amerikan Kültür'de yaşadığım kilometre taşları, hoş anılardır.

Tam yılını hatırlamıyorum, ama 1992 ya da 93 olabilir, Amerikan Kültür'de Amerikalı şarkıcı Joe Lee Wilson, Janusz Szprot ve Melih Çetinel ile bir konser vermiştik. Joe Lee Wilson Türkiye'de pek tanınmasa da bir zamanlar Miles Davis ve Sonny Rolins'e varıncaya kadar birçok "dev"le çalışmış olan ve jazz ağacında yer alan bir şarkıcı. O yıllarda eşi Bilkent'te çalışırdı ve Joe Lee de sık sık Ankara'ya gelir konserler verirdi. Amerikan Kültür'deki konserin nasıl geçtiğini doğrusu bunca yıl sonra pek de hatırlamıyorum. Demek ki olumlu ya da olumsuz bir iz bırakmamış, bıraktıysa da yıllar içinde silinmiş. Konser sonrasında Joe Lee önce -sağolsun!- bir iki olumlu şey söyledi, ama sanki asıl söylemek istediğini sona saklamıştı: "Paul Chambers dinle!"

Öneri mi uyarı mı olduğunu pek de kestiremediğim bu sözü çok önemsememiş gibi yaptım, Joe Lee'ye de "neden" diye sormadım. Ama biraz da mahcubiyetle fark ettim ki birçok kalburüstü basçının her çaldığında bir keramet ararken Paul Chambers'ı biraz ihmal etmiş, elimdeki mevcut Miles Davis ve John Coltrane albümlerindeki performanslarına özel olarak dikkat etmemiştim. Peki ama Joe Lee neden başkasını değil de Paul Chambers'ı vurgulamıştı? Kendisine sormadığıma göre cevabı bulmak da bana düşüyordu. O zamanlar internet de yok ki bilgi, belge, kayıt vs. elinin altında olsun. Mecburen "eldeki malzemeden" başladım, ve Paul Chambers'in yer aldığı Miles ve Coltrane albümlerini bu kez kontrbasa dikkat kesilerek dinledim.

Beklediğim gibi, sorunun cevabını ilk birkaç dinleme sonunda bulamamıştım. Sololarındaki rahatlık, akıcılık, sade ve abartısız üslubu dikkatimi çekmişti gerçi, ama daha net bir Paul Chambers fotoğrafına ihtiyacım vardı ve bunun için ne yapmam gerektiğini de biliyordum. Oldum olası basçıları en iyi anlayabildiğim, değerlendirebildiğim format triodur. Hem solist enstrümanların yokluğunda basçıya solist olarak da çok iş düşer, hem de eşlikte çaldığı hatlar olanca netliğiyle duyulur. O halde Paul Chambers'in çaldığı trio albümlerini dinlemeliydim. Müzik mağazalarını ilk ziyaretim sonunda iki albüme ulaşabildim. Red Garland Trio'nun Groovy (Prestige Records, 1957) ve Bill Evans'ın On Green Dolphin Street (Milestone Records, 1961) albümleri, sorunun cevabına ilişkin ilk ipuçlarını vermişti. Chambers, sololarında tiz perdeleri fazla zorlamıyor, ancak sekizlik notalarla kurduğu uzun cümlelerle üst düzey tekniğini gösteriyordu. Eşliklerinde ataklara, ritmik varyasyonlara çok yer vermeden çalıyor, böylece zaman zaman yaptığı varyasyonlar çok daha belirgin ve dikkat çekici oluyordu. Yaslanarak çalmadaki (laid-back time feel) ustalığı, trio kayıtlarında çok daha belirgindi. Henüz cevabı tam olarak bulamamıştım belki, ama başladığım noktada da değildim.

Derken bir Avrupa seyahatinde lider olarak kaydettiği iki albümünü buldum. Albümlerin her ikisi de Blue Note etiketliydi. Sadece iki ay arayla kayıtları yapılan albümlerden Donald Byrd (tp), Clifford Jordan (ts), Tommy Flanagan (p) ve Elvin Jones'un (d) çaldığı Paul Chambers Quintet Mayıs 1957, Kenny Burrell (g), Hank Jones (p) ve Art Taylor'ın (d) çaldığı Bass on Top Temmuz 1957'de, Paul Chambers henüz 22 yaşındayken kaydedilmişti. Bass on Top albümünde melodiyi Chambers'ın çaldığı "You'd Be So Nice To Come Home To" (C.Porter) yorumu ilgimi çekmişti. Bu parçada basçıları cezbeden bir şeyler olmalı, zira yıllar sonra Eddie Gomez'in yer aldığı Manhattan Jazz Quintet'in The Sidewinder albümünde de (Paddle Wheel, 1986) aynı parça aynı anlayışla icra edilecekti!

Döneminin en revaçta basçısı olan Chambers'ın çalmadığı ve kayıt yapmadığı üst düzey grup neredeyse kalmamış, Miles Davis, John Coltrane, Red Garland, Sonny Rollins, Bud Powell, Thelonious Monk, Wes Montgomery, Wynton Kelly, Chet Baker, Bill Evans ve daha niceleri ile 100'ü aşkın albümde çalmıştı. Yetmemiş, asıl işlevi eşlik olan bir enstrümanla lider olarak ondan fazla albüme imza atmış, böylece jazz kontrbas yorumculuğunun gelişmesine çok büyük bir katkı sağlamış, üstelik bütün bunları kısacık bir ömre sığdırmıştı (öldüğünde 34 yaşındaydı). Tüm bunlar jazz tarihinde hakettiği önemle vurgulanıyor mu diye kendi kendime soruyorum.

Ama biz gelelim asıl soruya... Bu arada birçok Red Garland Trio albümü daha dinlemiştim ve Paul Chambers'ı sanırım artık daha iyi tanıyordum. Sololarında hiç tekrara düşmüyor, kurduğu her cümlede yeni şeyler söylüyordu. Cümlelerinin ritmik yapısı çok çarpıcıydı. Söze sıklıkla üç sekizlik bir susla başlıyor, turn around'ları zaman zaman sessiz, yani "pas" geçerek adeta bitirdiği chorus'a nokta koymuş

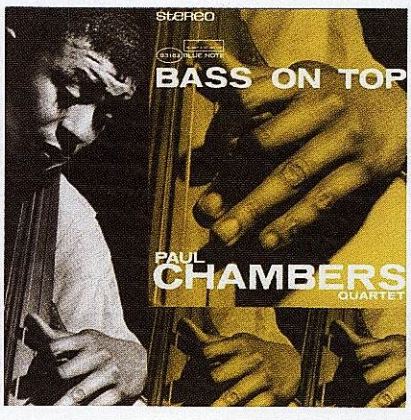

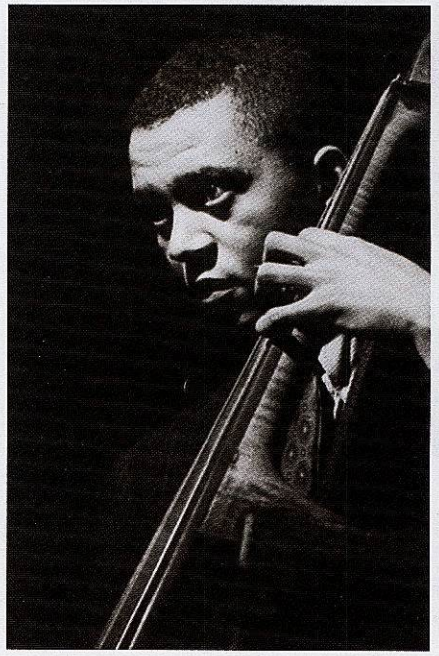

oluyor, bu da yeni chorus için etkileyici bir başlangıç sağlıyordu. Eşlikte bazan çok kısa süreli iki kat hızlı (double-time feel) yürüyüşler yaparak değişik bir dinamik sağlıyordu. Soloları yoğundu, ama kalabalık değildi; kendine has bir lirizmi vardı. Armonik ve ritmik unsurlar çok dengeliydi. Üstün tekniğine rağmen kontrbasla viyolonsel ya da gitar sınırlarını zorlamıyordu. Kromatik geçişleri çok ustaca kullanıyor, sololarında bebop cümlelerine sıkça rastlanıyordu. Zaman zaman alıntılar (quotation) yapıyor ama abartmıyordu. Red Garland'ın trio albümlerinin Paul Chambers için çok iyi bir kaynak olduğuna kaniydim artık. Hele Red Garland's Piano (Prestige, 1957) albümünde "I Can't Give You Anything But Love"da yaptığı bir solo vardı ki, bence teknik, estetik, müzikal, kısacası her açıdan ders niteliğindedir.

Aradan yıllar geçti ve 1998'de Joe Lee Wilson'la yollarımız bu kez Polonya'da kesişti. O zamandan bu yana altı kez gittiğim Pulawy Jazz Workshop'taki ilk hocalık deneyimim olacaktı, Joe Lee de aynı workshop'ta birkaç yıldır vokal hocalığı yapıyordu. Beş-altı yıl önce soramadığım "neden Paul Chambers" sorusunu sormak için bir fırsattı bu, ve sordum da... Ama sonuç tam da tahmin ettiğim gibiydi: Joe Lee bana böyle bir öneride bulunduğunu hatırlamıyordu, hatırlamadığı gibi bunu neden önermiş olabileceği konusunda da hiçbir fikri yoktu. Yani cevabı bulmak, ya da o zamana kadar bulup bulamadığıma karar vermek gene bana kalmıştı!

Sonra düşündüm ki, aslında bu belki de çözdükçe kendi içinde yeni sorular üreten bir süreçti. Bu ve buna benzer önerilere "neden" diye sormamak belki de doğru olanıydı.

O halde size bir öneride bulunmama izin verin lütfen ve "neden" diye de sormayın, Paul Chambers dinleyin!

Filiz Küçük
filiz.kucuk@yahoo.com.tr

Selen Gülün

Re:konstrukt için yaptığı solo kayıtların hemen ardından piyasaya çıkacak 'Just About Jazz Trio' albümünün heyecanı içinde olan yetenekli ve üretken, sahnedeyken izleyenlerin gözlerini ışıldatan jazz piyanisti Selen Gülün Görüş Açısı'nın konuğu oldu.

Re:konstrukt için yaptığınız solo albüm kaydınızı ve projenin gelişim sürecini anlatabilir misiniz?

Re:konstrukt Umut Emek Çağlar'ın kişisel projesi. Türkiye'den özellikle İstanbul menşeli doğaçlama müziğin temsilcilerinden birisi denebilir kendisine. Önceleri Umut sadece kendi müziği ile birlikte yakın çevreden diğer müzisyenlerin kendilerini ve yapıtlarını daha geniş bir çevreye duyurmaları amacıyla başladı sanırım bu işe. Ama şimdi yurtdışından da kayıtlarını yollayan önemli müzisyenler var. Merak edenler sitesinden müzikleri ve müzisyenleri takip edebilir (http://re-konstrukt.com/). Proje bana Umut'tan teklif olarak geldi. Bir solo piyano albümü kaydeder misin diye sordu. Sanırım Haziran ortasıydı. Ben de uzun zamandır solo çalmaya yeniden başlamak istiyordum. Ama aklımda başka bir proje vardı ki onu hala yapmak istiyorum. Ama Umut böyle bir teklifle gelince ben de çok heyecanlandım ve olur dedim. Özel bir çalışma yapmadım kayıt ile ilgili. Sadece uzun zamandır kafamda taşıdığım müzikler vardı; onlara konsantre olmaya çalıştım. 22 Temmuz günü İstanbul Bilgi Üniversitesi Kuştepe Kampüsü'nde bulunan konser salonunda üç saatlik bir zaman dilimi içerisinde kaydedildi albüm. Bir gün öncesinde gidip biraz piyanoya ısındım. Petrof marka ama biraz kapalı bir yarım kuyruk piyano oradaki. Yazılı herhangi bir materyal kullanmadım. Kafamdakileri olduğu gibi çaldım. Emre Değer kaydetti. Başka da kimse yoktu salonda. Elimizde birbirinden farklı 15 parça, 110 dakikalık kayıt vardı. Umut ile en çok beğendiğimiz Sekiz parçayı kullandık. Toplamda 47 dakikalık bir albüm oldu. Parçalar albümde çalınış sıralarını koruyarak adlandırıldı.

Türkiye'de müzik yapıyor olmanın size ve müziğinize getirileri ve götürüleri neler?

Türkiye'de müzik yapıyor olmak başka bir yerde müzik yapıyor olmaktan çok farklı değil. Müzisyen olmak dünyanın her yerinde zor. Sadece burada müziğe biraz daha konsantre bir hayatım olsaydı daha mutlu olurdum gibime geliyor. Yani Amerika'da öğrencilik dönemimde başka hiç bir şey yapmadan müzik yazmak, çalmak, çalışmak harika bir durumdu. Ama gerçek hayat zaten öyle bir şey değil galiba. Ben üşenmeden, mümkün olduğu kadar kişilere olaylara takılıp kimselere kızıp darılmadan yaratmaya devam etmeye çalışıyorum. En büyük sorun ilgili insanlara ulaşmak. Düzenli olarak çalamamak ayrıca önemli bir sorun müzisyen için. Benim de bir şeyler ortaya koyabilmek için beslenmeye ihtiyacım var. Başka insanlarla bir araya gelmeye ihtiyacım var.

Müziğe başladığınız yıllarda kendinize kimi ya da kimleri rol model almıştınız?

Bu soruya hiç bir zaman doğru düzgün cevap veremiyorum. Galiba benim ileriki yaşlarımda yakinen tanıdığım ve kendisinden çok şey öğrendiğim en önemli insanlardan birisi Aydın Esen'dir. Ama müziğe başladığımda çocuktum daha ve bir konservatuar öğrencisiydim. Hayatta yapabileceğim en iyi şeyin müzisyen olarak bir orkestra önünde konçerto çalabilmek olduğunu zannediyordum. Verda Erman, İdil Biret, Hüseyin Sermet'e hayrandım mesela. Sonra Keith Jarrett, Oscar Peterson, Miles Davis, Mahavishnu Orkestra, Oregon gibi müzisyenleri ve grupları gördüm sahnede, her şey değişti.

Şu zamandan o yıllara baktığınızda, kendiniz için çizdiğiniz yolda hedefinize ulaşabildiğinizi düşünüyor musunuz? Ne gibi sapmalar olmuş?

İşte en büyük sapma demin bahsettiğim konu. Kendimi klasik müzik piyanisti olacağım zannediyordum. Çağdaş müzik dinleyen, besteleyen, çalan birine dönüştüm. Ama o zaman bile iyi bir klasik müzik yorumcusu değildim zaten. Çağdaş eserleri daha iyi çalıyordum, çünkü tercih ediyordum. Sapma değil yani, aslında hedeflerim değişti. Ben hedeflerime ulaşabilmek için çok mücadele ettim, çok çalıştım. Mesela en kızdığım konu yurtdışında eğitim alabildiğim için şanslı addedilmem. Öyle bir şey yok. Şartlar çok ama çok zordu öğrenciliğimde. Şartları zorlayabilmek konuyu ne kadar kafaya taktığınızla ilgili. Ben müzik konusuna çok takığım. O zaman da öyleydi, şimdi de böyle. Zaten başka bir alternatifim yoktu müzisyen olmak dışında. O sebepten hayatta yaptığım şeylerin yapmak istediklerimle örtüştüğünü düşünüyorum. Otuz yaşıma kadar kendime hedefler koydum hep. Uzun bir müziğe kölelik durumum oldu. Şimdi ise keyfini çıkartıyorum.

Kendinizi 20 yıl sonra nerede, nasıl ve ne konumda görmek istersiniz?

20 yıl sonra bana çok uzak göründü şimdi. Dediğim gibi hedefler koymaktansa müziğin keyfini çıkarabilir bir halde yaşamıma devam etmek istiyorum. Yaşını başını almış, çalışında duruşunda bir müzikal olgunluk taşıyan, sakin sakin istediğini çalan insanlara hayranlığım var. Öyle bir sakinlik arzu edebilirim genel olarak. Buradan müzikte yirmi yıl sonra aktif bir insan olmak istediğim sonucu da çıkartılabilir, erken emeklilik zorunluluğu olmaz ise fiziken.

Müzisyen olarak geliştirdiğiniz en güçlü ve geliştirmeniz gereken en zayıf özelliğinizin ne olduğunu düşünüyorsunuz?

Sanırım daha fazla müzik yazmaya başladıktan itibaren, hem kendimle hem de diğer müzisyenlerle çalarken olan iletişimim çok gelişti. Daha çabuk duyup anlamlandırabilir ve daha önemlisi duyduklarımı yönlendirebilir, iletebilir oldum. İnsan böyle şeyleri zamanla öğreniyor, kendiliğinden gelmiyor. Duyum ve çalım özelliklerimin daha çok kontrpuan çalmaya ve yazmaya yönelik olduğunu erken fark edebilme şansım oldu. Üzerine gittim, sonuçlarından memnunum. Çalarken en zayıf olduğum konu hız. Hızlı kaslarım gelişkin değil. Ellerim küçük olduğu ve minyon bir tipim olduğu için teknik olarak hızlı çalabilmem için sürekli teknik çalışma yapmam gerekiyor. Çalışmadığım tatil dönemlerinde en hızlı kayıbım o alanda oluyor.

Günlük çalışma rutininiz nasıl? Günde kaç saatinizi kendi müziğiniz için ayırabiliyorsunuz?

Her gün müzikle ilgili bir şeyler yapıyorum. Herhalde en az üç saati buluyordur sadece kendi müziğime ayırdığım zaman. Diğer çalışma zamanımda da stüdyomun (S.E.S stüdyosu) getirdiği işler, aranjmanlar, piyano çalışmalarım, eğitmenliğin getirdikleri sorumluluklar v.s. ile geçiyor zaten. Günün büyük bir kısmında çalışıyorum.

Şu sıralar üzerinde çalıştığınız projeler nelerdir?

Just About Jazz Trio albümüm çıkıyor yakında solo albümün arkasından. Patrick Zambonin (el. bas) ve Jörg Mikula (davul) ile 20 Ekim'de Viyana'dan başlamak üzere Avrupa konserlerimiz var, albümü çalacağız. Ulrich Drechsler (Bas klarinet, klarinet ve saks) ve yine Jörg Mikula ile başka bir Trio projemiz var, bir süredir Tord Gustavsen ile birlikte çaldıkları gibi, grupta bas olmadan. Yine yurtiçi ve dışı konserlerimiz olacak bu oluşum ile. Bir keman eseri bitiriyorum Kasım'da yeni Müzik Festivali'nde prömiyeri yapılacak. Solo albümün uzantısı olarak yeni solo konserler çalma niyetim var.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**e**l db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**s**ax	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**f**l	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**t**a	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**keyb**	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**m**an	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**w**bd	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**x**yl	xylophone

Önder Focan 6tet

36mm. Biometric
A.K.Müzik 2009

Müzisyenler
Şenova Ülker (tp)
Engin Recepoğulları (ts)
Hakan Çimenot (tb)
Önder Focan (g)
Erdal Akyol (b)
Ediz Hafızoğlu (d)

Gitarist Önder Focan 12. albümü 36mm Biometric'i A.K. Müzik etiketiyle piyasaya çıkartıyor. Sanatçının 12. albümü olan bu çalışmada 9 bestesi yer alıyor. Bebop ağırlıklı bestelerinin yer aldığı, Deneyevi Stüdyolarında kaydedilen bu albüm ülkemizdeki yerli yapımlar arasında grupla birlikte ilk kez üç nefeslinin aynı anda keydedildiği çok özel bir çalışma. Albüm ile ilgili sanatçılarla yapılmış çok geniş bir röportaj dergimizin bu sayısında yer almakta.

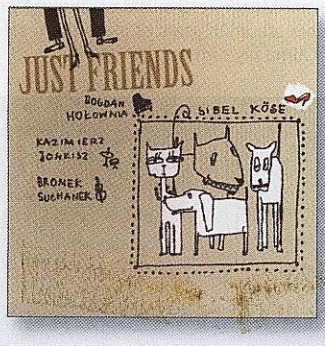

Sibel Köse

Just Friends
HoBo Records 004 (2009)

Müzisyenler
Sibel Köse (vo)
Bogdon Hotownia (p),
Bronek Suchanek (b),
Kazimierz Jonkisz (d)

Sibel Köse uzun yıllardır gidip geldiği Polonya'da kaydettiği "canlı" kaydı piyasaya çıktı. Şimdilik burada değil ama Türkiye dışında bir yerlerde rastlarsanız hemen alın deriz.
Neden Polonya derseniz, ilk kez workshoplar için gidip geldiğini, sonraları da bu çalışmalara eğitimci olarak katıldığını ve zaman zaman da büyük sahnelerinde doyumsuz konserler verdiğini aslında pek kimseler bilmez. Sibel Köse geçen yıl İstanbul Jazz Festivali çerçevesinde unutulmaz Nina Simon anısına Dee Dee Bridgewater, Stacey Kent, Raul Midon'lu konserinden hemen sonra gittiği, uçaktan iner inmez sahne aldığı konserin canlı kaydını Polonya'nın önde gelen müzisyenleri Bogdon Hotownia (piyano), Bronek Suchanek (bas), Kazimierz Jonkisz (davul) ile yapmış.
Albümde 8 parça yer alıyor. "That Old Feeling", "Tis' Autumn", "Indian Summer", "Just Friends", "Reminiscence", "If You Never Come To Me", "For All We Know", "I've Got The World On A String".
Albümü Lale Plak'ta ve Nardis Jazz Club'da önümüzdeki günlerde bulabileceksiniz. Eğer bu albüme ulaşabilirseniz sizin de duyabileceğiniz gibi en güzel Sibel Köse performanslarından biri olmuş. Scat-soloları inanılmaz. Dinleyici ise pek çok müzisyenin istediği türden, çoğu Katowice Music Academy'deki workshop katılımcısı. İyi ki basılmış, kaydedilmiş, herkesin ellerine sağlık.

Kent Mete

Kahvaltıda Caz
Hakan Erdoğan Productions 2009

Müzisyenler
Kent Mete (p)
Selahattin Yazıcıoğlu (b)
Nikolai Uryupin (d)

Hakan Erdoğan'ın 2003 yılından bu yana düzenlediği "Kahvaltıda Caz" adlı etkinliğinden adını alan bu CD 2008 yılında canlı kaydedilmiş. Kent Mete bu etkinliklerde en çok yer alan sanatçı olarak haklı bir öncelik kazanmış diyebiliriz. Diğer sanatçıların da kayıtlarının bir dizi olarak yayınlanması bizim de arzumuz tabi. Sanatçı ile geniş röportajımız bu sayımızda yer alıyor.

Emir Ersoy

Cuban Portrait
EMI 48221 (2009)

Müzisyenler
Emir Ersoy (p, Synt.)
Serdar Barçın (s, flt)
Eylem Pelit (b)
Turgut Alp bekoğlu (d, timbales)
Ateş Öztürkmen (congas, perc)

Çalipso kralı Metin Ersoy'un oğlu Emir Ersoy, Projecto Cubano adlı yeni CD'sini piyasaya çıkardı. İlk grubunu 1998'de "Mojito"

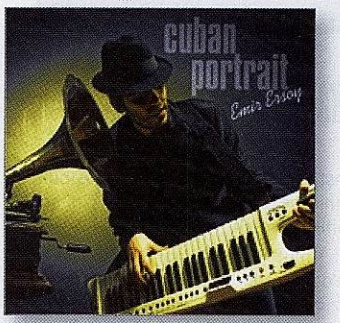

adıyla kurdu. Bu grupla birçok konser veren Ersoy, 2001 yılında Jozi Levi ile birlikte "Cuban-ist" i ve hemen arkasından 10 kişilik büyük bir salsa orkestrası olan "Projecto Cubano"yu kurdu. Albüm ve çalışmalarını anlattığı röportajını dergimizin bu sayısında geniş bir şekilde okuyabilirsiniz.

Gayda İstanbul

Kalan Müzik 474 (2009)

Müzisyenler
Fehmiye Çelik (vo)
Deniz Demirtaş (vo)
Tevfik Çeki. (keman)
Şükrü Tırkış (clt)
Berkant Çelen (g)
Ayhan Akkaya (b)
Basri Özkaraağaç (perc)
Onur Başkurt (d)

Gayda İstanbul, Balkanlardan Trakya'ya ve oradan İstanbul'a uzanan kültürel bir iklimin izlerini sürüyor ve bu izlerin yol göstericiliğinde güncel temalar ve yeni müzikal ifadeler geliştiriyor. Söz konusu kültürel iklimin -İstanbul'un keşmekeşinden, eğlencelerinden gündelik yaşamına ve burada karşılaşılan sorunlara kadar- çeşitli yansımaları, Gayda İstanbul'un müziğinde olanaklar ölçüsünde dile getiriliyor. Konserde "kabare" formuna yaslanan bazı denemelerle alternatif bir sahnelemenin koşulları yaratılmaya çalışılırken Trakya ve Balkan halklarının -özellikle de Çingenelerin- sadece mizahî yanlarının öne çıkartılarak belli bir "gırgırîye"

formatı içinde, "eğlencilik" unsurlar olarak gösterilmeleri gibi yaklaşımlar eleştiri konusu yapılıyor. Kabare formunun sunduğu hiciv olanaklarının bu doğrultuda devreye sokulması, yer yer

müzikal üslubu da belirliyor.

Birsen Tezer

Cihan
Kalan Müzik 473 (2009)

Müzisyenler
Birsen Tezer (vo, kanun)
Tunç Öndemir (g)
Emre Tankal (g)
Mümtaz Solmaz (b)
Ahmet Özbilen (perc)

İTÜ Türk Musikisi Devlet Konservatuarı mezunu. Mezuniyetimden kısa bir süre önce profesyonel olarak müzik yaşamına başladı. 1990 yılından itibaren İstanbul'un çeşitli mekanlarında grubuyla birlikte performanslar sergiledi. 1998 yılında Bülent Ortaçgil'in "Light" adlı albümünde Ortaçgil'le bir düet yaptı (Kimseye Anlatmadım). Daha sonra yine Ortaçgil'in şarkılarından oluşan tribute albüm "Şarkılar bir oyundur"da, "Çığlık Çığlığa" adlı şarkıyı seslendirdi. Bunun yanı sıra İlhan Şeşen ve Gürol Ağırbaş ile küçük çalışmaları oldu. İlhan Şeşen'in hazırladığı bir film müziğini seslendirdi, 10 yıl boyunca Bodrum'da şarkılar söyledi. İstanbul'a dönüşünde ise yıllardan beri aynı sahneyi paylaştığı grup arkadaşlarıyla bir proje fikri kaçınılmaz oldu. Evlerde başlayan çalışmalar ve üretimler şekillenerek bir albüm formatına dönüştü. Kayıtlar "hücum kayıt" yapıldı ve o an ne hissedildi ve ne düşünülerek çalındıysa kaydedildi.

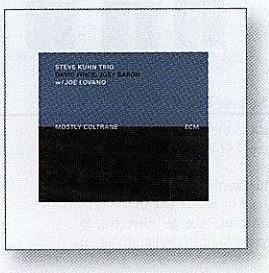

Steve Kuhn Trio w/Joe Lovano

Mostly Coltrane
ECM 2099 (2009)

Müzisyenler
Joe Lovano (ts)
Steve Kuhn (p)
David Finck (b)
Joey Baron (d)

Coltrane'nin zamanında da grubunda yer alan piyanist Steve Kuhn'dan, onun anısına bir albüm bu. 1959'un sonunda Miles Davis'in bir lider olarak kendi çalışmalarına yönelerek gruptan ayrılmasıyla yerine alınan piyanist Steve Kuhn ve davulcu Pete La Roca 1960'ın Ocak, Şubat ve Mart aylarında grupta yer aldılar. Kuhn eski günler anısına yaptığı bu albüme "çokca Coltrane" diyor. Bu onun için derin saygıyı yansıtıyor. Albümde 11 Coltrane bestesine yer verilmiş, 2 tane de Kuhn bestesi var.

Anouar Brahem

The Astounding Eyes of Rita
ECM 2075 (2009)

Müzisyenler
Anouar Brahem (ud)
Klaus Gesing (bclt)
Björn Meyer (b)
Khaled Yasinse (darbuka, bendir)
Tunuslu ud ustası Anouar Brahem'in Filistinli

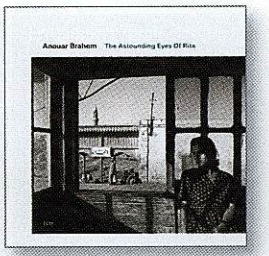

şair Mahmud Derviş anısına yaptığı albümünde bas klarinet, ud kombinasyonu başarıyla deneniyor.

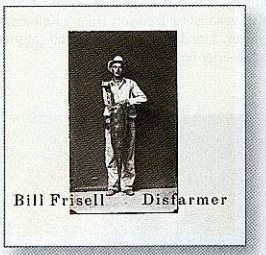

Bill Frisell

Disfarmer
Nonesuch 99308 (2009)

Müzisyenler
Bill Frisell (g, loops, music box)
Greg Leisz (steel g, mandolin)
Jenny Scheinman (vi)
1939-1945 tarihleri arasında yaşamış olan Amerikalı insanların duygu ve hayatlarını fotoğraf karelerine aktarmayı başaran Mike Disfarmer'ın eserleri Bill Frisell'ın etkileyici müziği ile notalara döküldü. Arkansaslı önemli bir fotoğrafçı olan Disfarmer'ın çalışmalarından ve hayatından etkilenen Grammy ödüllü sanatçı Bill Frisell, albüme de Disfarmer adını verdi. Frisell'in albüm ile ilgili yorum ise şu şekilde: "Disfarmer'ın aklından geçenleri notalara dökmeye çalıştım. Kasabadaki insanlar hakkında neler düşünüyordu? Neler görüyordu? Bunları hiçbir zaman net olarak bilemeyeceğiz. Fakat parçaları bestelerken onun bakış açısını yansıtmaya çalıştım." Gitarın dahi ismi Bill Frisell, bu albümü ile sizi derinden etkileyecek; bambaşka yaşamlara tanıklık etmenizi sağlayacak.

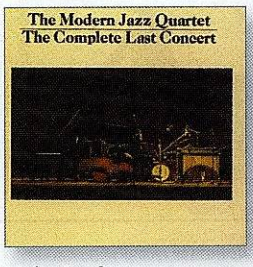

The Modern Jazz Quartet

The Last Concert
Atlantic 81976 (1988)

Müzisyenler
John Lewis (p)
Milt Jackson (vib)
Percy Heath (b)
Connie Kay (d)

2 CD'den oluşan 1974 Lincoln Center, Avery Fisher Hall'de, 1988'de ise CD formatında piyasaya çıkan kaydın bu sıralarda bulabileceğiniz son baskıları.

The Modern Jazz Quartet

Bluesology
Atlantic 6883 (2009)

Müzisyenler
John Lewis (p)
Milt Jackson (vib)

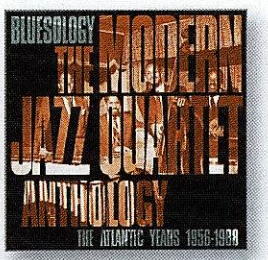

Percy Heath (b)
Connie Kay (d)

Modern Jazz Quartet'in 1956-1988 yılları arasında Atlantic şirketinden çıkan kayıtlarının toplandığı, pek çok konuk müzisyenin de yer aldığı 2 CD'lik bir başka çalışma.

Mike Stern

Big Neighborhood
HeadsUp 3157 (2009)

Müzisyenler
Mike Stern (g)

Pek çok iyi müzisyenin bir arada yer aldığı oldukça keyifli bir albüm bu. Kimler bunlar derseniz; Randy Brecker (tp), Bob Malach (s), Jim Beard (p), Eric Johnson (g), Steve Vai (g), Esperanza Spalding (b), Richard Bona (b), Chris Minh Doky (b), Lincoln Goines (b), Dave Weckl (d), Terri Lyn Carrington (d), Cindy Blackman (d), Lionel Cordew (d) ve Medeski Martin and Wood bu projede yer alan sanatçılar. Mike Stern, Miles Davis, David Sanborn, Steps Ahead, Brecker Brothers gibi isimlerle ortak çalışmalar yaptı. Günümüzün ise en saygın jazz fusion müzisyenlerinden biri. Yeni çalışması Bigg Neighborhood'da dostlarını bir araya getirdi. Toplam 11 parçanın yer aldığı albümdeki tüm besteler Mike Stern'e ait.

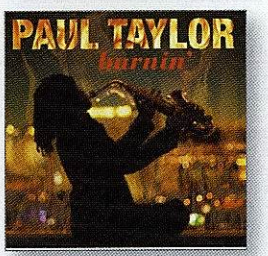

Paul Taylor

Burnin'
Peak Rec. 31257 (2009)

Müzisyenler
Paul Taylor (ts)
Rex Rideout (keyb)
Darrell Crooks (g)
Ronnie Garrett (b)
Michael White (d)

Smooth jazz saksofoncusu Paul Taylor'un yeni çalışması Burnin'de 10 parça yer alıyor. Daha önceki çalışması ile Billboard Contemporary Jazz Chart listelerinde birinci olan sanatçının bu çalışması 70'lerin soul havasına sahip. Türünden hoşlananlara öneriyoruz.

Jessy J

True Love
Peak Rec. 31282 (2009)

Bir başka smooth jazz albümü, aslında pop ögeleri daha ağır bastığından bu türü

enstrümantal pop kategorisine de alabiliriz.

Roberto Fonseca

Akokan
Enja 0509 (2009)

Müzisyenler
Roberto Fonseca (p, vo)
Javier Zaşba (flt, clt, bs)
Omar Gonzales (b)
Ramses Rodrigez (d)
Joel Hierrezuelo (perc)

Küba'nın dahi piyanisti Roberto Fonseca'dan yeni albüm. Akokan da daha önceki çalışması Zamazu çizgisinde, Bulgar halk melodilerinden Fransız chanson'larına varan bir esin skalasına sahip olmasına rağmen tamamen Latin, 13 parçanın yer aldığı keyifli bir çalışma.

Bebe Y.

Bebe
EMI 581124 (2009)

İlk albümü "Pafuera Telarañas" ile beğeni kazanan Bébé, beş yıllık aranın ardından yeni şarkılarıyla geri döndü. İlk albümünde olduğu gibi "Y."de de Carlos Jean ile çalışan şarkıcı, minimalizm ile çağdaş pop arasında bir köprü kuruyor.
"Y." ile İspanyol müzik dünyasında da yeni bir soluk getiren Bébé, ilk albümüyle İspanya'da 500.000'in üzerinde satmış ve listelerde bir numaraya kadar yükselmişti. Kendisine bir de Latin Grammy kazandıran albümünün ardından inzivaya çekilen sanatçı, uzun bir yolculuğa çıktı. 2008'de Cadiz'e geri döndükten sonra not defterlerine yoğunlaştı ve melankoli, oyunculuk, yansıma ve cinsellik gibi öğelerin olduğu şarkıları seçti. Şarkı seçiminin ardından İspanyol gitarların ve reggae öğelerin vintage bir sound'la birleştiği minimalist, canlı ritimlerle melankolik atmosferin iç içe geçtiği sound'unu yaratmak için Carlos Jean ile stüdyoya girdi.

Nathalie Cardone

Servir Le Beau
Milan Music 243 (2008)

Che Guevara'nın veda mektubunun ardından Kübalı sanatçı Carlos Puebla'nın yazdığı 'Hasta Siempre'yi yeniden yorumlayarak başarıyı yakalayan Nathalie Cardone, şarkının yayımlandığı dönemde büyük bir çıkış yapmıştı. Müzik çalışmalarından önce rol aldığı 'Küçük Hırsız' ve 'Tepelerin Kızı' filmleriyle ünlenen Cardone, sessizliğini yeni albümü "Servir le Beau" ile bozuyor. 11 parçadan oluşan albümünde sanatçı, kendisine ün kazandıran 'Hasta Siempre'nin farklı bir yorumuna da yer veriyor.

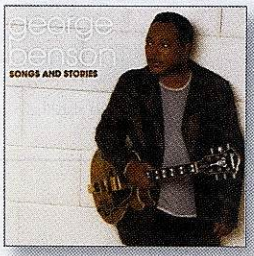

George Benson

Songs and Stories
Concord 30364 (2009)

Müzisyenler
George Benson (g, vo)
Toninho Horta (g)
Bruno Cardozo (Ham.B3)
Marcus Miller (b)
Paulinho Da Costa (perc)
John JR Robinson (d)

Pop, R'n'B ve jazz'ın en önemli isimlerden, çok yönlü müzisyen, tam 10 kez Grammy ödülüne layık görülen George Benson, gerek gitaristliği, gerek vokal tekniği ile yılların eskitemediği sanatçılardan. Yeni albümü Eylül 2009 çıkışlı "Songs And Stories" ile zamana meydan okuyor. Geçtiğimiz Temmuz ayı içerisinde 2009 İstanbul Uluslararası Jazz Festivaline konuk olan Benson, ülkemizde geniş bir hayran kitlesine sahip. Albümün prodüktörlüğünü Marcus Miller ve John Burk yapmış. Albüme katkıda bulunan diğer konuk sanatçılar gitarist Lee Ritenour, Steve Lukather, Wah Wah Watson ve Norman Brown, vokalist Lalah Hathaway ve Patti Austin, keyboardcu David Paich, saksofoncu Tom Scott ve Gerald Albright. Albüm George Benson'un ilk solo kaydı olmakla da ayrıca bir öneme sahip.

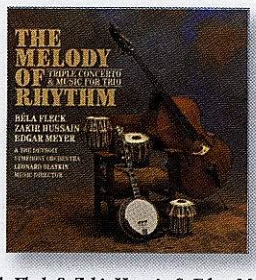

Bela Fleck & Zakir Hussain & Edgar Meyer

The Melody of Rhythm
E1 Music 20242 (2009)

Müzisyenler
Bela Fleck (banjo)
Zakir Hussain (tabla)
Edgar Meyer (cello)

Albümde yer alan Béla Fleck son yıllarda yaptığı albümlerle pek çok ödüller alan önemli bir müzisyen, Amerikan geleneksel enstrümanı Banjo ile tanınıyor. Diğer müzisyen Zakir Hussain ise Bombay doğumlu Hintli tabla ustası, Edgar Meyer ise cello'su ile dünyanın önde gelen müzisyenlerinden. Grubun müzikal direktörlüğünü Leonard Slatkin'in yaptığı The Detroit Symphony Orchestra eşlik ediyor. Üç jazz dışı enstrümanın birlikteliğiyle ortaya çıkan müzik ise başdöndürücü.

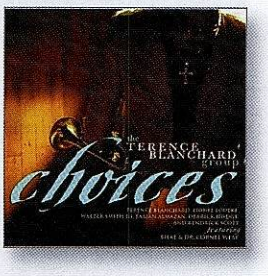

Terence Blanchard

Choices
Concord 31736 (2009)

Müzisyenler
Terence Blanchard (tp)
Walter Smith III (s)
Lionel Louke (g)
Fabian Almazan (p)
Derrick Hodge (b)
Kendrick Scott (d, perc)
Bilal (vo)

Trompetçi ve besteci Terence Blanchard'ın yeni projesi Choices. Miles Davis ve Wynton Marsalis'in izinde giden sanatçı yaptığı her çalışması ile olağanüstü ilgi görüyor. Albüm bir film konusu gibi, ömür boyu yaptığımız seçimler ve onların getirdiği hayat üzerine konumlandırılmış. 15 parça yer alıyor, tüm proje ortak bir çalışma.

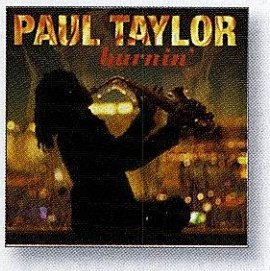

Paul Brown & Marc Antoine

Foreign & Exchange
Concord 30940 (2009)

Müzisyenler
Paul Brown (g)
Marc Antoine (g)
Dan Lutz (b)
Jerry Hey (tp)
Dan Higgins (s)

Foreign Exchange Paul Brown ve Marc Antoine ortak çalışması. 1987'de George Benson ile Earl Klugh çalışması "Collaboration" benzeri bir çalışma olmuş. Funk ve smooth jazz unsurlarının ağır bastığı bu albümde konuk sanatçılar da yer alıyor. 10 parçanın yer aldığı albümü smooth jazz therapy isteyenlere öneriyoruz.

Dominick Farinacci

Lovers, Tales & Dances
Koch 45972 (2009)

Müzisyenler
Dominick Farinacci (tp, flgh)
Joe Lovano (ts)
Kenny Baron (p)
James Jenus (b)
Marc Johnson (b)
Lewis Nash (d)
James Haddad (perc)

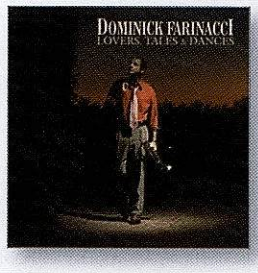

25 yaşındaki genç trompetçi Dominick Farinacci ilk albümünde oldukça iddialı isimlerle çalışmış. Farinacci Clifford Brown'u andıran tonu ile fark ediliyor. 12 parçanın yer aldığı keyifli albümde bir de vokalist eşlik ediyor. Hillary Kole Estate'yi söylüyor. Standartlara yer verilen bu çalışmadan jazz severler hoşlanacaklar.

Priscilla Ahn

O Good Day
EMI 97003 (2009)

Müzisyenler
Priscilla Ahn (vo, arm, g, p)
Oliver Kraus (cello)
Mike Andrews (g)
Greg Kurstin ((keyb)
Larry Goldings (p, keyb)

Amerikalı, pek çok enstrümanı çalabilen şarkıcı, şarkısözü yazarı, 1984 doğumlu sanatçı Los Angeleslı. AGood Day, Blue Note etiketli ilk çalışması. 11 parçadan oluşan albüm sanatçının şairlik yönünü daha çok ortaya koymuş.

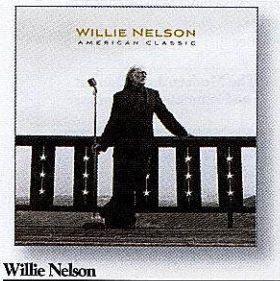

Willie Nelson

American Classic
Blue Note 87102 (2009)

Willie Nelson 1933 Teksas doğumlu Amerikalı country-folk sanatçısı. Başında bandanası, elinde gitarı ve "mayalı" tabir edilen sesiyle Amerikan folk müziğinde önemli bir yer edinmiştir. Altı yaşında gitarla tanışmış, annesinin evi terk etmesi ve babasının ölümü sonrası pamuk tarlalarında çalışmıştır. Kariyerinin ilk dönemlerinde radyolarda DJ'lik yapmıştır. İlk şarkısı 'No place for me' çok fazla ses getirmemişti. Bu dönem ilk evliliğini de Cherokee kanı taşıyan Martha Jewel Matthews ile yapmıştır. Nelson bundan sonra üç evlilik daha yapmış ve toplam yedi çocuk sahibi olmuştur. Willie Nelson'ı üne kavuşturan şarkı ise "Always on my Mind"dır. Nelson şarkıların dışında başta Robert Redford ile The Electric Horseman olmak üzere Honeysuckle Rose, Thief, Barbarosa, Songwriter gibi filmlerde de oynamıştır. Bu albümde Diana Krall ve Norah Jones ile düetleri bulunuyor.

Mario Frangoulis

Mario and Friends
Sony/BMG 14572 (2008)

Dünyaca ünlü genç tenor Mario Frangoulis'in geçen yıl kaydettiği ve Lucio Dalla, Lara Fabian, Justin Hayward, Madeleine Peyroux, Alessandro Safina, Steve Balsamo, Manolis Lidakis, George Perris'in de konuk olarak yer aldıkları albümü piyasada. Operaya kattığı Akdeniz ezgileriyle geniş bir hayran kitlesine sahip olan ve Pavarotti'nin tahtına en yakın aday olarak gösterilen Mario Frangoulis, geçen yıl bir dizi konser çok özel bir konser serisi için Türkiye'ye de gelmişti. Londra-Liberty Stadium'da Elton John ile gerçekleştirdiği düeti oldukça ses getiren Mario Frangoulis, "Sometimes I Dream" ve "Vincero Perdero" adlı parçalarıyla da dünya müzik listelerinde birçok kez birinci oldu ve albümü en çok satanlar arasında yer aldı. "Mario sings Mario-Passione" adlı son albümüyle dünya müzik piyasalarını alt üst etmişti.

The Lost Fingers

Lost in the 80's
Sony 74672 (2008)

Müzisyenler
Alex Morissette (vo, b)
Christian Roberge "Dirt" (vo, g)
Byron" Maiden" Mikaloff (vo, g)

Kanadalı gypsy jazz grubu Lost Fingers'ın ilk albümleri, Lost in the 80's.
Quebec'de 100 000 satışla platin plak ödülü kazanan grup pek çok Avrupa ülkesinde de dinleyici edindi. Grup adını gitarist Django Reinhardt'ın yangında kaybettiği iki parmağından esinlenmiş. Bu yıl da iki kategoride Juno Ödülleri için aday gösterildi. Albümde 13 pop parçasının yorumuna yer verilmiş, oldukça eğlenceli bir albüm.

Robert Glasper

Double-Booked
Blue Note 91134 (2009)

Müzisyenler
Robert Glasper (p, Rhodes)
Casey Benjamin (s)
Vincente Archer (b)
Derrick Hodge (b)

Chris Dave (d)
Bilal (vo)
"Canvas" ve "In My Element" albümleriyle tanınan piyanist Robert Glasper, üçüncü albümü "Double-Booked"da ait olduğu iki dünyayı bir araya getiriyor. Robert Glasper Trio ile daha akustik işler yapan ünlü piyanist, Robert Glasper Experiment ile de elektro-hiphop'a yöneliyor. Ayrı gruplara sahip olan kişiler ayrı ayrı albümler yapar fikrinden ziyade bu iki farklı türü aynı albüme taşımayı seçen Glasper, her iki tarzın da kendisini yansıttığını ve bunun hayatı olduğunu belirtiyor.

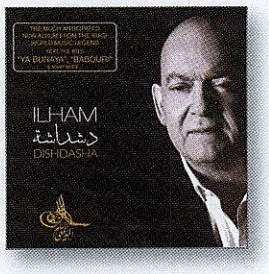

İlham

Disdasha
Capitol 685881 (2009)

Iraklılar'ın efsane müzisyeni Ilham Al Madfai'nin yeni albümü piyasada. "Ilham", "Baghdad", "Live At The Hard Rock Café (Live in Beirut)" and "Voice of Iraq (The Best Of)" albümleriyle efsanesini yaratan Ilham Al Madfai, yeni albümü "Dishdasha" ile geri dönüyor. BBC Dünya Müzik Ödülleri'ne aday olan Iraklı efsanevi müzik ikonu Ilham Al Madfai, Arap dünyasının müzikal yeteneklerinden dolayı gurur duyduğu isimlerden şarkı sözleri, müziği ve duygu dolu sesiyle dinleyecilerinin ruhuna işliyor. Ilham, jazz füzyon ve soul ile harmanladığı batı ve doğu etkileşimli sound'uyla Irak ve Orta Doğu yerel şarkılarına yeniden şekil veriyor. Arap dünyasının Buena Vista Social Club'a yanıtı olan Ilham Al Madfai etnik müzik severlere öneriyoruz.

Bireli Lagrene & Sylvain Luc

Summertime
Dreyfus 693227 (2009)

Müzisyenler
Bireli Lagrene (g)
Sylvain Luc (g)

Avrupa'nın en sevilen ve tanınan iki akustik gitaristi 2009 kaydı bir albüm ile yeniden bir arada. Daha önce 2000'de yaptıkları "Duets" albümü ile hatırlardan çıkmayan ikili bu kez de sevilen pop parçaları ve jazz standartlarına yer verdikleri bu albümde 12 parça çalmışlar. "Summertime", "So What", "Some Day My Prince "," Green Dolphin Street" ve "My Prince Will Come", Jobim'in" "Wave"i yer alıyor. Albüm James Taylor'un 9/11 için yazdığı "On the Fourth of July" parçasıyla biter.

Peter White

Good Day
Concord 31006 (2009)

Müzisyenler
Peter White (g)
Philippe Saisse (keyb)
Dwayne Smith (b)
Simon Philips (d)
Dan Savant (tp, flghn)

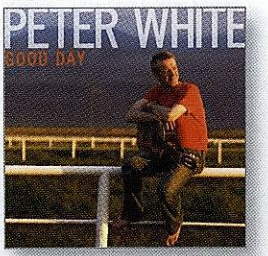

Smooth jazz gitaristi Peter White yeni çalışması Good Day ile piyasada. 1954 doğumlu sanatçının albümünde 10 parça yer alıyor.

Corey Harris

Blu.black
Telarc 31795 (2009)

Müzisyenler
Corey Harris (g, vo)
Chris Whitley (keyb)
Gordon Jones (s)
Ralph Du'Jour (b)
George Penn (d)

Amerika Coloradolu blues ve reggae müzisyeni Corey Harris'in 14 parçadan oluşan yeni albümü piyasada. Telarc'dan bu ikinci çalışması olan sanatçı 1990'ların ortalarında Keb' Mo' ve Alvin Youngblood Hart ile yaptığı çalışmalarla adını duyurmuştu.

Kenny Barron

What If
Enja 2142 (2008)

Müzisyenler
Kenny Barron (p)
Wallace Roney (tp)
John Stubblefield (ts)
Cecil McBee (b)
Victor Lewis (d)

Enja daha önce LP olarak yayımlanmış bazı önemli albümleri 24bit master edition serisi ile edit edilmiş olarak CD formatında tekrar yayınladı. 1986'da kaydolmuş bu albüm günümüzün jazz piyanosunun en önemli isimlerinden birisi olan Kenny Barron'un yine olağanüstü müzisyenlerle ve keyifli bir repertuarla yaptığı bir çalışması. Kenny Barron'un 23 yıl önceki hali de günümüzdeki gibi etkileyici.

Abdullah Ibrahim

Banyana
Enja 2149 (2008)

Müzisyenler
Abdullah Ibrahim (p)
Cecil McBee (b)
Roy Brooks (d)

Yine Enja'nın 24 bit master edition serisinden olan bu albüm 1976 kaydı ve LP olarak daha önce yayımlanmış bir albüm. Abdullah Ibrahim'in Güzey Afrika tınılarını taşıyan bestelerinden oluşan ve özellikle de 70 ve 80'lerde jazz dünyasında çok popüler olan albümlerinden güzel bir örnek.

Coleman Howkins

Supreme
Enja 2147 (2008)

Müzisyenler
Coleman Hawkins (ts)
Barry Harris (p)
Gene Taylor (b)
Roy Brooks (d)

1966 yılında bir konser kaydı olan bu albüm yine Enja'dan. Efsane Coleman Howkins ve piyanoda bir başka efsane piyanist Berry Harris de var. Konser kaydı olduğu için parçalar oldukça uzun. Bu da jazz'ın canlı çalındığında nasıl yoruma açık olduğunun güzel bir örneği.

Chet Baker

Strollin'
Enja 2141 (2008)

Müzisyenler
Chet Baker (tp)
Philip Catherine (g)
Jean-Louis Rassinfosse (b)

Chet Baker müziğinin son dönemlerinde daha yalın bir ifade tarzını yeğlemiştir. Dolayısıyla küçük gruplar ile birlikte çalmış ve davulu kendi müziğinden neredeyse tamamen çıkarmıştır. 1980'lerin ortasında özellikle Avrupa'da konser salonlarının ve festivallerinin paylaşılmaz trio'sundan harika bir konser kaydı.

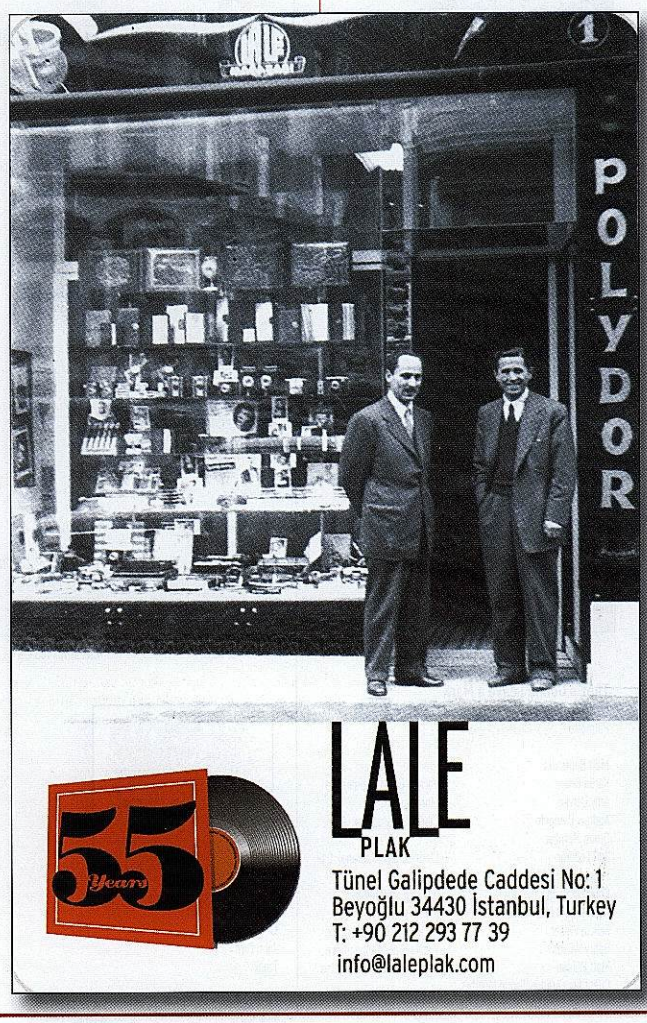

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

Dedicated to You: Kurt Elling Sings the Music of Coltrane and Hartman
Kurt Elting
Concord

John Abbott	Photography
Matt Berman	Lighting Design
Paul Blakemore	Mastering
Larissa Collins	Art Direction
Cornelius Dufallo	Violin, Guest Appearance
Chris Dunn	Executive Producer
Kurt Elling	Vocals, Producer
Bryan Farina	Engineer
Ralph Farris	Viola, Guest Appearance
Jim Gailloreto	Arranger
Mike Gassel	Package Design
Laurence Hobgood Trio	Accompaniment
Laurence Hobgood	Piano, Arranger, Producer
Mary Hogan	A&R
Dorothy Lawson	Cello, Guest Appearance
Rob Macomber	Engineer
Dave O'Donnell	Mixing
Ulysses Owens	Drums
Mary Rowell	Violin, Guest Appearance
Clark Sommers	Bass
Scott Stauffer	Sound Design
David Earl Taylor	Production Coordination
May Ann Topper	Executive Producer, Management
Ernie Watts	Sax (Tenor)

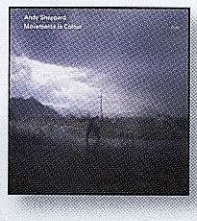

Movements in Colour
Andy Sheppard
ECM

Eivind Aarset	Guitar (Electric), Electronics
Arild Andersen	Double Bass, Electronics
Nicolas Baillard	Assistant
Kuljit Bhamra	Percussion, Tabla
Gérard De Haro	Engineer, Mixing, Photography
Manfred Eicher	Producer, Mixing
Sascha Kleis	Design
Jean Guy Lathuliére	Cover Photo
John Parricelli (Electric)	Guitar (Acoustic), Guitar
Andy Sheppard	Sax (Tenor)

That's Gonna Leave a Mark
Matt Wilson Quartet
Palmetto

Matt Balitsaris	Producer, Engineer
Karlie Bruce	Vocals, Guest Appearance
Amy Cervini	Management
Andrew D'Angelo	Clarinet (Bass), Sax (Alto), Group Member
Jeff Lederer	Clarinet, Sax (Soprano), Sax (Tenor), Group Member
Chris Lightcap	Bass, Group Member
A.T. Michael MacDonald	Mastering
Felicia Wilson	Vocals, Guest Appearance
Henry Wilson	Vocals, Guest Appearance
Matt Wilson	Drums, Vocals, Liner Notes, Guest Appearance, Group Member

Phat Jam in Milano
Archie Shepp
Dawn Of Freedom

Roberto Cifarelli	Picture
Hamid Drake	Drums
Joe Fonda	Double Bass
Cochemea Gastelum	Saxophone
Gianni Grassilli	Engineer
Oliver Lake	Saxophone
Napoleon Maddox	Rap, Beat Box
Archie Shepp	Saxophone, Vocals, Liner Notes, Soloist

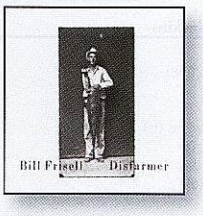

Disfarmer
Bill Frisell
Nonesuch

Adam Blomberg	Production Assistant
Greg Calbi	Mastering
Mike Disfarmer	Photography
Bill Frisell	Guitar (Acoustic), Guitar (Electric), Liner Notes, Music Box, Loop
Evan Gaffney	Design
Viktor Krauss	Bass
Greg Leisz	Mandolin, Guitar (Steel)
Tucker Martine	Engineer, Mixing
Adam Munoz	Assistant Engineer
Jesse Nichols	Assistant Engineer
Taylor Pollert	Assistant Engineer
Jenny Scheinman	Violin
Lee Townsend	Producer
Michael "Mick" Wilson	Photography, Inlay Photography

Fred Hersch Plays Jobim
Fred Hersch
Sunnyside

Christopher Drukker	Graphic Design
Jamey Haddad	Percussion
Fred Hersch	Piano, Producer, Liner Notes
A.T. Michael MacDonald	Engineer, Mastering
Arthur Moorhead	Associate Producer
Chris Solliday	Piano Technician
Matthew Sussman	Photography
Francois Zalacain	Executive Producer

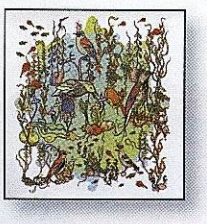

O'o
John Zorn
Tzadik

Cyro Baptista	Percussion
Joey Baron	Drums
Heung-Heung "Chippy" Chin	Artwork, Design
Trevor Dunn	Bass
Scott Hull	Mastering
Marc Ribot	Guitar
Jamie Saft	Organ, Piano
Kazunori Sugiyama	Associate Producer
Marc Urselli	Engineer, Mixing
Kenny Wollesen	Vibraphone
John Zorn	Arranger, Conductor, Producer

Radiolarians III
Medeski, Martin & Wood
Indirecto

Ernst Haeckel	Illustrations
Carmel Holt	Art Direction, Design, Layout
Design	
David Kent	Producer, Engineer, Mixing
John Medeski	Keyboards
David Perry	Art Direction, Design, Layout
Design	
Alan Silverman	Mastering
Chris Wood	
Billy Martin	Bass
Drums	

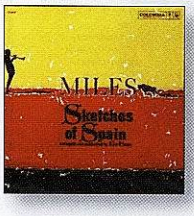

Sketches of Spain Live
Dave Liebman & the Manhattan School of Music Jazz Orchestra
Jazzheads

Personnel: Justin DiCioccio, conductor; Anthony Bonsera, Barbara Laronga, Phil Marciano, Ambrose Akinmusire, trumpet; Jon Irabagon, Billy Bouffard, Dominic Lalli, John Rhodes, Kurt Bacher, reeds; Dave Marriott, Jeff Bush, Michael Fahie, Max Siegel, trombone; Mike Wilner, piano; Juan Meguro, guitar; Thomas Morgan, bass; Obed Calvaire, drums; Tim Collins, Wilson Torres, percussion; Georgina Harrison, harp; Jordana Elliott, bassoon; Anne Drummond, flute; Lisa Arbitrio, oboe, English horn; Jason Sugata, Jamie Campbell, Ryan Walther, horns; Jason Arnold, tuba. Guest soloist -- David Liebman, soprano, tenor saxophone.

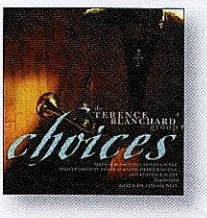

Choices
Terence Blanchard
Concord Jazz

Fabian Almazan	Piano
Terence Blanchard	Synthesizer, Trumpet, Producer
Shannon Brinkman	Photography
Robin Burgess	Producer
Larissa Collins	Art Direction
Chris Finney	Assistant Engineer
Mike Gassel	Package Layout
Derrick Hodge (Acoustic)	Bass (Electric), Bass
Lionel Loueke	Guitar
Albert J. Roman	Cover Design
Kendrick Scott	Percussion, Drums
Walter Smith III	Saxophone
Pat Sullivan	Mastering
Dr. Cornel West	Liner Notes, Introduction, Spoken Word
Frank Wolf	Producer, Engineer, Mixing

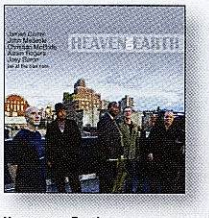

Heaven on Earth
James Carter/John Medeski
Half Note

John Abbott	Photography
Joey Baron	Drums
Steven Bensusan	Executive Producer
Greg Calbi	Mastering
James Carter	Sax (Baritone), Sax (Soprano), Sax (Tenor)
Robert Carvell	Assistant
Jon D'Uva	Digital Editing, Mixing
Molly Gobel	Art Direction, Design
Heveron Smith, Eric	Assistant
Jeff Levenson	Producer
Christian McBride (Acoustic)	Bass (Electric), Bass
John Medeski	Organ (Hammond)
Bill Mitkowski	Liner Notes
Steven Remote	Engineer, Mixing
Adam Rogers	Guitar

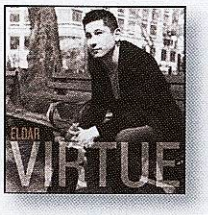

Virtue
Eldar
Masterworks Jazz

Isaiah Abolin	Mixing
Ludwig Afonso	Drums
Eldar Djangirov	Piano, Keyboards, Producer
Armando Gola	Bass
Laura Kszan	Product Development
David Lai	Producer
Felipe Lamegtia	Saxophone, Sax (Soprano), Sax (Tenor), Guest Appearance
Jennifer Liebeskind	Product Development
Fernando Lodeiro	Assistant Engineer
Alex Miller	General Manager
Jay Newland	Engineer
Nicholas Payton	Trumpet, Guest Appearance
Joshua Redman	Saxophone, Sax (Soprano), Sax (Tenor), Guest Appearance
Federico Ruiz	Design Assistant
Roxanne Slimak	Art Direction
Mark Wilder	Mastering
Kirk Yano	Engineer, Executive Producer

Solo: Live from San Francisco

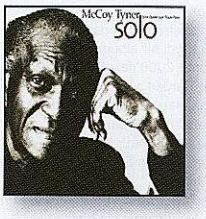

McCoy Tyner
Half Note

John Abbott	Photography
Steven Bensusan	Executive Producer
Greg Calbi	Mastering
Jon D'Uva	Digital Editing, Mixing
Phil Edwards	Engineer
Molly Gobel	Art Direction, Design
Jeff Levenson	Producer, Liner Notes
Steven Remote	Mixing
McCoy Tyner	Piano

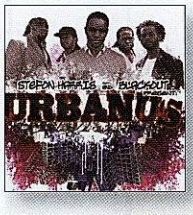

Urbanus
Stefon Harris/Blackout
Concord

Casey Benjamin	Arranger, Sax (Alto), Vocoder
Marc Cary	Piano, Arranger, Keyboards, Fender Rhodes
Larissa Collins	Package Design
Rigdzin Collins	Violin, Guest Appearance
Anne Drummond	Flute (Alto), Guest Appearance
Chris Dunn	A&R
Joe Ferla	Engineer, Mixing Assistant
James Frazee	Assistant Engineer
Terreon Gully	Drums
Stefon Harris	Arranger, Marimba, Producer, Vibraphone
Y.C. Laws	Percussion, Guest Appearance
Jay Rattman	Clarinet (Bass), Guest Appearance
Mark Vinci	Clarinet, Clarinet (Bass), Guest Appearance
Mark Wilder	Mastering
Ben Williams II	Bass

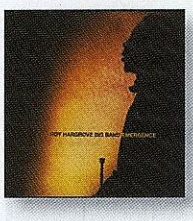

Emergence
Roy Hargrove Big Band
EmArcy

Ambrose Akinmusire	Trumpet
Darren Barrett	Trumpet
Andrea Boccalini	Cover Photo
Danton Boller	Bass
Vincent Chandler	Trombone
Gerald Clayton	Flute, Piano, Arranger, Baritone
Larry Clothier	Producer
Montez Coleman	Drums
David Fitzgerald	Liner Notes, Associate Producer
Roberta Gambarini	Vocals, Guest Appearance
Steve Genewick	Assistant Engineer
Greg Gisbert	Trumpet
Frank Greene	Trumpet
Roy Hargrove	Trumpet, Arranger, Flugelhorn, Vocals, Producer, Liner Notes
Jason Jackson	Trombone
Frank Lacy	Arranger
Keith Loftis	Flute, Sax (Tenor)
Jacques Muyal	Executive Producer
Justin Robinson	Alto, Flute
Saul Rubin	Guitar, Arranger
Doug Sax	Mastering
Al Schmitt	Engineer, Mixing
Christian Schmitt	Photography
Max Seigel	Arranger, Trombone (Bass)
Saunders Sermons	Trombone
Norbert Stachel	Alto, Flute
Chucho Valdés	Arranger
Bruce Williams	Reeds

Melody of Rhythm: Triple Concerto & Music for Trio
Béla Fleck/Zakir Hussain/Edgar Meyer
Koch

David Bennett	Management
Donald Dietz	Photography
Richard Dodd	Mastering
James Egelhofer	Management
Steven Epstein	Producer
Béla Fleck	Banjo, Producer, Editing, Mixing
Paul Grosso	Creative Director
Zakir Hussain	Tabla, Producer
Kevin Kastrup	Management
Andrew Kelley	Art Direction, Design
Richard King	Recording
Jim McGuire	Photography
Edgar Meyer	Bass, Producer, Editing
Matthew Pons	Assistant Engineer
Dave Sinko	Engineer, Mixing
Leonard Slatkin	Conductor

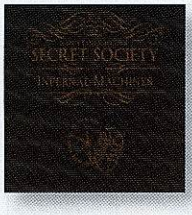

Infernal Machines
Darcy James Argue's Secret Society
New Amsterdam

Darcy James Argue	Conductor, Producer
Seneca Black	Trumpet, Flugelhorn
Matt Clohesy	Bass (Electric), Double Bass
Kelly Fenton	Production Assistant
Laurie Frink	Trumpet, Flugelhorn
James Hirschfeld	Trombone
Mike Holober	Piano, Fender Rhodes
Ingrid Jensen	Trumpet, Flugelhorn
Ryan Keberle	Trombone
Sebastian Noelle	Guitar (Acoustic), Guitar, Guitar (Electric)
Alessandro Perrotta	Assistant Engineer
Sherisse Rogers	Producer
Sam Sadigursky	Sax (Tenor), Woodwind
Josh Sinton	Woodwind
Mark Small	Sax (Tenor), Woodwind
John Philip Sousa	Author
Erica Vonkleist	Sax (Alto), Woodwind
Jon Wikan	Percussion, Drums, Cajon
Rob Wilkerson	Woodwind

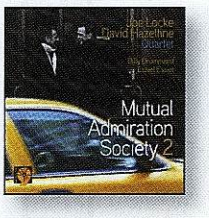

Mutual Admiration Society, Vol. 2
Joe Locke/David Hazeltine
Sharp Nine

Billy Drummond	Drums
Marc Edelman	Producer
Essiet Essiet	Bass
David Hazeltine	Piano, Arranger, Liner Notes
Joe Locke	Arranger, Vibraphone, Liner Notes

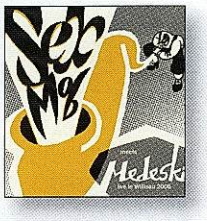

Sex Mob Meets Medeski: Live in Willisau
Sex Mob
Thirsty Ear

Briggan Krauss	Sax (Alto), Group Member
John Medeski	Organ
Tony Scherr	Bass, Group Member
Niklaus Troxler	Producer
Kenny Wollesen	Percussion, Drums

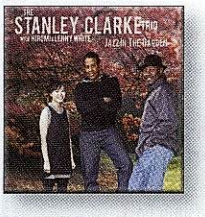

Jazz in the Garden
The Stanley Clarke Trio
Heads Up

Michael Bishop	Engineer, Mastering, Mixing
Stanley Clarke	Producer, Bass (Acoustic)
Don Heckman	Liner Notes
Robert Hoffman	Design, Photography
Dave Love	Producer, Executive Producer
Jason Newman	Technician
Buck Snow	Assistant Engineer
Yoshio Suzuki	Piano Technician
Lenny White	Drums

Historicity
Vijay Iyer Trio
Act Music + Vision

Vijay Iyer	Piano
Stephan Crump	Bass
Marcus Gillmore	Drums

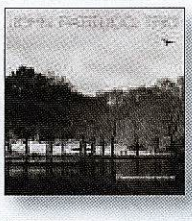

Remembrance
John Patitucci
Concord

Abbey Anna	Art Direction
Joe Barbaria	Engineer, Mixing
Brian Blade	Drums
Rogerio Boccato	Percussion
Justin Gerrish	Assistant Engineer
Evan Harmon	Mixing Assistant
Mary Hogan	A&R
Fred Kevorkian	Mastering
Joe Lovano	Sax (Tenor), Clarinet (Alto)
John Patitucci	Producer, Liner Notes, Bass (Acoustic), 6-String Electric Bass
Sachi Patitucci	Cello, Associate Producer, Management
Andrew Pham	Package Design
Nick Phillips	Executive Producer
Travis Stefl	Assistant Engineer

Big Neighborhood
Mike Stern
Heads Up

Cindy Blackman	Drums, Guest Appearance
Richard Bona	Bass, Vocals, Guest Appearance
David John Boyle	Engineer
Randy Brecker	Trumpet, Guest Appearance
Craig Brock	Engineer
Greg Calbi	Mastering
Terri Lyne Carrington	Drums, Guest Appearance
Lionel Cordew	Drums, Guest Appearance
Chris Minh Doky	Bass, Guest Appearance
Bob Franceschini	Saxophone, Guest Appearance
Justin Gerrish	Assistant Engineer
Lincoln Goines	Bass, Guest Appearance

Helix Hadar	Engineer
Roy Hendrickson	Engineer
Robert Hoffman	Design
Eddie Jackson	Assistant Engineer
Eric L. Johnson	Guitar, Guest Appearance
Grant Johnson	Assistant Engineer
Fernando Lodeiro	Assistant Engineer
Dave Love	Executive Producer
Phil Magnotti	Engineer, Mixing
Bob Malach	Saxophone, Guest Appearance
Clay Patrick McBride	Photography
John Medeski	Organ (Hammond), Clavinet, Wurlitzer
Bill Mitkowski	Liner Notes
Ada Rovatti	Assistant Engineer
John Shyloski	Engineer
Natalie Singer	Production Coordination
Ken Sluiter	Assistant Engineer
Esperanza Spalding	Bass, Vocals, Guest Appearance
Mike Stern	Guitar
Steve Vai	Guitar, Sitar, Guest Appearance
Dave Weckl	Drums

BULMACA

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

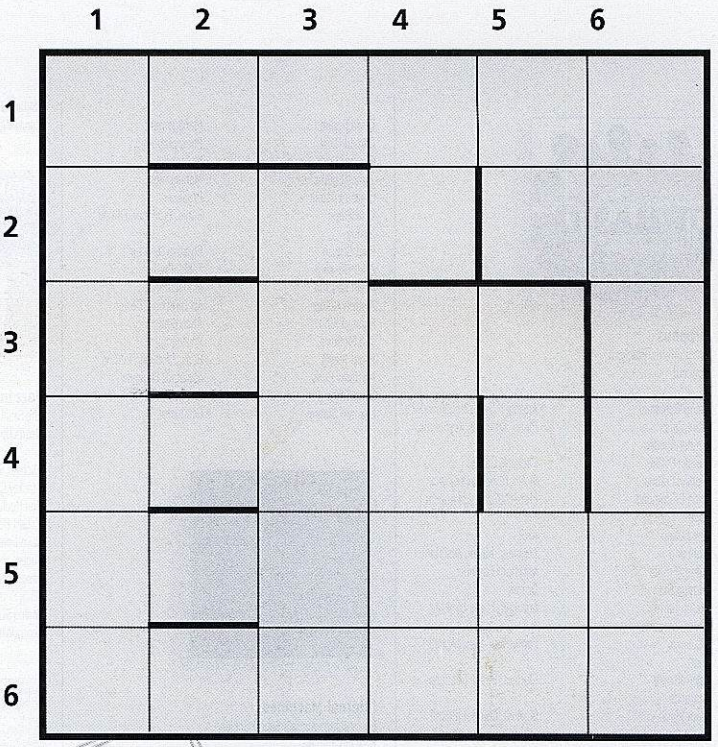

Soldan sağa:

1-İtalyan piyanist Rita Marcotulli'nin bir albümünde bu kelime geçer.

2-Yeni Zelanda yerlisi Maori'lerin dansı/Bir Miles parçası: _____ What.

3-Arjantinli vokalist Pedro Aznar'ın Borges'e adanmış Caja de Musica albümünde seslendirdiği bir parça: Buenos _____/Si notasının harf karşılığı.

4-Bir Hampton Hawes (1928-1977) kaydı: For _____!/Mi notasının harf karşılığı/Bir Either/Orchestra kaydı: Dial _____.

5-Klasik dönemden bir orkestra şefi, bir caz piyanisti ve bir basçı bu soyadını taşımaktadır.

6-Bir Miles albümü (1969): In A _____ Way.

Yukarıdan aşağıya:

1-Jim Beard'ın bir bestesinde bu kelime yer alır.

2-La notasının harf karşılığı/Bir Coltrane klasiği: _____ Love Supreme/Bir Weather Report albümü: _____ Sing the Body Electric/Piyanist Dave Kikoski'nin kendi adını taşıyan bir albümündeki açılış parçası/Klasikleşmiş bir Vernon Duke bestesi: _____ Can't Get Started/İlk kez Frank Sinatra tarafından, film müziği olarak seslendirilmiş bir parça: _____ Fall in Love Too Easily (Cahn/Styne).

3-Bir Al Jarreau albümü: _____ is for Lover/Popüler kadın vokalistlerden birinin soyadı.

4-Bir nota/Renaud Garcia-Fons'un Legends albümünde bir parça.

5-Notada durak/Bir Charlie Hunter albümü: Friends _____ and Unseen.

6-Double Booked adında yeni bir albümü bulunan piyanistin adı.

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	S	C	S	S	A	B
2	C	L	A	R	K	E
3	H	I	M	E	A	N
4	O	O	P	S	I	S
5	O	N	L	O	C	O
6	L	S	E	L	E	N

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Özcan Güner - Yeniçiftlik/Tekirdağ
Beran Paçacı - Eyüp/İstanbul

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

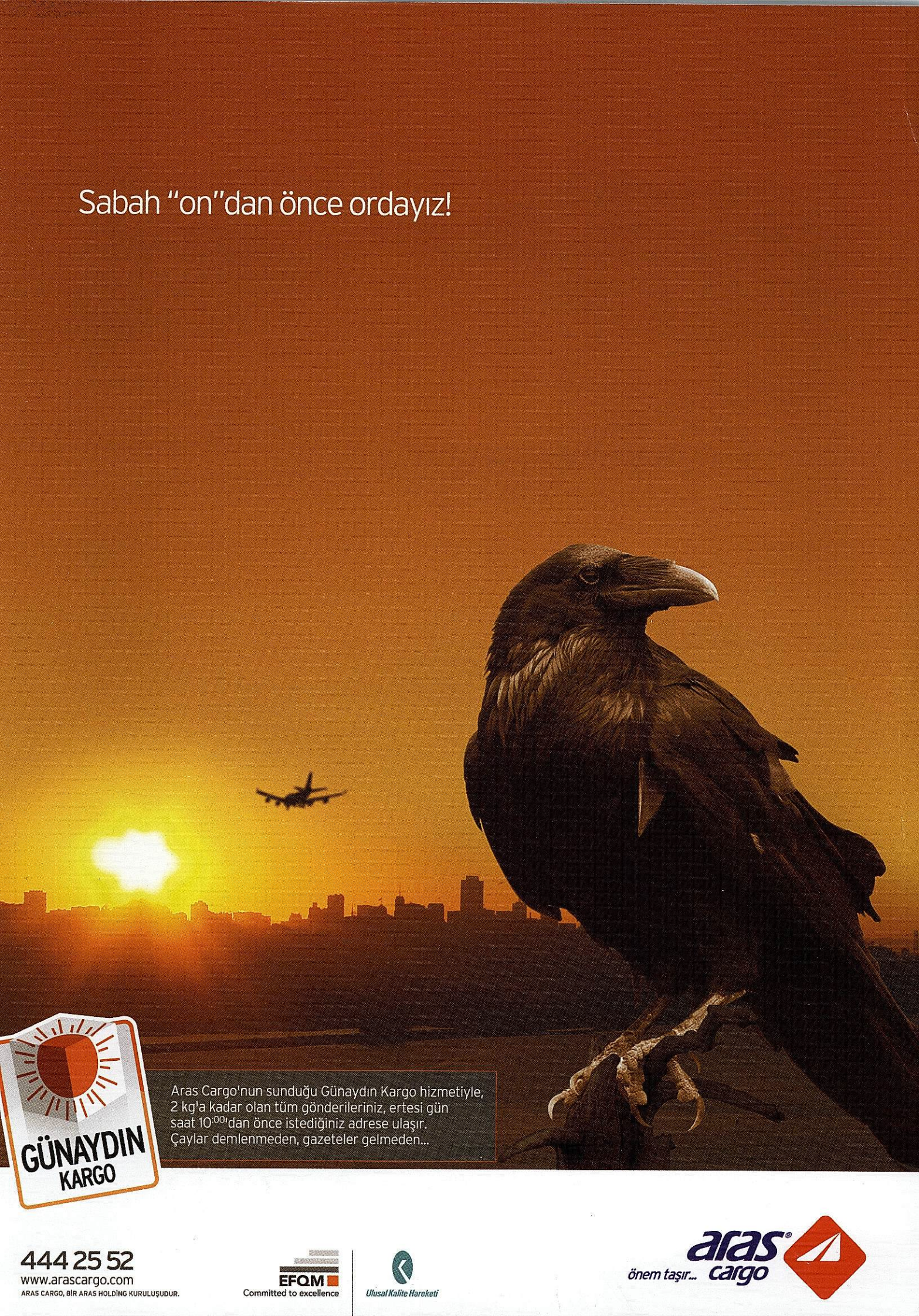
Sabah "on"dan önce ordayız!
GÜNAYDIN KARGO
Aras Cargo'nun sunduğu Günaydın Kargo hizmetiyle, 2 kg'a kadar olan tüm gönderileriniz, ertesi gün saat 10:00'dan önce istediğiniz adrese ulaşır. Çaylar demlenmeden, gazeteler gelmeden...
444 25 52
www.arascargo.com
ARAS CARGO, BİR ARAS HOLDİNG KURULUŞUDUR.
EFQM
Committed to excellence
Ulusal Kalite Hareketi
aras cargo
önem taşır...

Bond

by harri koskinen

Doğanın ritmi

KALE

e-kale.com

Çanakkale Seramik
Kalebodur